

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL CONNELLY

KEMIKLER ŞEHİRİ

İNKILÂP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bölümler

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)

[YAZARIN NOTU](#)

Kemikler Şehri
City of Bones

© 2002. Hieronymus. Inc

Kitabın orijinal baskısı Little. Brown and Company (Inc), New York tarafından yapılmıştır.
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı:

© 2005, **İnkılâp Kitabevi**

Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A Ş ye aittir.

Yayınevi Editörü Hasan Öztoprak

Düzeltili Ufuk Allaş

Sayfa Tasarım Ümit Yavuz

ISBN 975-10-2352-1

05 06 07 08 87654321

Ankara Caddesi. No. 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tef: (0212) 514 06 10-11 {Pbx}

Fax (0212)514 06 12

posta@ inkilap.com

www.inkilap.com

Michael Connelly

KEMİKLER ŞEHİRİ

ROMAN

Çeviren:

E. Özlem Gültekin

Michael Connelly, Florida Üniversitesinde gazetecilik ve yaratıcı yazarlık eğilimi gördü. Ailesi ile birlikte Florida'da yaşıyor.

E. Özlem Gültekin, Üç arkadaşıyla beraber "Toplam Kalite Yönetimi Terimler ve Tanımlar Sözlüğü'nü yayına hazırladı. 1998 yılından bu yana çeşitli yayınevlerine profesyonel kitap tercümeleeri yapıyor.

Yaşlı kadın intihar etmekten vazgeçmişti geçmesine ama. bunun için artık çok geçti. Neredeyse tırnaklarının hepsi kırılana kadar parmaklarını yakınındaki duvara geçirip. duvar kâğıdını ve boyayı sıyırdı. Ellerini boynuna doğru uzattı, kanayan parmak uçlarını yukarı kaydırıp ipin altına doğru geçirmeye çalıştı. Dört ayak parmağını duvarı tekmelerken kırmıştı. Yaşamak için duyduğu umutsuz istekle yoğun bir çaba harcamıştı. Bu durum Harry Bosch'u kadın ölmeden hemen önce neler olduğu konusunda daha da fazla meraklandırıyordu. Bu yaşama isteği ve değiştirilen kararın sebebi neydi? Bu neden her neyse, niye kadın boynuna ipi geçirip sandalyeyi tekmeledikten sonra aklına gelmişti? Neden daha önce değil?

Tüm bunlar hazırlayacağı ölüm raporunda yer alabilecek türde sorular değildi. Fakat Bosch, Hollywood çevre yolunun doğusundaki Sunset Bulvarı'nda yer alan Splendid Age Yaşlılar Evi'nin kapısında park halindeyken bunları düşünmekten kendisini alamıyordu. Saat akşamüzeri 4.20'ydi ve henüz yeni yılın ilk günüydü. Bosch'u izinden göreve çağırmışlardı.

Günün yarısından çoğu geçmişti, bu kısa sürede iki intihar vakasıyla karşılaşmıştı - biri silahla kendisini vurmuş, diğeri de asmıştı. Her iki kurban da kadındı. Her iki vakada da depresyon ve ümitsizlik bulguları gözlemleniyordu. İzolasyon. Yeni yılın ilk günü, intiharlar için her zaman çok uygun bir gün olurdu. Çoğu insan o günü büyük bir umut ve yenilenme duygusuyla karşılarken, bazıları ölmek için uygun ve iyi bir zaman olarak nitelendirir; tıpkı yaşlı kadına olduğu gibi, her şey için çok geç olmadan yaptıkları hatanın farkına varamazlardı.

Bosch başını kaldırıp, arabanın ön camından son kurbanın cesedinin üzeri yeşil bir örtüyle kapatılmış halde tekerlekli bir sedyeyle, mavi minibüse taşınmasını seyretti. Minibüsün içinde üzeri dolu başka bir sedye daha gördü. Bunun Hollywood'da Mulholland Drive'a doğru park edilmiş arabasında kendisini vuran otuz dört yaşındaki aktris olduğunu biliyordu, bu o günkü ilk

intihar vakasıydı. Bosch ve diğer görevliler her iki olayla da art arda ilgilenmek zorunda kalmışlardı.

Bosch'un cep telefonu çaldı, ölümlerle ilgili düşüncelerini bölen telefonu cevapladı. Arayan Los Angeles Polis Departmanı'nın Hollywood biriminden çavuş Mankiewicz'di.

"Daha işin bitmedi mi?"

"Neredeyse bitti sayılır."

"Herhangi bir şey var mı?"

"Tam bir 'vazgeçtim' tipi intihar. Ya sende yeni bir şey var mı?"

"Evet. Bu konuyla ilgili radyoda yer alan bir programa çıkmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Bugün basın açısından oldukça sıkıcı ve hareketsiz bir gün herhalde. Muhabirlerden. hizmet isteklerine ilişkin vatandaşlardan aldığım telefon çağrılarından daha çok çağrı alıyorum, sürekli neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar. Hepsi de Mulholland'daki ilk intihar konusunda bir şeyler öğrenmek istiyor. Biliyorsun. bu tam bir Hollywood rüyası ölüm hikâyesi. Ve eminim ki, duymaları durumunda bu son aldığım telefon konuşmasına da balıklama atlayacaklardır."

"Peki, anlat bakalım."

"Wonderland'deki Laurel Kanyon'dan bir vatandaş aradı. Telefonu açtığımda köpeğinin koruluk alandan ağzında bir kemikle geldiğini anlattı. Adam bunun bir çocuğun kol kemiği olduğunu iddia ediyor."

Bosch inledi. Her yıl buna benzer dört ya da beş ihbar alırlardı. Bu curcunanın hepsi aynı basit açıklamayla sonlanırdı; hayvan kemikleri. Arabasının ön camından cesetleri yerlerine yerleştirip minibüsün önüne doğru yönelen görevlileri selamladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Harry. Bu tür işlerle bir daha uğraşmak istemiyorsun. Bunu yüzlerce defa yaptın ve her seferinde aynı şeyle karşılaştın. Kır kurdu, geyik ya da başka bir şey. Fakat dinle beni, bu sefer arayan adam bir doktor. Ve kemik konusunda hiçbir şüphe duymadığını söylüyor. Ona göre bu bir önkol kemiğiymiş, yani üstkol kemiği. Bunun bir çocuğa ait olduğunu söylüyor, Harry. Ve bir de şunu dinle. Dedi ki..."

Mankiewicz notlarına bakarken bir anlık sessizlik yaşandı. Bosch cesetleri taşıyan mavi minibüsün trafiğe karışmasını izledi. Mankiewicz yeniden konuşmaya başladığında, söylediklerini bir yerden okuduğu belli oluyordu.

"Bu her ne demekse, kemikte, tam orta epikondilin üzerinde görünebilir bir kırık varmış."

Bosch'un çenesi kilitlendi. Ensesinden aşağı doğru inen ufak bir elektrik akımıyla ürperdi.

"Bunları aldığım notlardan okuyorum, doğru telaffuz edip etmediğimden pek emin değilim. Bu aşamada, doktor bunun bir çocuğa ait olduğundan emin Harry. Bu işe gönüllü olarak gidip, şu kemik işini bir araştırabilir misin?"

Bosch cevap vermedi.

"Üzgünüm, ben bu işten bir şekilde sıyrılmalıyım."

"Evet, çok komiksin Mank. Adresi ver."

Mankiewicz adresi bildirdi ve bir devriye ekibini çoktan oraya yönlendirdiğini söyledi.

"Bu konu hakkında kimseye bir şey söylememekte haklısın. Bırak her şey bir süre daha böyle devam etsin."

Mankiewicz öyle yapacağını indirtti. Bosch telefonu kapattı ve arabayı çalıştırdı. Kaldırımdan ayrılmadan önce ihtiyar kadının cesedinin çıkartıldığı yaşlılar evinin girişine bir kez daha göz attı. Orada gözüne hoş görünen hiçbir şey yoktu. Evi işleten kişilerin açıklamalarına bakılırsa, kendisini ufak yatak odasının tuvaletine asan kadının hiçbir yakın akrabası yoktu. Ölümünde de tıpkı yaşantısındakine benzer bir muameleye maruz kalacaktı; yalnız ve unutulmuş.

Bosch kaldırımdan uzaklaşıp Laurel Kanyon'a doğru ilerlemeye başladı.

Bosch vadiye doğru ilerleyip arabasını Wonderland Cadde'sindeki Lookout Tepesi'ne yönlendirirken, bir yandan da radyodan Inkers maçını dinliyordu. Basketbol fanatığı değildi, fakat gerektiğinde ortağı Jerry Edgar'la tartışabilecek kadar bilgili olmak istiyordu. Bosch o gün işe tek başına çıkmıştı, çünkü Edgar oyuna iki bilet bulabilecek kadar şanslıydı. Bosch da her türlü işle ilgileneyeceği ve tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar korkunç bir cinayet ya da benzer bir şey olmadığı sürece Edgar'ı rahatsız etmeyeceği konusunda onunla anlaşmaya varmıştı. Bosch'un yalnız çalışıyor olmasının bir diğer nedeniyse, takımın üçüncü elemanı olan Kızmin Rider'ın yaklaşık bir yıl kadar önce Soygun-Cinayet birimine terfi ettirilmesi ve yerine henüz yeni bir elemanın verilmemesiydi.

Henüz üçüncü çeyreğin başında olmalarına rağmen. Trail Blazers'ın yenileceği ortadaydı. Bosch her ne kadar fanatik olmasa da. Edgar'ın maç üzerine yaptığı yorumlardan ve Los Angeles takımlarından en iyilerinden birisiyle oynamanın onlar açısından ne kadar büyük bir önem taşıdığını vurgulayıp, o günü görevden uzakta izinli olarak geçirebilmek için yalvarışlarından, konu hakkında yeterince bilgi edinmişti. Vadide ilerlerken frekans bozulunca radyoyu kapattı.

Yokuş oldukça dikti. Laurel Kanyonu. Santa Monica Dağları'nı kesip ikiye ayırıyordu. Kıvrılarak ilerleyen yollar, dağların tepesinde tek bir noktada buluşuyordu. Wonderland Caddesi'nin kör ucu. ağaçlarla dolu ve meyilli büyük arazileri olan yaklaşık yarım milyon dolarlık evlerle çevriliydi. Bosch içgüdüsel olarak bu arazilerde kemik aramanın, doğal yapısından dolayı tam bir karabasan olacağını hissetti. Mankiewicz'in verdiği adrese ondan önce gelmiş olan devriye arabasının arkasına park etti ve saatine bir göz attı. Saat 4:38'i gösteriyordu, elindeki temiz kâğıda bunu not etti. Güneşin batıp ortalığın kararmasına sadece bir saat kaldığını fark etti.

Daha önceden varlığının farkına varmadığı bir polis memuru ona kapıyı açtı. Kadın polisin kimlik kartında Brasher yazıyordu. Kadın onu evin içindeki bir

alışına odasına doğru yönlendirdi, orada Bosch'un daha önceden tanıdığı ve kadın polisin ortağı olduğu belli olan Edgewood adlı bir polis, üzeri dağınık bir masanın arkasında oturan beyaz saçlı bir adamla konuşuyordu. Masanın üzerinde kapağı açık duran bir ayakkabı kutusu vardı.

Bosch öne doğru ilerledi ve kendisini tanıttı. Beyaz saçlı adam Pratisyen Doktor Paul Guyot olduğunu söyledi. Bosch öne doğru eğildiğinde iki adamı bir araya getiren kirliliğin oradaki ayakkabı kutusunda durduğunu fark etti.

Doktorun sandalyesinin yanında, yerde bir köpeğin yattığını görebiliyordu. Sarı tüylü, büyük bir köpekti.

Bosch kutuya yeniden bakarak. "Yani bundan bahsediyorsunuz?" dedi.

Guyot, "Evet Dedektif, bahsettiğim kemik bu." dedi. "Ve sizin de görebileceğiniz gibi..."

Masasının arkasındaki rafa uzandı ve *Gray'ın Anatomisi* adlı kitabı çekip aldı. Daha önceden işaretlenmiş olan sayfayı açtı. Bosch adamın lastik eldiven giydiğini fark etti.

Açılan sayfada kemiği önden ve arkadan gösteren veren bir şema yer alıyordu. Sayfanın bir köşesinde, her iki taraftaki üstkol kemikleri işaretlenmiş bir iskelet resmi bulunuyordu.

Guyot sayfayı işaret ederek. "Bu bir üstkol kemiği." dedi. "Ayrıca bulduğumuz numune de elimizde."

Ayakkabı kutusuna uzandı ve kemiği büyük bir dikkatle dışarı çıkardı. Kitaptaki şemanın üzerinde tutarak kemikle resim arasında kıyaslama yapmaya başladı.

"Epikondil'in tam ortası, troklea. büyük ve küçük yumrular." dedi. "Her şey apaçık ortada. Şu iki polis memuruna, vücudumdaki kemiklerin hepsini kitaba bakmadan sayabileceğini söylüyordum. Bu kemik bir insana ait Dedektif. Bundan hiç şüphem yok."

Bosch Guyot'un suratına baktı. Yüzünde belki de Parkinson'un ilk aşamalarının belirtisi olan hafif bir titreme vardı.

"Emekli oldunuz mu Doktor?"

"Evet, fakat bu gördüğümde herhangi bir kemiği tanıyamayacağım anlamına gelmez."

"Sizi sorgulamıyorum Doktor Guyot." Bosch gülümsemeye çalıştı. "Bunun bir insan kemiği olduğunu söylüyorsunuz. size inanıyorum. Tamam mı? Sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Eğer isterseniz o kemiği yerine koyabilirsiniz."

Guyot kemiği ayakkabı kutusuna geri koydu.

"Köpeğinizin adı ne?"

"Calamity."

Bosch kafasını eğip köpeğe baktı. Uyuyor gibi görünüyordu.

"Ufakken çok yaramazdı."

Bosch başıyla onayladı.

"Peki, eğer sizin açınızdan bir mahsuru yoksa, bugün olanları yeniden anlatabilir misiniz?"

Guyot yere eğildi ve köpeğin tasmaını çözdü. Köpek bir an için kafasını kaldırıp ona baktı, sonra yeniden yere indirdi ve gözlerini kapattı.

"Calamity'yi akşamüzeri yürüyüşe çıkartmışım. Genelde meydana vardığımızda onu serbest bırakır ve onun ormanlık alanda ağaçlar arasında koşmasına izin veririm. Bunu yapmaktan çok hoşlanıyor."

Bosch. "Köpeğinizin cinsi ne?" diye sordu.

Brasher hemen. "Labrador." diye cevap verdi.

Bosch dönüp kadına baktı. Araya girmekle hata yaptığını anlayan polis memuru başını salladı ve odada ortağının bulunduğu tarafa doğru hareketlendi.

Bosch. "Eğer başka işleriniz varsa siz gidebilirsiniz." dedi. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenebilirim."

Edgewood başıyla onayladı ve ortağına dışarı çıkması için işaret etti.

Giderken, "Teşekkür ederim Doktor." dedi.

"Önemli değil."

Bosch'un aklına bir şey geldi.

"Hey, çocuklar!"

Edgewood ve Brasher ona doğru döndü.

"Bunlardan kimsenin haberi olmasın, tamam mı?"

Bosch gözlerini kaçırıp başka bir yere bakana kadar onun gözlerinin içine bakan Brasher, "Anlaşıldı," dedi.

Memurlar gittikten sonra Bosch yeniden doktora baktı ve yüzündeki seğirmenin belirsizleştiğini fark etti.

"Başta onlar da inanmadı," dedi.

"Bunun sebebi buna benzer birçok asılsız ihbar alıyor Olmamız. Fakat size inanıyorum Doktor. Neden anlatmaya devam etmiyorsunuz?"

Guyot başını salladı.

"Tamam, meydana vardığımızda onu serbest bıraktım. Her zaman yapmaktan hoşlandığı gibi, doğru ağaçların arasına koştu. O eğitilmiş bir köpektir. Dödük çaldığımda mutlaka yanıma gelir. Tek sorun dödüğü artık eskisi kadar yüksek tonda çalamamam. Eğer beni duyamayacak kadar uzağa gitmişse, onun geri dönmesini beklemek zorunda kalıyorum, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Bugün kemiği bulduğunda ne oldu?"

"Dödüğü çalmama rağmen geri dönmedi."

"Öyleyse sizden oldukça uzaklaşmıştı."

"Evet, tam üstüne bastınız. Bekledim. Birkaç kere daha dödüğü çaldım, en sonunda Bay Ulrich'in evinin yanındaki ağaçlıklardan çıkarak koşup yanıma geldi. Kemiği de beraberinde getirmişti. Ağzında tutuyordu. İlk gördüğümde onun bir sopa olduğunu düşündüm, anlıyor musunuz, ve sonra onunla at-getir oynamak istedi. Bana yaklaştığında ağzındaki şeyin şekli dikkatimi çekti. Onu elime aldım -tabii bunun için bayağı uğraştım- onu inceledikten ve ne olduğu konusunda tam anlamıyla emin olduktan sonra sizleri aradım"

Bosch *sizleri* diye düşündü. Hep böyle söylerlerdi, sanki polisler tamamen farklı bir canlı türüydü. Dünyadaki vahşet ve pislikler kuvvetlenip kök salmasınlar diye silahlarla donatılmış mavi yaratıklar.

" Telefon ettiğinizde kemikte kırık olduğunu söylemişsiniz"

"Evet, doğru."

Guyot nazıkçe tutarak kemiği yeniden eline aldı. Hafifçe çevirip kemiğin yüzeyindeki dikey ve birbirine paralel çizgileri parmağıyla işaret etti.

"Bu bir kırık izi Dedektif. Kaynamış bir kırık izi."

"Peki."

Bosch kutuyu işaret etti ve doktor kemiği yerine yerleştirdi.

"Doktor, köpeğinizin tasmasını takıp benimle birlikte meydanda bir yürüyüş yapmak sizin açınızdan uygun olur mu?"

"Tabii ki. Sadece gidip ayakkabılarımı değiştirmeliyim"

"Benim de değiştirmem lazım. Dışarıda, kapının önünde buluşmaya ne dersiniz?"

"Hemen geliyorum."

"Bekleyeceğim."

Bosch kutunun kapağını kapattı, onu düşürmeyeceğinden ya da içindekileri bir şekilde etrafa dökmeyeceğinden emin olacak şekilde kutuyu iki eliyle sıkıca tutup taşımaya başladı.

Dışarı çıkınca devriye arabasının hâlâ orada olduğunu gördü. Her iki memur da arabanın içinde oturmuş, raporlarını yazıyor gibi görünüyordardı. Bosch arabasına gitti ve ayakkabı kutusunu ön yolcu koltuğuna yerleştirdi.

İzinliken göreve çağrıldığı için resmi elbiselerini giymemişti. Üzerinde kot pantolon, spor bir ceket, beyaz bir Oxford gömlek vardı. Ceketini çıkarttı, içini dışına çevirerek katladı ve arka koltuğa yerleştirdi. Kalçasında taşıdığı tabancalığın astarda ufak bir delik açtığını fark etti, oysa ceketini alalı henüz bir yıl bile olmamıştı. Bir süre sonra delik genişleyip ilerleyecek, cebe ulaşacak ve sonra da yoluna devam edecekti. Onun ceketleri olağandışı bir şekilde içten dışa doğru eskiyordu.

Ardından gömleğini çıkarttı, altındaki beyaz atleti ortaya çıktı. Bagajı açıp olay yeri inceleme ekipman çantasından bir çift çalışma botu çıkarttı. Ön çamurluğa dayanıp ayakkabısını değiştirirken, Brasher'ın arabadan inerek ona doğru yürümeye başladığını fark etti.

"Her şey yasal görünüyor, öyle değil ini?"

"Sanırım. yine de adli tıptan birilerinin onayını almamız gerekiyor."

"Yukarı yürüyüp etrafı mı inceleyeceksiniz?"

"Bunu yapmayı deneyeceğim. Ortalık etrafı tam anlamıyla seçebilmeme yetecek kadar aydınlık değil. Büyük olasılıkla yarın tekrar geleceğim."

"Benim adım Julia Brasher. Bu bölümde yeniyim."

"Harry Bosch."

"Biliyorum. Adınızı daha önce duymuştum."

"Hakkımda söylenenlerin hepsini inkar ediyorum."

Kadın gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı, fakat Bosch botlarından birisini giymekle uğraşıyordu. Bir an duraklayıp yaptığı işi bıraktı ve kadının elini sıktı.

Brasher. "Özür dilerim." dedi. "Bugün zamanlama konusunda pek başarılı değilim."

"Kafana takma."

Botları giydi ve kaportadan kalkıp ayağa dikildi.

"Köpekle ilgili sorunuzu cevapladığımda, birden doktorla konuşarak bir rapor hazırlamaya çalıştığınızı fark ettim. Yaptığım yanlıştı. Özür dilerim."

Bosch kadını bir an inceledi. Otuzlu yaşların ortalarındaydı. küçük bir atkuyruğu şeklinde topladığı koyu renk saçları yakasının arkasından uzanıyordu. Gözleri koyu kahverengiydi. Kadının açık havada bulunmayı sevdiğini düşündü, yanık bir teni vardı.

"Daha önceden de söylediğim gibi, sorun değil."

"Yalnız mı çalışıyorsunuz?"

Bosch tereddüt etti.

"Ben bu işle uğraşırken ortağım başka bir davayla ilgileniyor."

Doktorun köpeğin tasmaı elinde ön kapıdan çıktığını gördü. Çantadaki tulumu giymekten vazgeçti. Yaklaşan köpeğe odaklanmış olan Julia Brasher'a bir göz attı.

"Çocuklar, henüz başka bir ihbar almadınız mı?"

"Hayır, bugün işler oldukça vasat "

Bosch ekipman çantasındaki elfenerine baktı. Sonra bakışlarını Brasher'a kaydırdı, bagaja eğilip yağ sildiğı bezi elfenerinin üzerine attı. Bir rulo sarı suç bölgesi bandı ve ardından Polaroid kamerayı çıkarttı, bagajı kapattı, Brasher'a döndü.

"Elfenerini ödünç almamın bir mahsuru var mı? Ben. eee, benimkini unutmuşum da."

"Sorun değil."

Ekipman kemerindeki elfenerini kancasından çıkartıp Bosch'a uzattı.

Doktor ve köpek yanlarına yaklaşmıştı.

"Hazırım"

"Tamam Doktor, şimdi bizi köpeği serbest bıraktığınız yere götürmenizi istiyorum. Sonra köpeğin ne yapacağını göreceğiz."

"Sizin köpeği takip edebileceğinizi zannetmiyorum."

"Bırakın bunu ben düşüneyim Doktor."

"Öyleyse bu taraftan gidelim."

Wonderland'ın son bulduğu meydanın etrafını çevreleyen yola doğru yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Brasher arabadaki ortağına eliyle bir işaret yaptı ve onlarla birlikte yürümeye başladı.

Guyot, "Biliyorsunuz, birkaç yıl Önce bu yolda küçük bir heyecan yaşamıştık," dedi. "Hollywood Bowl'dan gelen bir adam, evine giderken takip edilmiş ve soyularak öldürülmüştü."

Bosch. "Hatırlıyorum." dedi.

Bu davanın hâlâ açık olduğunu biliyordu, fakat bundan bahsetmedi, bunun ilgilendiği bir davaydı.

Doktor Guyot yaşının ve içinde bulunduğu sağlık durumunun çok üzerinde bir eforla yürümeye devam ediyordu. Başla köpeğin yürüyüşü yönlendirmesine izin verdi, bir süre sonra Bosch ve Brasher'ın birkaç adım önünde yürüyecek kadar arayı açmıştı,

Bosch Brasher'a, "Söyle bakalım, daha önce neredeydin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hollywood biriminde yeni olduğunu söylemiştin. Daha önce neredeydin?"

"Ah. Akademideydim."

Bosch şaşırdı. Yaşını yeniden tahmin etmesi gerektiğini düşünerek dönüp kadına baktı. Brasher başıyla onayladı ve. "Biliyorum, yaşlıyım." dedi.

Bosch utandı.

"Hayır, öyle demek istemedim. Sadece daha önceden başka bir yerde görevli olduğunu düşünmüştüm. Acemi bir polis gibi durmuyorsun."

"Polisliğe otuz dört yaşında başladım."

"Gerçekten mi? Vay be."

"Evet. Bu işe biraz geç merak sardım."

"Daha önce ne yapıyordun?"

"Ah. değişik şeyler. Çoğunlukla seyahat ediyordum. Ne yapmak istediğimi anlamam biraz zamanımı aldı. En çok ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

Bosch ona baktı.

"Ne?"

"Senin yaptığın şeyi. Katilleri aramak."

Bosch bir an ne diyeceğini bilemedi, onu cesaretlendirmeli mi. yoksa vazgeçirmeye mi çalışmalıydı.

"Öyleyse bol şans," dedi.

"Yani, demek istediğim, bunun tatmin edici bir iş olduğunu düşünmüyor musun? Ne yaptığına bir bak. tüm bu hengâmenin arasından en şeytani insanları bulup çıkartıyorsun."

"Hengâme mi?"

"Toplum."

"Evet, sanırım öyle. Tabii şanslı olduğum zaman."

Meydanın hemen girişinde köpekle duran Doktor Guyot'u yakaladılar.

"Burası mı?"

"Evet. Onu burada serbest bıraktım. Şuradan yukarı doğru koştu."

Adam sokakla aynı hizada başlayan, fakat ardından büyük bir hızla tepenin zirvesine doğru eğimlenen boş ve ağaçlıklı araziye işaret etti. Bu araziye o güne kadar neden bir şeylerin inşa edilmediği, üzerindeki büyük beton drenaj su yolundan belliydi. Arazi devlet mülkiyetindeydi, yağmur sularını sokaktaki evlerden uzak tutmak için yapılandırılmıştı. Kanyondaki çoğu sokak eski dere

yatağındaydı. Eğer drenaj sistemleri uygun olmazsa, yağmur yağdığında su yatağı hallerine geri dönerdi.

Doktor, "Oraya çıkacak mısınız?" diye sordu. "Deneyeceğim."

Brasher. "Seninle geleceğim." dedi.

Bosch kadına baktı ve ardından gelen araba sesine doğru döndü. Gelen devriye arabasıydı. Yakınlarında durdu, Edgewood pencereyi açtı.

"Acil durum ihbarı aldım ortak. Çift D."

Başıyla boş yolcu koltuğunu işaret etti. Brasher homurdandı ve Bosch'a baktı.

"Halk arasında yaşanan anlaşmazlıklardan nefret ediyorum."

Bosch gülümsedi. O da bunlardan nefret ederdi, özellikle iş katliama dönüştüğünde.

"Üzgünüm."

"Her neyse, belki bir daha ki sefere."

Arabaya doğru yürümeye başladı.

Bosch elfenerini uzatarak, "Bunu unuttun," dedi.

Brasher, "Arabada yedeği var," dedi. "Daha sonra alırım."

"Emin misin?"

Telefon numarasını sormayı düşündü ama yapmadı.

"Eminim. Bol şans."

"Sana da. Dikkatli ol."

Brasher gülümsedi ve arabanın ön koltuğuna doğru alelacele ilerledi. Arabaya bindi, hemen hareket ettiler. Bosch tüm dikkatini yeniden köpeğe ve Guyot'a odakladı.

Guyot. "Çekici bir kadın," dedi.

Doktorun onun Brasher'a karşı takındığı tavrı dikkate alarak mı bunları söylediğini merak eden Bosch, bu sözlerini duymazdan geldi. Tavırlarının bu kadar aleni olmadığını ümit etti.

"Tamam Doktor." dedi. "Bırakın köpeği, gitsin. Ben de onu takip etmeye çalışacağım."

Guyot köpeğin göğsünü okşayarak tasmaını çözdü.

"Kemiği bul kızım. Git ve kemiği bul! Koş!"

Köpek büyük bir hızla ağacların arasına daldı ve Bosch daha bir adım dahi atamadan görünürden kayboldu. Bosch neredeyse gülmeye başlayacaktı.

"Sanıyorum söylediklerinizde haklıydınız Doktor."

Devriye arabasının gittiğinden emin olmak için arkasına dönmüştü ve bu arada fırlayan köpeği görememişti.

"Düdüğü çalmamı ister misiniz?"

"Hayır, ağacların arasına girip etrafa bir göz atacağım, bakalım onu yakalayabilecek miyim?"

Elfenerini yaktı ve ilerlemeye başladı.

Ağaçların arası henüz güneş batmadan kararmıştı. Uzun bir Monterey çamı, alanı bir şemsiye gibi örtüyor ve güneş ışığını henüz yere ulaşmadan süzüyordu. Bosch elfenerini kaldırdı ve köpeğin çalılar arasından geçerken çıkardığı sesi izleyerek yokuş yukarı tırmanmaya başladı. Bu oldukça zor bir işti, yavaş yavaş ilerliyordu. Yerleri kaplayan yaklaşık otuz santimetre kalınlığındaki çam iğnesi katmanı, ilerlemeye çalışan Bosch'un botlarının altında kayıyordu. Dik durabilmek için tutunduğu dallardaki reçineden dolayı bir süre sonra elleri yapış yapış olmuştu.

Yokuş yukarı otuz metre kadar tırmanması yaklaşık on dakikasını almıştı. Sonra yürüdüğü arazi düzleşti ve uzun ağaçların seyrelmesinden dolayı etraf daha da aydınlık bir hal aldı. Bosch etrafına bakınıp köpeği aradı, fakat onu göremedi. Her ne kadar köpeği ve Doktor Guyot'u artık göremiyor olsa da, aşağıda kalan yola doğru seslendi.

"Doktor Guyot? Beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet, duyuyorum."

"Düdüğü çalıp köpeğinizi çağırın."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz üç aşamalı bir düdük sesi duydu. Ses oldukça belirgindi, fakat şiddeti düşüktü. Tıpkı güneş ışığı gibi, etraftaki ağaçların arasından süzülüp gelmekte zorlanıyordu. Bosch düdük sesini taklit etmeye çalıştı ve birkaç denemenin ardından bunu başardı. Fakat köpek geri gelmedi.

Bosch ayağıyla dikildiği yeri yokladı, çünkü eğer birisi bir ceset gömmek ya da meydana atıp gitmek isteyecek olursa, onun bunu meyilli bir araziden ziyade düz zeminde yapmayı tercih edeceğinden emindi. Ufak bir çaba harcayarak patikayı izleyip akasya ağaçlarıyla dolu bir araziye ulaştı. Tam meydanın girişinde yerin daha önceden kazıldığının belli olduğu bir noktaya vardı. Sanki bir araç ya da bir hayvan yeri kazmış gibi toprak altüst olmuştu. Ayağıyla

çamurun ve ince dalların bir kısmını yana itelemeye çalıştı, bir anda yerdekilerin dal olmadığını fark etti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve elindeki lambayla yarım metre karelik çamurun içine saçılmış duran kısa kahverengi kemikleri incelemeye başladı. Kendisini bir elin dağılmış parmaklarına bakıyormuş gibi hissetti. Küçük bir el. Bir çocuk eli.

Bosch ayağa kalktı. Julia Brasiler'a karşı duyduğu ilginin tüm dikkatini dağıtmış olduğunu fark etti. Kemikleri toplayıp içine koymak için yanında hiçbir şey getirmemişti. Onları oradan alıp tepeden aşağı elini kolunu sallayarak taşımak. kanıt toplama işleminin tüm prensiplerine aykırı düşecekti.

Polaroid kamera boynundan bir ayakkabı bağıyla tutturulmuş şekilde sarkıyordu. Makineyi eline aldı ve kemiklerin yakından fotoğrafını çekti. Sonra geriye bir adım attı ve akasya ağaçlarının altındaki alanın daha geniş açılı bir fotoğrafını çekti.

Arkasında halâ Doktor Guyot'un güçsüz düdük sesini duyuyordu. Bosch sarı olay yeri bandını çıkarttı ve çalışmaya başladı. Bandın bir ucunu akasya ağaçlarından birisinin gövdesine bağladı ve ağaçların çevresine bir sınır çizdi. Yarın sabah araştırmaya nasıl devam edeceğini düşünerek akasya ağaçlarının kapladıkları alandan dışarı çıktı ve uzaktan bakıldığında görülebilecek nitelikte bir markalama objesi ararcasına etrafına bakındı. Yakınında duran bir adaçayı çalılığını fark etti. Sarı bandı bu çalılığın etrafına ve tepesine de birkaç defa doladı.

İşini bitirdiğinde hava neredeyse zifiri karanlıktı. Alelacele etrafına bir kez daha göz attı. O an elfeneriyle yapılacak bir araştırmanın hiçbir işe yaramayacağını, ertesi sabah alanı yeniden en ince detayına kadar baştan araması gerekeceğinin bilincindeydi. Belindeki zincire bağlı ufak çakısıyla bant rulosundan birer buçuk metre uzunluğunda parçalar kesmeye başladı.

Yokuştan aşağı inerken elindeki bant parçalarını yanından geçtiği ağaç dallarına ve çalılara bağladı. Yola yaklaştıkça daha çok ses duymaya başlamıştı, sesleri takip ederek yoluna devam etti. Yamaçta bir yerde, ayağının altındaki yumuşak toprak birden kaydı ve Bosch yere düşüp bir çam ağacının dibine kadar hızlı bir şekilde yuvarlandı. Ağaca üzerindeki atleti yırtıp belini sıyrarak derecede hızlı bir şekilde çarpmıştı.

Bosch birkaç saniye için yerinden kımıldamadı. Sağ böğründeki birkaç kaburgası kırılmış olabilirdi. Zorlukla nefes alıyor, oldukça acı çekiyordu. Yüksek sesle inledi ve ağacın gövdesine tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Gelen sesleri izlemeye devam etti.

Bir süre sonra. Doktor Guyot'un köpeği ve yanında başka bir adamla beraber dikildiği yola ulaştı. Bosch'un atletindeki kanı gören iki adam da oldukça şaşırılmış görünüyordu.

Guyot, "Aman Tanrım, neler oldu?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey. Sadece düştüm "

"Atletiniz... kanlanmış."

"İşim bunu gerektiriyor."

"İzin verin göğsünüze bir bakayım."

Doktor öne doğru hamle yaptı, fakat Bosch ellerini havaya kaldırarak onu durdurdu.

"Ben iyiyim. Yanınızdaki adanı kim?"

Yabancı cevapladı.

"Benim adım Victor Ulrich. Burada yaşıyorum."

Yan arazideki evi işaret etti. Bosch başını salladı.

"Neler olup bittiğini anlamak için biraz önce buraya geldim."

"Şu an için herhangi bir şey olmuyor. Fakat yukarda bir yerlerde bir suç mahalli var. Ya da öyle olacak. Büyük olasılıkla yarın sabaha kadar bekleyeceğiz. Her ikinizden de ağzınızı sıkı tutmanızı ve bu olanları hiç kimseye anlatmamanızı rica ediyorum. Tamam mı?"

Her iki komşu da başlarını sallayarak onayladı.

"Ve Doktor, köpeğinizi ağaçlık arazide koşması için birkaç gün boyunca serbest bırakmayın. .Aşağıya gidip arabamdan bir telefon görüşmesi yapmak zorundayım. Bay Ulrich, sizinle yarın konuşmak isteyeceğimizden eminim. Buralarda olacak mısınız?"

"Tabii. Ne zaman isterseniz. Ben evde çalışıyorum."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Yazıyorum."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Bosch. Guyot ve köpeğiyle birlikte yoldan aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Guyot. "Şu yaranıza gerçekten bakmam lazım, buna ihtiyacınız var." diye ısrar elti.

"Merak etmeyin, iyileşeceğim."

Bosch başını sola çevirdi ve tam önünden geçtikleri evin pencerelerinden birisinin perdesinin aniden çekildiği hissine kapıldı.

Guyot. "Yürürken vücudunuzun aldığı şekilden canınızın yandığı anlaşıyor." dedi. "Belki de bir ya da daha fazla kemiğiniz kırıldı."

Bosch akasya ağaçlarının altında gördüğü küçük ince kemikleri gözünün önüne getirdi.

"Kırılmış olsun ya da olmasın, bir kaburga kemiğine yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur," dedi.

"Onu bandajlayabilirim. Böylece çok daha rahat nefes alabilirsiniz. Ayrıca yaranızla da yakından ilgilenebilirim."

Bosch pes etti.

"Tamam Doktor, gidip siyah çantanızı hazırlayın. Ben yeni bir atlet alıp geleceğim."

Birkaç dakika sonra Doktor. Bosch'un göğsündeki derin çiziyi temizledi ve kaburgalarını sardı. Kendisini daha iyi hissediyor olmasına rağmen hâla ağrısı vardı. Guyot artık reçete yazamadığını belirtti, fakat yine de Bosch'a Aspirin'den daha etkili bir ilaç kullanmasını tavsiye etti.

Bosch birden, birkaç ay önce çekilen dişinin ağrısını kesmek için yazılan reçeteyle aldığı Vicodin tabletlerini hatırladı. Onlardan birkaç tane artmıştı. Eğer isterse ağrısını dindirmek için onları kullanabilirdi.

Bosch, "İyileşeceğim." dedi. "Muayeneniz ve gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Bosch yeni atletini üzerine geçirdi ve Guyot'un ilkyardım çantasını kapatışını seyretti. Doktorun becerilerini bir hasta üzerinde en son denediğinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak etti.

"Ne kadar zamandır emeklisiniz? dedi.

"Gelecek ay on iki yıl olacak."

"Mesleğinizi özlüyor musunuz?"

Guyot kafasını ilkyardım çantasından kaldırdı ve ona baktı. Yüzünde hiçbir seğirme belirtisi yoktu.

"Her gün. Aslında yaptığım işi özlemiyorum - bilirsiniz, birçok olay olur. Fakat yaptığım görev oldukça büyük bir fark yaratıyordu. İşte bu hissi özledim."

Bosch Julia Brasher'ın katillerin araştırılmasıyla ilgili kullandığı tanımlamayı hatırladı. Guyot'un söylediklerini anladığını belirtircesine başını salladı.

Doktor, "Orada, tepede bir suç mahalli olduğunu mu söylemişsiniz?" diye sordu.

"Evet. Birkaç kemik daha buldum. Gidip telefon etmeliyim, ne yapacağımız konusunda bilgi sahibi olmalıyım. Telefonunuzu kullanabilir iniyim? Cep telefonumun buralarda çekeceğinden emin değilim."

"Hayır, burada hiçbir zaman doğru düzgün çalışmazlar. Masadaki telefonu kullanın, ardından size bazı özel şeyler vereceğim."

İlkyardım çantası elinde, odadan dışarı çıktı. Bosch masanın etrafından dolandı ve sandalyeye oturdu. Köpek tam sandalyenin dibinde, yerde yatıyordu. Hayvan başını kaldırdı ve sahibinin yerinde Bosch'un oturduğunu görünce şaşırılmış bir görünüm sergiledi.

"Calamity." dedi. "Sanırım bugün tam ismine uygun olaylar yaşadın kızım."

Bosch yere eğildi ve köpeğin ensesini kaşdı. Köpek hırlayınca elini hemen geri çekti, bir yandan da bu saldırgan tavrın köpeğin eğitiminden mi, yoksa kendi yaptığı bir şeyden mi kaynaklandığını merak etti.

Telefonu eline aldı ve şefi Teğmen Grace Billets'in ev numarasını çevirdi. Wonderland Caddesi'nde olanları ve arazide bulduklarını anlattı.

Billets, "Harry, o kemikler kaç yıllık görünüyor?" diye sordu.

Bosch çamurun içinde bulduğu küçük kemiklere alt Polaroid resme göz attı. Bu kötü bir fotoğraftı, kemiklere çok yaklaştığı için flaş etrafı gereğinden fazla aydınlatmıştı.

"Bilmiyorum, bana oldukça eskiymiş gibi göründüler. Şu anda yıllar öncesinden bahsettiğimizi söyleyebilirim."

"Tamam, yani olay yerinde her ne olmuşsa olsun, yeni bir vaka değil."

"Belki de yakın bir zamanda ortaya çıktı, fakat hayır, olay taze değil."

"Ben de bunu söylüyorum. Öyleyse şu an için bu olayı askıya almalı ve yarına kadar beklemeliyiz. O arazide her ne olduysa, bu gece boyunca orada bizi beklemeye devam edecek."

Bosch. "Evet," dedi. "Ben de böyle düşünüyordum."

Billets yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Bu tip olaylar Harry..."

"Ne olmuş?"

"Bütçeyi eritirler, insan gücünü de tüketirler... ve bu tür durumlarda açılan davayı kapatmak en zordur, tabii kapatabilirsen."

"Tamam, oraya yeniden tırmanacak ve kemikleri yerlerine gömeceğim. Doktora da köpeğini tasmaıyla gezdirmesini söyleyeceğim."

"Haydi, yapma Harry, ne anlatmaya çalıştığımı biliyorsun." Yüksek sesle iç çekti. "Yılın henüz ilk günü ve biz tam bir pislikle işe başlıyoruz."

Bosch şefinin hayal kırıklığını üzerinden atmasına zaman tanımak amacıyla sessiz kaldı. Bu uzun sürmedi. Billets'in en sevdiği yönlerinden biri de buydu.

"Pekâlâ, bugün başka bir şey oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Şu ana kadar sadece birkaç intihar vakası."

"İyi. yarın ne zaman çalışmaya başlayacaksın?"

"Sabah erkenden burada olmayı planlıyorum. Birkaç telefon edecek ve yapacaklarımı planlayacağım. Ve herhangi bir şey yapmaya başlamadan önce, köpeğin bulduğu kemiği inceletip, gereken teyidi alacağım."

"Tamam, beni gelişmelerden haberdar et."

Bosch onaylayıp telefonu kapattı. Hemen ardından ilçenin tıbbi müfettişi Teresa Corazon'u evinden aradı. Her ne kadar iş dışı ilişkileri yıllar önce sonlanmış ve o günden sonra kadın en az iki kere adres değiştirmiş olsa da. Corazón hep aynı telefon numarasını kullanmaya devam etmişti ve Bosch bu numarayı ezbere biliyordu. Şimdi bu telefon numarası onun açısından çok

önemli bir hal almıştı. Kadına olanları özetledikten sonra, bu konuda başka bir şeyler yapıp harekete geçmeden önce kemikleri resmi yoldan ona onaylatmak istediğini açıkladı. Ayrıca Corazon'a kemiklerin bir insana ait olduğunun doğrulanması durumunda çok kısa bir süre içinde, suç bölgesinde çalışacak bir takıma ihtiyaç duyacağını belirtti.

Corazon onu yaklaşık beş dakika kadar telefonda bekletti.

Yeniden yerine dönüp konuşmaya başladığında. "Pekâlâ." dedi. "Kathy Kohl'a ulaşamadım. Evinde değil."

Bosch Kohl'un başantropolog olduğunu biliyordu. Onun tam zamanlı bir eleman olarak çalışıyor olmasının ve bu konuyu kendisine uzmanlık alanı olarak seçmesinin sebebi. ülkenin kuzeyindeki çölde bulunan toplu mezarları ve oradaki kemikleri incelemektir. Bosch Wonderland Caddesi'nde ki kemiklerle ilgilenmesi için yine onun görevlendirileceğini biliyordu.

"Peki, bu konuda benim ne yapmamı bekliyorsun? Kemikler konusunda bu gece onay almam lazım."

"Biraz sakın ol Harry. Her zaman sabırsız davranıyorsun. Sen ağzında kemik taşıyan bir köpeğe benziyorsun, yapılan şakalara tahammülün yok."

"Bu bir çocuk Teresa. Lütfen ciddi olabilir miyiz?"

"Buraya gel. Kemiği ben inceleyeceğim."

"Peki ya yarın?"

"Her şeyi rayına koyacağım. Kathy'ye bir mesaj bıraktım ve seninle görüşmemiz biter bitmez ofisi arayıp onu çağrı cihazından buldurtacağım. Güneşin doğuşuyla işe başlayacak şekilde orada olabiliriz. Kemikler gün yüzüne çıkartıldığında, eğer kasabadaysa, UCLA'da* bulunan bir adli tıp antropologunu kapıp oraya getirebilirim. Ben de orada olacağım. Tatmin oldun mu?"

* UCLA: California Üniversitesi.

Bu son cümle Bosch'un duraklamasına sebep oldu.

Sonunda. "Teresa," dedi, "becerebileceğim ölçüde, bu işi mümkün olan en az sayıda insanla halletmek istiyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şunu söylemek istiyorum ki. Los Angeles'tan bir tıbbi araştırmacının burada bulunması gerektiğinden tam anlamıyla emin değilim. Ve senin de uzun süreden beri yanında bir kameraman olmadan herhangi bir olay yerine geldiğini görmedim "

"Harry, o özel bir yönetmen, tamam mı? Benim ilerleyen günlerde kullanabilmem için film çekiyor ve bu filmleri sadece ben seyrediyorum. Yani altı haberlerinde gösterilmiyorlar."

"Her neyse. Bu olayda herhangi bir karışıklığa sebep olabilecek her türlü uygulamadan kaçınmamız gerektiğine inanıyorum. Bu bir çocuk vakası. Kolaylıkla sarpa sarabileceğini biliyorsun."

"Şu kemiği buraya getir. Bir saat içinde dışarı çıkacağım"

Hemen ardından telefonu kapattı.

Bosch Corazon'la biraz daha politik konuşabilmiş olmayı isterdi, fakat yine de düşüncelerini vurgulamaktan oldukça memnundu. Corazon, Court TV ve yayınlanan diğer şovlarda adli tıp uzmanı olarak sık sık boy gösteren bir kişiydi. İlgilendiği her davanın kablolu televizyonda ve diğer uydu kanallarında yayımlanan yasal şovlarda kolayca seyredilebilmesi için peşinde hep bir kameraman gezdirirdi. Bosch onun şöhretli bir tahkikat memuru olarak görünebilme hedefinin, kendi araştırmacı hedeflerini ezip geçmesine izin veremezdi ve vermeyecekti. Bu olay bir çocuğun katledilme kanıtı olabilirdi.

Özel Servisi ve K-9 birimlerini, kemik konusunda gereken teyidi aldıktan sonra aramaya karar verdi. Ayağa kalktı. Guyot'u bulmak maksadıyla odadan dışarı çıktı.

Doktor mutfaktaki küçük masaya oturmuş, önündeki spiralli not defterine bir şeyler yazıyordu. Kafasını kaldırıp Bosch'a baktı.

"Sadece sizin pansumanınızla ilgili birkaç not alıyordum Muayene ettiğim tüm hastaların hakkında not tutarım."

Her ne kadar Guyot'un onun hakkında notlar alıyor olması Bosch'a oldukça saçma gelmişse de. başını sallayarak onu onayladı.

"Ben gidiyorum Doktor. Yarın geri geleceğiz. Tam kadro burada olacağımızı umuyorum. Köpeğinizin yardımına ihtiyaç duyabiliriz. Burada olacak mısınız?"

"Burada olacağım ve size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı. Kaburgalarınız nasıl?"

"Ağrıyorlar."

"Sadece nefes aldığınız zamanlarda, öyle değil mi? Bu bir hafta kadar sürer."

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Şu ayakkabı kutusuna yeniden ihtiyacınız olmaz, öyle değil mi?"

"Hayır, onu geri getirmenize gerek yok."

Bosch ön kapıya doğru hareketlendi, fakat bir an durup Guyot'a geri döndü.

"Doktor, burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Artık öyle. Eşim iki yıl önce öldü. Ellinci evlilik yıldönümümüzden bir ay kadar önce."

"Özgünüm."

Guyot başını salladı ve. "Kızım Seattle'da, ailesiyle birlikte yaşıyor. Onları sadece özel günlerde görebiliyorum."

Bosch neden sadece özel günlerde görebildiğini sormak istedi ama kendisini tuttu. Adama yeniden teşekkür edip dışarı çıktı.

Vadiden çıkıp Teresa Corazon'un Hancock Park'taki adresine doğru yol alırken, devrilmesini ya da kayıp yere düşmesini engellemek amacıyla eli sürekli ayakkabı kutusunun üzerindeydi. İçinde derin bir korku ve dehşet hissetti. Bunun sebebinin, o güne kadar kaderin kendisine hiç gülmemesi olduğunu biliyordu. Olabilecek en zor ve kötü davalardan birisine bulaşmıştı. Bir çocuk davası.

Çocuk davaları insanın aklından hiç çıkmazdı. Sizi bir boşluğa sürükler ve korkuturdu. Sizi parçalara ayrılmaktan koruyacak kalınlıkta, kurşun geçirmez bir yelek bulamazdınız. Çocuk davaları, sizi dünyanın birçok kayıp ışıkla dolu olduğunu bilir şekilde ortada bırakırdı.

Teresa Corazón, önünde bir gölet olan, etrafı taşlık bir meydanla çevrili. Akdeniz tarzında inşa edilmiş büyük bir konakta yaşıyordu. Sekiz yıl kadar önce. Bosch'un onunla kısa süreli bir ilişki kurduğu günlerde, kadın tek odalı bir apartman katında yaşıyordu. Televizyon vasıtasıyla edindiği şöhretin beraberinde getirdiği servet bu evin bedelini karşılamış ve ona bugünkü yaşam tarzını sağlamıştı. Elinde Trader Joe'dan alınmış ucuz bir şişe şarap ve izlemek için en sevdiği kasetle gecenin bir vakti Bosch'un evine habersiz gelen kadına artık bir nebze dahi benzemiyordu. Bu kadın yüzsüzlük derecesinde hırslıydı, fakat daha fazla zenginleşebilmek için konumunu nasıl kullanabileceği konusunda henüz yeterince beceri geliştirememişti.

Bosch ona eskiden ne olduğunu ve bugün sahip olduklarına kavuşabilmek için neler kaybettiğini hatırlattığının farkındaydı. Etkileşimlerinin artık çok az olduğundan ve aralarındaki mesafenin gittikçe açıldığından hiç şüphesi yoktu; bir araya gelmeleri gerektiğinde, tıpkı bir dişçiye gidiyormuşçasına geriliyorlardı.

Bosch meydanda park etti, fotoğrafları ve ayakkabı kutusunu alarak dışarı çıktı. Arabanın etrafından dolanıp göletin içine baktı, yüzeye yakın yüzen balıkların siyah siluetlerini izledi. *Chinatown* adlı filmi ve birlikte oldukları yıl boyunca onu kaç kere seyrettiklerini hatırlayarak gülümsedi. Corazon'un filmdeki sorgu yargıcı betimlemesini ne kadar komik bulduğunu hatırladı. Adam siyah bir kasap önlüğü giyiyor, cesedi incelerken bir yandan da sandviçini yiyordu. Bosch kadının aynı mizah anlayışına hâlâ sahip olduğundan artık emin değildi.

Evin girişindeki ağır ahşap kapının üstünde asılı duran aydınlatma lambası yandı ve o daha oraya ulaşmadan Corazón kapıyı açtı. Üzerinde bol siyah bir pantolon ve krem rengi bir bluz vardı. Büyük olasılıkla bir yeni yıl partisine gitmek için hazırlanmıştı. Kadın gözlerini ondan ayırarak park ettiği arabasına baktı.

"Şu araba taşlarımın üzerine yağ akıtmadan önce işimizi çabucak halledelim."

"Sana da merhaba Teresa."

Kadın ayakkabı kutusunu işaret etti.

"Bu mu?"

Bosch ona fotoğrafları uzattı ve kutunun kapağını açtı. Teresa'nın onu içeriye, bir kadeh yeni yıl şampanyası içmeye davet etmeyeceği apaçık ortadaydı.

"İncelemeyi hemen burada mı yapmak istiyorsun?"

"Çok fazla zamanım yok. Buraya daha erken geleceğini düşünmüştüm. Hangi salak çekti bunları?"

"Sanırım ben."

"Bu resimlere bakarak bir şeyler söylemem imkânsız. Yanında eldiven var mı?"

Bosch ceketinin cebinden bir lastik eldiven çıkarttı ve kadına uzattı. Fotoğrafları geri alıp ceketinin iç cebine yerleştirdi. Teresa büyük bir ustalıkla eldiveni eline geçirdi ve ağzı açık duran kutuya uzandı. Kemiği havaya kaldırıp ışığa tuttu. Bosch sessizce bekliyordu. Teresa'nın kokusu burnuna geliyordu. Her zamanki gibi oldukça kuvvetliydi, çoğu zamanını otopsi odalarında geçirdiği günlerde bu tür hilelere başvuruyordu.

Beş saniyelik bir incelemenin ardından kemiği kutuya geri koydu.

İnsana ait."

"Emin misin?"

Elindeki eldiveni çıkartırken, kafasını kaldırıp dik dik Bosch'un yüzüne baktı.

"Önkol kemiği. Yani üstkol kemiği. On yaşlarında bir çocuğa ait olduğunu söyleyebilirim. Becerilerime artık saygı duymuyor olabilirsin Harry, fakat onları hâlâ rahatlıkla kullanabiliyorum."

Eldivenleri kutudaki kemiğin üzerine bıraktı. Bosch kadının söylediği her kelimeyi sindirebilirdi, ancak bir çocuğun kemiğinin üzerine eldivenleri bu şekilde bırakması onu oldukça rahatsız etti.

Kutuya uzanıp eldivenleri geri çıkarttı. Aklına bir şey geldi ve eldivenleri ona yeniden uzattı.

"Kemiği bulan köpeğin sahibi, kemiğin üzerinde bir çatlak izi olduğunu söyledi. İyileşmiş bir çatlak. Bir kez daha bakarak, orada..."

"Hayır. Davetli olduğum bir düğüne geç kaldım. Şu anda bilmen gereken tek şey, onun bir insana ait olup olmadığıydı. Artık bundan eminsin. Daha detaylı bir inceleme, tıbbi araştırma ofisinde, uygun şartlar altında, daha sonradan yapılacaktır. Şimdi, gerçekten gitmeliyim. Yarın sabah burada olacağım."

Bosch uzun süre kadının gözlerinin içine baktı.

"Tabii Teresa, eğlenmene bak."

Teresa başını çevirip bakışmayı sonlandırdı ve kollarını göğüs hizasında birleştirdi. Bosch büyük bir dikkatle ayakkabı kutusunun kapağını kapattı. Teresa'ya selam verdi ve arabasına doğru yürüdü. Arkasından kapanan kapının sesini işitti.

Yeniden filmi düşünerek göletin yanından geçti, kendi kendine filmin son cümlesini fısıldarcasına tekrarladı.

"Unut bunu Jake, burası Chinatown."

Arabaya bindi ve yan koltuğunda duran ayakkabı kutusunu tutarak evine doğru yola çıktı.

Ertesi sabah saat dokuzda. Wonderland Caddesinin sonu yasa infaz kampı gibi görünüyordu. Ve tüm bunların merkezinde de Harry Bosch vardı. Devriyeden, K-9'dan, Bilimsel Araştırma Birimi'nden, Adli Tıp'tan ve Özel Hizmetlerden gelen çalışma gruplarını o yönlendiriyordu. Bir polis helikopteri yukarıda tur atıyor ve polis akademisinden gelen öğrenciler verilecek emirleri bekliyordu.

Hava indirme Birimi herkesten önce harekete geçti, Bosch'un sarı bandı sardığı adaçayı çalısını işaret alıp kemiklerin bulunduğu noktaya, Wonderland'in imkan sağladığı oranda en yakın geçişi belirlediler. Daha sonra Özel Hizmetler Birimi işe koyuldu. Ağaç ve çalılara dolanan sarı bandı izleyerek yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Altı adamdan oluşan grup, ellerindeki çekiçlerle birkaç ahşap basamağı birbirine birleştirip, kendilerini kemiklerin bulunduğu meydana çıkartan bir yol açtılar, basamakların yanına da ip çektiler. Şimdi alana girip çıkmak. Bosch'un bir gün önce harcadığı çabadan çok daha azını gerektiriyordu.

Bu kadar büyük bir polis çalışmasını gizli tutmak mümkün değildi. Dolayısıyla saat dokuz civarında arazinin çevresi tam bir basın kampı haline gelmişti. Yayın kurumlarına ait kamyonlar, araştırma yapılan alanın çevresine yerleştirilen engellerin ardına yığılmıştı. Muhabirler bir araya gelip küçük çapta gruplar oluşturmaya başlamışlardı. Ve kesinlikle sayıları beşten az olmayan helikopterlerle polis helikopterlerinin tepesinde uçuyorlardı. Tüm bu karmaşa çevre halkını oldukça rahatsız etmişti, Parker Center'daki polis karakoluna birçok şikâyet gitmişti.

Bosch ilk grubu yukarıya, olay yerine çıkartmaya hazırlanıyordu. İlk olarak olaydan dün gece haberi olan Jerry Edgar ile görüştü.

Tamam, herkesten önce ME* ve SID'i** oraya çıkartacağız," dedi. "Ardından polis koleji öğrencilerini ve köpekleri götürürüz. Senin herkese göz kulak olmanı istiyorum."

* ME: Adli Tıp.

**SID: Bilimsel Araştırma Birimi

"Sorun yok. ME'den arkadaşın, beraberinde kameramanını da getirmiş, fark ettin mi?"

"Şu anda bu konuda bir şey yapamayız. Umalım ki bir an önce sıkılsın ve ait olduğu şehir yaşamına geri dönsün."

"Hepimiz kadar sen de biliyorsun ki, bu eski bir Kızılderili kemiği ya da buna benzer bir şey olabilir."

Bosch başını olumsuz anlamda salladı.

"Hiç zannetmiyorum. Kemikler oldukça dar yapıda."

Bosch Teresa Corazon'dan, onun kameramanından ve dört kişilik kazı ekibinden oluşan ilk grubu yola çıkartmaya hazırlandı. Kazı ekibinde Arkeolog Kathy Kohl ve kazı işini bizzat yapacak üç müfettiş vardı. Kazı ekibindeki insanlar beyaz bir tulum giymişti. Corazon'un üzerinde ise, beş santimlik topukları olan ayakkabıları da dahil olmak üzere, tıpkı bir gece öncekilere benzeyen giysiler vardı. Grupta ayrıca SID'den iki kriminal de yer alıyordu.

Bosch söylediklerinin aralarında kalınası ve etrafta gezinen diğer insanlar tarafından duyulmaması amacıyla, gruptaki insanlara kendisine yaklaşıp daha küçük bir daire oluşturmalarını işaret etti.

"Pekâlâ, yukarı, olay yerine çıkıp belgelendirme ve araştırma işine başlayacağız. İşinizi bitirdiğinizde köpekler ve akademi öğrencileri oraya gelecek, yakınımızdaki arazileri araştırarak ve büyük olasılıkla suç mahallini genişletecekler. Sizler de..."

Susup elini Corazon'un kameramanına doğru uzattı.

"Kapat şunu. Corazon'u çekebilirsin, ama beni değil."

Adam kamerasını aşağı indirdi, Bosch Corazon'a bir bakış attı ve konuşmaya devam etti.

"Hepiniz yapacağınız işin ehlisiniz, dolayısıyla sizlere bir şeyler söylemem gereksiz. Belirtmek istediğim tek şey, her ne kadar patıkaya rampalar ve basamaklar yerleştirilmiş olsa da. oraya çıkmanın oldukça zor olduğu. Tek isteğim dikkatli olmanız. Yürürken halatlara tutunun, adımlarınıza dikkat edin. Hiç kimsenin incinmesini istemiyoruz. Eğer yanınızda ağır ekipmanlar varsa bir kısmını burada bırakın ve birkaç sefer yaparak onları yukarı taşıyın. Eğer yine de

yardıma ihtiyacınız olursa, onların bir kısmını öğrencilere taşıttırabilirsin. Zaman konusunda endişelenmeyin. Sadece güvenliğinizi düşünün. Tamam mı, herkes hazır mı?"

Herkes başını salladı. Bosch Corazon'a diğerlerinden ayrılması için işaret etti, onunla özel konuşmak istiyordu.

"Elbiselerin duruma uygun değil." dedi.

"Bak. bana bir şeyler..."

"Kaburgalarımı görebilmen için üzerimdeki gömleği çıkartmamı ister misin? Göğsümün yanı frambuazlı pastaya benziyor, çünkü dün gece yokuştan yuvarlandım. Ayağındaki ayakkabılar işe yaramaz. Kamerada güzel görünmeni sağlayabilirler, fakat..."

"Ben iyiyim. Şansımı deneyeceğim. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Bosch başını salladı.

"Ben uyardım," dedi. "Haydi gidelim."

Yokuşa doğru ilerledi ve diğerleri de onu takip etti. Özel Servis, kontrol noktası oluşturmak amacıyla oraya ahşaptan bir giriş kapısı inşa etmişti. Bir devriye görevlisi elinde not defteriyle dikilmiş, gelen kişilerin isimleriyle hangi kurumdan geldiklerini not ediyor ve sonra onlara geçiş izni veriyordu.

Bosch önden yürüdü. Tırmanış bir gün öncesine nazaran çok daha kolaydı, fakat halata asılıp kendisini yukarı çekerken. rampa ve basamaklardan ilerlerken göğsü acıyla yanıyordu.

Akasya ağaçlarıyla kaplı alana ulaştığında, diğerlerine geride durmaları ve beklemeleri için işaret verdi. Eğilip suç mahallini çevreleyen bandın altından geçti ve etrafa göz attı. Altüst edilmiş toprağı ve bir gece önce gördüğü küçük, kahverengi kemikleri buldu. Her şey olduğu gibi duruyordu.

"Tamam, şimdi buraya gelin ve bir göz atın."

Grup elemanları bandın altından geçti ve yarım daire oluşturarak kemiklerin etrafında toplandılar. Kamera çalışmaya başladı ve Corazon yönetimi ele aldı.

"Pekâlâ, yapacağımız ilk iş bandın dışına çıkmak ve fotoğraf çekmek. Daha sonra bu bölgeyi parmaklıklarla çevreleyeceğiz ve Doktor Kohl kazı işiyle araştırmaları denetleyecek. Eğer başka bir şey bulursanız, toparlamadan önce muhakkak birkaç fotoğrafım çekin."

Müfettişlerden birisine döndü.

"Finch, kroki işini senin yapmanı istiyorum. Standart parmaklıklar olacak. Her şeyi yazıya dök. Çekilen fotoğraflara bel bağlayacağımızı düşünme."

Finch başını salladı. Corazon Bosch'a döndü.

"Dedektif, sanırım her şeyi anladık. Burada ne kadar az adam bulunursa o kadar iyi olur."

Bosch başını salladı ve kadına bir telsiz uzattı.

"Buralarda olacağım. Eğer ihtiyaç duyarsan bunu kullan. Buralarda cep telefonu çalışmıyor. Fakat konuşurken söylediklerine dikkat et."

Eliyle gökyüzünü, basın helikopterlerinin dönüp durduğu alanı işaret etti.

Kohl, "Sen neden bahsediyorsun," dedi. "Sanırım güneş ışığını kesmenin yanı sıra, birazcık izole olabilmek için sicimle katranlı bir muşambayı çekip ağaçların üzerine germeliyiz. Bu sizin açınızdan uygun mu?"

Bosch, "Burası artık sizin sorumluluğunuzdaki bir suç mahalli," dedi. İstediginizi yapın."

Yanına Edgar'ı alarak rampadan aşağı inmeye başladı.

Edgar, "Harry, tüm bunlar günlerce sürebilir." dedi.

"Evet, belki de biraz daha uzun."

"İyi ama, biliyorsun ki günlerce vaktimiz yok. Bunun farkındasın. değil mi?"

"Evet."

"Demek istediğim, bu tür vakalar... Araştırmaların sonucunda kemiklerin kime ait olduğunu bulabilmemiz bile büyük şans."

"Doğru."

Bosch yürümeye devam etti. Aşağıya, yola ulaştığında Teğmen Billets'in. şefi Yüzbaşı LeValley ile birlikte dikildiğini gördü.

Bosch, "Jerry, neden gidip şu öğrencileri çalışmaya hazırlamıyorsun?" dedi. "Onlara suç mahalliyle ilgili bilgi ver. Bir dakika sonra orada olacağım."

Bosch. Billets ve LeValley'in yanına gidip olanlar, sabahtan beri süregelen faaliyetler, yöre halkının çekiç, testere ve helikopter gürültüsünden dolayı yaşadıkları rahatsızlık konusunda ilettikleri şikâyetler hakkında bilgi verdi.

LeValley, "Basın kuruluşlarını bilgilendirmemiz lazım." dedi. "Basınla ilişkiler Ofisi senin onlara demeci burada mı, yoksa kasabada mı vereceğini bilmek istiyor."

"Bu işi üstlenmek istemiyorum Basınla ilişkiler Ofisi bu konuda ne biliyor?"

"Hemen hemen hiçbir şey. Dolayısıyla onlara telefon etmelisin."

"Yüzbaşı, burada yeterince meşgulüm. Acaba..."

"O halde zaman yarat Dedektif. Onları ensemizden uzak tut."

Bosch gözlerini yüzbaşidan alıp uzağa, muhabirlerin barikatların arkasında beklediği kalabalık alana çevirdiğinde. yaka kartını devriye görevlisine göstererek içeri girmeye çalışan Julia Brasher'in farkına vardı. Üzerinde günlük giysileri vardı.

"Tamam. Onları arayacağım."

Yoldan aşağı. Doktor Guyot'un evine doğru yürümeye başladı. Kendisine gülümseyerek yaklaşan Brasher'a yöneldi.

"Elfenerin hâlâ bende. Aşağıda, arabamın bagajında duruyor. Her halükârda Doktor Guyot'un evine gitmem gerekecek zaten."

"Ah, bu konuda endişelenme. Buraya elfeneri için gelmedim."

İstikametini değiştirip, Bosch ile birlikte yürümeye başladı. Bosch kadının kıyafetine baktı, rengi atmış bir kot pantolon ve 5K hayırseverler koşusunda verilen bir tişört giymişti.

"Şu anda mesaide değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır, üç-on bir mesaisindeyim. Sadece bir gönüllüye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Akademinin çağrısını duydum."

"Oraya tırmanarak kemiklere bakmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Öğrenmek istiyorum."

Bosch başını salladı. Guyot'un evine giden yolda birlikte yürüdüler. Onlar henüz oraya ulaşmadan kapı açıldı ve doktor onları içeri davet etti. Bosch adama çalışma odasındaki telefonu yeniden kullanıp kullanamayacağını sordu. Guyot gereksiz olmasına rağmen ona yolu gösterdi. Bosch masanın gerisine oturdu.

Doktor, "Kaburgaların nasıl?" diye sordu.

"İyi."

Brasher kaşlarını kaldırıncı Bosch kendisini açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Dün gece ufak bir kaza geçirdim."

"Ne oldu?"

"Ah. ben sadece kendi işimle ilgileniyordum ki, birden bir ağaç gövdesi sebepsiz yere bana saldırdı."

Brasher, nasıl yapabildiyse, bir yandan gülümserken, diğer yandan da yüzünü buruşturdu.

Bosch ezberindeki numarayı çevirerek Basınla ilişkiler Ofisi'ni aradı ve görevliye vaka hakkında bazı genel bilgiler verdi. Bir ara eliyle telefonun ahizesini kapatıp Guyot'a isminin haberlerde geçmesini isteyip istemediğini sordu. Olumsuz cevap aldı. Birkaç dakika sonra Bosch'un telefon görüşmesi bitti ve ahizeyi yerine bıraktı. Guyot'a baktı.

"Birkaç gün içerisinde olayla ilgili araştırmaları sonlandırdığımızda. büyük olasılıkla ortalık muhabir kaynayacaktır. Tahminimce, kemiği bulan köpeği araştırmaya başlayacaklar. Dolayısıyla eğer bu işin dışında kalmak istiyorsanız. Calamity'i sokaktan uzak tutun. Aksi takdirde başınıza bela olurlar."

Guyot. "İyi bir öneri," dedi.

"Ve komşunuz Bay Ulrich'i arayarak muhabirlere bu konuda hiçbir şey anlatmamasını tembihlemeniz de gerekebilir."

Evden çıktıklarında, Bosch Brasher'a elfenerini isteyip istemediğini sordu. Brasher da yukarda, cinayet mahallinde diğerlerine yardım ederken onu yanında taşımak zorunda kalmak istemediğini belirtti.

"Onu bana başka bir zaman verebilirsin," dedi.

Bosch bu cevaptan hoşlanmıştı. Bu Brasher'ı en azından bir kez daha görebileceği anlamına geliyordu.

Geri döndüklerinde Bosch, Edgar'ı öğrencilere ders verirken buldu.

"Arkadaşlar, suç mahallinde uygulanması gereken altın kural, hiçbir şeyi incelenmeden, fotoğrafı çekilmeden, şemalandırılmadan önce dokunmamaktır."

Bosch araya girdi.

"Tamam mı. gitmeye hazır mıyız?"

Edgar, "Hepsi hazır." dedi. Ellerinde metal dedektör olan iki öğrenciyi işaret etti. "Bunları SID'den ödünç aldım"

Bosch başıyla onayladı, öğrencilere ve Brasher'a daha önce adli ekibe yaptığı güvenlik konuşmasının aynısını yaptı. Bosch Brasher'ı Edgar'la tanıştırdıktan sonra hep birlikte olay mahalline doğru ilerlemeye başladılar. Bosch Edgar'ın kontrol noktasına kadar onlara öncülük etmesine müsaade etti. Kendisi de Brasher'ın ardından yürüdü.

"Bugünün sonunda, gerçekleşen bir cinayet dedektifi olmak isteyip istemediğini anlayacağız," dedi.

"Hiçbir şey telsizden gelen emirleri yerine getirmek ve her vardiyanın sonunda arka koltuktaki kusmukları temizlemekten daha kötü olamaz."

"O günleri hatırlıyorum.

Bosch ve Edgar, on iki öğrenciyi ve Brasher'ı akasya ağaçlarının kapladığı alanı çevreleyen bölgeye dağıttı. Hep beraber araştırma yapmaya başladılar. Bunun ardından Bosch aşağıya indi ve yapılan araştırmayı derinleştirmek amacıyla iki K-9 elemanını tepeye çıkarttı.

Her şey yoluna girdiğinde, Edgar'ı takımla birlikte orada bırakarak, neler yapıldığını ve ne tür ilerlemeler kaydedildiğini görmek amacıyla akasyalara doğru yürüdü. Kohl'u bir ekipman çantasının üzerine oturmuş, ahşap kazıkların yere çakılışlarını denetlerken buldu. Böylece, çakılan kazıkların yardımıyla alan iple çevrelenebilecekti.

Bosch daha önce başka bir vakada da Kohl'la birlikte çalışmıştı. Onun ne kadar becerikli ve yaptığı işte ne kadar başarılı olduğunu biliyordu. Otuzlu yaşlarının sonundaydı, bir tenisçinin vücut yapısına ve ten rengine sahipti. Bosch bir gün şehir parkında yaptığı koşuda, onu ikiz kız kardeşiyle tenis oynarken görmüştü. Etraflarına büyük bir kalabalık toplamıştı. Sanki birisi karşısındaki ayna yardımıyla kendi kendine tenis oynuyor gibiydi.

Kohl'un düz sarı saçları öne doğru düşmüş, dizindeki deftere bakan gözlerini saklamıştı. Üzerine daha önceden parmaklıklar çizilmiş olan bir kâğıda notlar alıp rakamlar yazıyordu. Bosch kadının omzunun üzerinden şemaya baktı. Kohl, her kazık yerine çakıldıkça kâğıttaki tahtaların üzerlerine alfabe bir sonrakı gelen harfi yazıyordu. Sayfanın tepesine "Kemikler Şehri" yazmıştı.

Bosch yere doğru eğilip bu başlığın yazılı olduğu noktayı işaret etti.

"Niye buraya bu ismi koydun?"

Kohl omzunu silkti.

Parmaklarını şemadaki birkaç çizginin üzerinde dolaştırarak, "Çünkü burasının bizim şehrimiz olması için sürekli bina ve cadde yapıyoruz." dedi. "En azından burada çalıştığımız sürece böyle hissedelim. Bizim küçük şehrimiz."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Her cinayette, şehre ait bir hikâye vardır." dedi.

Kohl başını kaldırıp ona baktı

"Bunu kim söylemiş?"

"Bilmiyorum. Birisi söylemiştir."

Tüm dikkatini, toprağa saçılan kemikleri incelemek için yere çömelen Corazon'a yöneltti. O kemikleri incelerken, kamera da onu çekiyordu. Tam bu konuda bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki çağrı cihazı çaldı, kemerine uzanıp cevapladı.

"Buyrun. Bosch."

"Ben Edgar. Buraya gelsen iyi olacak Harry. Bir şeyler bulduk."

"Tamam."

Edgar hemen hemen referans olarak seçilen çalı hizasında, akasya ağaçlarından yaklaşık üç buçuk metre kadar ileride dikiliyordu. Öğrencilerin yarım düzinesi ve Brasher bir daire oluşturmuş, altmış santim yüksekliğindeki çalılığın arasındaki bir şeye bakıyorlardı. Polis helikopteri tepelerinde daha küçük daireler çizmeye başlamıştı.

Bosch bu grubun arasına karıştı ve yere baktı. Bu yarı yarıya toprağa gömülü duran, boş göz oyuklarıyla ona bakan bir çocuk kafatasıydı.

Edgar, "Ona kimse dokunmadı." dedi. "Brasher onu burada buldu."

Bosch kadına bir göz attı, gözlerinde ve dudaklarında gülümsemeden eser yoktu. Bosch yeniden kafatasına baktı ve belinden telsizini çıkarttı.

Telsize doğru konuşarak. "Doktor Corazón?" dedi.

Kadının cevap vermesi oldukça uzun sürmüştü.

"Evet. İşte buradayım. Ne oldu?"

"Suç mahallinin sınırlarını genişletmek zorundayız."

Bosch'un yönlendirme ve gözetimi eşliğinde, tüm araştırma ekibi genişletilen suç mahallini gün boyunca araştırmış, büyük ilerleme kaydedilmişti. Kemikler toprak altından ve yamaçtaki çalılarının arasından kolayca çıkartılmıştı, sanki uzun süredir gün yüzüne çıkmayı bekliyor gibiydiler. Öğleye kadar belirlenen alanın büyük bölümü Kathy Kohl'un ekibi tarafından kazılmış, toprağın karanlık derinliklerinden düzinelerce kemik çıkartılmıştı. Tıpkı eski uygarlıklara ait el yapımı eserlerin nazikçe gün yüzüne çıkartıldığı arkeolojik kazılarda olduğu gibi, kazı ekibi bu işte de küçük araçlar ve fırçalar kullanmıştı. Ayrıca metal dedektörlere ve nem sensörlerine de başvurulmuştu. Süreç oldukça büyük bir dikkat ve özenle yürütülüyor olmasına rağmen, her şey Bosch'un tahmininden daha hızlı geliyordu.

Kafatasının bulunması ilerlemeyi hızlandırmış, operasyona büyük bir önem ve aciliyet katmıştı. Kafatası bulunduğu yerden çıkartılıp alınmış, Teresa Corazon'un kamerayla yaptığı incelemede birçok kırık ve çatlakla beraber cerrahi yoldan oluşabilecek bir yara izinin olduğu da anlaşılmıştı. Yapılan tıbbi incelemenin sonuçları, kemiklerin bulundukları çağa ait olduklarını açıkça ortaya koymaktaydı. Gözlemlenen çatlak ve kırık izleri tek başlarına bir cinayetin kanıtı olamazlardı, fakat tüm bunların yanı sıra, cesedin gömülmüş olduğu dikkate alındığında, herkeste bir cinayet hikâyesiyle karşı karşıya kalındığı hissi uyandırıyor.

Saat iki sularında, yamaç ekipleri yemek molasına çıktığında, iskeletin hemen hemen yarısı gün yüzüne çıkartılmıştı. Öğrenciler olay yerine yakın olan çalının dibinde, etrafa dağılmış birkaç küçük kemik bulmuşlardı. Tüm bunlara ek olarak, Kohl'un ekibi toprak altından dokusu bozulmuş giysi parçaları ve büyük olasılıkla bir çocuğa ait olduğu sanılan kanvas bir çanta bulmuşlardı.

Kemikler yokuştan aşağı, yanlarında ipten sapları olan kare kutular içerisinde taşındı. Öyle yemeğinde, bir adli antropolog, tıbbi inceleme ofisinde üç kutu kemiği incelemeye başladı. Büyük bir kısmı çürümüş ve tanınmaz hale gelmiş

giysiler ile ağız açılmadan toprağa gömülen çanla, incelenmesi için LAPD'nın Bilimsel araştırma Merkezi laboratuvarlarına gönderildi.

Suç mahallinin araştırılması aşamasında, bir metal detektörüyle kemiklerle aynı derinliğe gömülmüş olan 1975 tarihli bir çeyreklik ve leğen kemiğinin sol kanadına ait yaklaşık beş santimetre eninde bir kemik parçası bulundu. Çeyrekliğin, içindeki vücut dokusundan dolayı çürüyen pantolonun ön sol cebinde durduğu tahmin edilmişti. Bosch'a göre bulunan metal para, ölüm zamanına ait en büyük ipucuydu: Eğer paranın cesetle birlikte gömüldüğü teorisi doğruysa, cinayet 1975'ten önce işlenmiş olamazdı.

Devriye görevlileri, suç mahallinde çalışan küçük çaplı orduyu doyurması amacıyla iki ayrı dağıtım vagonu hazırlamışlardı. Öğle yemeği oldukça gecikmişti ve herkes açtı. Kamyonlardan biri sıcak yemek servisi yaparken, diğeri sandviç dağıtıyordu. Bosch, Julia Brasher ile birlikte sandviç dağıtan karavanın önündeki kuyruğa girerek beklemeye başladı. Sıra oldukça yavaş ilerliyordu, fakat bu umrunda değildi. Yamaçta yapılan araştırmalar hakkında konuşup, departmanda olup biten şeyler konusunda dedikodu yaptılar. Havadan sudan konuştular. Bosch Brasher'ın çekim alanına girmişti. Bir polis ve departmanda çalışan bir bayan olarak yaşadığı deneyimleri dinledikçe, ilgisi daha da artıyordu. Kadın çevresine heyecan, korku ve merakla karışık saygı, siniklik duyguları saçıyordu. Bosch tüm bunları, göreve başladığı ilk yıllarından hatırlıyordu.

Yemek dağıtım vagonunun penceresine ulaşmalarına altı adam kala, yemek servisi yapan adamlardan birisinin devriye görevlilerine araştırmayla ilgili soru sorduğunu işitti.

"Bulunan kemikler farklı insanlara mı aitmiş?"

"Bilmiyorum adamım. Biz sadece araştırmalara katılıp onları bulduk, o kadar."

Bosch soruyu soran adamı inceledi.

"Tüm kemikler gün yüzüne çıkartıldı mı?"

"Bunu cevaplamak zor."

Bosch Brasher ile birlikte beklediği sıradan ayrıldı ve vagonun arkasına doğru dolandı. Oradaki açık kapıdan içeriye baktığında vagonda çalışan, ya da

alışıyor gibi davranan  önlüklü adam gördü. Bosch'un kendilerini izlediğini fark etmemişlerdi. Adamlardan ikisi sandviçleri ve siparişleri hazırlıyorlardı. Devriye ekibine soru soran ortadaki adam ise. kollarını pencerenin altındaki tezgâhın üzerinde kımıldatıyordu. Hiçbir iş yapmıyor olmasına rağmen, dışardan bakıldığında sanki sandviç hazırlıyormuş gibi görünüyordu. Bosch sağdaki adamın sandviçin birini ortadan ikiye kesip kâğıt tabağa koyuşunu ve ortadaki adama doğru kaydırışını izledi. Ortadaki adam tabağı alıp siparişi veren devriye görevlisine uzattı.

Bosch sandviç yapan iki adamın önlüklerinin altına kot pantolon ve tişört giymiş olmalarına rağmen, ortadaki adamın üzerinde duble paçalı kumaş pantolon ve tüm düğmeleri ilikli bir gömlek olduğunu gözlemledi. Pantolonunun arka cebinden bir not defteri sarkıyordu. Bosch böyle ince tipteki not defterlerinin muhabirler tarafından kullanıldığını biliyordu

Bosch kafasını kapıdan içeri uzatıp etrafına bakındı. Kapı girişinin hemen yanındaki rafta yuvarlanıp top haline getirilmiş bir spor ceket gördü. Uzanıp onu olduğu yerden aklı ve kapı girişinden uzaklaştı. Ceketin ceplerini karıştırdı. boyun zincirine asılı LAPD baskılı bir basın kartı buldu. zerinde, vagonda ortada duran adamın fotoğrafı vardı. Adı Victor Frizbe'ydi ve *New Times* için çalışıyordu.

Ceketi kapının yanına doğru tutarak vagonun duvarına hafifçe vurdu. Adamların üçü de dönünce Frizbe'ye gelmesi için işaret etti. Muhabir, bir *Ben mi?* bakışı eşliğinde parmağıyla kendisini işaret etti ve Bosch başını sallayarak onayladı. Frizbe kapıya yaklaştı ve ona doğru eğildi.

"Efendim?"

Bosch uzanıp adamı önlüğünün yakasından yakaladı ve hızla vagonun dışına doğru çekti. Frizbe ayakta kalmayı başardı. fakat düşmemek için ileri doğru birkaç adım atmak zorunda kaldı. İtiraz etmek için arkasına döndüğünde. Bosch topak haline getirilmiş ceketiyile adamın çenesine vurdu.

İki devriye görevlisi -yemeklerini daima diğerlerinden önce yerlerdi- kâğıt tabaklarını yakındaki bir çöp kutusuna tıkıştırıyorlardı. Bosch onlara gelmelerini işaret etti.

"Bu adamı hemen bölgenin dışına çıkartın. Bir daha burada görürseniz, tutuklayın."

Her iki görevli de Frizbe'nin koluna girdi ve adamı kurulan barikata doğru çekerek sürüklemeye başladılar. Frizbe, yüzü tıpkı bir kola kutusu kadar kızarmış bir halde itiraz etmeye çalıştı, fakat görevliler onun yaptığı hiçbir şeyi dikkate almadı. Kollarından tutup itekleyerek Frizbe'yi diğer muhabirlerin bakışları arasında gururunu kırıp küçük düşürerek barikatın arkasına attılar. Bosch bir süre onları seyretti ve cebinden muhabirin yaka kartını çıkartıp çöpe attı.

Geri dönüp Brasher'a katıldı. Arlık yemek sırasında önlerinde sadece iki kişi kalmıştı.

Brasher, "Tüm bunların anlamı neydi?" diye sordu.

"Sağlık kuralı ihlali. Ellerini yıkamamıştı."

Kadın gülmeye başladı.

"Ben ciddiylim. Bana sorarsan kanun her zaman kanundur."

"Tanrım, umarım sen bir hamamböceği ya da buna benzer bir şey daha görüp her yeri kapatmadan önce sandviçimi alabilirim."

"Meraklanma, oradaki hamamböceğinin icabına çoktan baktım."

On dakika sonra Bosch, kamyon sahibine basın elemanlarının suç bölgesine sokulmamaları konusunda yaptığı konuşmayı bitirmişti. Sandviç ve içeceklerini alarak Özel Servis elemanlarının oturdukları masaya yöneldiler. Bu masa araştırma ekibine ayrılmıştı, fakat Bosch, Brasher'ın onlarla birlikte oturmasına göz yumdu. Kohl ile birlikte Edgar ve kazı ekibinden diğer bir görevli de oradaydı. Bosch Brasher'ı onlarla tanıştırdı, onlara olayla ilgili ilk telefon çağrısını kadının aldığını ve bir önceki gece kendisine yardım ettiğini açıkladı.

Bosch Kohl'a dönerek. "Peki, patronun nerede?" diye sordu.

"Ah, o karnını çoktan doyurdu. Sanıyorum kendi kendine bir röportaj kaseti çekmeye ya da buna benzer bir şeyler yapmaya gitti."

Bosch gülümseyip başını salladı.

Edgar tabağını eline alıp bankın üzerinden atlarken. "Sanırım birkaç dakika sonra burada olurum." dedi.

Bosch sandviçinden bir lokma alıp tadına baktı. Acıkmıştı. Verilen mola süresince bir şeyler yemek ve dinlenmek dışında hiçbir şey yapmayı

düşünmüyordu, fakat Kohl bir mahsuru yoksa kazılar ve incelemeler konusunda vardığı birkaç ön gözlemi ona anlatmak istediğini belirtti.

Bosch'un ağzı doluydu. Yutkunduktan sonra, ortağının geri gelmesini beklemesini rica etti. Sonra kemiklerin durumu hakkında genel bazı şeyler konuştular. Kohl cesedin toprak yüzeyine çok yakın gömülmüş olmasının, hayvanların artıkları ve kemikleri büyük olasılıkla yıllardır eşelemelerine olanak sağladığını düşündüğünü belirtti.

"Kemiklerin hepsini bulmamız olanaksız." dedi. "Bunu başaramayız. Bir süre sonra, harcanan çabanın alınan karşılığa değmeyeceği bir noktaya geleceğiz."

Edgar elinde bir tabak kızarmış piliçle dündü. Bosch işaret edince Kohl masada, sol tarafında duran notlara bir göz attı. Aldığı notlardan bir kısmını inceleyerek konuşmaya başladı.

"Ben ilginizi mezar derinliğine ve olay mahallinin konumuna çekmek istiyorum. Anahtar noktaların bunlar olduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar bir şekilde oğlanın kimliği ve başına neler geldiği konularında bize yol gösterecek."

Bosch, "Çocuk erkek miymiş?" diye sordu.

"Kalça genişliği ve iç çamaşırı öyle gösteriyor,"

Kohl, ceset gömülürken üzerinde olan ve zamanla çürüyüp parçalanan giysilerden geriye kalan tek şeyin, iç çamaşırının lastik bel kısmı olduğunu açıkladı. Vücudun çürümesiyle ortaya çıkan sıvı, elbiselerin bozulmasına sebep olmuştu. Fakat lastiğin yapısı büyük oranda bozulmamıştı ve görünümünden bir erkek iç çamaşırı beli olduğu ortaya çıkıyordu.

Bosch. "Peki." dedi. "Mezar derinliğiyle ilgili neler söyleyeceksin?"

"Kalça kemiklerinin ve alt omurganın, bulunmadan önce yerlerinden oynatılmamış olduklarını düşünüyoruz. Bunun doğru olduğunu farz edersek, mezar yirmi ila otuz santimden daha derin değilmiş. Bu kadar sığ bir mezar derinliği acele, panik ve yetersiz planlamayı gösteriyor. Fakat," tek parmağını havaya kaldırarak durakladı, "aynı mantıkla bakıldığında, cesedi gömmek için seçilen yer oldukça uzak ve ulaşımı zor, tüm bu varsayımlara ters düşüyor. Bu yönüyle olay dikkatlice planlanmış gibi görünüyor. Yani anlayacağınız, ortada birkaç çelişki var. Sanki cesedin gömüldüğü yer özenle seçilmiş gibi, çünkü

buraya ulaşmak inanılmaz derecede zor, öte yandan gömme işlemi alelacele ve öfkeyle yapılmış. Bu çocuğun üzeri sadece birazcık toprak ve çam ağacı iğneleriyle kapatılmış. Tüm bunları anlatmamın, kötü adamı yakalamanızda size tam anlamıyla yardımcı olmayacağını biliyorum, fakat sizin de benim burada gördüklerimi görmeyi, bu çelişkiyi fark etmenizi istedim."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Tüm bunları bilmek güzel. Hepsini aklımızda tutacağız."

"Tamam. İyi. Daha önemsiz diğer bir çelişki de bulunan çanta. Onu cesetle birlikte gömmek büyük bir hata. Ceset kanvas kumaştan çok daha hızlı çürür. Yani eğer çantadan cesedin kime ait olduğunu belirleyen bir şeyler çıkarsa, bu tam anlamıyla katilin hatası olacak. İyi bir planlamanın içinde yer alan diğer bir çelişki. Sizler zeki dedektiflersiniz, tüm bunların anlamını çözeceğinizden eminim."

Bosch'a gülümsedi ve önündeki notların üst sayfasını kaldırarak altındaki sayfaya göz attı.

"Sanıyorum hepsi bu kadar. Diğer her şey yukarda, olay mahallinde konuştuklarımızdan ibaret. Bugünün sonunda mezarın hepsini açmış olacağız. Yarın diğer bölgelerde birkaç örnekleme çalışması yapacağız. Fakat tüm bunlar büyük olasılıkla yarın sonlanacak. Söylediğim gibi, her şeyi bulup toparlamamız mümkün değil, fakat yapabileceğimizin en iyisini yapmamız çok önemli."

Bosch birdenbire Victor Frizbe'nin yemek sırasında devriye görevlisine sorduğu soruyu hatırladı ve muhabirin bu konuda kendisinden bir adım önde olabileceğini fark etti.

"Örnekleme mi? Orada birden fazla cesedin olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kohl başını olumsuz anlamda salladı.

"Böyle bir kanıta henüz rastlamadım. Fakat bundan emin olmalıyız. Bu yüzden biraz örnekleme ve gaz sondalarıyla araştırma yapacağız. Rutin şeyler. Elimizdeki bilgilere -özellikle de mezarın ne kadar sığ olduğuna- bakılırsa, bu tek bir cinayet vakası, fakat yine de bundan emin olmalıyız."

Bosch başını salladı. Sandviçinin büyük bölümünü daha önceden bitirdiği için memnundu, çünkü birdenbire tüm iştahı kaçmıştı. Araştırmanın sonucunda

birkaç kurban bulma ihtimali oldukça korkutucuydu. Masada oturanlara göz gezdirdi.

"Bu konuşulanlar masanın dışına taşınmayacak. Bugün seri katil olasılığını araştıran bir muhabir yakaladım, hiçbirimiz burada bir basın karmaşası yaşanmasını istemeyiz. Onlara rutin şeyler yaptığımızı ve emin olmak için araştırmayı derinleştirdiğimizi söylemeniz bile, bundan inanılmaz farklı hikâyeler çıkartırlar. Anlaşıldı mı?"

Brasher da dahil olmak üzere, herkes başını sallayarak onayladı. Bosch yeniden konuşmaya hazırlanırken, araştırma alanının karşı tarafında yer alan Özel Servis'e ait seyyar tuvaletlerin birinden sesler gelmeye başladı. Birisi telefon kulübesi büyüklüğündeki kabinlerden tekinde, ince alüminyum duvarlara yumruk atıyordu Bosch bir süre sonra seslerin ardından bir kadının haykırıışlarını işitti. Sesi tanıdı ve hızla masadan fırladı.

Bosch alanı koşarak geçti ve karavanın merdivenlerini hızla tırmandı. Büyük bir hızla seslerin hangi tuvaletten geldiğini buldu ve kapıyı açmaya gitti. Tuvalet kabininin bir yerden bir yere taşınabilmesi için kullanılan kilit köprüsü, halkanın etrafına kapatılmış ve bir tavuk kemiği geçirilerek desteklenmişti.

Bosch. "Bekle biraz, bekle biraz." diye haykırdı.

Kemiği çekip almak istedi fakat o kadar yağlıydı ki. parmaklarının arasından kaydı. Sesler ve bağırıışlar devam ediyordu. Bosch etrafına bakınarak kemiği yerinden çıkartabilmek için kullanabileceği bir şeyler aradı, fakat hiçbir şey bulamadı. Sonunda belindeki tabancasını çıkarttı, emniyetini kapattı ve tabancanın ağzının yere dönük durmasına dikkat edip silahın kabzasını, kemiği olduğu yerden çıkartmak için kullandı.

Sonunda kemik yerinden kayıp düşünce tabancasını beline taktı ve kancayı boşa çıkarttı Kapı büyük bir hızla dışa doğru açıldı ve Teresa Corazón onu ezecekmişçesine dışarı fırladı. Bosch dengeyi sağlayabilmek için ona tutunmak zorunda kaklı, fakat kadın onu kaba bir şekilde geriye doğru iteledi.

"Bunu sen yaptın!"

"Ne? Hayır, ben yapmadım! Tüm gün boyunca..."

Bosch sesini alçalttı. Oradaki herkesin büyük olasılıkla onlara baktığını biliyordu. Buna aşağı yolda bekleyen basın mensupları da dahildi.

"Bak, Teresa, sakın ol. Bu sadece bir şakaydı, tamam mı? Bunu her kim yaptıysa, şaka amaçlı yaptı. Kapalı ve dar yerlerden hoşlanmadığını biliyorum, fakat şakayı yapanlar bunu bilmiyordu. Birisi buradaki gergin havayı birazcık da olsa yumuşatmak istedi, ve sen de..."

"Bunun sebebi kıskanıyor olmaları, işte nedeni bu."

"Ne?"

"Beni ve yaptıklarımı çekemiyorlar."

Tüm bu söylenenler Bosch'u şaşırtmamıştı.

"Her neyse."

Teresa merdivenlere doğru yürüdü, sonra birden sert bir şekilde geri dönüp Bosch'un yanına geldi.

"İşte gidiyorum, mutlu musun?"

Bosch başını olumsuz anlamda salladı.

"Mutlu mu? Bu olanların buradaki hiçbir şeyle alakası yok. Bir araştırma yürütmeye çalışıyorum, ve eğer gerçeği bilmek istiyorsan, senin ve kameramanının etrafta yarattığı dikkat dağınıklığı ve rahatsızlıktan kurtulmak işimize gelir."

"Öyleyse isteğine ulaştın. Ve beni geçen gece aradığın o telefon numarası var ya!"

Bosch başını salladı. "Evet, ne..."

"Onu yak."

Büyük bir kızgınlıkla kameramanına işaret ederek basamaklardan aşağı indi ve resmi arabaya doğru ilerledi. Bosch onun uzaklaşmasını izledi.

Piknik masasına geri döndüğünde, geriye sadece Brasher ve Edgar kalmıştı. Ortağı ikinci tabak kızarmış tavuğu da kemiklerine kadar yiyip, bitirmişti. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle orada oturuyordu.

Bosch kancaya sıkıştırılan kemiği ortağının tabağına bıraktı.

"Bu gerçekten harikaydı." dedi.

Edgar'a, bunu onun yaptığını bildiğini gösteren bir bakış attı. Fakat Edgar hiç açık vermedi.

Edgar. "Kendini beğenmişlik arttıkça, insanları zaptetmek zorlaşıyor." dedi. "Kameraman bu olayı da çekti mi acaba, çok merak ediyorum."

Bosch. "Biliyorsun, onunla dost kalmak düşman olmaktan çok daha iyi olur," dedi. "Sırf ihtiyacımız olduğunda bizim tarafımızı tutması için onu idare etmemiz lazım."

Edgar tabağını eline alarak, koca vücudunu piknik masasından uzaklaştırmak için harekete geçti.

"Sizinle yukarda görüşürüz." dedi.

Bosch Brasher'a baktı Kadın kaşlarını kalırdı.

"Bunu onun yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Bosch cevap vermedi.

Kemikler şehrindeki incelemeler sadece iki gün sürdü. Tıpkı Kohl'un belirttiği gibi, iskeletin büyük bir kısmı bulunmuş ve daha ilk günün sonunda akasya ağaçlarının altındaki alandan gün yüzüne çıkartılmıştı. Diğer kemikler de çalının dibinde, zaman içerisinde yiyecek arayan hayvanlarca kazılıp taşındıklarını ispatlayan bir tarzda, sağa sola saçılmış şekilde bulunmuştu. Cuma günü araştırmacılar ve kazı ekibi olay yerinden ayrıldı, gün boyunca öğrenciler tarafından yamaçta ve diğer komşu arazilerde yapılan araştırmalarda başka kemiğe rastlanmadı. Arazide kullanılan gaz sondaları ve yapılan örnekleme kazıları hiçbir sonuç vermedi. Akasya ağaçlarının bulunduğu alana farklı cesetlerin gömüldüğüne dair hiçbir ipucu yoktu.

Kohl'un tahminine göre, iskeletin yüzde altmışı bulunmuştu. Onun önerisi ve Teresa Corazon'un onayıyla, kazı ve araştırmalar cuma günü havanın kararmaya başlamasıyla durduruldu.

Bosch buna itiraz etmedi. Harcanan büyük çabaya rağmen çok az şey elde ettiklerinin farkındaydı ve bu konuda kararı uzmanlara bırakmıştı. Tüm bunların yanı sıra. Edgar'la birlikte Wonderland Caddesinde iki gün boyunca yaptıkları yoğun çalışma boyunca, büyük çoğunluğu çıkartılan kemiklerin incelenmesi ve araştırmanın devamı için inanılmaz derecede sabırsızlanıyordu, iki gün boyunca ortağıyla birlikte olay mahallindeki delillerin toplanmasında insanları yönlendirmişler, çevreyi adım adım gezmişler, vaka hakkında tutulan ilk raporları toplamışlardı. Bunların tümü yapılması gereken işlerdi, fakat Bosch artık harekete geçmek istiyordu.

Cumartesi sabahı Edgar'la birlikte tıbbi araştırma merkezine gittiler, resepsiyon memuruna UCLA'dan adli antropolog olan Doktor William Golliher ile randevuları olduğunu belirttiler.

Resepsiyon memuru telefon edip onay aldıktan sonra. "Sizi Oda A'da bekliyor." dedi. "Yolu biliyor musunuz?"

Bosch başıyla onayladı ve güvenlik kapısından içeri girdiler. Asansöre binip aşağı, bodrum katına indiler. Kapı açılıp asansörden dışarı doğru adım

attıklarında, otopsi katının tanıdık kokusuyla karşılaştılar. Bu tüm dünyada olduğu gibi, kimyasal ve çürümüş et kokusu karışımı bir şeydi. Edgar hemen duvarda asılı kâğıt maskelerden birini alıp kafasına geçirdi. Bosch umursamamıştı.

Edgar koridordan aşağı yürürlerken. "Sen de bunu kullanmalısın Harry." dedi. "Kokuların içinde partiküller olduğunu biliyor musun?"

Bosch ortağına baktı.

"Bilgi için teşekkürler Jerry."

Otopsi odasından dışarı çıkartılan sedye yüzünden bir süre koridorda beklemek zorunda kaldılar. Üzerinde naylona sarılmış bir ceset vardı.

"Harry, cesetleri hiç Taco Bell'de sandviçlerle aynı şekilde paketlediklerini fark ettin mi?"

Bosch sedyeyi iten adamı selamladı.

"İşte bu yüzden onlardan hiç yemiyorum."

"Gerçekten mi?"

Bosch cevap vermeden koridordan aşağı yürümeye devam etti.

Oda A. tıbbi araştırma şefi olarak yöneticilik işlerini bir kenara bırakıp otopsi yapmaya karar verdiği ender zamanlarda kullanması için Teresa Corazon'a ayrılmıştı. Pes ettiği günden sonra vakayla hiçbir ilgisi kalmayan Teresa, Golliher'e kendi odasını kullanma izni vermiş gibi görünüyordu. Corazón seyyar tuvalet olayından sonra, olay mahallinde bir daha görünmemişti.

Odanın kanatlı kapısını iterek içeri girdiler. Odada üzerinde kot pantolon ve Hawai tarzı gömlek olan bir adam dikiliyordu.

Golliher, "Lütfen bana Bili deyin." dedi. "Sanıyorum oldukça uzun iki gün geçirdiniz."

Edgar. "Lütfen bunu bir kez daha tekrarla." dedi.

Golliher arkadaşça bir edayla başını salladı. Ellilerinde görünüyordu, saçları ve gözleri koyu renkti, oldukça sakın bir yapısı vardı. Odanın ortasındaki otopsi masasına doğru ilerledi. Akasya ağaçlarının dibinden toplanan kemikler, şimdi paslanmaz çelik yüzeye yayılmış duruyordu.

Golliher "İzin verirseniz neler bulduğumu size açıklayayım." dedi. "Siz takım halinde arazide delil toplarken, ben de burada parçaları inceliyor, radyografi işlerini tamamlıyor ve bilmeceyi çözerek parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum."

Bosch paslanmaz çelik masanın yanına yaklaştı. Kemikler yerlerine yerleştirilmiş, iskeletin bir kısmı ortaya çıkartılmıştı. Ortalarda görünmeyen en dikkat çekici kemikler sol kol, sol bacak ve altçene kemikleriydi. Bunların uzun bir süre önce hayvanlar tarafından sığ mezardan çıkartılıp etrafa saçılan kemikler arasında olduğu tahmin ediliyordu.

Büyükleri yapışkan, küçükleri de ipli etiketlerle olmak üzere, her kemik ayrı ayrı işaretlenmişti. Bosch bu etiketlerin üzerindeki bilgilerin, kazının ilk gününde Kohl'un aldığı not ve çizimlere dayandırılarak yazıldığını, hangi kemiğin nereden çıkartıldığını gösterdiğini biliyordu.

Golliher kasvetli bir tarzda. "Kemikler bize bir insanın nasıl yaşadığı ve öldüğü konusunda birçok şey anlatabilir," dedi. "Çocuk taciz vakalarında ise kemikler kesinlikle yalan söylemez. Kemikler hep bizim son delilimiz olur."

Bosch adama yeniden baktığında, gözlerinin koyu renk olmadığını fark etti. Aslında maviydiler, ama çok sert bakıyorlardı ve bir şekilde lanetlenmiş gibiydiler. Bosch'un yanından geçerken kemiklere bakmaya devam etti. Bir süre sonra derin düşüncelerinden sıyrıldı ve Bosch'a baktı.

Antropolog. "Sözlerime, dokularda oluşan değişiklikleri inceleyerek birçok şey öğrenebileceğimizi belirterek başlamak istiyorum," dedi. "Fakat sizlere şunu söylemeliyim ki, bugüne kadar birçok vakayla karşılaşmış olmama rağmen, bu seferki beni altüst etti. Getirilen kemiklere bakıp notlar alıyordum, bir süre sonra kafamı eğip yazdıklarına baktığımda, not defterimin sırlıslık olduğunu fark ettim. Ağlıyordum. Ağlıyordum ve başta bunun farkına dahi varmamıştım."

Tekrar masaya saçılmış kemiklere büyük bir acıma ve şefkatle baktı. Bosch antropologun, orada bir zamanlar yaşayan çocuğu gördüğünün farkındaydı.

"Bu seferki çok kötü çocuklar, gerçekten çok kötü."

Bosch saygı yüklü bir fısıltıyla, "Öyleyse bize bulduğunuz her şeyi anlatın ki, biz de gidip görevimizi yapalım," dedi.

Golliher başıyla onayladı ve yakınındaki tezgah üzerinde duran not defterine uzandı.

"Tamam," dedi. "İlk önce temel şeylerden başlayalım. Bunların bir kısmını daha önceden duymuş ya da biliyor olabilirsiniz, fakat eğer sizce bir mahsuru yoksa, tüm bulduklarımı en başından teker teker aktarmak istiyorum."

Bosch, "Bizim açımızdan sorun yok," dedi.

"İyi. Öyleyse başlıyoruz. Burada gördükleriniz genç bir erkek Kafkas'a ait. Kafatasının büyüklüğüne bakılırsa, yaklaşık on yaşlarındaymış. Fakat, bir süre sonra detaylandıracağımız üzere, bu çocuk ağır, ciddi ve uzun süreli bir fiziksel tacize maruz kalmış. Tıbbi açıdan bakılırsa, uzun süre boyunca tacize uğrayan kurbanlar büyüme yetersizliği dediğimiz sendromla karşı karşıya kalır. Bu tür taciz bazlı gelişim yetersizlikleri, yaş tahminlerinde sapmaya neden olabilir. Sonuç olarak elinizde olan şey, olduğundan daha genç gösteren bir iskelet yapısıdır. Yani size söylemek istediğim şey, bu çocuk on yaşında görünüyor, fakat bence büyük olasılıkla on iki ya da on üç yaşındaymış."

Bosch başını kaldırıp Edgar'a baktı. Beklediği şeyin birazdan geleceğini bilerek kendisine destek vermek istercesine kollarını göğsünde bağlamış, dikiliyordu. Bosch ceketinin cebinden not defterini çıkarttı ve kısa notlar almaya başladı.

Golliher, "Ölüm zamanı," diye devam etti. "Bunu söylemek zor. Radyolojik testler bu konuda pek doğru sonuç vermiyor. Elimizde 1975 tarihli bir bozuk para var. Bu bize yardımcı oluyor. Benim tahminlerime göre, bu çocuk yirmi ila yirmi beş yıldır orada yatıyor. Bu konuda eminim, ayrıca bu tahmini destekleyen birkaç noktayı da birazdan size aktaracağım."

Edgar hayal kırıklığı dolu bir sesle, "Öyleyse yirmi ila yirmi beş yıl önce öldürülen, on ila on üç yaşları arasındaki bir çocuktan bahsediyoruz." diye olayı özetledi.

Golliher, "Size büyük zaman aralığı olan ve pek net olmayan bilgiler verdiğimin farkındayım Dedektif." dedi. "Fakat şu aşamada bilimin size verebileceği en iyi hizmet bu."

"Bu sizin hatanız değil Doktor."

Bosch her şeyi not etti. Tahminin geniş aralığına rağmen, yapacakları araştırma açısından bir zaman diliminin belirlenmesi çok önemliydi. Golliher'in yaptığı tahmin, ölümün yetmişli yılların başı ile seksenli yılların başı arasında gerçekleştiğini gösteriyordu. Bosch bir an için o süre zarfında Laurel Kanyon'un görünümünü gözlerinin önüne getirdi. Rustik tarzda, geniş topraklarla çevrili, biraz kurallara bağlı. biraz da kuraldışı, kokain kullanıcıları ve satıcılarıyla dolu, elden ele dolaşan porno kasetler, hemen hemen her sokakta rock'n roll düşkünleri... Bir çocuk cinayeti bu karmaşanın bir parçası olabilir miydi?

Golliher, "Ölüm sebebine gelince." dedi, "size bir şey söyleyeyim mi. İsterseniz ölüm sebebi üzerinde en son konuşalım. Ben açıklamalarıma el, ayak ve gövdeden bahsederek başlamak, size bu çocuğun kısa yaşantısı süresince neler çektiği hakkında fikir vermek istiyorum."

Yeniden kemiklere bakmadan önce, gözleri bir süre Bosch'un yüzüne kilitlendi. Bosch kaburgaları ağrıyacak kadar derin nefes almaya başladı. Yamaçta yerlere saçılmış ufak kemikleri gördüğü andan bu yana hissettiği korkunun, şimdi herkes tarafından anlaşılacağının farkındaydı. Ta başından beri içgüdüsel olarak her şeyin bu noktaya varacağını biliyordu. Altüst olmuş topraktan çıkan bir dehşet hikâyesi.

Golliher yeniden konuşmaya başladığında, elindeki deftere çalakalem notlar alıyordu, kaleminin ucu defterde derin izler bırakıyordu.

"Birincisi, burada belki de iskeleti oluşturan kemiklerin sadece yüzde altmışı mevcut." dedi. "Fakat yine de. ciddi bir iskeletsel travma ve süregelen tacizin inkâr edilemez delilleri elimizde mevcut. Antropolojik bilginizin hangi düzeyde olduğunu bilmiyorum, ancak aktaracaklarımın sizin açınızdan yeni bilgiler olduğunu düşünerek, her şeyi mümkün olduğunca basit anlatacağım. Baylar, kemikler kendilerini yenileyip onarır. İşte, tacizin tarihçesini de bu sayede, kemiklerin yeniden yapılanmalarını inceleyerek ortaya çıkartabiliriz. Bu kemiklerde iyileşme sürecinin değişik aşamalarında oluşan farklı lezyonlar, yani yapı bozulmaları var. Bunlar yeni ve eski kırık, çatlaklara ait. El-ayak bağlantılarının sadece ikisi bulunabildi, buna rağmen buradaki her iki bağlantıda da çeşitli travma belirtileri var. Kısacası bu çocuk. yaşantısının büyük bölümünü ya iyileşerek ya da incinerek geçirmiş."

Bosch başını eğip not defterine baktı ve elindeki kalemi sıkıca kavradı. Elleri gittikçe beyazlaşıyordu.

"Pazartesi günü size yazılı bir rapor yollayacağım, fakat eğer bu aşamada benden yaklaşık bir rakam isterseniz, iyileşme sürecinin değişik aşamalarında farklı yerlerde oluşmuş kırk dört travma noktası buldum. Ve bu bahsettiklerim. çocuğun sadece kemiğinde gözlemlenen travmalar Dedektif. Anlattıklarım iç organlarda ve dokularda oluşmuş muhtemel hasarları içermiyor. Bu çocuğun günbegün acı çekerek yaşadığından hiç şüphe yok."

Bosch verilen rakamı not etti. Tüm bunlar kulağa oldukça anlamsız geliyordu.

Golliher, "Aslında, benim bahsettiğim incinmeler doğal yoldan oluşmayan alt periyostik lezyonlar olarak nitelendirilebilir." dedi. "Bu lezyonlar yaralı ya da kanamalı bölgedeki yüzeyin hemen altında gelişip. İnce ve yeni kemik katmanları oluşturlar."

Bosch "Peri... Nasıl yazılıyor?" diye sordu.

"Ne fark eder ki? Nasılsa size ileteceğim raporda yer alacak."

Bosch başını sallayarak onayladı.

Golliher duvarda asılı X-ışını cihazına doğru ilerledi ve ışığı yaktı. Kutuya filmler daha önceden yerleştirilmişti. Fotoğrafta uzun, ince bir kemiğin X-ışınıyla çekilmiş görüntüsü vardı. Golliher hafif bir renk değişimini işaret ederek, kemiğin gövdesi boyunca ilerletti.

"Bu bulunan uyluk kemiklerinden biri." dedi. "Üstbacak kemiği. Rengin değiştiği bu çizgi, lezyonlardan birisini gösteriyor. Yani bu bölge-çocuğun üst bacağı- ölümünden haftalar önce oldukça şiddetli bir darbeye maruz kalmış. Korkunç bir darbe. Kemiği kırmamış ama hasar vermiş. Bu tür bir darbe büyük olasılıkla ette çürüklere yol açar ve bana kalırsa, o dönemde çocuğun yürüyüşünün de değişmesine sebep olmuş olmalı. Size anlatmaya çalıştığım, böyle bir şeyin dışardan fark edilmemesinin olanaksız oluşu."

Bosch resmi daha yakından inceleyebilmek için ilerledi. Edgar ise olduğu yerde kaldı. İşini bitirdiğinde Golliher ekranı tamamen kaplayan üç farklı röntgen daha koydu.

"Ayrıca elimizdeki her iki kolda da periyostik yırtık var. Bu kemik yüzeyinin sıyrılması demektir, çoğunlukla çocuk tacizi olaylarında karşılaşılr, kola yetişkin birisi tarafından elle ya da başka bir aletle vurulduğunda ortaya çıkar. Bu kemiklerdeki iyileşme düzeni, yıllar boyunca bu tür travmaların çocukta defalarca ve sürekli tekrarlandığını gösteriyor."

Golliher notlarına göz atmak için durakladı ve sonra masadaki kemiklere baktı. Üstkol kemiğini eline alıp, notlarına bakarken havaya kaldırdı ve konuşmaya başladı.

Golliher, "Önkol kemiği," dedi. "Sağ önkol kemiği iki farklı yerde ve iyileşmiş çatlak gösteriyor. Çatlaklar kemik boyunca uzunlamasına ilerliyor. Bundan incinmelerin kolların büyük bir kuvvetle bükülmesinden kaynaklandığını anlıyoruz. Bu bir kez olmuş ve ardından bir kez daha tekrarlamış."

Kemiği yerine koydu ve altkol kemiklerini eline aldı.

"Bunda da enine çatlaklar gözlemleniyor. Çatlağın teki, kemik işlevselliğinde hafif bir arızaya neden olmuş. Bunun sebebi, incinmeden sonra kemiğin hiçbir destek olmadan olduğu yere kaynaması."

Edgar, "Yani herhangi bir pansuman ya da alçının yapılmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu. "Doktora ya da bir acil servise götürülmemiş mi?"

"Evet. Öyle. Bu tür incinmeler, her ne kadar çoğunlukla yaşanan kazalardan kaynaklanıyor ve her gün yüzlercesi acil servislerde tedavi ediliyor olsalar da. kendini müdafaa incinmeleri olarak da adlandırılabilir. Bir saldırıyı savmak için kolunuzu öne doğru tutarsınız ve darbeyi önkolunuza alırsınız. Böylece çatlak ya da kırık oluşur. Bu olayda herhangi bir tıbbi müdahale belirtisi olmadığını gözlemlediğim için, çatlağın kaza eseri oluşmadığını düşünüyorum ve bana. sanki taciz sonucu bu aşamaya gelmiş izlenimi veriyor."

Golliher nazikçe elindeki kemiği yerine bıraktı ve kaburga kemiklerinin oluşturduğu göğüs kafesine bakmak için otopsi masasına uzandı. Kaburga kemiklerinin çoğu oldukları yerden ayrılmış ve yan yana masanın üzerine dizilmişti.

Golliher. "Kaburga kemikleri." dedi. "Çeşitli aşamalarda oluşmuş yaklaşık iki düzine kadar kırık. On iki numaralı kaburga kemiğindeki hasarın iyileşmesi, tahminimce zaman olarak çocuğun iki ila üç yaşlarına denk geliyor olabilir

Dokuz numaralı kaburga kemiğindeki travma, çocuğun ölüm tarihinden sadece birkaç hafta önce oluşmuş. Hasarlar genelde kürekkemiği yönüne denk geliyor. Bu, bebeklerin şiddetli bir şekilde sarsılmaları durumunda ortaya çıkar. Daha büyük yaşlardaki çocuklarda ise, sırtta indirilen darbelerin göstergeleridir."

Bosch kaburgalarındaki incinmeden dolayı geceleri çektiği uykusuzluğu göz önüne alarak, çocuğun yaşadığı büyük acıyı tahmin etmeye çalıştı. Yıllar boyunca bu tip bir acıyla yaşayan küçük bir çocuğu gözlerinin önüne getirdi.

Birden, "Gidip yüzümü yıkamam lazım," dedi. "Siz devam edebilirsiniz."

Not defterini ve kalemi Edgar'ın eline tutuşturarak kapıya doğru yürüdü. Koridorda sağa döndü, otopsi katını avucunun içi gibi biliyordu. Koridorun ucundan bir kez daha döndüğünde tuvaletlere varacağını farkındaydı.

Tuvalete girdi ve açık kabinlerden birisine daldı. Midesinin bulandığını hissediyordu, bir süre bekledi, fakat hiçbir şey olmadı. Uzun bir süre sonra bu his geçti.

Tam kabinden çıktığı anda koridor kapısı açıldı ve içeri Teresa Corazon'un kameramanı girdi. Bir süre için birbirlerine büyük bir dikkatle baktılar.

Bosch, "Dışarı çık." dedi, "daha sonra gel."

Adam sessizce sırtını döndü ve dışarı çıktı. Bosch lavaboya yürüdü ve aynada kendisine baktı. Yüzü kıpkırmızıydı. Eğildi ve elleriyle yüzüne soğuk su çarptı. Vaftiz ve ikinci şans hakkında düşünmeye başladı. Yeniden hayata dönme. Doğruldu, fakat aynada kendisine tekrar bakmadı.

Bu herifi yakalayacağım.

Bunu neredeyse haykırmıştı.

Odaya geri döndüğünde tüm gözler üzerindeydi. Edgar ona not defteriyle kalemini geri verdi. Golliher de kendisini iyi hissedip hissetmediğini sordu.

"Evet, iyiyim." diye cevapladı.

Golliher. "Eğer sizin için bir anlamı olacaksa." dedi, "dünyanın çeşitli yerlerinde birçok görevde bulundum. Şili, Kosova ve hatta Dünya Ticaret Merkezi. Ve bu dava..."

Başını salladı.

"Kabullenmek çok zor." diye ekledi. "Bu, belki de çocuğun ölerək kurtulduğunu düşündüren vakalardan biri. Eğer Tanrıya inanıyorsanız, gittiği yerin buradan çok daha iyi olduğuna emin olabilirsiniz."

Bosch tezgahlardan tekine doğru yürüdü ve çekip bir parça kâğıt havlu aldı. Yeniden yüzünü kurulamaya başladı.

"Peki, ya inanmıyorsanız?"

Golliher yürüyerek yanından geçti.

"İşte, görüyor musunuz, bu yüzden inanmak durumundasınız." dedi. "Eğer bu çocuk bu dünyadan daha iyi bir yere uçup gitmediyse. sanırım... sanırım hepimiz kaybettik."

"Bu düşünceleriniz Dünya Ticaret Merkezi'ndeki kemikleri incelerken de size yardımcı oldu mu?"

Bosch birdenbire bu kadar kaba ve insafsız bir tarzda konuştuğu için pişman oldu. Fakat Golliher rahatsız olmuş görünmüyordu. Bosch özür dilemeye fırsat bulamadan konuşmaya başladı.

"Evet, oldu," diye cevapladı. "Bu kadar büyük bir dehşet ve haksız ölüm karşısında dahi inancını sarsılmadı. Aslına bakılırsa, birçok yönden kuvvetlendiğini dahi söyleyebilirim. Benim kuvvetli kalmama, dayanmama yardımcı oldu.

Bosch başını sallayarak onayladı ve basıp kapağını açarak elindeki kâğıt mendili çöpe attı.

Yeniden davaya dönerek, "Ölüm sebebinden ne haber?" diye sordu.

Golliher, "Artık biraz daha hızlı ilerleyebiliriz Dedektif." dedi. "Üzerinde konuştuğumuz ya da henüz bahsetmediğimiz tüm incinmeler raporumda tek tek yer alacak "

Yeniden masaya dönüp kafatasını eline aldı. Onu tek eliyle göğsünün önünde taşıyarak Bosch'a yaklaştı.

Golliher. "Kafatasında kötü ve diğer yandan büyük olasılıkla iyi olarak adlandırabileceğimiz bir şeyle karşılaştık." dedi. "Kafatasında farklı zamanlarda iyileşen üç değişik çatlak var. İşte, birincisi burada."

Kafatasının alt kenarına yakın bir noktayı işaret etti.

"Bu çatlak ufak ve iyileşmiş. Şuraya baktığınızda lezyonların tam anlamıyla yenilendiklerini görebiliyorsunuz. Bunun ardından şurada, sağ parietalden öne doğru uzanan daha travmatik bir çatlak gözlemliyoruz. Bu hasar bir ameliyat gerektirmiş."

Kafatasının ön tepesini daire içinde işaretleyerek parmağıyla çatlak alanını belirledi. Bunun ardından kafatasında daire şeklinde bir yol izleyen ve birbirini takip eden beş küçük deliği işaret etti.

"Bu yuvarlak bir cerrah testeresi izidir. Bu tıbbi testere, ameliyat için kafatasında delik açmak ya da beyin şişmesinden kaynaklanan basıncı dengelemek amacıyla kullanılır. Bizim durumumuzda ise. sebep büyük olasılıkla hematomadan dolayı oluşan şişmeydi. Şimdi çatlağın kendisi ve ameliyat izi lezyonlar arasında köprü oluşturmuş gibi görünüyor. Yeni bir kemik oluşmuş. Bu çatlağın ve hemen akabinde gerçekleştirilen ameliyatın, çocuğun ölümünden yaklaşık altı ay kadar önce gerçekleştirildiğini söyleyebilirim."

Bosch. "Yani ölüm çatlaktan kaynaklanmıyor mu?"

"Hayır. Ondan dolayı olmuş."

Golliher kafatasını bir kez daha çevirdi ve onlara başka bir çatlak gösterdi. Bu çatlak kafatasının alt sol yanındaydı.

"Bu çatlak hiçbir şekilde iyileşmemiş ve tedavi edilmemiş. Ölümün sebebi bu. Çatlağın yapısına bakılırsa, oldukça sert bir nesne ile büyük bir güç kullanılarak vurulduğu anlaşılıyor. Belki de bir beysbol sopası. Buna benzer bir şey."

Bosch başını salladı ve kafatasına baktı. Golliher onu öyle bir çevirmişti ki. göz çukurları doğrudan Bosch'a odaklanmış gibi duruyordu.

"Kafaya alınmış başka darbeler de var. Fakat bunlar kadar ciddi değil. Burun ve elmacikkemikleri travmayı takip eden bir kemik gelişimi gösteriyorlar."

Golliher otopsi masasının başına dönerek kafatasını nazikçe yerine bıraktı.

"Size en baştan başlayarak yeni bir özet vermem gerektiğine inanmıyorum Baylar, fakat kısaca şunu belirtmeliyim ki. birileri bu çocuğun üzerinde muntazaman şiddet uygulamış. Sonunda aşırıya kaçıp sınırları aşmışlar. Bunların hepsi size vereceğim raporda yer alacak."

Otopsi masasına sırtını dönerek onlara baktı.

"Biliyorsunuz, tüm bu bilgilerin içerisinde bir umut ışığı var. Size yardımcı olabilecek, yön gösterebilecek bir ışık."

Bosch. "Yapılan ameliyat." dedi.

"Evet. Öyle. Kafatasının açılması oldukça ciddi bir operasyondur. Bir yerlerde bazı kayıtlar olmalı. Ayrıca bir süre takip de edilmiş olmalı. Ameliyattan sonra açılan delik metal bir plakayla kapatılır. Kafatasıyla birlikte böyle bir plaka bulunamadı. Bunun ikinci bir ameliyatla yerinden çıkartılmış olabileceğini söyleyebilirim. Eğer öyleyse, yeniden bir yerlerde bazı kayıtlar olmalı. Ameliyat izi bizim kemiklerle ilgili bir tarih üretmemize yardımcı oluyor. Testerenin oluşturduğu delikler bugünün standartlarına göre oldukça büyük. Seksenli yılların ortalarında da kullanılan aletler bundan çok daha ileri teknolojiye sahipti. Daha düzgün. Açılan delikler daha küçük. Umarım tüm bunlar size yardımcı olur."

Bosch başını salladı ve. "Dişlerden ne haber? Onlarla ilgili söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?" dedi.

Golliher. "Altçene kemiğini bulamadık." dedi. "Üstçenede ise bazı çürükler olmasına rağmen, dişlere hiç dokunulmamış. Bu da aslında bir ipucu. Bunun çocuğun sosyal açıdan alt sınıfa ait olduğunu gösterdiğini düşünüyorum. Hiç dişçiye gitmemiş."

Edgar maskesini çekip boynuna indirdi. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Bu çocuk, kafasındaki çatlakla hastaneye yatırıldığında. neden ağzını açıp doktorlara neler olup bittiğini anlatmadı? Ya öğretmenleri, arkadaşları?"

Golliher. "Bu soruların cevaplarını siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz Dedektif," dedi. "Çocuklar ebeveynlerine itaat ederler. Onlardan korkar, onları severler, onları kaybetmek istemezler. Bazen neden yardım istemek için ağlayıp haykırmadıklarına hayret edersiniz."

"Peki tüm bu çatlaklara ve yaralanmalara ne demeli? Doktorlar neden bunları gördüklerinde yardım etmediler?"

"İşte yaptığım işin komik ve çelişkili tarafı da bu. Geçmiş ve trajediyi açıkça görebiliyorum. Fakat hayatta olan bir hastada bu kadar başarılı olamayabilirim. Eğer ebeveynler gelip çocuğun yaralarıyla ilgili mantıklı bir açıklamada

bulunurlarsa, bir doktor neden durduk yere kolun, bacağın ya da göğsün röntgenini çekmek istesin ki? Bunu yapmazlar. Ve böylece yaşanan kabus fark edilmeden sürer gider."

Edgar tatmin olmamış bir şekilde başını salladı ve odanın karşı köşesine yürüdü.

Bosch. "Başka bir şey var mı Doktor?" diye sordu.

Golliher notlarına göz attı ve kollarını göğsünde bağladı.

"Bilimsel açıdan her şey bu kadar - raporu alacaksınız. Tamamen kişisel açıdan bakmam gerekirse, umarım bunu yapan kişiyi bulursunuz. Hak ettikleri her şeyi ve hatta daha fazlasını almaları gerekiyor."

Bosch başıyla onayladı.

Edgar, "Onu yakalayacağız." dedi. "Bundan şüpheniz olmasın."

Binadan dışarı çıkıp Bosch'un arabasına bindiler. Bosch arabayı çalıştırmadan önce bir süre arkasına dayanıp oturdu. Sonra büyük bir hırsla direksiyona vurdu. Bu göğsünün ağrmasına sebep olmuştu.

Edgar. "Biliyor musun, tüm bunlar benim Tanrı'ya değil. tam aksine yaratıklara, uzaydan gelen küçük yeşil adamlara inanmama sebep oluyor." dedi.

Bosch ona baktı. Edgar kafasını yan pencereye dayamış. Öylece arabanın tabanına bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Bir insan bunu kendi çocuğuna yapamaz. Bence bir uzay gemisi dünyaya inmiş, çocuğu esir almış ve tüm bunları yapmış olmalı. Olanların tek açıklaması bu olabilir."

"Evet, bunun olasılıklar arasında yer almasını dilerdim Jerry. Böylece hepimiz evimize giderek dinlenebilirdik."

Bosch arabayı çalıştırarak gitmeye hazırlandı.

"Bir içkiye ihtiyacım var."

Arabayı harekete geçirdi.

Edgar, "Ben öyle hissetmiyorum adamım," dedi. "Gidip çocuğumu görmek, her şey yoluna girene kadar onu kucaklamak istiyorum."

Parker Center'a ulaşana kadar bir daha konuşmadılar.

Bosch ve Edgar asansörle beşinci kata çıkıp, kemik davasına baş ağır ceza görevlisi olarak atanan Antoine Jesper ile buluşacakları SID laboratuvarına yöneldiler. Jesper onları güvenlik kapısında karşılayarak içeri aldı. Gri gözleri ve pürüzsüz bir cildi olan genç, siyah bir adamdı. Üzerindeki beyaz laboratuvar önlüğü, attığı uzun adımlar ve sürekli hareket eden kollarından dolayı bir ileri bir geri sallanıp duruyordu.

"Elimden geleni yaptım çocuklar," dedi. "Çok fazla şey bulamadım, ama keşfettiklerimi sizinle paylaşacağım."

Onları başka görevlilerin çalıştığı ana laboratuvardan geçirip, diğer vakalara ait elbiseler ve bulunan malzemelerin paslanmaz çelik masalara yayılıp kurutulduğu ve incelendiği klima kontrollü büyük odaya soktu. Burası tıbbi araştırmacıların ofislerinin yer aldığı, çürük kokularıyla dolu otopsi katına rakip olabilecek tek yerdi.

Jesper onları açılmış çanta ile toprak ve mantar sebebiyle siyahlaşmış çeşitli kumaş parçalarının bulunduğu masaya doğru yönlendirdi. Tüm bunların yanında, plastik sandviç poşetine doldurulmuş, ne olduğu belirsiz bir tutam siyah nesne de vardı.

Jesper, "Çantaya su ve çamur dolmuş." dedi. "Sanıyorum zaman içerisinde süzülerek içeri sızmış."

Jesper uzanıp laboratuvar önlüğünün cebinden bir kalem çıkarttı ve açıklama yapmaya başladığında kalemini anlatılanları göstermek için kullanmaya başladı.

"Elimizdeki çantadan üç takım elbise ile. büyük olasılıkla bir sandviç ya da benzeri farklı bir gıda maddesi olan bir torba çıktı. Daha detaylı açıklamak gerekirse, üç tişört, üç iç çamaşırı, üç çift çorap. Ve de gıda maddesi. Ayrıca bir de zarf, belki de zarftan geriye kalan parça demeliyiz. Zarfla ilgili kısmı burada göremeyeceksiniz, çünkü dokümantasyon bölümü onu aldı. Fakat sakın umutlanmayın arkadaşlar: onun durumu şu gördüğünüz sandviçten çok daha kötüydü - tabii eğer bu bir sandviçse."

Bosch başını salladı. Bulunanların listesini defterine not aklı.

"Kimlik belirleyecek herhangi bir şey çıktı mı?" diye sordu.

Jesper olumsuz anlamda başını salladı.

"Elbiselerde ya da çantada kimlik belirleyebilecek hiçbir şey yok." dedi. "Fakat dikkate alınmaya değer iki şey var. Birincisi bu tişörtün markası belli. '*Solid Surf*.' Göğüste boydan boya bu yazıyor. Bunu çıplak gözle göremezsiniz, ben ultraviole ışıkla bakarak farkına vardım. Belki işinize yarar, belki de yaramaz. Eğer '*Solid Surf*'ün neyle ilgili olduğunu bilmiyorsanız, bunun bir kaykay terimi olduğunu söyleyebilirim."

Bosch, "Anladım." dedi.

"Bir diğeri ise çantanın dış kanadı."

Elindeki kalemi çantanın üzerinde gezdirdi.

"Bunu birazcık temizledik ve bakın neyle karşılaştık ."

Bosch bakmak için masanın üzerine eğildi. Çanta mavi kot kumaşından yapılmıştı. Çantanın kapağının tam ortasında. farklı bir renkle büyük bir B harfi yazılıydı.

Jesper, "Bir zamanlar çantanın üzerinde bir çeşit yapışkanla sabitlenmiş yazılar olduğu belli oluyor." dedi. "Şimdi bunlar yerinde yok. harflerin gömülmeden önce mi. yoksa sonra mı yerlerinden düştüklerini ise bilemiyorum. Bana sorarsanız daha önceden düşmüş. Sanki yerlerinden sökülüp çıkartılmış gibi bir izlenim veriyorlar."

Bosch geriye bir adım atarak masadan uzaklaştı ve defterine birkaç satır not etti. Sonra Jesper'a baktı.

"Tamam Antoine, başarılı bir çalışma. Söyleyebileceğin başka bir şeyler var mı?"

"Bu konuda hayır."

"Öyleyse dokümantasyon bölümüne gidelim."

Jesper yeniden ana laboratuvarın içinden geçerek, onları bir alt kattaki laboratuvara götürdü. Buraya girebilmek için kapıdaki alete bir şifre yazdı.

Doküman laboratuvarında. üzeri tamamen boş iki sıra masa yer alıyordu. Her masada yatay ışık kutusu ve bir milin üzerine sabitlenmiş büyüteç yer alıyordu.

Jesper ikinci sırada, ortada duran masaya yürüdü. Masadaki isimliğin üzerinde Bernadette Former yazıyordu. Bosch bu kadını tanıyordu. Daha önce sahte bir intihar notunun bırakıldığı davada birlikte çalışmışlardı. Onun işinde çok iyi olduğunu biliyordu.

Jesper masanın ortasında duran plastik kanıt torbasını tutup kaldırdı. Fermuarını açarak içinden iki plastik inceleme zarfı çıkarttı. Birisinde açılmış, kahverengi renkli, siyah küfle kaplanmış bir zarf vardı. Diğerinde ise katlandığı yerlerinden kopup üç parçaya ayrılmış olan, büyük bölümü nem ve küften renk değiştiren, dikdörtgen şeklinde, özelliğini neredeyse tamamen kaybetmiş bir kâğıt parçası yer alıyordu.

Jesper, "Deliller ıslandığında işte sonuç böyle oluyor," dedi. "Zarfı açıp mektubu içinden çıkartmak Bernie'nin tanı bir gününü aldı. Sizin de görebileceğiniz gibi, kâğıt katlanma yerlerinden yırtıldı. Ve mektupta neler yazdığını görüp göremeyeceğimize gelince, kâğıt pek iyi durumda sayılmaz."

Bosch masadaki ışığı yaktı ve plastik torbaları onun üzerine yerleştirdi. Büyütecî aşağı sarkıtarak zarfı ve bir zamanlar onun içinde duran mektubu inceledi. Her iki dokümanda da açık seçik okunabilecek hiçbir şey yoktu. Dikkatini çeken tek şey, zarfın üzerinde mühür yokmuş gibi görünüyordu.

"Allah kahretsin," dedi.

Plastik torbaları altüst edip incelemeye devam etti. Edgar olanları tasdik etmek istercesine Bosch'un yanına yaklaştı.

"Ne kadar da hoş," dedi.

Bosch Jesper'a. "Peki Hornier şimdi ne yapacak?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla birkaç boya ve bazı farklı ışığa başvuracak. Mürekkeple reaksiyona geçerek onu ortaya çıkartacak bir şeyler deneyecek. Fakat dün bu konuda fazla iyimser değildi. Bu yüzden, daha önceden de söylediğim gibi, ben olsam fazla ümitlenmezdim."

Bosch başını sallayarak onayladı ve ışığı kapattı.

Hollywood Polis Merkez'inin arka girişinin yakınında, iki yanında içi kum dolu büyük kültablaları olan bir bank vardı. Telsizle gelen servis isteklerinde ya da verilen dinlenme aralarında bu bank Kod 7 olarak adlandırılırdı. Cumartesi akşamı saat 23.15'te Bosch bu bankta tek başına oturuyordu. Sigarayı bırakmıştı, ama o an içiyor olmayı istedi. Bekliyordu. Bank karakolun arka kapısından dışarı süzülen ışıkla hafifçe aydınlanıyordu. Ayrıca oturduğu yerden, şehrin arka tarafında yer alan ve itfaiye ile karakolun birlikte kullandığı park yeri de açıkça görülebiliyordu.

Bosch üç-on bir mesaisinden dönen devriye arabalarını. görevlilerin üniformalarını çıkartarak duş almak için merkeze girişlerini, geriye kalan zamanı da kendilerine ayırabilmek için dışarı çıkışlarını seyretti. Ellerinin arasında duran elfenerine baktı, başparmağını fenerin kafasındaki tırtıklı kısma sürttü, Julia Brasher'ın kazıdığı sicil numarasından kaynaklanan girinti çıkıntıları hissetti.

Feneri tek eliyle kaldırdı ve sanki ağırlığını hissetmek istiyormuşçasına diğer eline bıraktı. Birden Golliher'in çocuğun ölümüne sebep olan alet hakkında söyledikleri aklına geldi. Bosch kullanılmış olması muhtemel listeye elfenerini de ekleyebilirdi.

Bosch bir devriye arabasının yaklaşıp garaja park edişini seyretti. Julia Brasher'ın ortağı Edgewood'u andıran bir polis yolcu koltuğundan inerek, arabadaki silah elinde, karakola doğru ilerlemeye başladı. Bosch bir süre daha bekledi. birdenbire yaptığı plan konusunda tereddüt etti ve her şeyden vazgeçip, hiç kimse görmeden merkezden uzaklaşıp uzaklaşamayacağını düşündü.

Henüz ne yapacağına karar veremeden. Brasher sürücü kapısını açarak aşağı indi ve merkeze yöneldi. Uzun bir günün ardından yorulmuş biri gibi, başı önünde yürüyordu. Bosch bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ortada garip bir şeyler vardı. Edgewood'un içeri girerek Brasher'ı geride bırakması pek de iyiye işaret değildi. Brasher acemi olduğu için. Edgewood ondan en azından beş yaş kadar genç olmasına rağmen ona eğitim memurluğu yapıyordu. Belki de yaş

ve cinsiyetten dolayı tüm bunlar büyük bir rahatsızlık yaratıyordu. Ya da belki de sebep daha farklıydı.

Brasher bankta oturan Bosch'u fark etmemişti. Arkasından gelen sesi duymadan önce neredeyse istasyonun kapısına erişmişti.

"Hey, arka koltuktaki kusmukları temizlemeyi unuttun."

Yürümeye devam ederken arkasına baktı. Seslenenin o olduğunu anlayınca durdu ve banka yöneldi.

Bosch. "Sana bir şey getirdim." dedi.

Elfenerini uzattı. Brasher feneri alırken yorgun bir şekilde gülümsedi.

Teşekkür ederim Harry. Burada bunu vermek için beklemek..."

"Beklemek istedim."

Bir an için sessiz kaldılar.

"Şu dava üzerinde bu gece de çalıştın mı?" diye sordu

"Az çok evet işin raporlama kısmına başladım. Bugün erken saatte otopsi sonucunu aldık denilebilir. Tabii buna otopsi dersin."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa sonuç pek de iyi değil."

Bosch başını salladı. Kendisini bir garip hissetti. O oturmaya devam ederken, Brasher hâlâ ayakta dikiliyordu.

"Görünüşüne bakılırsa oldukça zor bir gün geçirdin herhalde."

"Her günün kendine göre bir zorluğu yok mudur?"

Bosch henüz cevap vermeye fırsat bulamadan, duş alıp günlük elbiselerini giyinmiş iki polis merkezden dışarı çıktı ve kendilerine ait arabalarına yöneldiler.

İçlerinden birisi, "Neşelen Julia" diye seslendi. "Orada görüşürüz."

Brasher. "Tamam Kiko." diye yanıtladı.

Yeniden dönüp Bosch'a baktı. Gülümsedi.

"Vardiyadaki bazı arkadaşlar Boardner'da toplanacak." dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Aaa..."

"Tamam, sorun değil. Sadece bir içki içersin diye düşünmüştüm."

"Aslında olabilir. Bir kadehe ihtiyacını var. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de burada bunun için bekliyordum. Ben sadece barda bir gruba katılıp katılmamak konusunda şüphedeyim."

"Peki, senin aklından geçen ne?"

Bosch saatine baktı. On bir buçuğu gösteriyordu.

"Hazırlanman ne kadar sürer bilmiyorum, ama Musso'da verilen son martiniye yetişebiliriz."

Brasher gülümsedi.

"Orayı severim. Bana hazırlanmanı için on beş dakika ver."

Bosch'un cevap vermesini beklemeden hızlı adımlarla merkez girişine doğru yürümeye başladı.

Bosch, "Burada bekliyorum." diyerek kadının arkasından seslendi.

Musso ve Frank bir asırdır Hollywood'daki insanlara -ünlü olsun olmasın- martini servisi yapan bir messeseydi. Girişteki salon tepeden tırnağa kırmızı deri eşyalarla döşenmişti ve yarı kırmızı giysilerle ortalıkta yavaş yavaş dolaşan garsonlar eşliğinde, burada oturarak sohbet edebilirdiniz. Arka salonda ise uzun bir bar vardı. Çoğu gece burası müşterilerin, garsonların babası olabilecek yaştaki barmenlerin ilgisini çekmek için yarıştıkları bir dikilme salonuydu. Bosch ve Brasher bara girdiklerinde, iki müşteri taburelerinden sıyrılarak ayağa kalkıp çıkmaya hazırlandı. Bosch ve Brasher hızlı hareket edip, seçtikleri yeri iki zenci kapmadan oturdular. Bosch'u fark eden barmen yanlarına yaklaştı, her ikisi de votka martini ısmarladılar.

Bosch Brasher'ın yanında kendisini rahat hissetmeye başlamıştı bile. Son iki gün içerisinde öğle yemeği saatlerini suç mahallindeki piknik masalarında birlikte geçirmişlerdi ve yamaçtaki araştırma süresince. Brasher hiçbir zaman Bosch'un görüş alanından dışarı çıkmamıştı. Musso'ya Bosch'un arabasıyla gitmişlerdi, bu üçüncü ya da dördüncü randevularıydı. Birazcık departmanları, birazcık da Bosch'un dava üzerine anlatmak istedikleri hakkında konuştular. Barmen içki sürahileri ve bardaklarla birlikte geldiğinde, Bosch çoktan kemikleri, kanı ve muhtemelen beysbol sopasıyla verilen zararı aklından çıkartmıştı.

Bardaklarını tokuşturdular ve Brasher, "Yaşama," dedi.

Bosch. "Tamam," diye yanıtladı. "Yaşanacak diğer bir güne."

"Sakin bir güne."

Bosch onu rahatsız eden şey hakkında konuşmanın tam sırası olduğunu düşündü. Eğer kadın cevaplamak istemezse, üzerine gitmezdi.

"ıkışta Kiko diyerek seslendiğin şu adam, neden sana neşelenmeni söyledi?"

Brasher bir an için durgunlaştı ve cevap vermedi.

"Eğer konuşmak istemiyorsan..."

"Hayır, sorun bu değil. Konuşmamaktan çok. bu konuyu *düşünmemek* istiyorum."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sorumu unut."

"Hayır, problem değil. Ortağım benim hakkımda rapor yazacak, ve şu anda deneme sürecinde olduğum için, bu bana pahalıya patlayacak."

"Raporu ne sebepten dolayı yazacak?"

"Sebep, borunun önüne geçmem."

Bu, diğer bir polis tarafından doğrultulan tabancanın ya da diğer bir silahın namlusunun önünden yürümek anlamına gelen bir deyimdi.

"Neler oldu? Yani, eğer konuşmak istiyorsan anlat."

Brasher omzunu silkti ve her ikisi de bardaklarından büyük birer yudum aldılar.

"Ah. bu sivil bir konuydu - sivil işlerden nefret ederim.

Adam kendisini elinde silahla birlikte yatak odasına kilitlemişti. Silahı kendisine mi, karısına mı, yoksa bize karşı mı kullanacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Bir süre destek gelmesini bekledik, onlar gelince içeri girecektik."

İçkisinden bir yudum daha aldı. Bosch ona bakıyordu. İçindeki telaş gözlerinden dışarı yansıyor.

"Edgewood nişan alacaktı. Kiko tekme atacaktı. Kiko'nun ortağı Fennel ve ben de kapıdan içeri girecektik. Böylece harekete geçtik. Kiko oldukça iridir. Tek tekmeyle kapıyı açtı. Fennel ve ben içeri daldık. Adam kendisini yataktan aşağı attı. Ortada sorun yokmuş gibi görünüyordu, fakat Edgewood'un benimle ilgili bir problemi vardı. Bana borunun önünden geçtiğimi söyledi."

"Geçtin mi?"

"Sanmıyorum. Fakat eğer yapmış olsam bile. Fennel da aynısını yaptı ve Edgewood ona hiçbir şey söylemedi."

"Çömez olan sensin. Ayrıca deneme evresindesin."

"Evet, ve şundan emin olabilirsiniz ki. artık bu durumdan yorulmaya başladım. Demek istediğim, sen tüm bunların nasıl üstesinden geldin Harry? Şu anda çok farklı bir görevin var. Benim yaptığım tek şey, tüm gün ve gece boyunca telsiz

dinlemek, bir pislikten diğetine atlamak. Bu kendini ateşe atmak gibi bir şey. Artık hiçbir ilerleme kaydetmıyoruz ve bundan da öte. her iki dakikada bir bana bir şeyleri nasıl yanlış yaptığımı söyleyen boktan bir heriften emir alıyorum."

Bosch onun neler hissettiğini biliyordu. Üniformalı her polis aynı yoldan geçirdi. Her Allah'ın günü birçok pislikle uğraşırsın ve bir süre sonra bakarsın ki hepsi hâlâ orada duruyor. Tam bir cehennem. İşte bu yüzden hiçbir zaman tekrar devriyede çalışmaya başlayamamıştı. Devriye gezmek, mermi yarasındaki yara bandı gibi bir şeydi.

"Her şeyin farklı olacağını mı düşünüyordun? Yani akademideyken demek istiyorum."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece bir fark yarattığımı düşüneceğim noktaya gelip gelemeyeceğimi biliniyorum."

"Sanıyorum gelebilirsin. İlk birkaç yıl oldukça zordur. Fakat çalışıp çabaladıkça, önünü görebilirsin. Savaşlarını ve yönünü sen seç. Böylece başarıya ulaşacaksın."

Ona yaşa, var ol türü tavsiyelerde bulunmaktan rahatsız olmuştu, bir zamanlar, yaptığı seçimler konusunda kendisi de uzun, gergin ve tereddütlü günler geçirmişti. Brasher'a sonuna kadar dayanmasını söylemek, kendisini biraz yalancı hissetmesine sebep olmuştu.

Brasher, "Başka şeylerden bahsedelim," dedi.

"Bence sorun yok."

Sohbeti başka bir yöne nasıl çevirebileceğini düşünürken içkisinden büyük bir yudum aldı. Bardağını masaya indirdi. dönüp Brasher'a gülümsedi.

"Yani sen Andes'te dolanıp duruyordun ve bir gün 'Hey, ben polis olmak istiyorum' dedin."

Daha önceki konuşmalardan sıyrılmış görünerek gülümsedi.

"Pek öyle olmadı. Ve ben hiçbir zaman Andes'te bulunmadım."

"Peki, öyleyse yaka kartını almadan önce yaşadığın zengin ve hareketli yaşama ne demeli? Bir dünya gezgincisi olduğunu kendin söylemiştin."

"Hiçbir zaman Güney Amerika'ya gitmedim."

"Andes orada mı? Sen söyleyene kadar Florida'da olduğunu zannediyordum."

Brasher yeniden güldü ve Bosch konuyu başarılı bir şekilde değiştirebildiği için kendisini iyi hissetti. Güldüğünde Brasher'ın dişlerine bakmak hoşuna gidiyordu. Birazcık çarpıklardı, ama bu onların mükemmel görünmelerini engellemiyordu.

"Gerçekten ciddiym, ne yapıyordun?"

Brasher sandalyesini Bosch'la omuz omuza dayanana kadar çevirdi. Şimdi renkli şişelerin sıra sıra dizildikleri rafların arkasındaki aynadan birbirlerini görebiliyorlardı.

"Bir süreliğine avukatlık yaptım, savunma avukatı değildim, dolayısıyla sakın heyecanlanma. Medeni hukuk. Ve sonra bunun saçmalık olduğunu fark ettim, istifa edip seyahat etmeye başladım. Gittiğim yerlerde çalışıyordum. Viyana'da. İtalya'da çömlekçilik yaptım. İsviçre Alpleri'nde bir süre at eğitmeni olarak çalıştım. Hawai'de günlük turlar düzenleyen bir turist botunda aşçıydım. Daha birçok işte çalıştım ve dünyanın büyük kısmını gezdim - Andes hariç. Sonra memleketime döndüm."

"Los Angeles'a mı?"

"Ben orada doğup büyüdüm. Ya sen?"

"Ben de öyle. Queen of Angels'lıyım."

"Cedars."

Brasher bardağını uzattı ve kadehlerini tokuşturdular.

"Geriye kalan az sayıdaki gururlu ve cesur insana," dedi.

Bosch bardağını kafasına dikip bitirdi ve kadehini yakındaki şişeden bir kez daha doldurdu. Brasher'dan çok daha fazla içmişti, fakat bunu umursamıyordu. Kendisini rahatlamış hissediyordu. En azından bir süreliğine olayları unutmak çok hoştu. Ayrıca davayla doğrudan ilgisi olmayan birisiyle birlikte olmak da çok güzeldi.

Bosch. "Cedars'ta doğdun, öyle ini?" diye sordu. "Beki nerede büyüdün?"

"Sakın gülme. Bel Air'da."

"Bel Air mı? Sanıyorum birisinin babası, kızının polislerin arasına katılmasından pek hoşnut değil."

"Özellikle de kızının bir gün çekip gittiği hukuk firması onunsa ve kızından iki yıldır hiçbir haber almadıysa."

Bosch gülümseyerek kadehini kaldırdı. Brasher kendi bardağını onunkıyla tokuşturdu.

"Cesur kıza."

Her ikisi de kadehlerini masaya bıraktığında Brasher. "Haydi, birbirimize soru sormaktan vazgeçelim." dedi.

Bosch, "Tamam," diye yanıtladı. "Peki ne yapalım?"

"Beni eve götür Harry. Kendi evine."

Bosch kadının parlak mavi gözlerine bakarak bir an durakladı. Alkolün yardımıyla işler oldukça hızlı ilerliyordu. Fakat içgüdüleriyle yaşayan ve her güne ölebileceklerini düşünerek başlayıp işlerine giden kapalı bir toplumun parçası olduklarını hisseden polisler arasında bu tür şeylerin yaşanması çok normaldi.

Sonunda, "Evet." dedi. "Benim aklımdan da bu geçiyordu"

Öne doğru eğildi ve Brasher'ı dudaklarından öptü.

Julia Brasher Bosch'un evinde oturma odasında dikilmiş, teybin yanındaki raflara dizilmiş CD'lere bakıyordu.

"Cazı severim."

Bosch mutfaktaydı. Brasher'ın söylediklerini duyunca gülümsedi, iki bardağa martini doldurduktan sonra, oturma odasına gelerek kadehin tekini kadına uzattı.

"Hangisinden hoşlanıyorsun?"

"Hımm, son zamanlarda Bili Evans'tan."

Bosch başını salladı, raflara doğru yöneldi ve *'Kind of Blue'*yu yerinden aldı. CD'yi teybe yerleştirdi.

"Bill ve Miles," dedi. "Coltrane ve diğerlerinden bahsetmeye dahi gerek yok. Bundan daha iyisi olamaz."

Müzik çalmaya başlayınca martinisini eline aldı. Brasher'ın yanına yürüdü ve kadehini onunkine dokundurdu. İçkilerinden bir yudum almadan önce öpüştüler. Brasher öpüşmenin tam ortasında gülmeye başladı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece kendimi olabildiğince özgür, pervasız hissettim. Ve mutlu."

"Evet, ben de."

"Bana elfenerini verenin sen olduğunu sanıyordum."

Bosch şaşırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte, bu oldukça tahrik edici."

Bosch'un yüzündeki ifade yeniden Brasher'ın gülmesine sebep oldu, kahkaha atarken içkisinin bir kısmını yere döktü.

Bir süre sonra Bosch'un yatağında yüzüstü yatıyordu. Bosch kadının sırtındaki parlayan güneş dövmesine odaklanmış. kadının yanımdayken kendisini bu kadar rahat hissetmesinin ne kadar garip olduğunu düşünüyordu.

Brasher hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Tıpkı dövme gibi. ona baktığı her açıda farklı sürprizler onu bekliyor gibiydi.

Brasher. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece sırtına bu dövmeyi yapan adamı düşündüm. Sanıyorum, bunu yapanın ben olmasını isterdim."

"Peki ama neden?"

"Çünkü onun bir parçası hep seninle birlikte olacak"

Brasher göğüslerini göz önüne serecek şekilde yan dönüp gülümsedi. Saçları açıktı ve omzundan aşağı dökülüyordu. Bosch bundan çok hoşlanmıştı. Brasher uzanarak Bosch'u kendisine çekti ve onu uzun uzun öptü. Sonra. "Bu bana uzun bir süreden beri söylenen en güzel söz." dedi

Bosch başını kadının yastığına bıraktı. Burnuma parfüm ve seks kokuları geliyordu.

Brasher. "Duvarlarda hiç resim yok." dedi. "Yani fotoğraf demek istemiştin"

Bosch omzunu silkti.

Brasher dönüp sırtını Bosch'a dayadı. Adam kadının kolunun alımdan uzanarak göğüslerinden birisini kavradı ve onu tekrar kendisine çevirdi.

"Sabaha kadar burada kalabilir misin?" diye sordu.

"Yani... Kocam büyük olasılıkla nerede olduğumu merak edecektir, fakat sanırım onu arayarak gelmeyeceğimi bildirebilirim."

Bosch donakaldı. Brasher gülmeye başladı.

"Beni böyle korkutma."

"Biriyle ilişkim olup olmadığını sormadın."

"Sen de bana sormadın."

"Çünkü sana bakınca cevabın ne olacağı anlaşılıyor. Yalnız dedektif tipi." Ardından sesini kalınlaştırıp bir erkek sesini taklit ederek: "Biliyorsunuz Bayan, iş güç. Kadınlara zaman kalmıyor. Cinayetler benim konum. Yapmam gereken bir işim var ve ben de..."

Bosch, kadının kaburga kemiklerinin izlerini takip ederek parmağını beline doğru indirdi. Brasher'ın sözleri attığı kahkahalarla kesildi.

"Bana elfenerini ödünç verdin," dedi. "Başkasıyla ilişkisi olan bir kadının bunu yapmayacağını düşündüm."

"Benim de haberlerim var sert adam. Arabanın bagajındaki feneri gördüm. Sen üzerini kapatmadan önce kutuda duruyordu. Hiç kimseyi kandıramadın."

Bosch arkasına, diğer yastığa doğru yuvarlandı. Oldukça utanmıştı. Yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. Ellerini yüzüne kapatarak saklanmaya çalıştı.

"Ah. Tanrım... Bay Utangaç."

Yuvarlanıp Bosch'un üzerine uzandı, çekip ellerini açtı ve çenesinden öptü.

"Bunun şirin bir tavır olduğunu düşündüm. Bir şekilde günümü renklendirdin ve bana sabırsızlıkla bekleyebileceğim bir şey sundun."

Brasher Bosch'un ellerini çevirdi ve parmak boğumlarının arasındaki çiziklere baktı. Bunlar oldukça eski yaralardı ve izler artık neredeyse fark edilemiyordu.

"Hey, bunlar da ne?"

"Sadece yara izi."

"Bunu görebiliyorum. Peki sebebi neydi?"

"Dövmelerim vardı. Onları kazıttım. Uzun süre önceydi."

"Peki neden?"

"Bunu orduya girdiğimde yapmamı istediler."

Brasher gülmeye başladı.

"Niye, orada ne yazıyordu ki. ordunun canı cehenneme ya da buna benzer bir şey mi?"

"Hayır, böyle bir şey değildi."

"Öyleyse neydi? Haydi, bilmek istiyorum."

"Birisinde S-I-K-I. diğerinde de S-A-R-I-L yazıyordu."

"Sıkı sarıl mı? 'Sıkı sarıl' da ne demek?"

"Aslına bakılırsa bu uzun bir hikâye..."

"Benim zamanım var Kocam umursamaz bile"

Brasher gülümsedi.

"Haydi, bilmek istiyorum."

"Önemli bir şey değil. Çocukken evden kaçtığım günlerden birinde kendimi San Pedro'da buldum. Balıkçı iskelelerinin dibinde. Orada birçok adam vardı, balıkçılar, denizciler. Bunu onların ellerinde görmüştüm. Sıkı sarıl. İçlerinden birisine bunun ne anlama geldiğini sordum ve o da bana bunun onlar için bir çeşit vecize, felsefe olduğunu söyledi. Gemilerine binip denize açıldıklarında, haftalarca denizde kaldıklarında ve dalgalar büyüyüp korkunç bir hal aldığına, yapmaları gereken tek şey sıkı sıkı tutunmak."

Bosch her iki elini de yumruk yaptı ve havaya kaldırdı.

"Yaşama... sahip olduğun her şeye sıkı sıkı sarıl "

"Ve böylece sen de ellerine aynı deymi yazdırdın. Bunu yaptığında kaç yaşıdaydın?"

"Bilmiyorum, on altı civarında."

Bosch başını sallayarak gülümsedi.

"Bu konuda bilmediğim bir şey vardı, o da şuydu, balıkçılar bu deymi bazı askerlerden almışlardı. Bir yıl kadar sonra ellerimin üzerinde 'Sıkı Sarıl' yazılıyken hoplaya zıplaya orduya gittim. Komutanın bana söylediği ilk şey, o yazıdan kurtulmam oldu. Elleri saçma sapan bir dövme olan hiç kimsenin emrinde çalışmasını istemiyordu."

Brasher Bosch'un ellerini kavrayıp parmak boğumlarına yakından baktı.

"Bu lazer işine benzemiyor."

Bosch olumsuz anlamda başını salladı.

"O günlerde lazer uygulaması yoktu."

"Peki ne yaptın?"

"Adı Rosser olan komutan beni kışladan dışarı çıkartıp, yönetim binasının arkasına götürdü. Orada tuğla bir duvar vardı. Bana orayı yumruklattırdı. Ta ki parmak boğumlarımın hepsi yaralanana kadar. Ve yaklaşık bir hafta içerisinde yaralar kabuk bağladığında bunu bana tekrar yaptırdı."

"Lanet olsun, bu barbarca bir şey."

"Hayır, bu asker mantığı."

Bosch o günleri anımsayarak gülümsedi. Aslında görüldüğü kadar kötü değildi. Elleri bir göz attı. Müzik durdu. Bosch ayağa kalktı ve CD'yi

değiştirmek üzere evin içinde çırılçıplak yürüdü. Odaya geri döndüğünde. Brasher yeni müziğı fark elti.

"Clifford Brown mu?"

Bosch başıyla onayladı ve yatağı doğru ilerledi. Cazı bu kadar iyi tanıyan başka bir kadınla o güne kadar karşılaştığını hatırlamıyordu.

"Ayakta dur."

"Ne?"

"Bırak sana bakayım Bana diğerk yara izlerinden bahset."

Oda banyodan süzülen ışıkla hafifçe aydınlanıyordu, fakat Bosch birden çıplaklığının farkına vardı. Vücudu şekilliymi. ama Brasher'la arasında on beş yıldan daha fazla yaş farkı vardı. Kadının daha önce onun kadar yaşlı birisiyle birlikte olup olmadığını merak etti.

"Harry, mükemmel görünüyorsun. Beni tam anlamıyla tahrik ediyorsun. Diğerk yaralar nasıl oldu?"

Bosch sol kalçasında kalın bir şerit halinde duran derisine dokundu.

"Bu mu? Bıçak yarasıydı."

"Nerede oldu?"

"Bir tünelde."

"Ya omzun?"

"Mermi."

"Nerede?"

Bosch gülümsedi.

"Tünelde."

"Oooo, tünellerden uzak durmalısın."

"Deneyeceğim."

Yatağı yattı ve üzerini örttü. Brasher omzuna dokunarak parmağını yara izinin olduğu yerdeki kalın derinin üzerinde gezdirdi.

"Tam kemik hizasında." dedi.

"Evet, şanslıydım. Kalıcı bir hasar olmadı. Sadece kışın vi; yağmurlu havalarda sızlıyor, o kadar."

"Bu nasıl bir şey? Yani vurulmayı kastediyorum."

Bosch omuzlarını silkti.

"İnanılmaz derecede canın yanıyor ve ardından uyuşup hissizleşiyorsun."

"Ne kadar sürede iyileştin?"

"Yaklaşık üç ay."

"Bu süre zarfında izinli miydin?"

"Önerdiler, fakat istemedim."

"Peki, niye?"

"Bilmiyorum. Sanırım işimi seviyorum. Ve böyle bir şey yüzünden her şeyden uzak kalırsam, tüm bu yara izlerimden etkilenen genç ve güzel bir polisle tanışma şansını da kaçıracağımı düşündüm."

Brasher Bosch'u kaburga kemiklerinin hizasından sıkıştırdı. adam hissettiği acıdan yüzünü buruşturdu.

Brasher alaycı bir tarzda "Ah, zavallı bebek." dedi.

"Canım yandı."

Brasher Bosch'un omzundaki dövme dokundu.

"Bu da ne böyle, aside düşmüş bir Mickey Mouse mu?"

"Öyle de denebilir. Bir tünel sıçanı."

Kadının yüzündeki gülümseme birdenbire yok oldu.

"Sorun ne?"

Brasher parçaları bir araya koyarak. "Sen Vietnam'daydın." dedi. "Ben de o tünellerde bulundum "

"Ne demek istiyorsun?"

"Seyahat ederken. Vietnam'da altı hafta geçirdim. O tüneller şimdi turistik yerler oldu. Parayı verip ve aşağı inebiliyorsun. Yaptıkların... yapmak zorunda kaldığın şeyler çok korkutucu olmalı"

"Her şey bittikten sonra, daha da korkunç oldu. Tüm olanları düşünmek "

"Oraları hep iplerle çevrelemişler, böylece senin gideceğin yerleri kontrol altında tutabiliyorlar. Fakat hiç kimse seni gerçek anlamda izlemiyor. Bir keresinde ipin altından geçerek içerilere süzıldüm. Etraf çok karanlıktı Harry."

Bosch kadının gözlerini inceledi.

Sakin bir sesle. "Peki onu gördün mü?" diye sordu. "Kayıp ışığı?"

Brasher bir süre gözlerini kapattı ve sonra başını salladı.

"Onu gördüm. Gözlerim ortama uyum sağladı, orada ışık vardı. Tıpkı bir fısıltı gibi. Fakat bu benim yolumu bulmam için yeterliydi."

"Kayıp ışık. Biz onu kayıp ışık olarak adlandırırdık. Nereden geldiğini hiçbir zaman anlayamadık. Fakat o oradaydı. Sanki havada kümelenmiş duman gibi. Bazıları bunun ışık olmadığını, tüm o olaylarda ölen kişilerin hayaletleri olduğunu söylerdi. Her iki ulustan da ölenler."

Bundan sonra konuşmadılar. Birbirlerine sarıldılar ve Brasher kısa bir süre içinde uyudu.

Bosch üç saatten daha uzun süredir davayı düşünmediğini fark etti. İlk başlarda kendisini suçlu hissetti, fakat daha sonra rahatladı ve o da uyumaya başladı. Rüyasında bir tünelde ilerliyordu. Yerde sürünerek emeklemiyordu. Sanki deniz altındaydı ve labirentte bir yılanbalığı gibi hareket ediyordu. Yolun kör ucuna geldi, orada tünel duvarının kavisli yüzeyine dayanmış bir çocuk oturuyordu. Dizlerini karnına çekip kollarıyla kucaklamış ve başını aşağı eğmişti.

Bosch. "Benimle gel." dedi.

Oğlan tek kolunun üzerinden Bosch'a baktı. Ağzından tek bir hava kabarcığı çıktı. Sonra gözlerini sanki oradan başka bir şey geliyormuş gibi Bosch'un arkasına dikti. Bosch arkasına döndü, ama orada sadece tünelin zifiri karanlığı vardı.

Yeniden oğlana baktığında, ortadan kaybolmuştu.

Bosch, pazar sabahı geç bir saatte. Brasher'ı arabasını alması için Hollywood Polis Merkezine götürdü, böylece kendisi de yeniden dava üzerinde çalışmaya başlayabilecekti. Brasher pazar ve pazartesi günleri izinliydi. O akşam kadının Venice'teki evinde akşam yemeği için buluşmayı kararlaştırdılar. Bosch Brasher'ı arabasının yanında indirirken. park yerinde başka görevlilerin bulunduğunu fark etti. Geceyi birlikte geçirdiklerine dair söylentinin çok kısa sürede yayılacağını biliyordu.

Bosch, "Üzgünüm." dedi. "Bunu dün gece düşünmeliydim."

"Gerçekten umrumda değil Harry. Akşama görüşürüz."

"Hey, baksana, bunu umursamalısın. Polisler kaba ve merhametsiz olabilirler."

Brasher yüzünü ekşitti.

"Ah, polis merhametsizliği, evet, bunu daha önce de duymuştum."

"Ciddiyim. Ayrıca bu kurallara da aykırı. Benim açımdan tabii Ben bir D-üç'üm. Şef kadrosu."

"Tamam, öyleyse bu senin sorunun. Bu akşam görüşürüz. Umarım."

Arabadan indi ve kapıyı kapattı. Bosch kendisine ayrılan park yerine park edip, yaşantısına katmış olabileceği yeni zorlukları düşünmemeye çalışarak dedektif bürosuna doğru ilerledi.

Ekip odası tam onun beklediği şekilde bomboştu. Dava üzerinde çalışmak için bir süre yalnız kalmak istemişti. Hâlâ yapılması gereken birçok ofis işi vardı, fakat tüm bunlardan bir adım geri durmak, kemiklerin keşfedilmesinden bu yana toplanan delil ve bilgilerin üzerinde yoğunlaşmak istiyordu.

Yapılması gereken ilk şey, bir iş listesi oluşturmaktı. Cinayet dosyası - davayla ilgili yazılan tüm raporları içeren mavi klasör- tamamlanmalıydı. Yerel hastanelerde yapılan beyin ameliyatı kayıtları teker teker çekip incelenmeliydi. Wonderland'deki suç mahallinde yaşayan vatandaşlara ilişkin yapılan olağan bilgisayar araştırmalarının üzerinden geçmeliydi. Ayrıca yamaçta bulunan

kemiklerle ilgili basın tarafından ortaya atılan ipuçlarını okumalı, kayıp insanları bularak bir araya getirmeye ve belki de kurbanın kimliğini araştırmaya başlamalıydı.

Tüm bunları tek başına yapmaya kalkışırca, bir günden fazla zamanını alacağını biliyordu, yine de Edgar'ın o gün dinlenmesi yönünde verdiği karardan vazgeçmemeye niyetliydi. On üç yaşında bir erkek çocuğu babası olan ortağı, Golliher'ın önceki gün sunduğu rapordan inanılmaz derecede etkilenmişti ve Bosch da onun dinlenmesini istemişti. Önlerindeki günler oldukça uzun ve duygusal açıdan yıpratıcı geçecek gibi görünüyordu.

Bosch listesini tamamladığında, çekmecesinden bir fincan çıkarttı ve devriye ofisine kahve almaya gitti. Üzerindeki en küçük para beş dolarlık banknottu, yine de onu kahve paralarının konduğu kutuya atarak parasının üzerini almadı. Gün boyunca kendi payına düşenden daha fazlasını içtiğini biliyordu.

Bardağını doldururken arkadan birisi. "Ne diyorlar, biliyor musun?" diye seslendi.

Bosch dündü. Konuşan gözlem komiseri Mankiewicz'di.

"Hangi konuda?"

"Firma iskelesinde balığa çıkmak hakkında."

"Bilmiyorum, ne diyorlar?"

"Ben de bilmiyorum. Bu yüzden sana sordum."

Mankiewicz gülümsedi ve bardağını doldurmak için makineye doğru yürüdü.

Bosch, haber yayılmaya başladı bile, diye düşündü. Bir polis merkezinde dedikodu ve kinaye -özellikle de seksle ilgili bazı şeyler içeriyorsa- tıpkı ağustos ayında etrafı saran bir yangın kadar çabuk ilerlerdi

Bosch, devriye ofisinin kapısına doğru yürümeye başladığında, "İyi öyleyse, ne olduğunu bulduğun an bana da söyle," dedi. "Öğrenmek faydalı olabilir."

"Söylerim. Ah. bir şey daha Harry."

Bosch Mankiewicz'den gelecek diğer bir darbeyi göğüslemek için geri döndü.

"Ne?"

"Etrafla aylaklık etmeyi bırak ve davana yoğunlaş. Tüm telefonlara elemanlarımın cevap vermelerinden bıktım artık."

Sesinde şakacı bir ton vardı. Onun espri anlayışında ve imalarında, elemanlarının çeşitli ihbar telefonlarından dolayı masalarından ayrılamamaları konusunda fark edilir bir şikâyet vardı.

"Evet, biliyorum. Bugün gelenler arasında iyi bir şeyler var mı?"

"Dikkate değer bir şey yok. fakat raporları büyük bir dikkatle ağır ağır okumalı ve karar vermek için araştırmacı cazibeni kullanmalısın."

"Cazibe mi?"

"Evet, cazibe. Tıpkı Wile E. Coyote gibi. Ah. ve CNN için oldukça sakın bir gün olmalı. Öyle olmalı, çünkü siz cesur adamların o yamaçta ellerinizde kutu kutu kemikle yaptığınız incelemeyi kasete alarak yayınladı. Böylece biz de artık daha uzak şehirlerden ihbar telefonları alabiliyoruz. Bu sabah Topeka ve Providence'den bile telefon geldi. Sen her şeyi çözümleyene kadar da bunların sonu gelmeyecek Harry. Hepimiz sana güveniyoruz."

Yeniden söylediklerinin arkasında bir gülümseme -ve ima- vardı.

"Tamam, tüm becerilerimi ve cazibemi kullanacağım. Söz veriyorum Mank."

"İşte, biz de buna güveniyoruz."

Bosch masasına geri döndüğünde kahvesini yudumladı ve davanın detaylarını kafasından geçirdi. Ortada çelişkiler ve anormallikler vardı. Yer seçimi ve Kathy Kohl tarafından ifade edilen gömme şekli birbiriyle çelişiyordu. Ayrıca Golliher tarafından yapılan analizler, soru listesini iyice kalabalıklaştırıyordu. Golliher bunu bir çocuk tacizi vakası olarak isimlendirmişti. Elbiselerle dolu çanta kurbanın, çocuğun, muhtemelen kaçmaya çalıştığını göstermekteydi.

Bosch. Edgar'la bunu önceki gün SID laboratuvarından karakola döndüklerinde tartışmıştı. Ortağı ortadaki çelişkilerden Bosch kadar emin değildi, o da ortaya başka bir teori attı. Belki de kurban hem ebeveynleri, hem de onlarla bağlantısı olmayan bir katil tarafından tacize uğramıştı. Edgar Bosch'un dikkatini, tacizden kaçan kurbanların çoğunun kurtulmak isterken, taciz dolu başka tür bir ilişkiye kapılabildiğine çekmişti. Bosch bu olasılığın mantıklı

olduğunu biliyordu, fakat kendisini böyle düşünmekten alıkoydu, çünkü bu Golliher tarafından ortaya atılan senaryodan çok daha fazla sıkıntı vericiydi.

Telefonu çaldı, arayanın Edgar ya da Teğmen Billets olmasını umarak cevapladı. Karşısındaki *LA. Times* tan John Meyer adında bir muhabirdi. Bosch onu hayal meyal hatırlıyordu. fakat adama telefonunu vermediğinden emindi. Yine de ona kızdığını belli etmedi. Her ne kadar muhabire polisin Topeka ve Providence'ye kadar gidip araştırma halkasını genişlettiğini söylemeye yeltendiyse de, kabaca cuma günü Basınla ilişkiler Ofisi tarafından verilen demeçten bu yana araştırmalarla ilgili hiçbir gelişme olmadığını belirtti.

Telefonu kapattıktan sonra birinci kahvesini bitirdi ve işe koyuldu. Bosch'un bir araştırmada en az zevk aldığı bölüm. bilgisayar işiydi. Mümkün olan her fırsatta işin bu kısmını ortaklarının üzerine yıkardı. Bu yüzden bilgisayar incelemelerini, yaptığı öncelikler listesinin en sonuna attı ve devriye ofisinden gelen birikmiş ihbar kâğıtlarına alelacele bir göz attı.

Cuma günü baktığından bu yana, dosyada en azından üç düzine kadar daha kâğıt birikmişti. Hiçbirisi ona yardımcı olacak, ya da içinde bulunulan durumda dikkate alınacak nitelikte detay içermiyordu. Notların hepsi de kaybolan birisinin ebeveyninden, kardeşinden ya da arkadaşından geliyordu. İhbarda bulunanların hepsi umutsuzdu, yaşamlarının en gizemli noktasına açıklık getirilmesi için çabalıyorlardı.

Bosch'un aklına bir şey geldi ve sandalyesini eski model IBM Selectrics'lerden birisine çevirdi. Bir sayfa kâğıt yerleştirdi ve dört soru yazdı.

Sevdiğiniz kişinin ortadan kaybolmadan önceki aylarda herhangi bir ameliyat geçirip geçirmediğini biliyor musunuz?

Eğer geçirdiyse, bu hangi hastanede yapıldı?

Ameliyata yol açan rahatsızlık neydi?

Ameliyatı yapan doktorun adı neydi?

Sayfayı daktilodan çıkarttı ve devriye ofisine götürdü. Kâğıdı Mankiewicz'e uzatarak, kemiklerle ilgisi okluğunu söyleyen herkese bu soruların sorulmasını söyledi.

Bosch. "Bu senin için yeterli olacak mı?" diye sordu.

"Hayır, fakat yine de iyi bir başlangıç."

Bosch oradayken plastik bir bardak alıp kahveyle doldurdu. bürosuna geri döndü ve kahveyi kendi bardağına boşalttı. Son birkaç gün boyunca telefon eden kişilerin hepsine sorulacak tıbbi sorular konusunda pazartesi günü Teğmen Billet ile temasa geçmesi gerektiğine dair bir not yazıp masasına iliştirdi. Sonra aklına Julia Brasher geldi. Bosch onun pazartesi günleri izinli olduğunu biliyordu, eğer gerekirse ondan yardım alabilirdi. Fakat pazartesi gününe kadar tüm karakolun onların yaptıkları hakkında bilgi sahibi olacağını ve Brasher'ı bu davanın içine sürüklemenin her şeyi daha da zorlaştıracığını fark ederek bu düşüncesinden vazgeçti.

Bunun ardından araştırma belgelerini incelemeye başladı. Cinayet davalarında araştırma aşamasında tıbbi raporlara ihtiyaç duyulması oldukça olağan bir uygulama halini almıştı. Bu raporların çoğu doktorlar ya da dişçilerden gelirdi. Fakat arada bir hastanelerden gelen raporlar da olumlu karşılanır, kabul görürdü. Bosch araştırma yetki belgeleri olan hastanelerin yanı sıra. Los Angeles bölgesindeki yirmi dokuz hastaneyi ve her bölgenin yetkili yasal dosyalama avukatlarını da listeledi. Pratik çalışına yöntemi sayesinde, bir saatten daha kısa bir sürede tam yirmi dokuz farklı araştırma raporuna ulaşabilmişti. Raporların hepsi yaşları on altıdan küçük. 1975 ila 1985 yılları arasında testere kullanımı gerektiren beyin ameliyatı geçirmiş erkek çocuklara aitti.

Elde ettiğı sonuçları yazıcıda bastırdıktan sonra sayfaları evrak çantasına yerleştirdi. Normal şartlarda bir araştırma sonucunu haftasonu onaylattırmak ve imzalattırmak maksadıyla yargıcın evine fakslamak olağan bir durumdu, fakat pazar günü akşamüzeri yirmi dört sayfayı yargıca göndermek ve onay istemek elbette pek kabul edilebilir bir şey değildi. Bosch'un planı pazartesi sabahı ilk iş olarak evrakları bir yargıca onaylatmak, bunun hemen ardından belgeleri Edgar ile bölüşmek, onları hastanelere elden dağıtmak, bu arada avukatlarla yüz yüze görüşüp olayın aciliyetini anlatarak vakanın çözümünü hızlandırma fırsatını yakalamaktı.

Bosch daha sonra Golliher'den gelen antropolojik bilgileri yeniden gözden geçirip, önemli noktaları günlük çalışma özetine not etti. Bunları «la cinayet dosyasının içine yerleştirdi. SID'den gelen ve çanta hakkındaki ön bulguları içeren detaylı raporu baz alarak yeni bir form daha doldurdu.

İşini bitirince arkasına yaslandı ve çantadan çıkan okunamaz durumdaki mektubu düşündü. Doküman bölümünün bu konuda bir şey başarabileceğine kesinlikle ihtimal vermiyordu, ikinci bardak kahvesini de büyük bir yudum alarak midesine indirdi, cinayet dosyasındaki suç mahallinin kroki ve haritasını içeren sayfayı açtı. Haritayı incelediğinde. çantanın Kohl'un cesedin bulunduğu muhtemel yer olarak işaretlediği noktanın hemen yakınında bulunduğunu fark etti.

Bosch tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildi. fakat içgüdüsel olarak şu anda kafasında yer alan davayla ilgili soruların, yeni deliller ve detaylar toplanmaya devam etliği sürece olduğu yerde kalmasının, başka birisine aktarılmamasının çok önemli olduğunun farkındaydı.

Elindeki raporu cinayet dosyasına yerleştirdi ve araştırmacı defterini - üzerinde her saate ait boş kutucuklar olan bir form- güncelleyerek yazım işini bitirdi.

Kahve bardağını dinlenme odasındaki lavaboya götürüp yıkadı. Sonra masasının çekmecesine yerleştirdi ve arka kapıdan dışarı çıkıp arabasına bindi.

Los Angeles Polis Departmanının Parker Center'daki merkez bürosunun bodrum katı, yakın zamanda ele alınan davalara ait rapor ve belgelerin arşivlenmesi amacıyla depo olarak kullanılıyordu. Doksanlı yılların ortasına kadarki tüm kayıtlar sekiz yıl boyunca dosyalanmış ve sonra bu sürenin bitiminde mikrofişlere aktarılıp depolanmaya devam edilmişti. Polis departmanı artık bu depolama işini bilgisayar ortamında yapıyordu. Geriye dönük çalışma yapılarak eski dosyalar da elektronik depolama bankalarına aktarılmaya başlanmıştı. Fakat bu uygulama oldukça yavaş ilerliyordu. dolayısıyla bu işlem henüz seksenli yılların sonlarından daha öteye götürülemedi.

Bosch saat onda arşivdeki tezgâha yaklaştı. Yanında iki kutu kahve ve Philippe'den alınmış, kesekâğıdı içinde iki tane etli sandviç vardı. Görevliye bakarak gülümsedi.

"İster inan ister inanma. 1975 ila 1985 yılları arasında kaybolan kişilere ait mikrofişlere bir göz atmam lazım."

Görevli, tüm gün zemin katta bulunmaktan yüzü solmuş. yaşlı bir adamdı. Isık çalıp, "Şuna bak Christine." dedi. "İşte geldiler."

Mosch gülümseyip başını salladı. Adamın neden bahsettiğinden haberi dahi yoktu. Tezgâhın arkasında yaşlı görevliden başka hiç kimse görünmüyordu.

Görevli, "İyi haber, dosyalar gruplandırılmış durumda," dedi. "Yani bunun iyi bir haber olduğunu düşündüğümü belirtmek istedim. Aradığın dokümanlar yetişkinlere mi, yoksa çocuklara mı alt olacak?"

"Gençlere ait olmalı."

"Böylece sayıyı biraz sınırlamış oluyoruz."

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Görevli tezgâhın arkasında kayboldu ve Bosch beklemeye başladı. Adam dört dakika içerisinde, elinde Bosch'un belirttiği zaman dilimine ait, içleri

mikrofiş dolu on küçük zarfla geri döndü. Zarf yığınının toplam kalınlığı yaklaşık on santim kadardı.

Bosch yakındaki bir mikrofiş okuyucusuyla yazıcısının yanına gitti, sandviçin tekini ve iki kutu kahveyi paketten çıkarttı, geriye kalan ikinci sandviçi de tezgâha götürdü Görevli ilk teklifi reddetti, ama Bosch sandviçin Philippe'den geldiğini söylediğinde kabul etti.

Bosch makinenin başına geri döndü ve işe 1985 yılına ait mikrofişlere bakarak başladı. Kurbanla yaşıt kayıp ya da evden kaçmış genç erkeklere ait dosyaları inceliyordu. Makineyi kullanmaya alıştığında, büyük olasılıkla raporları çok daha hızlı gözden geçirebilecekti. Kayıp olarak bildirilmiş, fakat daha sonra bir şekilde evine geri dönmüş ya da yerleri belirlenmiş kişilere ait dosyalar "kapandı" mührüyle mühürlenmişti. Bosch bunları diğerlerinden ayırdı. Gözüne hiçbir mühür çarpmadığı için, doğrudan mikrofişlerdeki yaş ve cinsiyet hanelerine odaklandı. Bunlar da kurbanın profiline uyduğu için formdaki özeti okuyup makinedeki fotokopi düğmesine bastı. Böylece bastırdığı dokümanları yanında götürebilecekti.

Mikrofişlerin arasında, dış kaynaklardan LAPD'ye gönderilen ve Los Angeles'a geldiğinden şüphelenilen kayıp kişilere ait raporlar da yer alıyordu.

Oldukça hızlı çalışmasına rağmen, bakmak istediği on yıllık raporları gözden geçirebilmesi üç saatten fazla zamanım aldı. Gitmeye hazırlanırken makinenin yanındaki tablada basılı üç yüzden fazla rapor kopyası vardı. Ve tüm bu çabasının harcanan zamana değip değmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bosch gözlerini ovuşturdu ve burun kemiğini sıkıştırdı. Makinenin ekranına bakmaya ve ebeveynlerin acılarıyla dolu hikâyeleri art arda okumaya başladığı andan itibaren başı ağrımaya başlamıştı. Kafasını kaldırdığında sandviçini yememiş olduğunu fark etti.

Mikrofiş zarf yığınını görevliye iade etti ve Hollywood'a geri dönmek yerine, Parker Center'da kalarak, bilgisayarda yapması gereken işleri orada tamamlamaya karar verdi. Parker Center'dan 10 numaralı çevre yoluna geçmesi ve oradan da akşam yemeği için Julia Brasher'ın evine Venice'e yönelmesi çok daha kolaydı.

Soygun-Cinayet biriminin ekip odası, televizyonun önüne oturmuş futbol maçı seyreden, acil durumlar için orada bırakılmış iki dedektif dışında

bomboştu. Bunlardan birisi Bosch'un eski ortağı Kizmin Rider'dı. Bosch diğerini hatırlayamadı. Rider Bosch'u görünce gülümseyerek ayağa kalktı.

"Harry, burada ne işin var?" diye sordu.

"Bir dava üzerinde çalışıyorum. Bana bir bilgisayar lazım, sorun olmaz değil mi?"

"Şu kemik işi mi?"

Bosch başıyla onayladı.

"Olanları haberlerde dinledim. Harry, bu benim ortağım Rick Thornton."

Bosch adamla tokalaşarak kendisini tanıttı.

"Umarım sana da başarılı görünmen için en az bana yardım ettiği kadar yardımcı olur."

Thornton sadece başını sallamakla yetinip gülümsedi. Rider oldukça utanmış görünüyordu.

"Haydi, gel benim masamda çalış." dedi. "Benim bilgisayarımı kullanabilirsin."

Ona yolu gösterdi ve sandalyesine oturmasını izledi.

"Biz de burada sıkıntıdan parmaklarımızla oynamakla meşguldük. Aslında futboldan hoşlanmam bile."

"Sakin geçen günler konusunda şikâyet etme. Hiç kimse söylemedi mi bunu?"

"Evet, eski ortağım söylemişti. Bana söylediği tek mantıklı şey buydu."

"Eminim doğrudur."

"Sana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece isimleri araştırıyorum, anlayacağın, olağan şeyler."

Evrak çantasını açıp cinayet dosyasını çıkarttı. Çevrede yapılan inceleme süresince bizzat görüşülen Wonderland Caddesindeki sakinlerin isimlerini, adreslerini ve doğum tarihlerini listelediği sayfayı açtı. Soruşturmaya bir şekilde karışan her kişinin ismini, tek tek sisteme girip gelen bilgileri incelemek sıkıcı olmasına rağmen, oldukça dikkat ve gayret gerektiren bir işti.

Rider, "Kahve ya da içecek başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır, böyle iyiyim Teşekkür ederim Kız."

Kafasıyla sırtı onlara dönük, odanın diğer ucunda dikilen Thornton'u işaret etti.

"İşler nasıl gidiyor?"

Kadın omuzlarını silkti.

Fısıldayarak. "Benim gerçek dedektif işlerinin bir kısmını yapmama izin veriyor." dedi.

Bosch gülümseyerek. "İstediğin an Hollywood'a geri dönebilirsin." diye fısıltıyla cevap verdi.

Ulusal suç indeks bilgisayarına girmek için şifreyi yazmaya başladı. Rider birdenbire alay edercesine seslendi.

"Harry, hâlâ iki parmakla mı yazıyorsun?"

"Bu kadarını başarabiliyorum Kız. Yaklaşık otuz yıldır hep böyle yazdım. Birdenbire on parmak daktilo yazmayı öğrenmemi mi bekliyordun? İspanyolcayı bile henüz akıcı bir şekilde konuşamıyorum, ayrıca dans etmeyi de öğrenmedim. Senden ayrılalı sadece bir yıl oldu."

"Hemen ayağa kalk dinazor. Bırak ben yapayım. Aksi takdirde tüm gece burada oturmak zorunda kalacaksın."

Bosch ellerini havaya kaldırarak teslim oldu ve yerinden kalktı. Kadın masaya geçti ve çalışmaya başladı. Bosch arkasından gizli gizli gülümsüyordu.

"Tıpkı eskiden olduğu gibi." dedi.

"O günleri hatırlatma. Baktan işleri hep ben yapardım. Ve gülümsemeyi de kes."

Kafasını bilgisayardan kaldırmamıştı. Parmakları klavyenin üzerinde hızla kayıyordu. Bosch onu büyük bir saygıyla izledi.

"Hey. bunları planlayarak yapmadım. Senin burada olacağını bilmiyordum."

"Evet, tıpkı Tom Sawyer'in çitlerin resmini yapacağını bilmediği gibi."

"Ne?"

"Boş ver. Bana şu kadından bahset."

Bosch şaşırdı.

"Ne?"

"Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Beni duydun. Şu... görmeye başladığın yeni polis."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben inanılmaz becerileri olan bir bilgi toplayıcısıyım. Ve Hollywood'da halâ kaynaklarım var."

Bosch kafasını sallayarak kadının masasından uzaklaştı.

"Peki, hoş birisi mi? Bilmek istediğini tek şey bu. Senin özel hayatına burnumu sokmak istemiyorum "

Bosch geri döndü.

"Evet, hoş birisi. Onu pek tanımıyorum. Sen sanki bizim hakkımızda benden daha çok bilgi sahibiymiş gibisin."

"Bu gece onunla yemeğe çıkacak mısın?"

"Evet, akşam yemeği yiyeceğiz."

"Hey. Harry?"

Rider'ın sesindeki esprili ton bir anda kaybolmuştu.

"Ne?"

"Burada oldukça önemli bir şey yakaladık."

Bosch öne doğru eğildi ve ekrana baktı. Önündeki bilgileri kavradığında, "Bu gece yemekle uğraşabileceğini zannetmiyorum." dedi.

Bosch evin önündeki park yerine girdi, pencere ve sundurmada ki karanlığa gözlerini dikti.

Edgar, "Hiç hareket yok." dedi. "Adam büyük olasılıkla evine dahi dönmeyecek. Bence çoktan kayıplara karıştı."

Edgar kendisini evden arayan Bosch'a sinirlenmişti. Kemikler yirmi yıl boyunca toprağın altında beklemişti, ona göre bu adamla konuşmak için pazartesi sabahına kadar beklemek ne tür bir sorun yaratabilirdi ki? Fakat Bosch eğer evinden çıkıp hemen gelmezse, oraya tek başına gideceğini söylemişti.

Edgar da kalkıp gelmişti.

Bosch, "Hayır, evde." dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Saatine bakarak küçük not defterine zamanı ve adresi yazdı. Daha sonra birden önünde bekledikleri evin, ilk kez olay yerine çağrıldıkları gün penceresinin tekinde perde çekilen ev olduğunu fark etti.

"Haydi, gidelim." dedi. "Onunla ilk konuşan kişi sendin, dolayısıyla sen önden ilerle. Doğru zamanı yakaladığımda ben de işin içine gireceğim."

Arabadan inip ve eve doğru yürüdüler. Ziyaretine gittikleri adamın adı Nicholas Trent'ti. Caddenin karşısında duran ve kemiklerin bulunduğu yokuşta ikinci sırada yer alan evde tek başına yaşıyordu. Trent elli yedi yaşındaydı. Mahalle sakinleriyle yapılan ilk görüşmelerde. Edgar'a Burbank'daki bir stüdyoda set dekoratörlüğü yaptığını söylemişti. Hiç evlenmemişti ve çocuğu yoktu. Yamaçta bulunan kemikler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, onlara yardımcı olabilecek hiçbir ipucu ya da önerisi de yoktu.

Edgar giriş kapısını yumrukladı ve beklemeye başladılar.

Yüksek sesle, "Bay Trent, ben polisim." diye seslendi. "Dedektif Edgar. Lütfen kapıyı açın."

Tam kapıyı yeniden çalmak için yumruğunu kaldırmıştı ki, sundurmanın ışığı yandı. Sonra kapı açıldı, karanlıkta kafası tamamen kazınmış beyaz bir adam dikiliyordu. Yüzü sundurmadan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu.

"Bay Trent? Ben Dedektif Edgar. Yanımdaki de ortağım Dedektif Bosch. Size sormamız gereken birkaç soru var. Tabii sizce mahsuru yoksa."

Bosch başıyla selam verdi, ama tokalaşmak için elini uzatmadı. Trent cevap vermedi. Edgar elini kapıya dayayarak. ardına kadar açmak için iteleyip biraz zorladı.

Cevap beklemeden eşiği yarım geçmiş halde, "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

Trent aceleyle. "Hayır, giremezsiniz," diye yanıtladı.

Edgar olduğu yerde duraklayıp şaşkın bir şekilde adamın yüzüne baktı.

"Bayım, sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Evet, tüm şu saçmalıklar!"

"Anlayamadım?"

"Burada neler olup bittiğini hepimiz biliyoruz. Avukatımla çoktan konuştum. Sizin bu davranışlarınızın hiçbir dayanağı yok. Sadece korkutmaya çalışıyorsunuz."

Bosch bu elçabukluğu - sürpriz stratejisiyle hiçbir şey elde edemeyeceklerini görebiliyordu. Öne doğru bir adım attı ve Edgar'ı kolundan tutup çekti. Ortağı sundurmadan uzaklaşınca Trent'e baktı.

"Bay Trent, eğer bizim geleceğimizi tahmin edebildiyseniz, geçmişinizi araştıracağımızı da düşünmüş olmalısınız. Tüm bunları Dedektif Edgar'a neden daha önceden anlatmadınız? Bu bize biraz zaman kazandırabilirdi. Şimdi, tam aksine şüphe içerisindeyiz. Eminim, ne demek istediğimi anlayabiliyorsunuz."

"Çünkü geçmiş geçmiştir. Ben geçmişini gömdüm. Bırakın böyle kalsın."

Edgar suçlayıcı bir ses tonuyla. "Eğer ortada gömülü kemikler varsa, böyle bir şey söz konusu olamaz." dedi.

Bosch Edgar'a döndü ve biraz kurnaz ol uyarısı taşıyan bir bakış attı.

Trent, "Gördünüz mü?" dedi. "İşte bu yüzden 'Buradan gidin' diyorum. Size anlatacak hiçbir şeyim yok çocuklar. Hiçbir şey. Tüm bu olanlar hakkında hiçbir

bilgim yok."

Bosch. "Bay Trent, dokuz yaşındaki bir erkek çocuğa tacizde bulunmuşsunuz," dedi.

"Bu 1966 senesindeydi ve bu yüzden cezalandırıldım. Ağır bir cezaydı. Tüm bunlar geçmişte kaldı. O günden bu yana mükemmel bir vatandaş oldum. Oradaki kemiklerle hiçbir alakam yok."

Bosch bir süre sessiz kaldı, sonra sakın ve alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, bırakın içeri girip size sorularımızı soralım. Sizi ne kadar çabuk aklarsak, o kadar kısa sürede başka olasılıklar üzerinde çalışmaya başlarız. Fakat daha önce bir şeyi anlamamız lazım. Genç bir oğlanın kemikleri, 1966 senesinde küçük bir çocuğa tacizde bulunan adamın evinin sadece yüz metre kadar uzağında bulundu. Adamın o tarihten bu yana nasıl bir vatandaş olduğu umrumda bile değil, ona bazı sorular sormak durumundayız. Ve bu soruları da *soracağız*. Başka şansımız yok. Ya bunu hemen şimdi sizin evinizde yaparız, ya da dışarıda haber kameraları ve yanınızda avukatınızla karakolda sorarız. Seçim sizin."

Bosch sustu. Trent ona korku dolu gözlerle baktı.

"Bizim durumumuzu anlayabilirsiniz Bay Trent, biz de sizinkini anlayabiliriz. Bir an önce ve nazıkçe buradan gitmeyi biz de istiyoruz, ama sizin yardımınız ve işbirliğiniz olmadan bunu yapmamız imkânsız."

Trent o an ne yaparsa yapsın hiçbir şeyin fark etmeyeceğinin bilinciyle kafasını salladı, hayatının tehlikede olduğunu ve büyük olasılıkla her şeyin tamamen değişeceğini biliyordu. Sonunda geriye doğru bir adım attı. Bosch ve Edgar'a içeri girmelerini işaret etti.

Trent'in ayakları çıplaktı, tüysüz ince beyaz bacaklarını gösteren bol ve siyah bir şort giymişti. Zayıf vücuduna ise ipek bir gömlek geçirmişti. Vücut yapısı tıpkı bir merdivenin ki gibi sert açılarla doluydu. Onları antikalarla döşeli bir oturma odasına götürdü. Gidip oradaki koltuğun ortasına oturdu. Bosch ve Edgar koltuğun her iki yanındaki deri sandalyelere yerleşti. Bosch konuşmayı kendisi başlatmak istedi. Edgar'ın kapıdaki davranışını beğenmemişti.

"Kurallar gereği, size yasal haklarınızı okuyacağım." dedi. "Ve ardından bir feragat formu imzalamanızı isteyeceğim. Bu sizi de en az bizim kadar koruyacaktır Ayrıca tüm konuşmamızı teybe kaydedeceğim ki. daha sonradan hiç kimse söylediklerini inkâr etmesin ya da diğerinin söylediklerine bir şeyler eklemesin. Eğer bandın bir kopyasını isterseniz. söylemeniz yeterli."

Trent omzunu silkti ve Bosch bunu isteksiz bir kabullenme olarak algıladı. Bosch formu imzalattırdıktan sonra evrak çantasına attı ve eline ufak bir kayıt cihazı aldı. Cihazı çalıştırıp nerede olduklarını zaman ve tarihiyle birlikte söyledikten sonra, Edgar'a yönetimi ele alması için bir işaret verdi Bu hareketinin nedeni. Bosch'un Trent'in vereceği cevaplardan ziyade, konuşurken takındığı tavırların ve etrafına yayacağı elektriğin çok daha büyük önem taşıdığına inanmasıydı.

"Bay Trent, ne kadar süredir bu evde yaşıyorsunuz?"

"1984'ten beri."

Bunu söyler söylemez gülmeye başladı.

Edgar. "Komik olan da ne?" diye sordu.

"1984. Anlamadınız mı? George Orwell? *Big Brother!*"

Bosch ve Edgar'a doğru tıpkı *Big Brother*'da yer alan öndeki adamlar gibi selam verdi. Edgar söylenenleri dikkate almadı ve konuşmaya devam etti.

"Ev kiralık mı. kendinizin mi?"

"Benim. Ah. İlk başta kiralamıştım, sonra 87'de sahibinden satın aldım."

"Peki. Siz eğlence endüstrisinde set projelendiriyorsunuz. Öyle mi?"

"Ben set dekoratörüyüm. Arada fark var."

"Ne tür bir fark?"

"Projelendiren kişi setin planını yaratır ve bunun yapılandırılarak gerçeğe dönüştürülmesini gözlemler. Dekoratör ise sadece içeri girer ve detaylarla uğraşır. Ulak karakter darbeleri. Detaylara alt olan şeyler ya da araçlar. Bunun gibi şeyler işte."

"Ne kadar süredir bu işi yapıyorsunuz?"

"Yirmi altı yıldır."

"O çocuğu yamaca siz mi gömdünüz?"

Trent büyük bir hiddetle ayağa fırladı.

"Tabii ki hayır. O yamaca bir kez bile adım atmadım. Ve sizler, o zavallı ruhun gerçek katili dışarıda bir yerlerde gezerken benimle zaman harcarsanız, büyük bir hata edersiniz."

Bosch sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Oturun Bay Trent," dedi.

Trent'in hararetli inkar şekli Bosch'a içgüdüsel olarak onun suçsuz olduğunu ya da olsa bile iş yaşamı boyunca gördüğü en mükemmel oyuncu olabileceğini düşündürdü. Trent yeniden kanepeye yavaşça oturdu.

Bosch konuşmaya katılmaya karar vererek. "Siz zeki bir adamsınız." dedi. "Bizim burada ne yaptığımızın iyice farkındasınız. Sizi tutuklamalı ya da suçsuz olduğunuzu söyleyerek temize çıkartmalıyız. İşte bu kadar basit. Öyleyse neden bize yardım etmiyorsunuz? Bizimle dans etmek yerine, neden sizi nasıl aklayabileceğimizi söylemiyorsunuz?"

Trent ellerini iki yana açtı.

"Bunun nasıl olacağını bilmiyorum! Bu dava hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Bu konuda tek bir şey dahi bilmeden size nasıl yardım edebilirim ki?"

"Belki başlangıç olarak bizim etrafa bakmamıza izin verebilirsiniz. Eğer size karşı kendimi rahat hissetmeye başlarsam Bay Trent, belki olayları sizin bakış açınızla değerlendirebilirim. Fakat şimdi... söylediğim gibi, elimde sizin geçmişinize ait raporlar var ve sokağın hemen karşısında kemikler buldum."

Bosch ellerini sanki bu iki şeyi tutuyormuş gibi uzattı.

"Benim olaylara baktığım noktadan, hiçbir şey iyi gidiyormuş gibi görünmüyor."

Trent ayağa kalktı ve elinin tekini hiddetle ileri, evin içine doğru uzattı.

"Tamam! Misafirim olun. İçinizden gelen her yere bakın. Hiçbir şey bulamayacaksınız, çünkü bu olayla uzaktan yakından alakam yok. Hiçbir şey bulamayacaksınız!"

Bosch Edgar'a bakarak başıyla işaret etti. Bunun anlamı etrafı kolaçan ederken Edgar'dan Trent'i oyalamasını istemesiydi.

Bosch ayağa kalkarken. "Teşekkürler Bay Trent." dedi.

Evin arkasına uzanan koridora doğru ilerlemeye başladığında. Edgar'ın Trent'e kemiklerin bulunduğu bölgede hiç olağandışı bir şeyler görüp görmediğini sorduğunu duydu.

"Sadece çocukların orada sık sık oynadıklarını hatırlıyorum..."

Bosch, adamın çocuklarla ilgili söyleyeceği her şeyin, onu daha çok zan altında bırakabileceğini fark ettiğinde birden durakladı. Arkasına dönerek kayıt cihazının kırmızı ışığının yanıp yanmadığını kontrol etti.

Edgar, "Çocukların yukarda, ağaçlar arasında oynayışlarını seyretmekten hoşlanır mıydınız Bay Trent?" diye sordu.

Bosch koridorda, kimsenin kendisini göremeyeceği bir noktada dikilerek Trent'in cevabını dinledi.

"Hayır, onları ağaçlık alana gittiklerinde izleyemezdim. Sadece herhangi bir nedenle oradan arabamla geçerken ya da köpeğimle -hayatta olduğu günlerde- yürürken çocukların oraya tırmandıklarını görürdüm. Yolun hemen karşısında oturan kız. Yan komşum Fosters'lar. Bu sokaktaki tüm çocuklar. Bu yol oldukça işlektir Çevredeki tek boş arazi o ağaçlık alan. Bu yüzden oynamak için hep oraya giderlerdi. Bazı komşular yaşça daha büyük çocukların oraya sigara içmek için gittiklerini düşünür ve bir gün yamaçta yangın çıkartabileceklerinden endişelenirlerdi."

"Kaç yıl önceden bahsediyorsunuz?"

"Sanıyorum benim buraya taşındığım ilk yıllardı. Tüm bunlara hiçbir zaman bulaşmadım. Bir sorun olursa komşularım ilgilenir."

Bosch koridorda ilerledi. Oldukça küçük bir evdi, kendisinininkinden daha büyük sayılmazdı. Koridor üç kapının kesişimiyle sonlandı. Sağda ve solda yatak odaları vardı, ortada ise bir gömme dolap. Bosch ilk olarak dolabı kontrol etti, olağandışı bir şey bulamadı, daha sonra sağdaki yatak odasına girdi. Burası Trent'in yatak odasıydı. Derli toplu ve tertemizdi, iki çekmeceli dolap ile yatağın yanındaki komodinlerin üzeri çeşitli süs eşyalarıyla doluydu. Bosch Trent'in bunları setlerde, kamera karşısında gerçeklik duygusunu artırmak için kullandığını düşündü.

Odadaki dolaba baktı. Üst rafta çeşitli ayakkabı kutuları vardı. Teker teker kutuları açmaya başladı ve içlerinde eski, yıpranmış ayakkabıların bulunduğunu gördü. Görünen oydu ki. yeni ayakkabı alınca eskileri onların yerine kutulara kaldırıp saklamak Trent'in alışkanlıklarından biriydi. Bosch bu ayakkabıların da onun işiyle ilgili olduğunu düşündü. Kutunun birini açtığında bir çift iş botuyla karşılaştı. Altındaki lastik tırtılların bir kısmında kurumuş çamur olduğunu fark etti. Birden kemiklerin bulunduğu alandaki koyu renkli ve kıvamlı çamur aklına geldi. Oradan örnek alınmıştı.

Botları yerlerine yerleştirdi ve araştırma raporu için bu noktayı aklının bir köşesine not etti. Şu anda yapmakta olduğu araştırma, üstünkörü etrafı kolaçan etmekten ibaretti. Eğer Trent'le birlikte bir sonraki aşamaya geçerlerse, yani adam suçlu olabileceği düşünülerek gözaltına alınırsa, buraya geri gelecekler ve Trent'in kemiklerle arasındaki ilişkiyi kanıtlayacak bir delil bulmak için etrafın altını üstüne getireceklerdi. İşte o aşamada, bu botlar iyi bir başlangıç olabilirdi. Adamın yamaca hiç çıkmadığı konusunda söyledikleri banda kaydedilmişti. Eğer botların tabanındaki toprak örnekleri kazı yerindekilere uyarsa. Trent'in yalanını yakalamış olacaklardı. Genelde sanıklarla yaşanan en büyük tartışma, anlatılanların uydurulmuş bir hikâye olup olmadığıydı. Bu yüzden araştırmacılar ortada hep bir yalan ararlardı

Dolapta Bosch'un ilgisini çekebilecek başka hiçbir şey yoktu. Aynı şey yatak odası ve bitişiğindeki banyo için de geçerliydi. Bosch, eğer katil Trent'se, uzun yıllar boyunca olaya ait izleri kapatmak için birçok fırsatının olduğunu elbette biliyordu. Son üç günde de -Edgar'ın onu sorguya çektiği ilk günden bu yana- olası izleri yeniden gözden geçirmiş ve sorgulamaya hazırlanmış olabilirdi.

Diğer yatak odası ofis ve iş amaçlı bir depo olarak kullanılıyordu. Duvarlara. Bosch'un tahminince setleri Trent tarafından dekore edilen filmlerin afişleri çerçevelenip asılmıştı. Bosch bunların bir kısmını televizyonda seyretmişti: çok ender sinemaya giderdi. Çerçevelerden birisinde *The Ari of Cape* adlı filmin afişini gördü. Yıllar önce, bu filmin yapımcısının cinayetiyle ilgili araştırmayı Bosch yapmıştı. Bunun ardından, filmin afişlerinin Hollywood'da koleksiyoncular tarafından büyük rağbet gördüğünü duymuştu.

Evin arka odalarına göz attıktan sonra. Bosch mutfaktan açılan bir kapıdan garaja geçti. Garajda iki bölme vardı, birincisinde Trent'in minivanı duruyordu,

diğerinde ise üzerlerindeki etiketlerde evin çeşitli odalarının isimlerinin yer aldığı bir sürü kutu yığılmıştı. İlk bakışta Bosch, yaklaşık yirmi yıl önce oraya taşınmış olan Trent'in eşyalarının hepsini o vakte kadar yerleştirememiş olmasına hayret etmişti. Fakat ardından tüm bu kutuların onun işiyle ilgili olduğunu ve içindikilerin çeşitli amaçlarla set dekorasyonunda kullanıldıklarını fark etti.

Arkasına döndüğünde, duvarda boydan boya siyah mermer gözleriyle kendisine bakan vahşi hayvan kafalarının asılı durduğunu gördü. Birden ensesinden aşağıya, omurgası boyunca bir sinirin çekildiğini hissetti. Bunun nedeninden emin değildi.

Garajda, çoğu "çocuk odası 9-12" notu bulunan kutunun başında olmak üzere, birkaç dakika daha harcadı. Kutuda oyuncaklar, uçak modelleri, bir kaykay ve bir de futbol topu vardı. Kaykayı kutudan çıkartarak bir süre elinde tutup inceledi. Bir yandan da kurbanın çantasından çıkan, üzeri *'Solid Surf'* baskılı tişörtünü düşünüyordu. Sonra kaykayı kutuya geri koydu ve kutunun kapağını kapattı.

Garajın yanında dışarı, arka avluya açılan bir kapı vardı. Avlunun meyillenip ağaçlık yamaca doğru uzanmayan düz bölümünde bir göl vardı. Hava gözle pek fazla bir şey seçilemeyecek kadar karanlıktı. Bosch evin dışında yapılması gereken incelemeyi daha sonra, gün ışığında yapmaya karar verdi.

Bosch araştırma yapmak için ayrıldığı oturma odasına yirmi dakika sonra boş ellerle, hiçbir şey bulamadan döndü. Trent ona beklenti dolu gözlerle baktı.

"Tatmin oldunuz mu?"

"Şimdilik tatmin oldum Bay Trent. Size yardımlarınız için..."

"Gördünüz mü? Bu hiçbir zaman bitmeyecek. 'Şimdilik tatmin oldum.' Siz hiçbir zaman buna bir son vermeyeceksiniz. Öyle değil mi? Demek istiyorum ki. eğer uyuşturucu kaçakçısı ya da banka soyguncusu olsaydım, borçlarım çoktan silinmiş olurdu ve siz de beni rahat bırakırdınız. Fakat bir çocuğa yaklaşık kırk yıl kadar önce dokunduğum için, tüm yaşantım boyunca suçlanacağım."

Edgar, "Sanıyorum ona dokunmaktan fazlasını yaptınız," dedi. "Nasıl raporlar elimize geçecek. Merak etmeyin."

Trent yüzünü elleriyle kapattı ve onlarla işbirliği yapmasının büyük bir hata olduğu konusunda bir şeyler mırıldandı. Bosch Edgar'a baktı, onun işinin bittiğini ve gitmeye hazır olduğunu belirten işareti aldı. Öne doğru bir adım attı ve kayıt cihazını alıp kapatmadan ceketinin göğüs cebine attı. Bir yıl kadar önce, başka bir davadan önemli bir ders almıştı: bazen ifade alınıp görüşme bittikten sonra önemli ve birçok şey açıklayan konuşmalar yapılabilirdi.

"Bay Trent, işbirliğiniz için teşekkür ederim. Artık gitmeliyiz. Fakat sizinle yarın yeniden konuşmak ihtiyacı hissedebiliriz. Yarın işe gidecek misiniz?"

"Tanrım, hayır, beni işten aramayın! Benim işe ihtiyacım var ve siz her şeyi mahvedeceksiniz. Her şeyi mahvedeceksiniz."

Trent Bosch'a cep telefonu numarasını verdi. Bosch bunu not aldı ve çıkış kapısına doğru ilerledi. Dönüp Edgar'a baktı.

"Ona seyahatlerle ilgili soru sordun mu? Bir yere gitmeyi düşünmüyor, öyle değil ini?"

Edgar Trent'e döndü.

"Bay Trent, eminim filmlerdeki diyaloglardan haberdarsınızdır. eğer şehir dışına çıkmayı planlıyorsanız bize haber verin. Eğer vermezseniz, biz sizi bulmak zorunda kalırız... Ve eminim bundan pek hoşlanmazsınız."

Trent tekdüze bir sesle konuştu, gözleri uzaklarda bir yerlere odaklanmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi lütfen gidin. Sadece beni yalnız bırakın."

Dışarı çıktılar ve Trent kapıyı arkalarından sertçe kapattı. Patikanın yolla birleştiği noktada her yeri çiçeklerle dolu büyük bir çalı vardı. Bu yüzden Bosch yolun sol tarafım çalının yanına varana kadar görememişti.

Birdenbire Bosch'un yüzünde parlak bir ışık patladı. Bir muhabir yanında kameramanıyla birlikte dedektiflerin yanına geldi. Bosch gözleri ışığa alışana kadar bir süre etrafındaki hiçbir şeyi seçemedi.

"Merhaba dedektifler. Ben Kanal 4 Haberler'den Judy Surtain. Kemik vakasında herhangi bir ilerleme var mı?"

Edgar. "Yorum yok!" diye bağırdı. "Yorum yok, şu lanet ışığı hemen kapatın."

Bosch sonunda kadını parlak ışık altında seçebilmişti. Onu televizyondan ve hafta başında yoldaki engellerin etrafında toplanan kalabalıktan hatırlıyordu.

'Yorum yok' cevabının onları bu işten kurtaramayacağını da fark etmişti. Konuyu bir an önce kapatmalı ve basın mensuplarını oradan uzak tutmalıydı.

"Hayır." dedi. "Önemli ve kayda değer hiçbir gelişme yok. Sadece bildik prosedürleri takip ediyoruz."

Surtain elindeki mikrofonu Bosch'un yüzüne doğru iteledi.

"Neden bu bölgeye geri geldiniz?"

"Sadece bu sokakta yaşayanların soruşturmasını tamamlıyoruz. Bu evdeki vatandaşla konuşma fırsatını daha önce yakalayamamıştık. Onunla görüşmemizi şimdi yaptık, hepsi bu kadar."

Konuşurken sesinde sıkkin bir ton vardı. Kadının bunu yutacağını umdu.

"Üzgünüm." diye tekrarladı. "Bu gece size verebileceğim büyük bir hikâye yok."

"Peki, bu evdeki sakin ya da mahallede oturan diğerlerinden herhangi birisi araştırmanıza yardımcı oldu mu?"

"Buradaki herkes bizimle işbirliği yaptı, fakat araştırmalar oldukça büyük zorluklarla ilerliyor. Konuştuğumuz insanların çoğu kemikler gömüldüğünde burada yaşamıyorlardı bile. Bu her şeyi zorlaştırıyor."

Bosch eliyle Trent'in evini gösterdi.

"Örneğin bu bey. Evini 1987 senesinde satın aldığını yeni öğrendik ve kemiklerin o tarihten önce gömüldüğünden büyük oranda eminiz."

"Öyleyse yeniden en başa döndüğünüz söylenebilir mi?"

"Olabilir. Ve size anlatabileceğim her şey bundan ibaret. İyi geceler."

Kadının yanından geçerek arabasına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra Surtain arabanın yanına gelmişti. Yanında kameraman yoktu.

"Dedektif. İsminizi öğrenmek durumundayım "

Bosch cüzdanını açtı ve içinden kartvizitini çıkarttı. Üzerimde karakolun santral numarası basılıydı. Kartı kadına uzattı, yeniden iyi akşamlar diledi.

Surtain. "Bakın, eğer bana anlatabileceğiniz bir şey olursa, bilirsiniz işle, kayıt dışı kalınası şartıyla, ben sizi koruyabilirim." dedi. "Biliyorsunuz, herhangi bir kamera olmaksızın. siz nasıl olmasını isterseniz."

Bosch arabanın kapısını açarken, "Hayır, söyleyebileceğim bir şey yok," dedi. "İyi geceler."

Arabanın kapıları kapanır kapanmaz Edgar bir küfür savurdu.

"Bizim burada olduğumuzu nasıl bilebilir ki?"

Bosch, "Büyük olasılıkla komşulardan," dedi. "Kazı süresince tam iki gün boyunca buradaydı. O ünlü birisi. Çevre sakinleriyle yakın bir ilişki kurdu. Arkadaşlar edindi. Artı, boktan bir Shamu'da oturuyoruz. Bir basın konferansıyla da karşılaşmış olabilirdik."

Bosch siyah beyaz boyalı bir dedektif arabasıyla iş yapmaya çalışmanın ne kadar zor bir şey olduğunu düşündü. Polislerin sokaklarda daha görünür bir halde dolaşmalarını hedefleyen program altında, bölümdeki dedektiflere, üzerlerinde ışıkları olmayan, fakat çok daha fazla dikkat çeken siyah beyaz boyalı arabalar tahsis edilmişti.

Muhabirin ve kameramanın Trent'in kapısına doğru ilerleyişini seyrettiler.

Edgar, "Surtain onunla konuşmayı deneyecek," dedi.

Bosch alelacele evrak çantasına eğildi, cep telefonunu aldı. Trent'in numarasını çevirerek kapıyı açmamasını söyleyecekti. fakat telefon çalışmıyordu.

"Lanet olsun." dedi.

Edgar, "Nasılsa geç kalmıştın," diye cevapladı. "Akıllı davranacağını umalım."

Bosch Trent'in giriş kapısının önünde, baştan aşağı kameranın flaşıyla aydınlanmış şekildi- dikildiğini görebiliyordu. Trent birkaç kelime söyledi, sonra elini sallayarak birkaç işaret yapıp kapıyı kapattı.

Edgar. "İyi." dedi.

Bosch arabayı çalıştırdı, geriye döndü ve kanyona girip karakola doğru ilerlemeye başladı.

Edgar, "Beki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Trent'in mahkumiyet kayıtlarını bulup neyle ilgili olduğuna bakmalıyız."

"Bunu hemen yaparım."

"Hayır. Yapmak istediğim ilk şey araştırma formlarını hastanelere dağıtmak. Trent bizim kriterlerimize uysun ya da uymasın, çocukla arasındaki bağı ortaya çıkartabilmem için, çocuğun kimliğine en kısa sürede ulaşmam lazım Seninle saat sekizde Van Nuys mahkeme binasında buluşalım. Formları imzalatır ve sonra bölüşürüz."

Bosch Van Nuys mahkemesini Edgar'ın evine yakın olduğu için seçmişti. Belgeler yargıç tarafından imzalanır imzalanmaz birbirlerinden ayrılır ve işlerinin başına dönerlerdi.

Edgar, "Trent'in evinde yaptığın incelemeden ne haber?" dedi. "Etrafı araştırırken herhangi bir şey gördün mü?"

"Çok önemli şeyler değil. Garajdaki kutunun tekinde bir kaykay var. Bilirsin, işiyle ilgili, sete koyup dekore etmek için kullanılan malzemeler. Onu gördüğümde kurbanımın tişörtündeki yazıyı düşündüm. Ve tabanı çamurlu iş botları vardı. Bunlar yamaçtan alınan örneklerle uyabilir. Fakat yapılacak araştırmaların bizim açımızdan çok anlamlı olmayacağını düşünüyorum. Adamın tüm delilleri ortadan kaldırdığından emin olabilmesi için tam yirmi yılı vardı. Tabii aradığımız adam oysa."

"O olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bosch başını salladı.

"Zamanlama yanlış. Seksen beş yılı sınırın sonlarına denk geliyor. Bizim belirlediğimiz, alanın sınırında."

"Yetmiş beş ile seksen beş yılları arasını araştırdığımızı zannediyordum."

"Evet. Öyle. Yani genel anlamda. Fakat Golliher'in söylediklerini duydun - yirmi ile yirmi beş yıl önce. Bu en yakın seksenli yılların başına kadar uzanan bir dilimi belirtiyor. Seksen dört senesini seksenli yılların başı olarak nitelendirebilir miyiz, bilemiyorum."

"Trent belki de bu eve o ceset *yüzünden* taşındı. Çocuğu daha önceden gömdü ve ona yakın olmak için bu bölgeye taşındı. Harry, demek istiyorum ki. bu adamlar aşağılık adamlar."

Bosch başıyla onayladı.

"Bu da işin diğer yönü. Fakat sadece bu adamdan böyle bir etkileşim almıyorum. Ona inandım."

"Harry, biliyorsun içgüdülerin daha önce de seni yanılttı."

"Ah, evet..."

"Ben aradığımız adamın o olduğunu düşünüyorum. Bence katil o. Nasıl bir tonla 'sadece bir çocuğa dokunduğum için' dediğini duymadın mı? Dokuz yaşındaki bir oğlanı becermek, onun açısından uzanıp birisine dokunmakla aynı anlamı taşıyor büyük ihtimalle."

Edgar oldukça büyük bir tepki vererek saldırgan davranıyordu. fakat Bosch onu bu konuda suçlamadı. Edgar bir babaydı, onun ise çocuğu yoktu.

"Raporlarla belgeler elimize geçtiğinde göreceğiz. Depoya gidip geçmişe ait kayıtları incelemeli ve o sokakta eskiden daha başka kimlerin kaldığına göz atmalıyız."

Depoda tutulan kayıtlar, çevre sakinlerini isimlerine göre değil de. adreslerine göre sıralayan bir rehber tipindeydi. Her yıla ait kitaplar bir seri halinde kayıtlar deposunda tutulmaktaydı. Oradaki görevliler çocuğun olası ölüm tarihini kapsayan 1975 ila 1985 yılları arasındaki kayıtları dedektiflerin gözden geçirmelerine müsaade ederlerdi.

Edgar, "Bu oldukça eğlenceli olacak." dedi.

Bosch. "Ah. tabii," diye yanıtladı. "Sabırsızlanıyorum." Yolun geri kalanında hiç konuşmadılar. Bosch durgunlaşmıştı. Araştırmayı bu kadar uzattığı için kendisine kızıyor. büyük bir hayal kırıklığı hissediyordu. Kemikler çarşamba günü bulunmuş, tüm incelemeler perşembe günü tamamlanıp bitirilmişti. Araştırmanın temel ögesi olan isimleri pazar gününden çok daha önce araştırması gerektiğini biliyordu. Bu işlemi geciktirerek Trent'e avantaj sağlamıştı. Bekleyip onun sorularına hazırlanmak için üç uzun günü olmuştu. Hatta gidip bir avukattan görüş dahi almıştı. Belki de ayna karşısında cevapları, tepkileri ve görüntüsü üzerinde de çalışmıştı. Bosch içindeki yalan dedektörünün ne söylediğini biliyordu. Fakat diğer yandan, iyi bir aktörün onu kandırabileceğinin de farkındaydı.

Bosch arka sundurmada bira içerken, teypte alan Clifford Brown'u duyabilmek için kapıyı açık bırakmıştı. Trompet ustası, az sayıda plağının ardından, yaklaşık elli yıl kadar önce bir araba kazasında yaşamını yitirmişti. Bosch kaybedilen müzik becerisini düşündü. Gmlen kemikleri ve yok olan hayatı düşündü. Ve sonra kendisini ve kaybettiklerini düşündü. Bir şekilde dinlediğı caz. İtiğı bira ve hissettiğı sıkıntı, zihninde birbirine karışmıştı. Kendisini sınırda hissetti. Sanki hemen önünde duran bir şeyi kaybediyordu. Bir dedektif için bu dünyada hissedilebilecek en kötü şeydi.

Gece saat on birde içeri girdi. Kanal 4'teki haberleri seyredebilmek için müziğı kapattı. Judy Surtain'in raporu, verilen ilk aranın ardından üçüncü haber olarak ekrana geldi. Televizyonda, "Laurel Kanyon'daki kemik davasında yeni gelişmeler. şimdi olay yerindeki Judy Surtain'e bağlanıyoruz." diye bir giriş yapıldı.

Bosch yapılan tanıtımın genel imasından hoşlanmayarak, "Ah, lanet olsun." dedi.

Program. Wonderland Caddesi'nde Bosch'un Trent'in evi olduğunu bildiğı bir binanın önündeki sokakta dikilen Surtain'in canlı görüntüsüyle devam etti.

"şu anda yetkililer tarafından bir insana ait olduğu belirtilen kemiğın, dört gün önce bir köpek tarafından bulunarak eve getirdiğı Laurel Kanyon'da. Wonderland Caddesi'ndeyim. araştırmacılarca yirmi yıldan daha uzun bir süre önce öldürülerek gömüldüğüne inanılan genç bir erkek çocuğuna ait olduğu belirtilen daha fazla sayıda kemiğın ortaya çıkartılmasına köpek nc oldu."

Bosch'un telefonu çalmaya başladı. TV sandalyesinde otururken ahizeyi kaldırdı.

"Bekle biraz." dedi ve telefonu aşağıya indirerek haberleri dinlemeye devam etti.

Surtain sözlerine devam ediyordu. "Bu gece araştırmanın başındaki görevliler, çocuğın gömüldüğü yere yaklaşık yüz metre mesafedeki bir evde

oturan sakinlerden biriyle görüşmek için buraya geldi. Konutukları kişinin adı Nicholas Trent, elli yedi yaında ve Hollywood'da set dekoratrlg yapıyor."

Ekrana o gece Bosch'un Surtain ile yaptığı konuşma bandı geldi. Fakat Surtain nde yüksek sesle raporunu sunmaya devam ederken. Bosch'un görüntüsü sadece arkada fon olarak kullanılmıştı.

"Araştırmacılar Trent'le yaptıkları sorgulama konusunda konuşmak istemedi, fakat Kanal 4 haberin öğrendiğİ kadarıyla..."

Bosch oturduğU yerde ta kesildi ve kendisini duyacağİ kötü şeylere hazırladı.

"Trent bir zamanlar küçük bir oğlana sarkıntılık etmekten tutuklanmış."

Daha sonra sokakta yapılan konuşma ekrana geldi ve

Bosch'un, "Size anlatabileceğim her şey bundan ibaret," diyen sesi duyuldu.

Bir sonraki sahne Trent'in eikte dikilip uzaklamaları için kameralara el kol sallayıı ve sonra da kapıyı kapatııydı.

"Trent bu vakadaki konumu konusunda yorum yapmayı reddetti. Fakat normalde sakin ve sessiz bir yer olan bölgenin sakinleri. Trent'in geçmişini öğrendiklerinde büyük bir çok yaşadı."

Muhabir Bosch'un Victor Ulrich olduğunu fark ettiğİ diğerk bir evre sakiniyle konuşmaya başladığında. Bosch televizyonun sesini kısıtı ve telefonu tekrar kulağİna kaldırdı. Karıdaki Edgar'dı.

"u samalığİ seyrediyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Korkunç görünüyoruz. Sanki her şeyi ona biz anlatmıız gibi bir izlenim veriyor. Senin söylediklerinin bir kısmını seçip ıkartmılar Harry. Bu yüzden ağızımıza sıacaklar."

"Ona bir şey anlatmadın, değil mi?"

"Harry, birilerine bir şeyler anlatacağımı mı..."

"Hayır, tabii ki öyle düşünmüyorum. Sadece duymak istedim. Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır, anlatmadım."

"Ve ben de anlatmadım. Öyleyse, evet, başımız biraz belaya girecek, ancak suçumuz yok."

"İyi ama bunu bizden başka kimse bilmiyor. Bunu kadına Trent'in söylemediğinden de eminim. Şimdi yaklaşık bir milyon insan onun bir çocuğu taciz ettiğini biliyor."

Bosch bu konuda bilgi sahibi olan kişilerin, sadece bilgisayar işinde ona yardımcı olup olayın dosyasını ortaya çıkarlan Kız ile akşam yemeğini neden kaçırdığını belirtirken Bosch'un olanları anlattığı Julia Brasher olduğunu fark etti. Birdenbire Surtain'in Wonderland'de yolu kapatan bariyerlerin arkasında dikilen görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Brasher yokuşta iki gün süresince yapılan incelemeler ve kazılarda onlara yardım etmişti. Bu süre içerisinde onun bir şekilde Surtain ile temas kurması olasıydı. Acaba muhabirin kaynağı, oluşan bilgi kaçağının sebebi o muydu?

Bosch Edgar'a. "Ortada en ufak bir bilgi kaçağı olmamalıydı." dedi. "Kadının ihtiyacı olan tek şey Trent'in ismiydi. Kendi adına o isme ulaşması için tanıdığı bir polise başvurmuş olabilir. Belki de kendisi girip cinsel suçlular CD'sine sistemden bakmıştır. Bu halka açık bir kayıt. Bir dakika bekle."

Telefonundan başka bir çağrı sesi geldi. Edgar'ı beklemeye aldı ve diğer hatta Teğmen Billets'in olduğunu anladı. Ona bir süre beklemesini söyleyerek tekrar diğer hatta geçti.

"Jerry, arayan Billets. Seni tekrar ararım."

Billets, "Hâlâ benimle konuşuyorsun." dedi.

"Ah. Özür dilerim. Lütfen bekle."

Yeniden denedi ve bu sefer başardı. Edgar'a, Billets onun da bilmesi gereken bir şey söylerse, hemen arayacağını söyledi.

"Eğer aramazsam planımıza uyacağız." diye ekledi. "Saat sekizde Van Nuys'ta görüşürüz."

Yeniden Billets'in bulunduğu hattı aldı. Kadın. "Billets mi?" diye sordu. "Aranızda beni böyle mi çağırıyorsunuz?"

"Ne?"

"Billets' dedin. Edgar yerine benimle konuşurken bana Billets' dedin."

"Yani biraz önce mi demek istiyorsun?"

"Evet, biraz önce."

"Bilmiyorum. Neden bahsettiğinin farkında değilim. Yani demek istediğim, hattı değiştirmeye çalışırken..."

"Boş ver. Önemli değil. Sanıyorum Kanal 4'ü seyrettin."

"Evet, seyrettim. Ve sana söyleyebileceğim tek şey, bunları ona benim ya da Edgar'ın anlatmadığı. Bu kadın bir yerlerden bizim orada olduğumuzu öğrenmiş, biz de orada sadece "yorum yok" ifadesini kullandık. Onun tüm bunlara..."

"Harry, arabana doğru yürürken sadece 'yorum yok' demiyorsun. Seni kaydetmişler, ağzın sürekli oynuyor, ve sonra da senin 'Söyleyebileceğim her şey bu kadar' dediğini duyuyorum. Eğer 'her şey bu kadar' diyorsan, bunun anlamı senin ona bir şeyler anlattığındır."

Bosch telefonda olmasına rağmen başını salladı.

"Ona en ufak bir şey anlatmadım. Sadece lanet yoluma devam etmeye çalışıyordum. Ona olağan görüşmelerimizi tamamlamakta olduğumuzu ve Trent'le daha önce konuşmadığım için oraya gittiğimi söyledim."

"Bu söylediğin doğru muydu?"

"Aslında pek sayılmaz, fakat orada durup, adamın eskiden bir çocuğu taciz ettiğini öğrendiğimiz için evine tekrar gittiğimizi söyleyemezdim. Bak. bu kadın biz oradayken Trent hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer bilseydi, mutlaka bana sorardı. Tüm bunları daha sonra öğrendi ve bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. İşte biz de Jerry ile tam bu konuyu konuşuyorduk."

Billets konuşmaya devam etmeden önce kısa bir sessizlik oldu.

"Tamam, yarın sabah bu konuda söyleyebileceklerini bir araya getirmeni istiyorum, çünkü senden üst yönetime iletmek üzere yazılı bir açıklama talep edeceğim. Televizyondaki program sırasında Yüzbaşı LeValley beni aradı ve Şef Yardımcısı Irving'den bir telefon aldığını belirtti."

"Tamam, anlaşıldı, tipik şeyler. İt ite. İt kuyruğuna."

"Bak, herhangi bir vatandaşın suç dosyasını başkalarına açıklamak, bu vatandaş araştırmadaki muhtemel suçlu olsun ya da olmasın, departman politikamıza aykırı. Sadece senin bu konuda elle tutulur, sağlam bir hikâyen olduğunu umuyorum. Departman içinde senin hata yapmanı ve sonuçta sana dış geçirmeyi bekleyen bazı kişilerin olduğunu belirtmem gerek yok sanırım."

"Bak. amacım bilginin dışarı kaçmasını küçümsemek değil. Bu olan çok yanlış ve kötü bir şeydi. Fakat Teğmen, ben burada bir cinayeti çözmeye çalışıyorum ve şimdi de önüme aşmam gereken başka bir engel çıktı. Bu hep olan bir şey, biliyorum. Her zaman insanın yoluna zorluklar çıkıyor."

"Öyleyse bir sonraki sefere daha dikkatli olmalısın"

"Dikkatli olmak mı? Ben neyi yanlış yaptım ki? Sadece ipuçlarının götürdüğü yere gidiyorum."

Bosch yaşadığı hayal kırıklığını ve kızgınlığı büyük bir patlamayla ortaya koyduğu için pişman oldu. Departmanda onun mahvolmasını bekleyen kişiler listesinde Billets tabii ki yer almıyordu. O şu anda sadece aracılık yapıyordu. Aynı zamanda hissettiği sinirin bir şekilde kendisine yöneldiğini de hissetti, çünkü Billets'in söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Surtain meselesini daha farklı ele almalıydı.

Sakin ve yumuşak bir ses tonuyla. "Bak. üzgünüm." dedi. "Her şey bir anda oluverdi. Olayın farklı yönleri var, anlıyor musun?"

Billets de aynı yumuşak ses tonuyla. "Sanırım anlıyorum," diye cevap verdi. "Ve şu davaya gelince, tam anlamıyla olup biten ne? Trent'le ilgili gelişmeler benim açımdan tam bir muamma. Beni olaylardan haberdar edeceğini düşünüyordum."

"Her şey bugün gerçekleşti. Geç saatlerde. Sana gereken bilgiyi yarın sabah verecektim. Kanal 4'ün bunu benim adıma yapacağını düşünemedim. Ve haberlerin bu şekilde LeValley ve Irving'e ulaşabileceğini de tabii."

"Şimdi bunları düşünme. Bana Trent'ten bahset."

Bosch Venice'e ulaştığında, zaman geceyarısını geçmişti. Kanalların etrafındaki küçük sokaklarda park yeri yoktu. Bosch on dakika etrafta boş yeri aradı ve Venice Bulvarı'ndaki kütüphanenin önüne park ederek yürümeye başladı,

Los Angeles'a gelen her hayalperest film çekmek amacıyla gelmemişti. Venice, Abbot Kinney adındaki bir adamın yüz yıllık hayaliydi. Hollywood ve film endüstrisi henüz hızını almamışken, Kinney Pasifik'i açarak bu çorak topraklara gelip yerleşmişti. zeri köprülerle dolu kanal açıyla donatılmış, merkezi İtalyan mimarisiyle yapılandırılmış bir yer inşa etmek istiyordu. Burası kültürel ve sanatsal öğretinin kaynağı olarak anılacaktı. Ve bu yerleşim yerini Amerika'nın Venedik'i olarak isimlendirecekti.

Fakat plan ve beklentileri tıpkı Los Angeles'a gelen çoğu hayalpereste olduğu gibi, diğer insanlar tarafından paylaşılıp onaylanmadı. Çoğu sermayedar ve yatırımcı oldukça sinik insanlardı, paralarını daha vasat ve o kadar görkemli olmayan tasarımlara ve projelere yatırdılar, böylece Venice'in yapılandırılması tam anlamıyla bir hayal oldu. Amerika'nın Venedik'i "Kinney'in Aptallığı" olarak isimlendirildi.

Fakat bir yüz yıl sonra, sermayedarların ve kıyamet habercilerinin projeleri giderek eriyip yok oldu, geriye birçok kanalın ve üzerlerindeki el yapımı köprülerin sudaki yansıması kaldı. Kinney'in Aptallığı'nın diğer her şeyden daha uzun süreceği fikri Bosch'un hoşuna gitti.

Bosch yıllardır kanal bölgesine uğramamıştı. Vietnam'dan döndükten sonra, kısa bir süreliğine burada deniz aşırı yerlerden gelen üç adamla birlikte bir bungalovda yaşamıştı. O günden bu yana geçen yıllar içerisinde birçok bungalov ortadan kaybolmuş, yerlerini ederleri bir milyon dolar ya da daha fazla olan iki ila üç katlı modern binalar almıştı.

Julia Brasher, Howland ile Doğu kanallarının birleştiği köşedeki bir evde yaşıyordu. Bosch binanın yeni yapılardan bir tanesi olmasını bekliyordu. Kadın bu evi almak ya da belki de yaptırmak için hukuk bürosundan edindiği parayı

kullanmış olmalıydı. Fakat adrese yaklaştığında yanıldığını anladı. Brasher'ın evi. Önünde kesişen iki kanala bakan açık bir sundurması olan, beyaz ahşap kaplamalı bir bungalovdu.

Bosch evin pencerelerinden dışarı ışık sızdığını görebiliyordu. Saat geçti, ama çok da değil. Eğer üç - on bir mesaisinde çalıştıysa, kadının gece yarısı ikiden önce yatması normal sayılmazdı.

Basamakları tırmanarak sundurmaya çıktı, kapıyı tıklatmadan önce bir süre tereddüt ederek durakladı. Kuşkular zihnine son bir saat içerisinde doluşmadan önce. Brasher'a ve aralarında oluşan ilişkiye karşı sadece iyi duygular besliyordu. Artık dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Tahminlerinde yanılıyor olabilirdi, ama ters bir adım atarsa her şeyi mahvedebilirdi.

Sonunda kolunu kaldırarak kapıyı tıklattı. Brasher anında kapıyı açtı.

"Kapıyı çalacak mısın, yoksa orada tüm gece dikilip bekleyecek misin diye merak ediyordum."

"Burada dikildiğimi biliyor muydun?"

"Sundurma oldukça eski. Gıcırıyor. Duydum."

"Buraya geldim ve sonra vaktin çok geç olduğunu fark ettim. Gelmeden önce aramam gerekirdi."

"Haydi, içeri gir. Ters giden bir şey mi var?"

Bosch içeri girerek etrafına bakındı. Soruyu cevaplamadı.

Oturma odasının kendisine has bir kumsal havası vardı. Her yer bambu eşyalarla döşenmişti, bir sörf tahtası odanın köşesinde, duvara dayalı duruyordu. Odanın havasına uymayan tek şey kapının yanında, duvardaki askıya asılı bel kemeri ve tabanca kılıfıydı. Onu orada bırakmak tam bir acemi halasıydı, fakat Bosch Brasher'ın yeni işiyle gurur duyduğunu ve polis dünyasının dışındaki arkadaşlarına bunu hatırlatmak istediği için böyle bir şey yaptığını düşündü.

Brasher. "Otursana," dedi. "Şarap açmıştım. Bir kadeh ister misin?"

Bosch bir saat kadar önce içtiği birayla şarabı karıştırırsa. ertesi sabah başının ağrıyıp ağrımayacağını düşündü. Yapılacak ve üzerine odaklanılacak birçok işi olacaktı.

"Kırmızı şarap."

"Sadece birazcık alacağım."

"Yarın oldukça zor bir gün olacak, öyle değil mi?"

"Sanırım."

Bosch koltuğa otururken Brasher mutfğa yürüdü. Adam odaya göz gezdirdi, birden beyaz tuğla şöminenin üzerinde asılı duran, uzun, keskin burunlu bir balık gördü.

Balığın sırtı parlak maviden siyaha doğru değişen renklerdeydi. karın kısmına doğru ise renkler beyaz ve sarıya dönüyordu. Bu balık, onu duvarda asılı duran vahşi hayvan kafaları kadar rahatsız etmemişti, fakat yine de balığın sürekli kendisine bakmasından hoşlanmamıştı.

"Bunu sen mi yakaladın?" diye seslendi.

"Evet. Cabo açıklarında. Onu tekneye çekmek üç buçuk saatimi aldı."

Brasher elinde iki kadehle geri döndü.

"Tam yirmi beş kiloluk bir balıktı." dedi. "Antrenmanda yakalamıştım."

"Ne balığı bu?"

"Siyah Marlin."

Bardağını ilk önce balığın, sonra da Bosch'un şerefine kaldırdı.

"Sıkı sarıl."

Bosch ona baktı.

"Yeni kadeh kaldırma sözüm bu," dedi. "Sıkı sarıl. Her şeyi içeriyor gibi görünüyor."

Bosch'a en yakın sandalyeye oturdu. Tam arkasında sörf tahtası duruyordu. Rengi beyazdı, köşelerinde ise birer gökkuşağı vardı. Oldukça kısa bir tahtaydı.

"Görüyorum ki vahşi dalgalarla da dans ediyorsun."

Brasher arkasına dönüp sörf tahtasına göz attı, sonra Bosch'a bakıp gülümsedi.

"Yapmaya çalışıyorum. Onu Hawai'den getirdim."

"John Burrows'u tanıyor musun?"

Brasher başını olumsuz anlamda salladı.

"Hawai'de birçok sörfçü var. Hangi kumsalda sörf yapıyor?"

"Hayır, burada demek istedim. Burrows bir polis. Pasifik biriminde cinayet konulan üzerine çalışıyor. Evi kumsaldaki yürüyüş yolunda. Buradan o kadar uzak sayılmaz. Sörf yapar. Sörf tahtasının üzerinde 'Korumaya ve Sörf Yapmaya' yazar."

Brasher güldü.

"Bu çok hoş. Beğendim. Ben de kendi sörf tahtama aynını yazdıracağım."

Bosch başıyla onayladı.

"John Burrows, ha? Onunla tanışmanın bir yolunu bulmalıyım."

Bunu ses tonundaki hafif bir sataşmayla söylemişti.

Bosch gülümsedi ve, "Ve belki de buna gerek kalmaz," dedi.

Brasher'ın kendisine bu şekilde sataşması hoşuna gidiyordu. Orada bulunma sebebi dışında, Bosch'u rahatsız eden hiçbir şey yoktu. Bosch elindeki şarap kadehine baktı.

"Tüm gün boyunca balık avlamaya çalışıyordum, fakat hiçbir şey yakalayamadım," dedi. "Elimdekilerin çoğunluğu sadece mikrofişlerdi."

Brasher. "Seni bu geceki haber programında izledim." dedi. "Tüm dikkatlerin o adamın, şu çocuk tacizcisinin üzerine odaklanmasına mı çalışıyorsun?"

Bosch kendisine biraz zaman kazandırmak maksadıyla şarabını yudumladı. Brasher kapıyı açmıştı. Şimdi büyük bir dikkatle içeriye doğru bir adım atmalıydı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Yani, adamın geçmişinde yaptıklarını o muhabire anlatmak... Bir tür oyun oynadığını düşündüm. Bilirsin işte, adamı tehdit etmek. Onun konuşmasını sağlamak için, ya da başka bir sebeple. Bu biraz riskli gibi görünüyor."

"Neden?"

"Yani, birincisi, bir muhabire güvenmek her zaman risklidir. Bunu avukatlık yaptığım ve iflas ettiğim yıllardan biliyorum... ve ikincisi, sırları artık sır olmaktan çıktığında, insanların nasıl bir tepki vereceklerini hiçbir zaman bilemezsin."

Bosch kadını bir süre inceledi ve sonra başını salladı.

"Bunları muhabire ben anlatmadım." dedi. "Başka birileri yaptı."

Bir şeyler yakalayıp yakalayamayacağını anlamak istercesine Brasher'ın gözlerinin içine baktı. Hiçbir şey göremedi.

Bosch ardından, "Bu büyük sorun yaratacak." dedi.

Brasher kaşlarını büyük bir şaşkınlıkla kaldırdı. Hâlâ hiçbir ipucu yoktu.

"Neden? Eğer ona bu bilgiyi sen vermediysen, neden orada..."

Birden sustu. Bosch şimdi onun parçaları bir araya getirmeye başladığını görebiliyordu. Brasher'ın gözlerine dolan hayal kırıklığını fark etti.

"Ah. Harry..."

Bosch girdiği kapıdan dışarı çıkmaya çalıştı.

"Ne? Merak etme. Bir şey olmayacak."

"Bunu yapan ben değildim Harry. Bu yüzden mi buradasın? Kaçağın kaynağı ya da her ne olarak adlandırıyorsan, ben miyim, değil miyim, anlamak için mi?"

Brasher büyük bir hırsla şarap kadehini kahve sehпасına bıraktı. Kırmızı şarap kadehin kenarından aşır, sehpayaya döküldü. Brasher temizlemek için kılını bile kırıdatmadı. Bosch düşünce ayrılığını engellemeye çalışmanın hiçbir faydası olmadığını biliyordu. Her şeyi mahvetmişti.

"Bak, sadece dört kişi biliyordu..."

"Ve ben de onlardan biriydim. Sen de buraya gizlice gelerek. aradığın kişinin ben olup olmadığını anlamaya karar verdin."

Brasher verilecek cevabı bekledi. Sonunda Bosch onaylayarak başını salladı.

"İyi öyleyse, bunu yapan ben değildim. Ve şimdi hemen gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Bosch başını sallayarak elindeki kadehi bıraktı. Ayağı kalktı.

"Bak. üzgünüm. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Hiçbir şeyi mahvetmeden bu işi çözmenin en iyi yolunun, bilirsin, sen ve benim aramda, yani..."

Kapıya doğru yürümeye başladığında büyük bir umutsuzlukla ellerini salladı.

"Gizli bir şekilde anlamak olduğunu düşünmüştüm." diye devam etti. "Sadece her şeyi birbirine karıştırmak istemedim. hepsi bu. Fakat cevabı bilmeliydim. Sanıyorum benim yerimde olsaydın, sen de aynı şeyi hissederdin."

Kapıyı açtı ve geri dönüp Brasher'a baktı.

"Özür dilerim Julia. Şarap için teşekkürler."

Gitmek için arkasına döndü.

"Harry."

Yeniden Brasher'a baktı. Kadın ona doğru yürüdü, uzanıp iki eliyle ceketinin yakasından yakaladı. Sanki suçlu birisini ağır çekimde hırpalıyormuşçasına. Bosch'u ilk önce kendisine doğru çekti ve ardından da geri iteledi. Bir süre düşünerek gözlerini adamın göğsüne doğru indirdi, sonra bir karara vardı.

Bosch'u silkelemekten vazgeçti, fakat elleri hâlâ ceketinin yakasındaydı.

"Bunun üstesinden bir şekilde gelebilirim." dedi. "Yani sanıyorum."

Başını kaldırıp Bosch'un gözlerinin içine baktı ve onu kendisine doğru çekti. Onu uzun uzun ve sertçe öptü, sonra geri itti. Ellerini aşağı indirip. Bosch'u serbest bıraktı.

"Umarım. Beni yarın ara."

Bosch başını salladı ve kapıdan çıktı. Kapı arkasından kapandı.

Bosch sundurmadan aşağı inip, kanalın yanında uzanan kaldırmada dikildi. Evlerin ışıklarının suda yansıyışlarını seyretti. Yirmi metre ilerde, sadece ay ışığıyla aydınlanan bir yaya köprüsü vardı, sudaki yansıması mükemmel görünüyordu. Bosch geri dönüp sundurmaya çıktı. Kapıda yeniden durakladı, bir süre sonra Brasher kapıyı açtı.

"Sundurma gıcırıyor, hatırladın mı?"

Bosch başıyla onayladı. Brasher sessizce bekliyordu. Bosch söylemek istediği şeyi nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Sonunda konuşmaya başladı.

"Bir gün. dün gece bahsettiğimiz tünellerden birisinde ilerlerken aniden adamın tekiyle burun buruna geldim. O bir Vietkong'du. Siyah pijamalar, yağlı bir yüz. Çok kısa bir süre birbirimize baktık ve sanıyorum sonunda içgüdülerimiz galip geldi. Her ikimiz de elimizi kaldırıp aynı anda ateş ettik. Aynı anda... Ve sonra her ikimiz de birbirimize zıt yönlerde koşmaya başladık. İnanılmaz derecede korkmuş bir halde karanlıkta çığlıklar atıyorduk."

Anlatırken, hatırlamaktan çok o anı yaşıyormuşçasına olayı gözlerinin önünden geçirip durakladı.

"Her neyse, adamın beni vurduğundan emindim. Neredeyse burnunun ucundaydım, ıskalaması imkânsız denebilecek kadar yakında. Birden silahımın tutukluk yaptığını ya da başka bir şeyler olduğunu düşündüm. Tetik bir garipti. Yukarı tırmanıp dışarı çıktığımda yaptığım ilk şey, kendimi kontrol etmek oldu. Kan yoktu, acı yoktu. Üstümdeki tüm giysileri çıkarttım ve vücudumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. İsabet ettirememişti. Burun burunaydık ve her nasıl olduysa adam ıskalamıştı,"

Brasher kapının eşiğinden dışarı bir adım attı ve ön kapıya dayanarak sundurma ışığı altında dikilmeye başladı. Hiçbir şey söylememişti. Bosch konuşmaya devam etti.

"Sonra kırkbeşliğimin neden çalışmadığını anlamak için incelemeye başladım ve o an adamın beni neden vuramadığını anladım. Karşı silahtan çıkan kurşun tabancamın namlusunda duruyordu. Benimkiyle birlikte. Birbirimize nişan alıp ateş ettik ve onun kurşunu benim silahımın namlusuna girdi. Bunun olma ihtimali nedir? Milyonda bir? Ya milyarda?"

Konuşurken boş elini Brasher'a doğru bir silah tutarmış gibi uzatmıştı. Kolu tam göğsünün önüne doğru uzanmıştı. O günkü mermi tam kalbine girebilirdi.

"Sanıyorum seninle aramızda geçenler konusunda, ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğimi söylemek istedim."

Başını salladı, sırtını döndü ve merdivenlerden indi.

Ölüm araştırmaları sayısız çıkmaz sokaklarıyla, engelleriyle. harcanan büyük zaman ve aballarıyla tam bir kovalamacadır. Bosch bir polis olarak harcadığı her gün bunun farkındaydı, ancak pazartesi günü öğlen saatinden biraz önce cinayet masasına ulaştığında, bunu bir kez daha hatırladı. Kendisini bekleyen yeni engelle karşılaşınca tüm sabahının ve harcadığı çabanın boşa gittiğini anladı.

Cinayet ekibine ayrılan alan dedektif bürolarının arka köşesindeydi. Ekip her biri üç kişilik üç farklı gruptan oluşuyordu. Her ekibin masası, üç dedektifin masasının, ikisi yüz yüze, diğeri ikisinin yan hizasına olmak üzere bir araya getirilmesiyle oluşturuluyordu. Bosch'un masasında. Kız Rider'ın gidişiyle boş kalan kısımda, takım elbiseli genç bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları ve daha da koyu renkte gözleri vardı. Bakışları bir hindistancevizini kırabilecek derecede sertti ve ekip odasını boydan boya yürüyen Bosch'un üzerinden bir an bile ayrılmamışlardı.

Bosch masaya ulaştığında. "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Harry Bosch mu?"

"Evet, benim."

"Dedektif Carol Bradley, IAD'den. İfadenizi almam gerekiyor."

* IAD Teşkilat içi Soruşturma Birimi

Bosch etrafına bakındı. Ekip odasında kendisini gizliden gizliye izleyen ve diğerk yandan da meşgülmüş gibi görünmeye çalışan birkaç kişi vardı.

"Ne hakkında?"

"şef Yardımcısı Irving, Nicholas Trent'in suç kayıtlarının yasadışı bir şekilde basına verilip verilmediğı konusunu araştırma görevini bölümümüze verdi."

Bosch hâla oturmamıştı. Elini sandalyesinin sırtına dayadı ve arkasında dikilerek başını salladı.

"Sanıyorum bu bilgilerin olağandışı bir şekilde dışarı aktarıldığını farz etmek daha güvenli olacak."

"Öyleyse, bunu kimin yaptığını bulmam lazım."

Bosch başıyla onayladı.

"Burada bir soruşturma yürütmeye çalışıyorum ve bununla ilgilenen..."

"Bakın, bunun bir saçmalık olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ve ben de bunun saçma bir şey olduğunu düşünüyor olabilirim. Fakat bir emir aldım. Dolayısıyla, içerideki odalardan birisine geçelim ve anlatacağınız hikâyeyi teybe alalım. Fazla uzun sürmeyecektir. Hemen ardından soruşturmanıza geri dönersiniz."

Bosch evrak çantasını masaya koydu ve kapağını açtı. Kayıt cihazını dışarı çıkarttı. Bunu yapmak, tüm sabah boyunca araştırma ruhsatlarını yerel hastanelere dağıtırken aklına gelmişti.

"Teybe konuşmak mı... Niye hiçbir şey yapmadan önce bunu alıp içerdeki bir odaya geçerek dinlemiyorsunuz? Dün gece kaydettim. Benim bu konuyla ilişkim böylece çok kısa sürede kesilecektir."

Bradley kayıt cihazını büyük bir tereddütle aldı. Bosch üç farklı görüşme odasına giden koridoru işaret etti.

"Yine de sizinle..."

"Tamam. Teybi dinleyin, ardından konuşuruz."

"Ortağınızla da konuşmalıyım."

"Birazdan gelir."

Bradley eline kayıt cihazıyla koridorda ilerledi. Bosch yerine oturdu ve diğer dedektiflerin hiçbirisine bakma zahmetine girmedi.

Henüz öğlen dahi olmamıştı, fakat buna rağmen kendisini yorgunluktan tükenmiş hissediyordu. Tüm sabahını Van Nuys'ta tıbbi kayıtlar için tutulan araştırma kâğıtlarını imzalaması için yargıcı beklemekle geçirmişti. Edgar formlardan on tanesini alarak kendi yoluna gitmişti. Elinde daha az form olduğu için, işi bitince şehre inip Nicholas Trent'in suç dosyası hakkında kayıt araştırması yapacak, Wonderland Caddesi'ne ait eski adres ve telefon defterlerine göz atacak, mülkiyet kayıtlarını inceleyecekti.

Bosch masasında kendisini bekleyen bir sürü telefon mesajı olduğunu fark etti. Son birkaç mesaj ise santral tarafından bırakılmıştı. İlk iş olarak telefon mesajlarını dinledi. On iki taneden dokuzu, hiç şüphesiz bir gece önce Trent

hakkındaki raporu Kanal 4'te dinleyen ve bunu geliştirerek sabah haberlerinde flaş haber olarak göstermek isteyen muhabirlerden gelmişti. Kalan üç tanesi, Trent'in avukatı Edward Morton'dandı. Sabah saat 8.00 ila 9.30 arası üç kez aramıştı.

Bosch Morton'u tanımıyordu, fakat onun kendisini arayıp Trent'in kayıtlarının basına verilmesinden şikâyetçi olacağını tahmin etmişti. Normalde avukatların mesajlarına hemen cevap vermezdi, ama bir an önce yüz yüze gelerek, araştırma davasında oluşan bilgi kaçağının ondan kaynaklanmadığını avukata garanti etmesinin en mantıklı şey olacağı kararına vardı. Her ne kadar Morton'un söyleyeceklerine inanacağı konusunda şüphelense de. telefonu kaldırıp numarayı çevirdi. Sekreter Morton'un mahkemedeki bir duruşmaya gittiğini, fakat her an geri dönebileceğini söyledi. Bosch aramasını bekleyeceğini belirtti.

Telefonu kapattıktan sonra, üzerinde muhabirlerin telefon numaralarının yazılı olduğu pembe not kâğıtlarını, masasının yanında duran çöp kutusuna attı. Hızlı bir şekilde. dolu ihbar formlarını incelemeye başladı, birden ilgililerin artık formda bir gün önce yazıp Mankiewicz'e verdiği soruları sormakta olduklarını fark etti.

Kâğıt tomarındaki on birinci rapora geldiğinde, kendisini şiddetli bir yumruk yemiş gibi hissetti. Sabah saat 8:41'de. adı Sheila Delacroix olan bir kadın aramış ve o sabah Kanal 4'teki haberi dinlediğini söylemişti. Küçük kardeşi Arthur Delacroix'in 1980 yılında Los Angeles'ta kaybolduğunu belirtmişti. O yıllarda kardeşi on iki yaşındaydı ve kaybolduğu günden bu yana hiç haber alamamıştı.

Sıra tıbbi sorulara geldiğinde, kardeşinin kaybolmadan birkaç ay önce kaykaydan düşerek yaralandığını eklemişti. Beyin ameliyatı olmak için hastaneye yatırılmıştı. Tıbbi detayları tam olarak hatırlamıyordu, ancak ameliyatın Queens of Angels Hastanesi'nde yapıldığından emindi. Kardeşine müdahale eden doktorların hiçbirinin adını hatırlayamıyordu. Formda Sheila Delacroix'e ait adres ve telefon numarasının dışında başka hiçbir detay yoktu.

Bosch rapordaki 'kaykay' kelimesini daire içine aldı. Evrak çantasını açarak içinden Bili Golliher'ın verdiği kartviziti çıkarttı. İlk numarayı çevirdi ve antropologun UCLA'daki ofisinde telefona bağlı olan telesekreteri işitti. İkinci

numarayı aradı ve Golliher'i Westwood Village'da öğle yemeğini yerken yakaladı.

"Bir sorum var. Kafatasındaki ameliyat gerektiren yara hakkında."

"Hematoma."

"Evet. Bu yara kaykaydan düşünce oluşabilecek türden bir şey mi?"

Sessizlik oldu. Bosch Golliher'ın düşünmesine müsaade etti. Genel hatlara bakan santral görevlisi odaya girerek cinayet masasına doğru yürüdü ve Bosch'a başka birisinin hatta beklediğini işaret etti. Bosch eliyle telefonun ahizesini kapattı.

"Kim arıyor?"

"Kız Riders."

"Beklemesini söyle."

Elini ahizeden çekti.

"Doktor, orada mısınız?"

"Evet, düşünüyorum. Kafasını nereye vurduğuna bağlı. Düz bir zemine düştüyse, böyle bir sonuçla karşılaşmak imkânsız. Kafatasındaki hasar ufak bir alanda birebir temasa işaret ediyor. Ayrıca kırığın yeri, kafa kemiğinin oldukça yukarlarında bir yerde. Normal şartlarda düşme vakalarında gözlemlendiği gibi, kafanın arkasında değil."

Bosch birden vücudunda bir ürperti hissetti. Kurbanın kimliğini bulmuş olabileceğini düşündü.

Golliher, "Bilgiyi belirli bir kişiden mi aldınız?" diye sordu.

"Evet, yeni bir ihbar var."

"Elinizde röntgenler ya da tıbbi raporlar var mı?"

"Henüz bilmiyorum, araştıracağım."

"Eğer mümkün olursa karşılaştırma yapmak için onları görmek isterim."

"Ele geçirdiğim an yanınıza geleceğim. Peki diğer yaralanmalardan ne haber? Onlar kaykaydan kaynaklanmış olabilir mi?"

Golliher. "Tabii ki bunların bir kısmının sebebi kaykay olabilir," dedi. "Fakat hepsinin sebebi bu olamaz. Kaburgalar. bükülmeden doğan çatlaklar, ayrıca bu

incinmelerin bir kısmı çocuğun çok küçük yaşlarına dayanıyor Dedektif. Bence üç yaşında kaykaya binen çok fazla çocuk yoktur."

Bosch başını salladı ve sorması gereken başka bir şey olup olmadığını düşündü.

"Dedektif, taciz vakalarında rapor edilen incinme sebepleri ile gerçek sebeplerin büyük çoğunlukla birbirlerinden farklı olduklarını biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Anlıyorum. Çocuğu acil servise getiren her kimse, tabii ki ona elfeneriyle ya da benzer bir şeyle vurduğunu söylememiştir."

"Doğru. Mutlaka başka bir hikâye anlatmıştır. Çocuk da söylenenleri onaylamıştır."

"Kaykay kazası."

"Olabilir."

"Tamam Doktor, artık kapatmalıyım. Röntgenleri alır almaz size göndereceğim. Teşekkürler."

Başka bir düğmeye basarak diğer hattı aldı.

"Kız?"

"Merhaba Harry, nasılsın?"

"Oldukça meşgul. Bir şey mi var?"

"Kendimi çok kötü hissediyorum Harry. Sanırım her şeyi mahvettim."

Bosch sandalyesinde arkasına yaslandı. Bunu yapanın o olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti.

"Kanal 4 mü?"

"Evet. Ben. ah... Dün ofisten ayrıldığında, ortağım futbol maçını seyretmeyi bırakarak bana senin neden orada olduğunu sordu. Ben de anlattım. Hâlâ onunla aramızdaki ilişkiyi düzeltme aşamasındayım Harry, anlıyorsun değil mi? Ona senin isimlere göz gezdirmene yardımcı olduğumu ve bu sırada farklı bir bilgiyle karşılaştığımızı söyledim. Mahalle sakinlerinden birisinin geçmişine alt taciz raporu vardı. Ona sadece bunları söyledim Harry. Yemin ederim."

Bosch ağır ağır nefesini bıraktı. Aslında şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Rider konusundaki hisleri doğrudu. Bilgi sızdıran kişi o değildi.

Sadece güvenmesi gereken birine güvenmişti.

"Kız, IAD burada ve benimle konuşmayı bekliyor. Kanal 4'e bilgiyi Thornton'un verdiğini nereden biliyorsun?"

"Bu sabah televizyondaki haberi evden çıkmaya hazırlanırken gördüm. Thornton'un o muhabiri tanıdığını biliyorum. Surtain. Thornton ve ben birkaç ay önce Westside'daki bir sigorta cinayeti olayında birlikte çalışmıştık. Onda da basın işin içine girmişti ve Thornton kadının elemanlarına kayıtdışı bilgi sızdırıyordu. Onları birlikte gördüm. Ve dün, ona büyük haberi verdikten sonra, bana tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Gazetenin spor sayfasını eline aldı ve koridordan aşağı yürüdü. Fakat tuvalete girmedi. Bir ihbar aldım, doğrudan tuvalete koşarak hemen çıkmamız gerektiğini söylemek için kapıya vurdum. Cevap vermedi. Bugünkü haberleri görene kadar hiçbir şey bilmiyordum. Sanıyorum tuvalete gidiyor gibi yapıp, başka bir ofise ya da aşağıdaki lobiye indi ve Surtain'e telefon etti."

"Pekâlâ, tüm bunlar birçok şeyi açıklıyor."

"Gerçekten çok üzgünüm Harry. Şu televizyon programı gerçekten sana zarar verdi. IAD ile ben konuşacağım."

"Sakin ol Kız. Şimdilik bekle. Eğer IAD ile konuşman gerekirse haber veririm. Peki şimdi sen ne yapacaksın?"

"Yeni bir ortak bulacağım. Ben bu adamla çalışamam."

"Dikkatli ol. Çok fazla ortak değiştirmeye başladın, kısa süre içinde yapayalnız kalabilirsin."

"Güvenemeyeceğim bir serseriyle birlikte çalışmaktansa yalnız çalışmayı tercih ederim."

"Bu doğru."

"Ya sen? Bana yaptığın öneri hâlâ geçerli mi?"

"Ne yani, ben senin güvenebileceğin serserilerden birisi miyim?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Teklifim hâlâ geçerli. Tek yapman gereken şey..."

"Hey. Harry, kapatmalıyım. Thornton geliyor."

"Tamam, hoşça kal."

Bosch telefonu kapattı. Thornton konusunda ne yapabileceğini düşünürken elini dudaklarında gezdirdi. Kız'ın anlattıklarını Carol Bradley'e aktarabilirdi. Fakat bu konuda hata yapma olasılığı hâlâ çok yüksekti. Emin olmadan önce. IAD'ye giderek bir şeyler anlatmak ona rahatsızlık verecekti. Aslına bakılırsa IAD'ye herhangi bir şey anlatma fikri bile onu oldukça rahatsız ediyordu, fakat diğer yandan, birisi Bosch'un soruşturmasına zarar vermişti.

Ve bu onun izin verip umursamayabileceği türden bir şey değildi.

Birkaç dakika sonra kafasında bir plan oluşmuştu, saatine göz attı. On ikiye on vardı. Yeniden Kız Riders'ı aradı.

"Merhaba, ben Harry. Hâlâ orada mı?"

"Evet, neden?"

"Şimdi mümkün olduğunca heyecanlı bir ses tonuyla şu söylediklerimi tekrar et. "Gerçekten mi Harry? Harika! Peki kimmiş?"

"Gerçekten mi Harry? Harika! Peki kimmiş?"

"Tamam, şimdi dinliyorsun, dinliyorsun, dinliyorsun. Şimdi de şunları söyle. 'On yaşındaki bir çocuk New Orleans'tan buraya nasıl gelmiş?'"

"On yaşındaki bir çocuk New Orleans'tan buraya nasıl gelmiş?"

"Mükemmel. Şimdi telefonu kapat ve hiçbir şey söyleme. Eğer Thornton sorarsa ona çocuğun kimliğini dış kayıtları sayesinde belirlediğimizi söyle. En son 1985 yılında görülen. New Orleans'tan buraya kaçmış bir erkek çocuğu o. Ebeveynleri de şu anda uçakla buraya geliyor. Ve şef de bugün saat dörtte basın mensuplarına bir demeç verecek."

"Tamam Harry, bol şans."

"Sana da."

Bosch telefonu kapatıp başını kaldırdı. Edgar masasının karşısında dikiliyordu. Görüşmenin son kısmını duymuştu, gözleri faltaşı gibi açıldı.

Bosch, "Hayır, bunların hepsi uydurma." dedi. "Şu haber kaçakçısıyla muhabire tezgâh hazırlıyorum."

"Haber kaçakçısı mı? Kimmiş o?"

"Kız'ın yeni ortağı. Yani ondan şüpheleniyoruz."

Edgar sandalyesine oturdu ve sadece başını sallamakla yetindi.

Bosch. "Diğer yandan kemiklerin kime ait olduğunu belirleme şansımız da kuvvetlendi." dedi.

Edgar'a Arthur Delacroix hakkındaki ihbar formundan ve hemen ardından Bill Golliher ile yaptığı görüşmeden bahsetti.

"1980 mi? Bu Trent'i aklıyor. Tüm eski kayıtları ve mülkiyet raporlarım inceledim. Seksen dört yılına kadar o sokağa adım atmamış. Tıpkı dün gece söylediği gibi."

"İçimden bir ses onun aradığımız kişi olmadığını söylüyordu zaten."

Bosch şu kaykay olayını yeniden düşündü. Bu içindeki hisleri yatıştırmaya yetmiyordu.

"Bunu Kanal 4'e anlat."

Bosch'un telefonu çaldı. Arayan Rider'dı.

"Şimdi tuvalete gitti."

"Ona basın toplantısından bahsettin mi?"

"Ona her şeyi söyledim. Bok herif, sürekli soru sordu."

"Tamam, eğer bunları o kadına anlatıp, herkesin tüm bunlardan Kanal 4 sayesinde haberdar olacağını söylerse. Surtain daha fazla beklemeden bunu flaş haber olarak geçecektir. İzleyeceğim."

"Bana da haber ver."

Bosch telefonu kapattı ve saatine göz attı. Hâlâ birkaç dakikası vardı. Edgar'a baktı.

"Bu arada. IAD'den birisi içerdeki odalardan tekinde. Şu anda inceleme altındayız."

Edgar'ın ağzı açıldı. Çoğu polis gibi iç işlerine küskündü, çünkü iyi ve dürüst bir şeyler yapsan dahi. IAD hep bir şeyler yüzünden ensende olabilirdi. Tıpkı Milli Maliye Şubesi'nde olduğu gibi. Köşesinde gönderen adresi olarak IRS yazan bir mektup görünce, postayı alan insanın hemen zan altında kalması gibi bir şeydi bu.

"Sakin ol. Şu Kanal 4 olayı yüzünden gelmiş. Bu işten birkaç dakika içerisinde sıyrılacağız Benimle gel."

Bir köşesinde küçük bir televizyon duran Teğmen Billets'in ofisine gittiler. Kadın masasındaki dosyalarla uğraşmaktaydı.

Bosch. "Sence mahsuru yoksa Kanal 4'ün öğle haberlerini izleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Misafirim olun. Eminim ki Yüzbaşı LeValley ve Şef Yardımcısı Irving de programı izleyecektir."

Haber programı. Santa Monica çevreyolunda sisten dolayı birbirine giren on altı araba haberiyle açıldı. Bu o kadar önemli bir hikâye değildi -hiç kimse ölmemişti- fakat ellerinde güzel görüntüler vardı, bu yüzden habere devam ettiler. "Köpek kemiği" davası ikinci sırada yer aldı. Sunucu diğer bir beklenmedik gelişme için Judy Surtain'e bağlanacaklarını açıkladı.

Kameralar Kanal 4 haber odasında, masasında oturan Surtain'e döndü.

"Kanal 4. Laurel Canyon'da bulunan kemiklerin New Orleans'tan kaçıp buraya gelen on yaşındaki bir çocuğa ait olduğunu öğrendi."

Bosch ilk önce Edgar'a, sonra da yüzünde büyük bir şaşkınlıkla oturduğu yerden doğrulan Billets'e baktı. Bosch eliyle kadına bir an için sakın olup beklemesini işaret etti.

"Yirmi beş yıldan fazla bir süredir ortalarda görünmeyen çocuğun ebeveynleri, şu anda polisle görüşmek için Los Angeles'a geliyor. Kurbanın kimliği dış kayıtlarından ortaya çıkartıldı. Bugün geç saatlerde, polis şefinin çocuğun kimliği ve yapılan araştırmaların detayları konusunda bir basın toplantısı yapması bekleniyor. Kanal 4 tarafından belirtildiği gibi, geçen gece polis..."

Bosch televizyonu kapattı.

Billets hiç beklemeden "Harry, Jerry, neler oluyor?" diye sordu.

"Bunların hepsi düzmeceydi. Sadece haber sızdıran kişiyi bulmaya çalışıyordum."

"Peki, kim bu?"

"Kız'ın yeni ortağı. Adamın adı Rick Thornton."

Bosch kadına Rider'ın kendisine o gün anlattıklarını aktardı. Ve ardından uyguladığı planı anlattı.

Billets. "IAD dedektifi nerede?" diye sordu.

"Soruşturma odalarından birisinde. Geçen gece benimle muhabir arasında geçen konuşmayı kaydettiğim kaseti dinliyor."

"Kaset mi? Neden bundan bana geçen gece bahsetmedin?"

"Dün gece tamamen aklımdan çıkmıştı."

"Tamam, bununla ben ilgileneceğim. Kız'ın bu konuda suçsuz olduğundan emin misin?"

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Ortağına her şeyi anlatabilecek kadar güvenmeliydi. Adam bu güveni kullandı ve bilgileri Kanal 4'e aktardı. Karşılığında ne aldığını bilmiyorum, ama bunun önemi yok. Davanın içine ediyor."

"Tamam Harry, bununla bizzat ilgileneceğimi söyledim. Gidip davayla ilgilenmeye devam edin. Bilmem gereken yeni şeyler var mı?"

"Kimlikle ilgili mantıklı bir şeyler yakaladık gibi görünüyor. bugün bu konu üzerinde çalışacağız "

"Ya Trent'ten ne haber?"

"Bugünkü araştırmayı yapıp, aradığımız çocuğun bahsi geçenle aynı olup olmadığını anlayana kadar onu bir kenara koyacağız. Eğer bilgi doğruysa, zamanlama Trent'e uymuyor. Forma bakılırsa, çocuk 1980'de kaybolmuş. Trent ise o mahalleye bu tarihten dört yıl sonra taşınmış."

"Harika. Bu arada biz de bu gömülü gizemi gün yüzüne çıkartarak televizyona manşet yaptık. Aldığım bilgiye göre, basın karakolun önüne kamp kurmuş."

Bosch başını salladı.

"Bunu Thornton'la konuş." dedi.

"Ah. tabii ki konuşacağız."

Yeniden masasına oturdu ve telefonu eline aldı. Artık ofisten ayrılma zamanları gelmişti. Masalarına geri dönerken Bosch. Edgar'a Trent'in mahkumiyetine ilişkin dosyayı bulup bulamadığını sordu.

"Evet, buldum. Oldukça zayıf bir davaymış. Eğer bugünlerde olsaydı, büyük olasılıkla DA* onu dosyalama ihtiyacı bile duymazdı."

* DA: Bölge Savcılığı

Masalarına yerleştiler. Bosch Trent'in avukatından gelen telefonu yeniden kaçırmış olduğunu fark etti. Telefona uzandı, fakat sonra Edgar'ın anlatacaklarını bitirmesini beklemeye karar verdi.

"Adam Santa Monica'daki bir ilkokulda öğretmenlik yapıyormuş. Tuvalet kabinlerinden birinde sekiz yaşında bir çocuğun penisini tutarken başka bir öğretmen tarafından yakalanmış. Oğlan çişini yapıyormuş. Çocuk sürekli yerlere işediğı için ona tuvaleti nasıl nişan alması gerektiğini öğretmeye çalıştığını söylemiş. Çocuğun verdiği ifade de onunkiyle tamamen örtüşüyormuş, fakat bu yine de adamın işine yaramamış. Ebeveynler çocuğun dört yaşından beri nasıl işemesi gerektiğini bildiğini belirtmişler. Trent tutuklanmış ve iki yıla çarptırılmış. Wayside'da tam on beş ay geçirmiş."

Bosch tüm bunları kalasında topladı. Eli hâlâ telefondaydı.

"Bu anlattıklarınla, bir çocuğu kafasına beyzbol sopasıyla vurup öldürmek arasında büyük bir uçurum var."

"Evet Harry, senin şu içgüdülerine gün geçtikçe daha çok inanmaya başlıyorum."

"Ben de aynı şekilde hissetmek isterdim."

Ahizeyi kaldırdı ve Trent'in avukatı Edward Morton'un numarasını çevirdi. Avukatın cep telefonuna yönlendirildi. Adam yemek yemeye gidiyordu.

"Alo?"

"Ben Dedektif Bosch."

"Bosch, bak. onun nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Kimin?"

"Oyun oynamayın Dedektif. İlçedeki tüm gözaltı hapishanelerini aradım. Müvekkilimle görüşmek istiyorum. Hemen şimdi."

"Sanıyorum Nicholas Trent'ten bahsediyorsunuz. İş telefonunu denediniz mi?"

"Evi de. İşi de denedim, cevap yok. Cep telefonuna da cevap vermiyor. Eğer onu gözaltına aldıysanız, şunu bilin ki. savunulma hakkı var. Olanlardan ben de

haberdar olmalıyım. Şimdi size şunu bildirmeliyim, eğer beni bu olayda atlatmaya çalışırsanız, doğrudan yargıca gideceğim. Ve ardından da basına."

"Müvekkiliniz yanımızda değil Avukat Bey. Onu geçen geceden beri görmedim."

"Evet, siz evden çıkınca beni aradı. Haberlerin ardından da aradı. Siz onu kandırdınız, mahvettiniz, kendinizden utanmalısınız."

Bosch'un yüzü yediği zılgıttan dolayı yanmaya başladı, fakat avukata cevap vermedi. Bunları işitmeyi hak eden kişi o olmasa bile, tüm hata departmanındı. O an için hedef olmayı kabullenmeliydi.

"Kaçıp gittiğini mi düşünüyorsunuz Bay Morton?"

"Eğer suçsuzsanız neden kaçasınız ki?"

"Bilmiyorum. O. J.'ye sorun."

Birdenbire Bosch'un aklına korkunç bir düşünce geldi. Ayağa fırladı, telefon hâlâ kulağındaydı.

"Şu anda neredesiniz Bay Morton?"

"Batıya doğru ilerliyorum. Book Soup'un yakınındayım."

"Geri dönün ve benimle Trent'in evinde buluşun."

"Randevum var. Gidip de..."

"Benimle Trent'in evinde buluşun. Hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapattı ve Edgar'a gitmeleri gerektiğini söyledi. Her şeyi yolda açıklayacaktı.

Televizyonculardan oluşan küçük bir grup. Nicholas Trent'in evinin önünde toplanmıştı. Bosch Kanal 2 minibüsünün arkasına park etti. Edgar'la birlikte aşağı indi. Bosch, Edward Morton'un nasıl bir görünümü olduğunu bilmiyordu. kalabalığa göz attığında içlerinde avukata benzeyen hiç kimseyi göremedi. Bu işte geçirdiği yirmi beş yıldan daha uzun bir sürenin ardından, içten içe avukatları ve muhabirleri kolayca ayırt edebilecek bir beceri geliştirmişti. Bosch arabanın yanından ayrılmadan önce, muhabirlerin kendilerini duyamayacaklarından emin olarak Edgar'la konuştu.

"Eğer içeri girmemiz gerekirse, bunu arka taraftan yapacağız. kimse görmeden."

"Anladım."

Yola doğru ilerlediler ve aniden çevreleri basın mensuplarıyla çevrildi. Kameralar açıldı ve ortalıkta bir sürü soru uçuşmaya başladı. Bosch. Kanal 4'ten Judy Surtain'in orada olmadığını fark etti.

"Buraya Trent'i tutuklamak için mi geldiniz?"

"Bize New Orleans'lı çocuk hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Basın toplantısı hakkında ne söyleyeceksiniz? Basın toplantısıyla ilgili hiçbir şey olmadı."

"Trent bir zanlı mı. değil mi?"

Bosch kalabalığı yarıp Trent'in evine giden patıkaya girdiğinde aniden geri döndü ve kameralarla yüz yüze geldi. Bir an için sanki düşüncelerini toparlayıp özetlemeye uğraşmışçasına durakladı. O an yapacağı şey, herkese olaya odaklanmaları ve hazırlıklı olmaları için daha fazla zaman tanıyacaktı. Hiç kimsenin söyleyeceklerini kaçırmamasını istemiyordu.

Bosch, "Ortada bir basın toplantısı yok," dedi. 'Kemiklerin kimliğiyle ilgili herhangi bir bulgu da yok. Bu evde yaşayan kişi, tıpkı mahallede herkese yapıldığı gibi, dün gece sorgulandı. Bu davada araştırma yapan hiç kimse tarafından hiçbir zaman suçlu olarak adlandırılmadı. Tüm bilgiler, basına bu

davayla ilgisi olmayan başka birisi tarafından sızdırıldı. Davayla birebir ilgilenen görevlilerle konuşulup teyidi alınmayan tahminler tamamen yanlıştır ve devam eden soruşturmaya zarar vermektedir. Her şey bundan ibaret. Söyleyeceklerimin hepsi bu kadar. Açıklanabilecek herhangi bir gelişme olduğunda, bunu size Basınla ilişkiler Ofisi aracılığıyla ulaştıracacağız."

Yeniden arkasına dönerek Edgar'la birlikte eve doğru yürümeye başladı. Muhabirlerin daha başka sorular yönelttikleri duyulabiliyordu, fakat Bosch bunları işittiğine dair tek bir belirti dahi göstermedi.

Giriş kapısına ulaştıklarında, Edgar kapıyı sert bir şekilde yumruklayarak, yüksek sesle gelenlerin polis olduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra yeniden kapıya vurdu ve aynı sözleri tekrarladı. Bir süre daha beklediler, fakat hiçbir cevap alamadılar.

Edgar. "Arkaya mı geçiyoruz?" dedi.

"Evet, ya da yandaki gara) kapısına."

Patikayı geçerek evin yanına doğru dolandılar. Muhabirler hâlâ bağıarak soru soruyorlardı. Bosch muhabirlerin cevaplanmayacağını bile bile insanların ardından bağıra çağıra soru sormaya ne kadar çok alıştıklarını ve kendilerinin de bunları nasılsa cevaplandırmayacaklarını bildiklerini fark etti. Bu hem onlar açısından, hem de kendileri açısından artık alışıldık bir durumdu. Tıpkı sahibi işe gittikten sonra, bir köpeğin arka avluda uzun süre havlaması gibi.

Evin garaja açılan yan kapısını geçtiler. Hatırladığı kadarıyla kapıda tek bir kilit vardı. Bosch kapı koluna bakarak doğru hatırlayıp hatırlamadığına baktı. Avluya doğru ilerlediler. Üstünde kör bir somun ve tek bir anahtar deliği olan mutfak kapısı oraya açılıyordu. Ayrıca açılması çok kolay bir kayar kapı da vardı. Edgar ilerledi, tam açmayı deneyecekti ki içeri göz atınca kapının dışardan açılmasını engelleyecek ahşap bir destek olduğunu gördü.

"Bu hiçbir işe yaramayacak Harry," dedi.

Bosch'un cebinde küçük bir set maymuncuk vardı. Mutfak kapısındaki kör cıvatayla uğraşmak istemedi.

"Garaja gidip..."

Mutfak kapısına ilerleyip kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi. Bosch kapıyı açtı. O an Trent'i içerde ölü bulacaklarını hissetti. Büyük olasılıkla intihar

etmişti. Başkalarına karşı o kadar yardımseverdi ki, insanların bir yerleri kırmadan içeri girebilmeleri için kapıyı kilitlememişti.

"Lanet olsun."

Edgar silahını kılıfından çıkartarak Bosch'un yanına geldi.

Bosch. "Ona ihtiyacın olmayacak." dedi.

İçeri girerek mutlakta ilerlediler.

Edgar, "Bay Trent?" diye bağırdı. "Polis! Evinize girdik! Orada mısınız Bay Trent?"

Bosch. "Ön tarafa bak." dedi.

Birbirlerinden ayrıldılar. Bosch arkadaki yatak odalarına açılan kısa koridorda ilerledi. Trent'i büyük banyonun küvetinde buldu. İki tel askıyı alıp bir ilmik yapmış, duşun borusuna geçirmişti. Daha sonra fayanslarla örülü duvara sırtını dayamış, tüm ağırlığını bırakarak intihar etmişti. Üzerinde hâlâ bit gece önce giydiği giysiler vardı. Çıplak ayakları yer karolarına değiyordu. Trent'in ölmekten vazgeçtiğine dair en ufak bir belirti yoktu. Bunun bir intihar vakası olmadığı göz önüne alınırsa, her an fikrinden vazgeçebilir ve hayata dönebilirdi. Fakat yapmamıştı.

Bosch olayı şüpheli ölümlerle ilgilenen memura devretmeyi düşünüyordu, fakat ağzından sarkan dilinin morluğuna bakılırsa, Trent'in en azından on iki saat kadar önce öldüğü söylenebilirdi. Bu da Kanal 4'te geçmişiyile ilgili bilgilerin tüm dünyaya açıklanmasının ve onu kemik davasındaki zanlılar listesinde göstermesinin hemen ardından, sabahın erken saatlerine denk geliyordu.

"Harry?"

Bosch neredeyse olduğu yerde sıçradı. Arkasına dönerek Edgar'a baktı.

"Bana böyle şeyler yapma adamım. Ne var?"

Edgar konuşurken cesede bakıyordu.

"Kahve sehпасına üç sayfalık bir mesaj bırakmış."

Bosch küvetten dışarı çıktı ve Edgar'ı kenara doğru iteledi. Oturma odasına ilerledi, cebinden bir çift naylon eldiven çıkartıp ellerine geçirmeden önce, içlerine üfleyerek açtı.

"Hepsini okudun mu?"

"Evet, çocuğa hiçbir şey yapmadığını yazmış Kendisini öldüreceğini, çünkü polis ve muhabirlerin onu yok ettiklerini, bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğini belirtmiş. İşte bu tür şeyler. Notta bazı garip şeyler de var tabii."

Bosch oturma odasına girdi. Edgar onun birkaç adım arkasındaydı. Bosch kahve sehпасının üzerinde yan yana dizilmiş, el yazısıyla yazılmış üç sayfa gördü. Hemen sehpanın önündeki koltuğa oturdu.

"Böyle mi duruyorlardı?"

"Evet. Onlara dokunmadım."

Bosch sayfaları okumaya başladı. Trent son cümlelerinde. yamaçtaki çocuk cinayetini dolambaçlı bir anlatım tarzıyla inkâr ediyor ve kendisine yapılan haksızlığa karşı kin kusuyordu.

Şimdi HERKES bilecek! Beni siz yıktınız, ÖLDÜRDÜNÜZ. Kanı siz döktünüz, ben değil! Ben yapmadım, ben yapmadım, hayır, hayır, HAYIR! Hiçbir zaman hiç kimseyi incitmedim. Hiçbir zaman, hiçbir zaman, hiçbir zaman Bu dünyadaki tek bir ruha dahi zarar vermedim. Çocukları seviyorum, SEVİYORUM!!! Hayır, beni inciten sizsiniz. Siz. Fakat ben sizin büyük bir insafsızlıkla sebep olduğunuz acıyla yaşayamam. Yapamam.

Tüm bu şeyler tekrarlanıyordu. Sanki birisi eline kalem kâğıt alıp düşüncelerini yazmamıştı da. sadece doğaçlama bir tenkit mektubu karalayivermişti. İkinci sayfanın ortasına bir kutu çizilmişti, içinde "Sorumlular" yazılı bir başlığın altında çeşitli isimler sıralanmıştı. Listenin başında Judy Surtain'in adı vardı. Kanal 4'te haber sunan spiker. Bosch.

Edgar ve Bosch'un kim oldukları konusunda en ufak fikri olmadığı üç kişinin adı da listede yer alıyordu. Calvin Stumbo. Max Kebner ve Alicia Felzer.

Edgar, "Stumbo ilk davadaki polismiş, Rebner de." dedi. "Altmışlı yıllarda."

Bosch başını salladı.

"Ya Felzer?"

"Onu bilmiyorum."

Mektubun yazıldığını tahmin ettikleri kalem son sayfanın yanında duruyordu. Bosch ona dokunmadı, çünkü parmak izlerinin bozulmasını istemiyordu.

Okumaya devam ederken, her sayfanın alt köşesinde Trent'in imzasının bulunduğunu fark etti. Treni son sayfanın dibine ise. Bosch'un anlayamadığı garip bir ifade yerleştirmişti.

Duyduğum tek pişmanlık hissi çocuklarım içindir. Çocuklarıma kim bakacak? Yiyeceğe ve giysiye ihtilaçları var. Biraz param var. Bu para onlara gidecek. Neyim varsa. Bu benim son isteğim ve imzaladığım vasiyetnamem. Parayı çocuklara verin. Mortondan parayı alın ve benden başka para istemeyin. Bunu çocuklar için yapın.

Bosch. "Çocukları mı?" diye sordu.

Edgar. "Evet, biliyorum," dedi. "Garip."

"Orada ne yapıyorsunuz? Nicholas nerede?"

Mutfağın oturma odasına açılan kapısına doğru baktılar. Kısa boylu, giyiminden Bosch'un avukat olduğunu tahmin ettiği ve büyük olasılıkla Morton olması gereken adam eşikte dikiliyordu. Bosch ayağa kalktı.

"Ölmüş. İntihar gibi görünüyor."

"Nerede?"

"Banyoda, fakat ben..."

Morton dönüp çoktan banyonun yolunu tutmuştu. Bosch adamın arkasından seslendi.

"Hiçbir şeye dokunmayın."

Edgar'a adamın arkasından giderek bundan emin olması için işaret etti. Bosch yerine oturdu ve yeniden sayfalara baktı. Trent'in geride bıraktığı her şeye ve üç sayfa notu yazmak için harcadığı çabaya bakarak, intihar etmeye karar vermesinin ne kadar sürdüğünü merak etti. Bu o güne kadar karşılaştığı en uzun intihar notuydu.

Morton oturma odasına geri döndü, tam arkasında Edgar duruyordu. Yüzü kireç gibiydi ve gözleri yerdeydi.

Bosch, "Sizi oraya gitmemeniz için uyarmaya çalıştım." dedi.

Avukatın gözleri yavaş yavaş yukarı kalktı ve Bosch'a kilitlendi. O gözlerde. Morton'un yüzüne biraz olsun renk katan bir kızgınlık okunuyordu.

"Siz insanlar şimdi mutlu musunuz? Onu tamamen yok ettiniz. Bir adamın sırlarını akbabalara verin, onlar da bunu etrafa yaysınlar ve işte, sonunda olacak bu."

Eliyle banyoyu işaret etti.

"Bay Morton, yanlış bir değerlendirme yapıyorsunuz, sizin açınızdan bakıldığında olanlar bundan ibaret gibi görünüyor elbet. Aslında, sizinle tamamen aynı fikirde olduğumu bilseydiniz, eminim çok şaşırırdınız"

"O öldü, bunu söylemek sizin için çok kolay olmalı. Şurada duran not mu? Not mu bırakmış?"

Bosch ayağa kalktı, adama sehpanın üzerindeki sayfaları okuyabilmesi için koltuğu işaret etti.

"Sayfalara dokunmayın."

Morton okuma gözlüklerini takarak koltuğa oturdu ve sayfaları incelemeye başladı.

Bosch Edgar'ın yanına yürüdü ve alçak sesle, "Mutfaktaki telefonu kullanacağım," dedi.

Edgar başıyla onayladı.

"Basınla ilişkiler Ofisi'ne de haber versek iyi olacak. Bu boktan durum tam bir şok yaratacak."

"Doğru."

Bosch mutfağın duvarına asılı telefonu aldı, üzerindeki tekrar arama düğmesini gördü. Düğmeye basıp bir süre bekledi. Karşıdan gelen sesin Morton'a ait olduğunu fark etti. Telesekreter çalışıyordu. Morton evde olmadığını ve mesaj bırakmasını söylüyordu.

Bosch Teğmen Billets'in özel hattını aradı. Kadın hemen cevapladı. Bosch onun bir şeyler yediğini büyük bir rahatlıkla söyleyebilirdi.

"Yemek sırasında sana bunları söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, şu anda Trent'in evindeyiz. İntihar etmiş gibi görünüyor."

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Billets emin olup olmadığını sordu.

"Öldüğünden eminim ve bunu kendisinin yaptığından neredeyse emin olduğumu da söyleyebilirim. Kendisini birkaç tel askı kullanarak su borusuna asmış. Burada üç sayfalık bir not var. Kemiklerle ilgisi olabilecek her şeyi inkâr ediyor. Ölümünden Kanal 4'ü ve başta ben ve biraz da Edgar olmak üzere polisleri sorumlu tutuyor. Aradığım ilk kişi sensin."

"Bak. hepimiz biliyoruz ki sen..."

"Sorun değil Teğmen. Teselliye ihtiyacım yok. Burada yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Olağan telefon görüşmelerini yap. Şef Yardımcısı Irving'i arayıp ve olanları anlatırım. Bu ortalığı iyice karıştıracak"

"Evet. Ya Basınla ilişkiler Ofisi'nden ne haber? Dışarıda çoktan bir muhabir sürüsü toplanmış durumda."

"Onları da ararım."

"Thornton konusunda bir şeyler yaptın mı?"

"Gereken bilgi çoktan ilgili yere iletildi. IAD'den gelen kadın, Bradley, bu konuyla ilgileniyor. Bu olayla birlikte, Thornton'un sadece işini kaybetmekle kalmayacağı, ayrıca kendisine bir tür ceza da verileceği konusunda bahse girerim."

Bosch başını salladı. Thornton tüm bunları hak etmişti. Tüm yaptıklarına karşılık muhabirden ne aldığı konusunda ise hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

"Pekâlâ, öyleyse biz burada olacağız. En azından bir süre için."

"Eğer kemik vakasıyla Trent arasında bir bağlantı keşfedersen bana mutlaka haber ver."

Bosch çamurlu botları ve kaykayı düşündü.

"Anlaşıldı," dedi.

Bosch telefonu kapattı ve hemen ardından Şüpheli Ölüm Tahkikat Ofisi'ni ve SID'yi aradı. Morton oturma odasındaki notu okumayı bitirmişti.

Bosch, "Bay Morton, Bay Trent'le en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu.

"Dün gece. Kanal 4'teki haberlerin hemen ardından beni evimden aradı. Patronu haberi izlemiş ve onu aramıştı."

Bosch başını salladı. Bu bilgi telefondaki son aramayla uyuşuyordu.

"Trent'in patronunun ismini biliyor musunuz?"

Morton sehpa da duran ortadaki kâğıdı işaret etti.

"İşte, listede yazıyor. Alicia Felzer. Ona işine son vereceğini söylemiş. Çalıştığı stüdyo çocuklar için filmler yapıyor. Onu sette çocuklarla bir arada tutamayacağını belirtmiş. Görüyor musunuz? Hakkındaki bilgilerin basına sızması bu adamı yok etti. Siz bir adamın varlığını hiç düşünmeden hakaret edip..."

"Bırakın sorularımı sorayım Bay Morton. Hakaretlerinizi dışarı çıkıp muhabirlerle konuşurken kullanmak için saklayabilirsiniz. eminim bunu yapacaksınız. Son sayfa hakkında ne düşünüyorsunuz? Çocuklardan bahsetmiş. Çocuklarından. Bunun anlamı ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Tüm bunları yazarken, duygusal açıdan çıldırmış olduğu bir gerçek. Bunun hiçbir anlamı olmayabilir."

Bosch avukatı incelerken ayakta dikilmeye devam etti.

"Sizi dün gece neden aradı?"

"Neden olduğunu düşünüyorsunuz? Sizin burada olduğunuzu. her şeyin haberlerde anlatıldığını, patronunun tüm bunları öğrendiğini ve onu işten kovmak istediğini söylemek için tabii ki."

"Çocuğu yamaca kendisinin gömdüğü konusunda bir şeyler söyledi mi?"

Morton takınabileceği en hiddetli bakışıyla Bosch'a baktı.

"Bu işle hiçbir ilgisi olmadığını özellikle belirtti. Geçmişte olan bir hatadan, çok gerilerde kalan bir hatadan dolayı sıkıştırılıp cezalandırılacağına inanıyordu ve ben onun bu konuda haklı olduğunu söyleyebilirim."

Bosch başıyla onayladı.

"Tamam Bay Morton, şimdi gidebilirsiniz."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Ben çıkıp..."

"Bu ev şu anda bir suç mahalli. Şu anda müvekkilinizin ölümünü inceliyor, bunu kendisinin yapıp yapmadığını anlamaya. teyit etmeye çalışıyoruz. Artık

size burada ihtiyacımız yok. Jerry."

Edgar kanepeye doğru yaklaştı ve Morton'a ayağa kalkmasını işaret etti.

"Haydi bakalım. Buradan çıkıp, yüzünü televizyonda göstermenin zamanı geldi. Bu senin için iyi bir reklam olur, öyle değil mi?"

Morton ayağa kalktı ve büyük bir öfkeyle dışarı çıktı. Bosch evin öne bakan camına doğru ilerledi ve perdeyi hafifçe araladı. Morton evin yan tarafından aşağı yürüyüp anayola ulaştığında, hiç zaman kaybetmeden hemen muhabirlerin arasına daldı ve kızgın bir şekilde konuşmaya başladı. Bosch söylenenleri duymuyordu. Buna ihtiyacı da yoktu.

Edgar odaya geri döndüğünde, Bosch ona ofisi arayarak, kalabalığı kontrol etmesi için Wonderland'a bir devriye arabası istemesini söyledi. Basın kalabalığının, tıpkı kendi kendine üreyen virüsler gibi dakika dakika büyüyeceğini ve açıklarının daha da artacağını hissediyordu.

Cesedin çıkartılmasının ardından evde yapılan incelemeler sırasında. Nicholas Trent'in çocuklarını buldular. Oturma odasındaki ufak masanın iki çekmecesini de dosyalarla, fotoğraflarla, içlerinde iptal edilmiş çekler bulunan birkaç kalın banka zarfı da dahil olmak üzere çeşitli finansal kayıtlarla doluydu. Trent çocuklara yiyecek ve giyecek sağlayan çeşitli hayır kurumlarına her ay ufak meblağlarda para göndermişti. Apalaş Dağları'ndan Brezilya yağmur ormanlarına, oradan Kosova'ya kadar birçok yere yıllardır çek yollamaktaydı. Bosch koçanların arasında on iki dolardan daha yüksek değerinde çeki rastlamadı. Çekmecelerde büyük olasılıkla yardım ettiği çocuklara alt düzinelerce fotoğraf ve onlardan gelen el yazısıyla dolu küçük notlar bulundu.

Bosch gece geç saatlerde televizyonda hayırseverlikle ilgili verilen birkaç amme hizmeti ilanı görmüştü. Bu konuda her zaman şüphe duyardı. Sadece bağışlanacak birkaç doların bir çocuğu açlık ve çıplaklıktan kurtarıp kurtaramayacağı değil, aynı zamanda o birkaç doların onlara ulaşip ulaşmadığı da hep kafasını karıştırırdı. Trent'in çekmecelerinde sakladığı fotoğrafların, bağış yapan herkese gönderilen genel pozlar olup olmadığını merak etti. Çocuk yazılarıyla yazılmış teşekkür notlarının kandırmaca olup olmadığını da düşündü.

Edgar masanın çekmecelerindekileri gözden geçirirken. "Adamım." dedi, "şu Trent, sanki eskiden işlemiş olduğu bir günahtan dolayı hissettiği pişmanlığın karşılığını ödemek istercesine tüm parasını bu yardım kurumlarına yollamış."

"Evet, peki ama hangi günahın bedelini ödüyordu sence?"

"Bunun cevabını hiçbir zaman bulamayabiliriz."

Edgar ikinci yatak odasını araştırmak için koridora çıktı. Bosch masanın üzerine yayılmış fotoğraflardan bazılarını inceledi. Her ne kadar savaştan, kıtlıktan, açlıktan, eziklikten yorulmuş boş ve yorgun bakışlarından yaşlarını tahmin etmek oldukça zor olsa da, bunlar henüz on yaşım geçmemiş kız ve erkek çocuklardı. Küçük beyaz bir oğlanın fotoğrafını eline aldı ve arkasını çevirdi. Çocuğun Kosova'daki savaşta yetim kaldığı yazıyordu. Ebeveynlerinin ölümüyle

sonuçlanan havan topu atışında yaralanmıştı. Adı Milos Fidor'du ve on yaşındaydı.

Bosch on bir yaşında yetim kalmıştı. Çocuğun gözlerine baktı ve kendisini gördü.

Akşam saat dörtte Trent'in kapısını kilitlediler ve üç kutu dolusu malzemeyi arabaya taşıdılar. Her ne kadar o günkü olaylara ilişkin tüm bilgilerin. Parker Center tarafından dağıtılacağı Basınla ilişkiler Ofisi tarafından duyurulmuş olsa da ufak bir grup muhabir, tüm öğleden sonra evin etrafında dolanıp durmuştu.

Muhabirler sorular sorarak yanlarına yaklaştı, fakat

Bosch, araştırmayla ilgili herhangi bir açıklama yapmaya yetkilerinin olmadığını belirtti. Kutuları bagaja yerleştirip Şef Yardımcısı Irving'le yapılacak toplantıya katılmak için şehre doğru yola çıktılar.

Bosch arabayı kullanırken kendisini rahat hissetmiyordu. Oldukça huzursuzdu, çünkü Trent'in intiharı -artık bu konuda şüphesi yoktu- çocuğun ölümü üzerine yapılan araştırmanın seyrini değiştirmişti. Sadece çocuğun kimliğini araştırıp, ihbar formlarından edindiği ipuçlarını takip etmek istediği halde. gününün yarısını Trent'in özel eşyalarını inceleyip gözden geçirerek harcamak zorunda kalmıştı.

Edgar bir süre sonra. "Sorun ne Harry?" diye sordu.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Çok suratsızsın. Normal halinin bu olduğunu biliyorum, fakat çoğunlukla bunu bu kadar açık bir şekilde göstermezsin."

Edgar gülümsedi, fakat bu gülümsemeye karşılık alamadı.

"Sadece olanları düşünüyorum. Eğer olayları daha farklı ele almış olsaydık, bu adam hâlâ yaşıyor olabilirdi."

"Haydi Harry. Yani onu sorguya çekmese miydik demek istiyorsun? Böyle bir şansımız yoktu. Eğer suçlu birisi varsa o da Thornton ve cezasını çekecek. Fakat bana sorarsan, her halükârda dünya Trent'siz çok daha güzel. Benim vicdanım rahat adamım. Bir kristal kadar berrak."

"Senin adına sevindim."

Bosch Edgar'ın pazar günü izinli olması yönünde verdiği kararı düşündü. Eğer bunu yapmasaydı. İsimlerle ilgili araştırmayı muhtemelen Edgar yapacaktı.

Böylece Kız Riders olayın dışında kalacak ve bilgi hiçbir zaman Thornton'a ulaşmayacaktı.

İçini çekli. Her şey sanki bir domino taşı mantığıyla işliyordu. Eğer, sonra, eğer, sonra, eğer, sonra.

Edgar'a, "Bu adam konusunda içgüdülerin ne diyor?" diye sordu.

"Yani, yamaçtaki çocuğu onun öldürüp öldürmediği konusunda mı diyorsun?"

Bosch başıyla onayladı.

Edgar, "Bilmiyorum." dedi. "Cevap vermeden önce çamurla ilgili laboratuvar sonuçlarını beklemeli ve kaykay konusunda kız kardeşinin yorumunu dinlemeliyim. Tabii eğer bir kız kardeşi varsa ve kimliğini tespit edebilirsek."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Fakat bir soruşturmada hangi yöne gideceğini laboratuvar sonuçlarına güvenerek belirlemek, onu hep rahatsız ederdi.

"Ya sen ne diyorsun Harry?"

Bosch Trent'in yardımında bulunup sorumluluklarını üstlendiğine inandığı çocuk fotoğraflarını düşündü. Pişmanlık duygusunu. Onun para vererek kurtulabilme şansını.

"Boşa kürek çektiğimizi düşünüyorum," dedi. "Aradığımız adam o değildi."

Şef Yardımcısı Irving, Parker Center'ın altıncı katındaki geniş odasında, masasının arkasında oturuyordu. Odada ayrıca Teğmen Grace Billets, Bosch. Edgar ve Basınla ilişkiler Ofisi'nden Sergio Medina adında başka bir görevli de yer almaktaydı. Irving'in emir subayı, Simonton isimli kadın yüzbaşı, kendisine ihtiyaç duyulabileceğini düşünerek ofisin açık kapısının önünde dikiliyordu.

Irving'in masası camdan yapılmıştı. Üzerinde Bosch'un Irving'in masasının önünde, biraz solda, oturduğu yerden okuyamadığı, bir şeyler yazılı iki sayfa kâğıttan başka bir şey yoktu.

Irving sözlerine, "Şimdi," diye başladı. "Bay Trent konusunda neler biliyoruz? Onun bir çocuk tacizcisi olduğuna ilişkin suç kayıtları var. Katledilen çocuğun kemiklerinin çıkartıldığı gömü yerine bir taş atımı mesafede yaşıyor. Ve biraz önce vurguladığımız iki konu hakkında araştırmacılar tarafından sorgulandığı günün akşamında intihar etti."

Irving masasında duran sayfalarından birini eline aldı ve içeriğini odadaki hiç kimseyle paylaşmadan kendi kendisine inceledi. Sonunda konuşmaya başladı.

"Elimde bu üç noktayı özetledikten sonra şunları ifade eden gazeteden alınmış bir makale var: 'Bay Trent sürmekte olan bir araştırmamanın konusuydu. Evinin yakınında gömülü bulunan kurbanın ölümünden onun sorumlu olup olmadığı. laboratuvar ve diğer gelişmeler ışığında değerlendirilecektir.' "

Elindeki sayfaya sessizce yeniden baktı ve sonra onu masaya indirdi.

"Güzel, az ve öz. Fakat bu açıklama, basın mensuplarının hikâyeyle ilgili susuzluğunu gidermeye yetmeyecektir. Ya da departmanımızın başına açtığı diğer sorunu halletmenize yardımcı olmayacaktır."

Bosch boğazını temizledi. Irving başta bunu dikkate almıyormuş gibi görünse de. sonradan dedektife bakmadan konuşmasına devam etti.

"Evet. Dedektif Bosch?"

"Bu yazılanlardan tam anlamıyla tatmin olmamış gibi görünüyorsunuz. Sorun şu ki. o makalede yazılanlar şu anda içinde bulunduğumuz durumla

birebir örtüşüyor. Size yamaçtaki çocuğu o adamın öldürdüğünü söylemek isterdim. Bunu onun yaptığından *emin olduğumu* söylemek isterdim. Fakat şu anda bundan çok uzaktayız ve. eğer sizin için bir anlamı varsa, sonunda bu beklentinin tam tersi bir sonuçla karşılaşacağımızı düşünüyorum."

Irving büyük bir hiddetle. "Neye dayanarak böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Bosch toplantının gerçek amacını açık seçik anlamaya başlamıştı. Irving'in masasında duran ikinci sayfanın, başkan yardımcısının basında yayınlatmak istediği metin olduğunu tahmin etti. Bu yazıda, büyük olasılıkla her şey Trent'in üzerine atılıyor ve intihar sebebi de yakalanmaktan korkması olarak gösteriliyordu. Böylece departman Thornton konusunu, bilgi sızdıran adamı, basının gözlerinden uzakta tutabilecekti. Bu durumda, departman bünyesinde çalışan bir görevlinin gizli bilgileri dışarı sızdırmasından dolayı büyük olasılıkla masum olan bir adamın kendisini öldürmesine sebep olduğunu açıklamaktan kurtaracaktı. Ayrıca yamaçtaki oğlanla ilgili dava da böylece kapatılabilecekti.

Bosch odada oturan herkesin bu yapıdaki bir davanın kapatılmasının inanılmaz derecede uzun bir zaman ve çaba alacağını bilincinde olduğunun farkındaydı. Dava basın ilgisini gün geçtikçe daha çok çekiyordu ve Trent intihar ederek kendisini tam anlamıyla öne çıkartmıştı. Tüm şüpheler ölü adamın üzerine çevrilebilir ve departman bir gün içerisinde bu işten kurtularak diğer bir davaya -çözülme şansı çok daha yüksek olan bir davaya- geçebilirdi.

Bosch bunu anlayabiliyor, fakat kabullenemiyordu. O kemikleri görmüştü. Golliher'in incinmelere ait söylediklerini duymuştu. O otopsi odasında Bosch katili bulacağına ve davayı kapatacağına ant içmişti. Departman politikalarının beraberinde getirdiği beklentiler ve yönetimin rahatlatılması onun açısından ikinci sırada geliyordu.

Ceketinin cebine uzandı ve not defterini çıkarttı. Ucu kıvrılmış olan sayfayı açtı ve sanki sayfa baştan aşağı yazıyla doluymuş gibi uzun uzun inceledi. Oysa sayfada cumartesi günü otopsi odasında yazılmış olan tek bir cümle yer almaktaydı.

Irving yeniden konuşmaya başlayana kadar gözlerini sayfada yazılı olan sayıdan ayıramadı.

"Dedektif Bosch? Size 'Neye dayanarak böyle düşünüyorsun?' diye sordum."

Bosch başını kaldırarak not defterini kapattı.

"Zamanlamaya -Trent'in o sokağa çocuk yamaca gömülmeden önce adımım dahi atmadığını düşünüyoruz- ve kemiklere yapılan analize bakarak. Bu çocuk fiziksel yönden uzun bir süre, bebekliğinden itibaren, tacize uğrayıp eziyet görmüş. Bu Trent'e uymuyor."

Irving, "Zamanlama ve kemiklerin analizleri kesin sonucu vermeyecektir," dedi. "Onlar nasıl bir sonuç yansıtırsa yansıtсын -küçük bir olasılık dahi olsa- Nicholas Trent bu davadaki faillerden biri."

"Çok küçük bir olasılık."

"Trent'in evinde bugün yaptığınız araştırmadan ne haber?"

"Altında kurumuş çamur olan bir çift eski bot bulduk. Bu kalıntılar kemiklerin bulunduğu yerden alınan toprak örnekleriyle karşılaştırılacak. Fakat bu bulgunun sonucu da kadar belirleyici olamayacak, tıpkı diğerleri gibi. Örneklerle birbirlerine uysa bile, bu çamur. Trent evinin arkasındaki arazide yürürken bulaşmış olabilir. Jeolojik olarak düşündüğünüzde. toprağın cinsi aynı."

"Başka?"

"Çok fazla şey yok. Bir de kaykay bulduk."

-Kaykay mı?"

Bosch intihar yüzünden ilgilenemediği ihbar formundan bahsetti. Anlatmaya devam ettikçe, Irving'in suratında Trent'e ait olan kaykayın yamaçtaki kemiklerle bir ilgisi olabileceği türünde bir düşüncenin belirdiğini fark etti.

"Önceliğinizin bu olmasını istiyorum," dedi. "Bu konuyu araştırmanızı ve sonuca ulaşır ulaşmaz beni bilgilendirmenizi istiyorum."

Bosch sadece kafasını sallayarak onayladı.

Billets. "Emredersiniz." diyerek araya girdi.

Irving sessizce masasında duran iki sayfa kâğıda baktı. Sonra okumadığı sayfayı -Bosch'un basına verilmesi amacıyla hazırlandığına inandığı sayfayı- aldı, masasında arkasına döndü, dokümanı büyük bir gürültüyle çalışan parçalama makinesine attı. Yeniden masasına döndü ve diğer sayfayı kaldırdı?

"Memur Medina, bunu basın mensuplarına verebilirsin."

Dokümanı, hemen ayağa kalkıp yanına gelen Medina'ya verdi. Irving saatine baktı.

"Tam altı haberlerine yetiyecek bir zamanlama," dedi.

Medina. "Amirim?" dedi.

"Evet?"

"Kanal 4'ün yayınladığı yanlış haberlerle ilgili birçok başvuru var. Biz acaba..."

"Onlara soruşturmayla ilgili detayların verilmesinin politikamıza aykırı olduğunu söyle. Ayrıca departmanın herhangi bir özel bilginin basına sızdırıldığını kabullenmeyeceğini ya da böyle bir şeye müsaade etmeyeceğini de sözlerine ekleyebilirsin. Bu kadar Memur Medina."

Medina soracak başka bir sorusu varmış gibi durakladı, fakat sonra vazgeçip selam verdi ve ofisten çıktı.

Irving emir subayına işaret etti, kadın dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Şef yardımcısı başını çevirdi, sırasıyla Billets'e, sonra Edgar'a ve en son da Bosch'a baktı.

"Şu anda oldukça hassas bir konumdayız," dedi. "Nasıl bir yol izleyeceğimiz açık mı?"

Billets ve Edgar aynı anda, "Evet," dedi.

Bosch sesini hiç çıkartmadı. Irving ona baktı.

"Dedektif, söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Bosch cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Sadece o çocuğu öldüren kişiyi bulacağımı ve kodese yollayacağımı söylemek istiyorum. Eğer bu Trent ise sorun yok. Her şey yolunda. Fakat eğer o değilse, araştırmaya devam edeceğim."

Irving masasında bir şey gördü. Bir saç teli ya da ona benzer bir şey. Bosch'un göremediği kadar küçük bir şey. Irving onu iki parmağıyla kavradı ve arkasındaki çöp kovasına attı. Parmaklarını kâğıt parçalama makinesinin üzerinde gezdirirken Bosch onu izledi ve bunun ona yönlendirilmiş bir tehdidin ifadesi olup olmadığını merak etti.

"Her dava çözülmez Dedektif, davaların tümü çözülebilir nitelikte değildir." dedi. "Yeri gelir, görevlerimiz daha önemli konuları düşünmemizi gerektirebilir."

"Bana araştırmayı sonlandırmam için belirli bir tarih verecek misiniz?"

"Hayır Dedektif. Size sizi anladığımı söylüyorum. Ve sadece sizin de beni anladığınızı umuyorum."

"Thornton işi ne olacak?"

"Bu durum iç bünyemizde araştırmaya alındı. Bunu sizinle şu anda tartışamam."

Bosch büyük bir hayal kırıklığıyla başını salladı.

Irving sert bir şekilde. "Kendinize, ne yaptığınıza ve adımlarınıza dikkat edin Dedektif Bosch." dedi. "Size karşı şu ana kadar gereğinden fazla sabır gösterdim. Bu davada ve daha öncekilerde."

"Thornton'un yaptığı şey davayı altüst etti. O..."

"Eğer olanlardan sorumlu tutulursa, değerlendirme buna göre yapılacaktır. Fakat onun boşlukta hareket etmediğini aklınızdan çıkartmayın. Dışarı sızdırabilmesi için bilgiyi bir yerlerden alması lazım. Soruşturma hâlâ devam ediyor."

Bosch Irving'e baktı. Verilen mesaj oldukça açıktı. Eğer Bosch Irving'le ortak çalışmazsa. Kız Rider da Thornton ile birlikte cezalandırılacaktı.

"Beni anladınız mı Dedektif?"

"Sizi anladım. Açık seçik anladım."

Edgar'ı Hollywood Şubesi'ne bırakıp Venice'e doğru yol almaya başlamadan önce. Bosch kaykayın da bulunduğu kanıt kutusunu bagajdan çıkarttı ve Parker Center'daki SID laboratuvarına taşıdı. Girişte Antoine Jesper ile görüşmek istediğini belirtti. Beklerken elindeki kaykayı inceledi. Yaprak şeklinde ince tabakalara ayrılabilen bir ahşaptan yapılmış gibi görünüyordu. Birkaç figürün yer aldığı -en göze batanları tam ortaya yerleştirilmiş olan bir kafatası ve altında çapraz şekilde yerleştirilmiş iki kemikti- yüzeyi verniklenmişti.

Jesper alttaki girişe geldiğinde. Bosch ona kanıt kutusunu uzattı.

"Bu kaykayı kimin yaptığını, ne zaman yapıldığını ve nerede satıldığını öğrenmek istiyorum." dedi. "Bu çok önemli, birinci öncelik... Bu davada ensemde altıncı kattaki adam var."

"Sorun değil. Bunun ne tür bir kaykay olduğunu sana hemen şimdi bile söyleyebilirim. Bu bir Boney tahtası. Artık üretilmiyor. Adam işi bırakıp sanırım Hawai'ye yerleşti."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü çocukken ben de kaykaya binerdim ve bu benim hep istediğim, fakat hiçbir zaman alamadığım bir kaykaydı. Oldukça büyük bir tesadüf, ha?"

"Ne tesadüfü?"

"Boney kaykayı ve dava. Biliyorsun işte, kemikler."

Bosch başıyla onayladı.

"Her neyse. Mümkün olan tüm bilgileri bana yarına kadar iletmeni istiyorum."

"Deneyelim. Ama söz ver..."

"Yarın Antoine. Altıncı kat. hatırladın mı? Yarın seni arayacağım."

Jesper başını salladı.

"En azından bana yarın sabah da çalışma fırsatı tanı."

"Tamam, anlaştık. Mektup ve zarfla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

Jesper başını olumsuz anlamda salladı.

"Henüz bir şey yok. Boyaların hemen hepsi denendi, fakat hiçbir sonuç alınamadı. Bu konuda işine yarayabilecek bir şeyler çıkabileceğine inanmıyorum Harry, buna güvenme."

"Tamam Antoine."

Bosch onu orada kutuyla birlikte bıraktı.

Hollywood'a geri dönerken arabayı Edgar'ın kullanmasına müsaade etti. Bu arada evrak çantasından ihbar formunu çıkarttı ve cep telefonu ile Sheila Delacroix'i aradı. Kadın telefonu hemen açtı, Bosch kendisini tanıttı ve başvurusunun kendisine iletildiğini belirtti.

Kadın, "O Arthur mu?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz Bayan. Sizi bu yüzden arıyorum."

"Ah."

"Yarın sabah ortağımla birlikte sizi ziyaret edip. Arthur hakkında konuşmamız ve biraz bilgi almamız mümkün mü?"

Bulunan kemiklerin erkek kardeşinize ait olup olmadığını belirlememizde bize çok yardımcı olacaktır."

"Anlıyorum. Evet. Eğer sizce de uygunsa buraya gelebilirsiniz."

"Orası neresi Bayan?"

"Ah. Evim. Miracle Mile'daki Wilshire'in hemen dışı."

Bosch elindeki kayıt formunda yer alan adrese baktı.

"Orange Grove'da."

"Evet, doğru."

"Sabah saat sekiz otuz sizin için çok mu erken olur?"

"Memur Bey. Eğer size yardım edebilirsem çok memnun olacağım. O adamın böyle bir şey yaptıktan sonra yıllar boyunca orada yaşadığını düşünmek beni rahatsız ediyor. Kurban kardeşim olmasa bile..."

Bosch Trent'in kemik davasında tamamıyla masum olabileceğini kadına söylemenin bir işe yaramayacağına karar verdi. Dünyada televizyonda gördükleri her şeye inanan birçok insan vardı.

Bunun yerine, Bosch kadına cep telefonu numarasını verdi ve eğer bir şey olur da ertesi sabah için kararlaştırmış oldukları saat onun açısından problem yaratırsa, aramasını söyledi.

Kadın. "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Size yardım etmek istiyorum. Eğer bu Arthur ise, bunu bilmek istiyorum. Bir yarım bulunan cesedin o olmasını istiyor, böylece her şeyin bittiğini bileceğim. Diğer yarım ise onun başka birisi olmasını istiyor. Böylece onun oralarda bir yerlerde yaşadığını düşünmeye devam edebilirim. Belki de kendi ailesini kurmuştur."

Bosch. "Anlıyorum," dedi. "Yarın sabah görüşürüz."

Venice'e yaptığı yolculuk oldukça yorucuydu ve Bosch yarım saatten daha da geç kalmıştı. Gecikme süresi, park yeri aramakla geçirdiği zaman ve sonunda başka şansı kalmayıp kütüphanenin arkasına park edene kadar harcadığı ek zamanla iyice perçinlenmişti. Gecikmesi, mutfağı toparlamakla uğraşan Julia Brasher açısından herhangi bir rahatsızlık yaratmamıştı. Brasher Bosch'a salona gidip teybe müzik koymasını, sonra da sehpa da duran şişeden kadehine şarap doldurmasını söyledi. Ona dokunmak ya da öpmek için hiçbir harekette bulunmamıştı, fakat Bosch'a karşı takındığı tavır oldukça sıcaktı. Bosch her şeyin yolunda olduğunu düşündü, belki de Brasher'ın böyle davranmasının sebebi, geçen geceki gafiydi.

Bili Evans'ın New York'ta, Village Vanguard'da verdiği konserin CD'sini seçti. Bu CD onda da vardı ve bunun mükemmel bir yemek müziği olabileceğini biliyordu. Kendisine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve Brasher'ın etrafa koyduğu şeyleri inceleyerek oturma odasında dolanmaya başladı.

Beyaz tuğla şöminenin kenarları, bir gece önce bakmaya fırsat bulamadığı çerçevelenmiş küçük fotoğraflarla doluydu. Bazıları arkalarındaki desteklere dayandırılmış ve diğerlerinden daha öne yerleştirilmişti. Bazı fotoğraflar, tahminince Brasher'ın seyahatleri sırasında ziyaret ettiği yerlerdi. Faaliyetteki bir volkanın havaya duman ve erimiş kalıntılar püskürtürken çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Bir köpekbalığının sivri uçlu dişleri ve açık ağzının sualtında çekilmiş bir resmi vardı. Katil balık sanki kameraya doğru yönelmişti - ve çeken her kimse, kameranın tam arkasındaydı. Fotoğrafın kenarından fotoğrafçının -Bosch bunun Brasher olduğunu tahmin etmişti- korunmak için girdiği kafesin demirlerinden biri görünüyordu.

Yine Bosch'un tahminine göre. Avustralya'da çekilen. Brasher'ın her iki yanında birer Aborjin'in dikildiği diğer bir fotoğraf vardı. Ayrıca Bosch'un nerede çekildiği konusunda en ufak bir fikri dahi olmadığı, çeşitli egzotik yerlerde ya da engebeli arazilerde Brasher'ın sırtında çantası, farklı insanlarla

birlikte çekilmiş birçok fotoğrafı diziliydi. Julia hiçbir fotoğrafta doğrudan kameraya bakmıyordu.

Şömine rafının ucunda, sanki diğer fotoğrafların arkasına saklanmış gibi, Julia Brasher'ın daha gençken, kendisinden yaşça biraz daha büyük bir adamla çekilmiş ve küçük altın rengi çerçeveye konmuş bir fotoğrafı vardı. Bosch fotoğrafların arkasına doğru uzandı ve çerçeveyi daha iyi görebilmek için havaya kaldırdı. Çift, bir restoranda ya da belki de bir evlilik töreninde, masada oturuyordu. Julia'nın üzerinde bej renkli, dekolte bir gece elbisesi vardı. Adam ise smokin giymişti.

Julia mutfaktan. "Biliyor musun, bu adam Japonya'da tam bir ilah." diye seslendi.

Bosch çerçeveyi yerine koyup mutlağa doğru yürüdü. Brasher'ın saçları açıktı. Bosch hangi saç modelinden daha çok hoşlandığına karar veremedi.

"Bili Evans mı?"

"Evet. Sanki oradaki tüm radyo kanalları onun şarkılarını çalmak için kurulmuş..."

"Bana Japonya'da bulunduğunu söyleme sakın."

"İki ay kadar. Büyüleyici bir yer."

Bosch, Brasher'ın tavuk ve kuşkonmazla 'risotto' pişirdiğini tahmin etti.

"Güzel kokuyor."

"Teşekkürler. Umarım tadı da öyledir."

"Peki, söyle bakalım, sen neden kaçırıyorsun?"

Kadın başını ocaktan kaldırarak Bosch'a baktı. Yemeği karıştırdığı kaşığı tutan eli olduğu yerde sabitlenmişti.

"Ne?"

"Bilirsin işte, tüm şu seyahatler. Babanın avukatlık firmasını bırakarak köpekbalıklarıyla yüzmeye gitmen ve volkanların içine dalman. Bunun sebebi o yaşlı adam mı. yoksa işlettiği o avukatlık firması mıydı?"

"Bazı insanlar benim belki de bir şeye doğru koştuğumu düşünebilirler."

"Şu smokinli adam mı?"

"Harry, silahını belinden çıkart. Ayrıca polis kimliğini de kapıda bırak. Ben hep öyle yapıyorum."

"Affedersin."

Brasher ocaktaki işinin başına döndü. Bosch ilerleyerek kadının arkasında dikildi. Ellerini omzuna yerleştirdi ve parmaklarını omurgasının üzerindeki çukur noktaya bastırdı. Brasher karşı koymadı. Bir süre sonra Bosch kadının kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Brasher'ın tezgâhta duran boş kadehini gördü.

"Gidip şarap getireyim."

Elinde kadeh ve şarap şişesiyle geri döndü. Brasher'ın kadehini tekrar doldurdu, kadın kadehini kaldırıp Bosch'unkine tokuşturdu.

"Bir yere *doğru* ya da bir yerden doğru, kaçmanın şerefine," dedi. "Sadece koşup kaçmaya."

"Ya 'Sıkı Sarıl'a ne oldu?"

"Onun da şerefine."

"Bağışlama, barışma ve uzlaşmanın şerefine."

Kadehlerini yeniden tokuşturdular. Bosch kadının arkasına dolandı ve yeniden boynunu ovmaya başladı.

"Biliyor musun, dün gece sen gittikten sonra anlattığın hikâyeyi düşündüm," dedi.

"Hikâyeyi mi?"

"Şu mermi ve tünelle ilgili olanı."

"Ve?"

Brasher omuzlarını silkti.

"Hiç. Sadece çok şaşırtıcıydı."

"Biliyor musun, o günden sonra, aşağıya inip karanlıkta kaldığımda artık korkmuyorum. Bunun üstesinden geleceğimi biliyorum. Bunun sebebini sana açıklayamam. sadece biliyorum işte. Tabii ki bu saçma bir durum, çünkü -orada, burada ya da başka bir yerde- nerede olursa olsun bunun garantisi yok. Başıma gelen bu olay beni bir şekilde umursamaz ve korkusuz yaptı."

Bosch'un elleri bir an için hareketsiz kaldı.

"Aşırı derecede umursamazlık pek iyi bir şey değil." dedi. "Namlunun önünden çok sık geçiyorsun, sonunda canın yanacak."

"Hmmm. Bana ders vermeye mi başladın Harry? Yoksa benim eğitmenim mi olmak istiyorsun?"

"Hayır. Silahımı ve kimliğimi kapıda bıraktım, unuttun mu?"

"Öyleyse tamam."

Bosch'un elleri hâlâ ensesindeyken. Brasher arkasına döndü ve adamı öptü. Elinden tutarak yürümeye başladı.

"Biliyor musun, 'risotto'nun en güzel yanı, istediğin kadar bekletebilirsin."

Bosch gülümsedi.

Sevişmelerinin ardından Bosch yataktan kalktı ve oturma odasına gitti.

Brasher. "Nereye gidiyorsun?" diye arkasından seslendi.

Bosch'tan cevap alamayınca, ona ocağı yakmasını söyledi. Bosch odaya elinde altın çerçeveli fotoğrafla geri döndü. Yatağa oturdu ve yatağın yanındaki komodinde duran lambayı yaktı. Ampul düşük voltajlıydı, etrafa lambanın gölgesi yayıldı. Yatak odası hâlâ oldukça loştu.

Julia, kalbine baskı yapmaması konusunda onu uyarıyormuş gibi bir ses tonuyla, "Harry, ne yapıyorsun?" dedi. "Ocağı yaktın mı?"

"Evet, üç elli. Bana bu adamdan bahset."

"Neden?"

"Sadece bilmek istiyorum."

"Bu özel bir hikâye."

"Biliyorum. Fakat bana anlatabilirsin."

Brasher uzanıp fotoğrafı kapmak istedi, fakat Bosch onu kadının ulaşamayacağı bir mesafeye çekti.

"O mu? Senin kalbini kırıp kaçmana sebep olan o mu?"

"Harry. Polis kimliğini kapıda bıraktığını düşünüyordum."

"Bıraktım. Sırf kimliğimi değil, elbiselerimi de. her şeyimi."

Brasher gülümsedi.

"Peki, ama sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Brasher kafasının altında bir yastıkla sırtüstü yatıyordu. Bosch fotoğrafı komodine bıraktı, geri dönüp kadının yanına uzandı. Örtünün altından uzanıp kollarını kadının vücuduna doladı ve sıkı bir şekilde kendisine doğru çekti.

"Bak. acılarımızı ve içimizdeki yaraları değiş tokuş etmek ister misin? Benim kalbim aynı kadın tarafından iki kez kırıldı. Ve ne oldu biliyor musun? Onun resmini çok uzun süre tuttum. Ve sonra yeni yılın ilk gününde, artık yeterince durduğuna karar verdim. Fotoğrafını indirdim. Sonra göreve çağırıldım ve seninle tanıştım."

Brasher gözlerini hafifçe ileri geri oynatarak Bosch'un yüzüne baktı. Sanki adamın yüzünde ufacık da olsa bir samimiyetsizlik arıyordu.

Sonunda. "Evet." dedi. "Benim kalbimi o kırdı. Tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Bu gıcık kim?"

Brasher gülmeye başladı.

"Harry, sen benim kararmış zırlı şövalyemsin. Öyle değil mi?"

Brasher kendisini yukarı çekip oturma pozisyonu aldı, yatak örtüsü göğsünden aşağı kaymıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Firmada çalışıyordu. Ona gerçekten vurulmuştum. Ve sonra... sonra her şeyin bittiğine karar verdi, bana ihanet ederek gizli şeyleri babama anlatmaya başladı."

"Ne tür şeyler?"

Brasher başını salladı.

"Başka birisine bir daha anlatmayacağım türde şeyler."

"Bu fotoğraf nerede çekilmişti?"

"Ah. bir firma yemeğinde; büyük olasılıkla yılbaşı yemeğinde. tam olarak hatırlamıyorum. Birçok yemek düzenlenirdi."

Bosch kadını çevirdi. Öne doğru eğildi ve kadının sırtını tam dövmenin üzerinden öptü.

"O orada olduğu sürece firmada daha fazla kalamazdım. Bu yüzden ayrıldım. Seyahat etmek istediğimi söyledim. Babam bunun bir orta yaş krizi olduğunu düşünmüştü. çünkü otuzumu geçmiştim. Ben de onun böyle düşünmesine ses

çıkartmadım. Artık ona yapmak istediğimi söylediğim şeyi -seyahati- yapmak zorundaydım. İlk önce Avustralya'ya gittim. Orası aklıma gelen en uzak yerdı."

Bosch kendisini yukarı çekti ve iki yastığı sırtına koydu. Sonra Brasher'ın sırtını göğsüne dayadı. Kadının başını öptü ve burnunu saçlarının arasına gömdü.

Brasher. "Firma sayesinde çok para kazanmıştım," diye devam etti. "Telaşlanmama gerek yoktu. Sadece istediğim yerlere gittim, bana uygun olduğunu düşündüğüm basit işlerde çalıştım. Yaklaşık dört yıl boyunca evime uğramadım. Ve sonunda oraya gittiğimde, akademiye katıldım. Sahil yolunda yürürken Venice toplum servis ofisini fark ettim. İçeri girdim ve bir broşür aldım. O andan itibaren her şey büyük bir hızla gelişti."

"Senin geçmişin düşüncesizce hareketler ve pervasız karar verme süreçleriyle dolu. Bu durumun eleme sınavını gerçekleştiren görevlilerce nasıl karşılandı?"

Brasher. Bosch'un böğrüne kaburgalarını hafifçe sızlatacak şekilde dirsek attı. Bosch gerildi.

"Ah, Harry, özür dilerim. Unuttum."

"Evet, tabii."

Brasher güldü.

"Sanıyorum siz eski elemanlar, departmanın son birkaç yıldır 'olgun' kadın polis okulu öğrencileri olarak isimlendirdikleri kişilere ne kadar çok zaman ayırdığının farkındasınız."

Anlatmaya çalıştığı noktanın altını çizmek amacıyla kalçalarını sallayıp, Bosch'un cinsel organına bastırdı.

"Ve iş testosterona gelince," dedi, "bugün o kaz kafalı yaşlı adamla neler olduğunu anlatmadın."

Bosch inledi, fakat cevap vermedi.

Brasher. "Biliyor musun." dedi, "bir gün Irving taşıdığımız kimliklerin ahlaki sorumluluklarıyla ilgili konuşmak için sınıfa gelmişti. Ve herkes o herifin altıncı kattaki odasında, büyük olasılıkla yılın günlerinden daha fazla sayıda farklı birtakım işler çevirdiğini biliyordu. Adam klasik bir yalancıydı. Dershanedeki alaycı havayı hissetmemek mümkün değildi."

Brasher'ın kullandığı alaycı' kelimesi, Bosch'a Antoine Jesper'in yamaçta bulunan kemiklerle kaykayın üzerine çizili kemikler arasında kurduğu benzetmeyi hatırlattı. Davayla ilgili düşünceler kafasına üşüşmeye başlayınca, vücudunun gerildiğini hissetti. Oysa araştırmadan uzak bir vahada mola vermişti sanki.

Brasher gerginliği hissetti.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey yok."

"Birdenbire gerildin."

"Davadan dolayı galiba."

Brasher bir an için sessiz kaldı.

Sonra, "Bunun oldukça ilginç bir durum olduğunu düşünüyorum." dedi. "O kemiklerin yıllar boyunca orada durduktan sonra, birdenbire yeryüzüne çıkması. Tıpkı bir hayalet ya da ona benzer bir şey gibi."

"Burası kemikler şehri. Ve hepsi de yeryüzüne çıkmayı bekliyor."

Bosch sustu.

"Irving ya da kemikler veya dava ve hatta buna benzer başka bir şey hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne istiyorsun peki?"

Bosch cevap vermedi. Brasher yüzünü Bosch'a döndü ve onu yastıklardan kurtulup yatakta sırtüstü uzanana kadar aşağıya itti.

"Olgun bir kadının tüm gerginliğini üzerinden yeniden almasına ne dersin?"

Bosch'un gülümsememesine olanak yoktu.

Bosch tan ağarmadan yola koyulmuştu. Julia Brasher'ı yatağında uyurken bırakmış, ilk önce Abbot's Habit'te durup bir kahve içtikten sonra evine doğru ilerlemeye başlamıştı. Venice, sokaklarındaki sabah sisiyle tam bir hayalet şehri andırıyordu. Fakat Hollywood'a yaklaştıkça sokaklardaki arabaların ışıkları çoğaldı ve Bosch'a kemikler şehrinin yirmi dört saat uyanık kalan bir yerleşim merkezi olduğunu hatırlattı.

Evde duş aldı ve üzerini değiştirdi. Sonra yeniden arabasına bindi ve Hollywood Şubesi'ne giden yokuştan aşağı indi. Büroya ulaştığında saat 7:30'du. Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dedektif çoktan işbaşı yapmış, dava ve kâğıt işlerini takibe başlamıştı. Edgar onların arasında değildi. Bosch evrak çantasını yere koydu, kahve almak ve birilerinin kahvaltı için kurabiye getirip getirmediğini görmek amacıyla devriye ofisine yürüdü. John Q büyük bir inatla, hemen her gün bölümdekilere kurabiye getiriyordu. Bu onun açısından, yaptıkları işin ne kadar zor olduğunu bilen ya da en azından bu durumu anlayan insanların bulunduğunu göstermenin basit bir yoluydu. Polisler, her gün. her şubede kimliklerini sırtlanır ve halkın kendilerini anlamadığı, onları sevmediği ve çoğu durumda onları tamamen küçümsediği yerlerde ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırlardı. Bosch bir kutu kurabiyenin nasıl her şeyi yumuşatabildiğini düşünmüş ve bu durumu çok şaşırtıcı bulmuştu.

Bardağına kahve doldurup kutuya bir dolar attı. Tezgâhta duran ve devriye elemanları tarafından çoktan talan edilen kutudan bir tane kurabiye aldı. Hiç şaşırmamıştı. Bunlar çiftçilerin gittiği marketlerde satılan *Bob's Donuts'* ti. Mankiewicz'in masasında oturmuş, koyu renk kaşlarını çatmış, elindeki yapılanma çizelgesini incelediğini fark etti.

"Hey, Mank, sanıyorum ihbar formlarına A derecesindeki bir görevli bakacak. Bilmek istersin diye düşündüm."

Mankiewicz yaptığı işten başını kaldırmadan konuştu.

"İyi. Elemanlarım bu işten ellerini eteklerini çekebilecekleri zaman bana haber ver. Önümüzdeki birkaç gün süresince. ofiste daha az kişiyle çalışacağız "

Bosch bunun Mankiewicz'in personelde değişiklik yapacağı anlamına geldiğini biliyordu. Arabalarda çalıştırılacak yeterince memur olmadığına - izinlerden, mahkeme nöbetlerinden, hastalık raporlarından dolayı- masada görevli polisler arabalara dağıtılırdı.

"Anlaşıldı."

Bosch dedektif odasına geri döndüğünde. Edgar hâlâ masasında değildi. Bosch kahve ve kurabiyesini masasına bıraktı, bir arama başvuru formu almak için kamu dosya dolabına gitti. İlerleyen on beş dakika süresince. Queen of Angels'taki rapor sorumlusuna daha önceden yolladığı arama başvuru formuna ek doldurmakla uğraştı. Tahminen 1975 ila 1985 yılları arasında Arthur Delacroix'e ait tüm dosyaları gözden geçirme talebinde bulundu.

İş bittiğinde kâğıdı faks makinesine yerleştirdi ve bir gün önce hastanelere dağıtılacak formları onaylayıp imzalayan Yargıç John A. Houghton'a yolladı. Forma yargıcın ek başvurusu en kısa sürede incelemesini, çünkü bunun kemiklerin kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabileceğini ve soruşturmanın yönünü tamamen değiştirebileceğini belirten bir not eklemişti.

Bosch masasına döndü, arşivi araştırırken bulduğu kayıp kişi rapor tomarını çekmecesinden çıkarttı. Büyük bir hızla, sadece üzerlerinde kayıp kişilerin isimlerinin yazıldığı kutucuğa bakarak, formlara göz atmaya başladı. On dakikada işini bitirmişti. Formların arasında Arthur Delacroix'e ait hiçbir rapor yoktu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, çocuğun kız kardeşine bunu sormaya karar verdi.

Saat sekiz olmuştu. Bosch kız kardeşi ziyaret etmeye hazırdı. Fakat Edgar hâlâ ortalarda yoktu. Bosch kurabiyesinin kalanını yedi ve ofisten çıkmadan önce ortağına on dakikalık bir şans daha tanımaya karar verdi. On yıldan daha uzun süredir Edgar'la çalışıyordu ve ortağının bu huyundan hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Yemeğe geç kalmak başka bir şeydi, davaya geç kalmak ise bambaşka bir şey. Bir cinayet araştırma görevlisi olarak. Edgar'ın ağırkanlılığını görevine karşı bir sorumsuzluk olarak değerlendirmişti.

Telefonu çaldı. Bosch arayanın gecikeceğini bildiren Edgar olacağını düşünerek kızgın bir sesle telefonu cevapladı. Fakat arayan Edgar değildi. Hatta Julia Brasher vardı.

"Yani sen şimdi bir kadını kimsesiz ve çaresiz bir şekilde yatakta bıraktın, öyle mi?"

Bosch gülümsedi. Edgar'a duyduğu kızgınlık bir anda uçup gitmişti.

"Beni bekleyen oldukça zor bir gün vardı." dedi. "Çıkmak zorundaydım."

"Biliyorum, ama en azından hoşça kal diyebilirdin."

Bosch Edgar'ın ekip odasına girmek üzere olduğunu gördü. Edgar kahve, kurabiye ve spor sayfası alışkanlığına dalmadan önce bürodan çıkıp gitmek istiyordu.

"Bak. sana şimdi hoşça kal diyorum, tamam mı? Şu anda bir işin tam ortasındayım ve hızlıca devam etmem gerekiyor."

"Harry..."

"Ne?"

"Telefonu yüzüme kapatacağını ya da buna benzer bir şey yapacağını zannettim."

"Yapmıyorum, fakat gitmek zorundayım. Bak. sen vardiyaya çıkmadan önce geleceğim, tamam mı? Büyük olasılıkla o saate kadar dönerim."

"Tamam. Görüşürüz."

Bosch telefonu kapattı. Edgar masasına gelip, rulo yapılmış spor sayfasını yerine koyunca hemen ayağa fırladı.

"Hazır mısın?"

"Evet, sadece gidip..."

"Haydi gidelim. Kadını bekletmek istemiyorum. Büyük olasılıkla bize kahve ikram eder."

Bosch kapıya doğru yürürken, faks makinesinin gelenler tepsisine göz attı. Form Yargıç Houghton tarafından imzalanmış ve geri fakslanmıştı.

Bosch elindeki formu Edgar'a göstererek arabaya doğru yürürken, "İş üzerindeyiz." dedi. "Gördün mü? Ne kadar erken gelersen, o kadar çok iş yaparsın."

"Bunun anlamı ne? Bana taş mı atıyorsun?"

"Nasıl yorumluyorsan öyledir."

"Sadece biraz kahve istiyorum."

Sheila Delacroix, şehrin Miracle Mile olarak adlandırılan bölgesinde yaşıyordu. Burası Wilshire'ın güneyinde yer alan, ancak yakınındaki Hancock Park'ın standartlarını pek yakalayamayan, yine de ferdiyeti sağlamak amacıyla gösterişsiz üslupta çeşitli değişiklikler yapılmış müstakil evlerin ve bakımlı apartmanların bulunduğu nezih bir muhitti.

Delacroix'in evi, sahte Beaux Arts tarzında inşa edilmiş bir dubleksin ikinci katındaydı. Dedektifleri evine arkadaşça bir tavırla davet etti, fakat Edgar'ın sorduğu ilk soru kahveyle ilgili olunca, kadın bunun dinine aykırı olduğunu belirtti. Delacroix onun yerine çay önerince, Edgar tereddütsüz kabul etti. Bosch ise içecek bir şey istemediğini belirtti. Kahveyi yasaklayan dinin hangisi olduğunu merak etmişti.

Kadın Edgar'ın çayını hazırlarken, onlar da oturma odasında yerlerine yerleştiler. Delacroix içeri seslenerek sadece bir saati olduğunu, sonra işe gitmek için evden çıkması gerektiğini belirtti.

Kadın mutfaktan elinde kenarından çay torbası kâğıdının sarktığı bir kupa çayla çıktığında Bosch, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu. Kadın bardağı Edgar'ın yanında duran sehpadaki bardak altlığının üzerine bıraktı. Uzun boylu, kısa kesilmiş sarı saçları olan, hafif kilolu bir kadındı. Bosch kadının makyajının çok ağır olduğunu düşündü.

Kanepeye yerleşirken. "Rol dağıtım temsilcisiyim," dedi. "Çoğunlukla bağımsız filmlerde ve bazı televizyon kanallarında çalışıyorum. Aslında bu hafta bir polis şovu hazırlıyorum."

Bosch Edgar'ın çaydan yudumlayışını ve yüzünü buruşturuşunu seyretti. Sonra poşetin ucundaki kâğıttaki çay markasını okuyabilmek için kupayı eline aldı.

Delacroix, "Harman çay," dedi. "Çilek ve ahududu. Hoşunuza gitti mi?"

Edgar kupayı bardak altlığına koydu.

"Güzel."

"Bayan Delacroix? Eğlence sektöründe çalıştığınız için soruyorum. Nicholas Trent adında birisini tanıyor olabilir misiniz?"

"Lütfen, bana Sheila deyin. Şimdi, şu isim. Nicholas Trent. Tanıdık geliyor, fakat nereden hatırladığımı bilmiyorum. Bu adam bir aktör ya da yapımcı mı?"

"İkisi de değil. O Wonderland'de yaşayan adam. Bir set modacısıydı. yani dekoratörü demek istedim."

"Ah. şu televizyondaki adam, intihar eden... İsminin tanıdık gelmesine şaşırmamak lazım."

"Yani onu iş çevresinden tanıımıyorsunuz?"

"Hayır, tanımıyorum."

"Peki, bunu size sormalıydım. Sanıyorum konuyu oldukça dağıttık. İşe erkek kardeşinizle başlayalım. Bize Arthur'dan bahsedin. Görebileceğimiz bir fotoğrafı var mı?"

Kadın ayağa kalkıp Bosch'un sandalyesinin arkasına doğru yürürken. "Evet." dedi, "İşte burada."

Bosch'un o ana kadar farkına varmadığı, bel hizasındaki bir dolaba doğru yürüdü. Dolabın üzeri Julia Brasher'ın evinde gördüğüne benzer bir şekilde çeşitli fotoğraflarla donatılmıştı. Delacroix bunlardan birisini seçti, geri döndü ve fotoğrafı Bosch'a uzattı.

Çerçevesiz fotoğrafta bir kız ve oğlan basamaklara oturmuştu. Bosch bu basamakların kadının kapısını çalmadan önce tırmandıklarıyla aynı olduğunu fark etti. Oğlan kızdan çok daha küçüktü. Her ikisi de gülümsüyordu. Suratlarındaki gülümseme, çocuklara gülümsemeleri söylendiğinde ortaya çıkan manzaranın aynısıydı - birçok dış ve yukarı doğru kıvrılmayan bir ağız.

Bosch fotoğrafı Edgar'a uzattı ve kanepeye geri oturan Delacroix'e baktı.

"Şu basamaklar... fotoğraf burada mı çekildi?"

"Evet, burası bizim büyüdüğümüz ev."

"Kaybolduğu zaman, burada mı yaşıyordu?"

"Evet."

"Onun eşyaları hâlâ evde mi?"

Delacroix üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Hayır, hepsi gitti. Tüm eşyalarını, kilisede yoksulların yararına yapılan kermese verdim. Bu uzun bir süre önceydi."

"Hangi kiliseye?"

"Wilshire Church of Nature'a."

Bosch sadece başını sallamakla yetindi.

Edgar, "Kahve içmenizi yasaklayan onlar mı?" diye sordu.

"Kafeinli hiçbir şey içmem."

Edgar fotoğrafı çayının yanına koydu.

"Ona ait başka fotoğraf var mı?" diye sordu.

"Tabii ki. bir kutu dolusu eski fotoğraf var."

"Bakabilir miyiz? Bilirsiniz işte, konuşmaya devam ederken demek istedim."

Delacroix'ın kaşları kafası karışmış gibi çatıldı.

Bosch. "Sheila." dedi. "Kemiklerin yanında bazı elbiseler de bulduk. Fotoğraflara bakarak, herhangi birisinde bulduklarımıza benzer giyecekler görüp göremeyeceğimizi anlamak istiyoruz. Bunun araştırmaya faydası olacaktır."

Kadın taşıyla onayladı.

"Anlıyorum. Tamam, hemen geri döneceğim. Koridordaki dolaba kadar gitmem lazım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bunu kaldırabilirim."

Kadının odadan çıkmasının ardından. Edgar öne eğilerek fısıltıyla. "Şu Church of Nature çayı sidik gibi." dedi.

Bosch fısıltıyla, "Sidiğin tadının nasıl olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Faka bastığını anlayınca. Edgar'ın gözlerinin etrafındaki deri sıkıntıdan gerildi. O henüz karşılık vermeye fırsat bulamadan. Sheila Delacroix elinde eski bir ayakkabı kutusuyla içeri girdi. Kutuyu sehpaye koydu ve kapağını açtı. İçi darmadağın duran fotoğraflarla doluydu.

"Bunlar herhangi bir şeye göre sıralı ya da düzenli değil. Fakat birçoğunda kardeşimi göreceksiniz."

Bosch kutuya doğru eğilip ilk fotoğraf kümesini alan Edgar'ı işaret etti.

"Ortağım onlara bakarken, neden bana kardeşinizden ve ne zaman kaybolduğundan bahsetmiyorsunuz?"

Sheila başıyla onayladı ve anlatmaya başlamadan önce düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"1980 yılı, Mayıs'ın dördü. Okuldan eve gelmedi. İşte böyle. İşte bu kadar. Onun evden kaçtığını zannettik. Bana kemiklerin yanında giyecek bulduğunuzu söylediniz. Babam o zaman dolaplara bakmış ve Arthur'un yanına yiyecek aldığını söylemişti, işte onun evden kaçtığını düşünmemize yol açan buydu."

Bosch ceketinin cebinden çıkarttığı not defterine bir şeyler karaladı.

"Ortadan kaybolmadan birkaç ay kadar önce kaykaydan düşerek yaralandığını söylemişsiniz."

"Evet. kafasını vurmuştu ve bir operasyon geçirmek zorunda kaldı."

"Kaybolduğu gün, kaykayını da beraberinde götürmüş müydü?"

Kadın bunu uzun süre düşündü.

"Uzun yıllar önceydi... bildiğim tek şey, onun o kaykayı çok sevdiğiydi. Sanırım bu yüzden yanına almıştı. Fakat ben sadece giysileri hatırlıyorum. Babam bazı giysilerin yerlerinde olmadığını fark etmişti."

"Kardeşinizin kaybolduğunu ihbar ettiniz mi?"

"O günlerde ben on altı yaşındaydım, bu yüzden bu konuda bir şey yapmadım. Babam polisle konuşmuştu. Bundan eminim."

"Arthur'un kaybolduğuna dair bir kayıt bulamadım. Babanızın bunu bildirdiğinden emin misiniz?"

"Onunla birlikte gitmiştim."

"Orası Wilshire Karakolu muydu?"

"Galiba, fakat gerçekten hatırlamıyorum."

"Sheila, babanız nerede? Hâlâ hayatta mı?"

"Yaşıyor. Valley'de oturuyor. Fakat şu sıralar pek iyi değil."

"Valley nerede?"

"Van Nuys. Manchester Karavan Parkı'nda."

Bosch bilgileri not ederken bir sessizlik oldu. Araştırma yapmak için daha önce de Manchester Karavan Parkı'na gitmişti. Orası pek yaşanabilir bir yer değildi.

"O alkolik..."

Bosch kadına baktı.

"Arthur kaybolduğundan beri..."

Bosch başını sallayarak anladığını ifade etti. Edgar öne doğru uzanarak ona bir fotoğraf uzattı. Bu 3 x 5 boyutlarında. sararmış bir fotoğraftı. Kollarını kaldırarak dengesini sağlamak için büyük bir çaba harcayan küçük bir çocuk, patikada kaykayıyla ilerliyordu. Fotoğrafın açısı kaykayı önden gösteriyordu. Ancak üzerindeki desen seçilemiyordu.

Fotoğrafı geri verirken, "Burada pek fazla bir şey göremiyorum," dedi.

"Hayır, giysilere bak; tişört..."

Bosch fotoğrafa yeniden baktı. Edgar haklıydı. Fotoğraftaki oğlanın üzerinde, göğsünde SOLID SURF yazılı gri bir tişört vardı.

Bosch fotoğrafı Shella'ya gösterdi.

"Bu sizin erkek kardeşiniz, öyle değil mi?"

Kadın fotoğrafa bakmak için öne eğildi.

"Evet."

"Üzerindeki tişört, babanızın kaybolduğunu fark ettiğİ giysiler arasında bu tişört var mıydı?"

Delacroix başını salladı.

"Hatırlayamıyorum. O günden bu yana - sadece onun bu tişörtü çok sevdiğini anımsıyorum."

Bosch başını salladı ve fotoğrafı Edgar'a geri verdi. Bu röntgenlerden ve kemik araştırmasından edindikleri kesin ispatlar türünden bir şey değildi, fakat ipucu olarak değerlendirilebilirdi. Bosch kemiklerin kimliğini belirlemeye gittikçe daha çok yaklaştıklarını hissediyordu. Edgar'ın, fotoğrafı Sheila'nın koleksiyonundan ödünç almayı düşündüğü fotoğraf destesinin içine yerleştirilişini seyretti.

Bosch saatine baktı ve sonra gözlerini tekrar Sheila'ya doğrulttu.

"Ya annenizden ne haber?"

Sheila hemen başını sallamaya başladı.

"Hayır, tüm bunlar olmadan çok önce gitmişti."

"Öldüğünü mü söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki. her şey zorlaşmaya başlayınca, hiç zaman kaybetmeden hemen bir otobüse atlayıp gitti. Arthur zor bir çocuktur. Ta başından beri. Çok ilgi istiyordu ve bu ilgiyi göstermek de annemin göreviydi. Buna daha fazla dayanamadı. Bir gece eczaneye ilaç almaya gidiyorum diye çıktı ve bir daha geri dönmedi. Yastıklarımızın altında ufak notlar bulmuştuk."

Bosch gözlerini not defterine indirdi. Bu hikâyeyi dinlemek ve Sheila Delacroix'e bakmak oldukça zordu.

"O zaman kaç yaşındaydınız? Kardeşiniz kaç yaşındaydı?"

"Ben altı yaşındaydım, bu durumda Arthur'un da iki yaşında olması lazım."

Bosch başıyla onayladı.

"Annenizin size yazdığı notu sakladınız mı?"

"Hayır. Buna gerek yoktu. Onun bizi ne kadar çok sevdiğini. ancak bu sevginin bizimle daha fazla kalmaya yetecek derecede kuvvetli olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yoktu."

"Ya Arthur? Notu sakladı mı?"

"O sadece iki yaşındaydı, dolayısıyla bunu onun adına babam sakladı. Notu ona biraz büyüdüğünde verdi. Bir yerlere saklamış olabilir, bilmiyorum. Çünkü o annemi hiçbir zaman gerçek anlamda tanımadı, o hep annemin nasıl görüldüğüyle ilgilenirdi. Bana onun hakkında birçok soru sorardı. Annemin hiç fotoğrafı yoktu. Babam ona ait tüm fotoğrafları ortadan kaldırmıştı, bu yüzden kardeşime annemi hatırlatan hiçbir şey kalmamıştı."

"Annenize ne olduğunu biliyor musunuz? Ya da onun hâlâ yaşayıp yaşamadığını?"

"En ufak bir fikrim yok. Ve gerçeği söylemem gerekirse, onun yaşayıp yaşamadığı da umrumda değil."

"Adı neydi?"

"Christine Dorsett Delacroix. Dorsett onun kızlık soyadıydı."

"Onun doğum tarihini ya da sosyal güvenlik numarasını biliyor musunuz?"

Sheila başını olumsuz anlamda salladı.

"Doğum sertifikanız buralarda mı?"

"Dosyalarımın birisinde duruyor olmalı. Gidip bakabilirim."

Yerinden kalkmak için hareketlendi.

"Hayır, bekleyin, buna gitmeye yakın bakabiliriz. Konuşmaya devam etmek istiyorum."

"Tamam."

"Anneniz gittikten sonra, babanız yeniden evlendi mi?"

"Hayır, hiçbir zaman evlenmedi. Şimdi yalnız yaşıyor."

"Hiç kız arkadaşı oldu mu. evde sizinle birlikte kalan birisi?"

Kadın neredeyse cansız denilebilecek gözlerle Bosch'a baktı.

"Hayır," dedi. "Hiçbir zaman."

Bosch onun açısından zorluk çıkarmayacak daha farklı bir alanda konuşmaya devam etmeye karar verdi.

"Kardeşiniz hangi okula gidiyordu?"

"Son zamanlarında The Brethren'e gitti."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Okulun adım not defterine yazdı ve tam altına büyük bir B yerleştirdi. Çantayı düşünerek harfi daire içine aldı. Sheila kendiliğinden konuşmaya devam etti.

"Orası sorunlu erkek çocuklar için özel bir okuldu. Babam onu oraya yollamak için para ödüyordu. Pico'ya yakın. Crescent Heights'te bir yerdeydi. Hâlâ da orada."

"Niye oraya gidiyordu? Yani, neden sorunlu olarak nitelendirilmişti?"

"Çünkü gittiği tüm okullardan, ettiği kavgalar yüzünden uzaklaştırılmıştı."

Edgar. "Kavga mı?" diye sordu.

"Evet, doğru."

Edgar bir kenara ayırdığı destenin en üstündeki fotoğrafı aldı ve bir süre inceledi.

"Bu oğlan duman kadar hafif görünüyor. Kavgayı o mu başlatıyordu?"

"Çoğu zaman. Diğerleriyle anlaşmakta zorlanıyordu. Yapmak istediği tek şey kaykayına binmekti. Sanıyorum bugünün kelimeleriyle değerlendirilirse, dikkat sorunu ya da buna benzer bir şikâyeti vardı. Her zaman tek başına kalmak isterdi."

Bosch, "Kavgalarda hiç yaralanır mıydı?" diye sordu.

"Bazen. Çoğu zaman her tarafı morluklar içerisinde gelirdi."

"Ya kemik kırılması?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla yoktu. Bunlar sadece okul bahçesinde yapılan türden kavgalardı."

Bosch kendisini bir karmaşanın göbeğinde hissetti. Edindikleri bilgiler onları birçok farklı yöne götürebilirdi. Yaptıkları görüşmeden açık ve net bir sonuç çıkartabilmeyi umdu.

"Babanızın, kardeşinizin odasındaki dolapları araştırdığını ve kayıp birkaç elbise olduğunun farkına vardığını söylemişsiniz/

"Bu doğru. Çok fazla değil. Sadece birkaç parça."

"Tam olarak ne tür şeylerin kaybolduğu konusunda fikriniz var mı?"

Kadın başını olumsuz anlamda salladı.

"Hatırlayamıyorum."

"Giyecekleri neyle taşımıştı? Bir çanta ya da buna benzer bir şey mi?"

"Sanıyorum okul çantası yanındaydı. Kitaplarını içinden çıkartmış ve giysileri koymuştu."

"Çantanın neye benzediğini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Sadece bez bir çantaydı. Brethen'da herkes aynı çantayı kullanmak zorundaydı. Hâlâ bazı çocukların Pico'da o çantayla -arkasında kocaman bir B olan çanta- gezindiklerini görüyorum."

Bosch Edgar'a göz attıktan sonra, bakışlarını Delacroix'e çevirdi.

"Şu kaykaydan bahsedelim tekrar. Çantanın yanında olduğundan emin misiniz?"

Kadın düşünmek için durakladı ve sonra yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Evet, çantanın yanında olduğundan neredeyse emin olduğumu söyleyebilirim."

Bosch görüşmeyi sonlandırarak, kimlik belirleme konusuna odaklanmaya karar verdi. Kemiklerin Arthur Delacroix'e ait olduğunu bir kez teyit ettiklerinde, kız kardeşle sohbete devam edebilirlerdi.

Golliher'in kemiklerdeki incinmeler konusunda kullandığı tabiri düşündü. Korkunç bir eziyet. Tüm bunlar okul bahçesinde yapılan kavgalardan ve kaykaydan kaynaklanıyor olabilir miydi? Çocuk tacizi konusuna hafiften girmek zorunda olduğunu biliyordu, fakat bunun için zamanlamanın uygun olup olmadığından emin değildi. Ayrıca kadına aşırı baskı uygulayarak, onun tüm bu olanları babasına anlatmasına sebep olmak da istemiyordu. Bosch'un yapmak istediği şey, şimdilik geri adım atmak, dava üzerinde daha etkin bilgilere sahip olduğunu ve takip edebileceği güvenilir bir araştırma planı oluşturduğunu hissettiğinde yeniden geri dönmekti.

"Peki, şimdi konuyu oldukça hızlı bir şekilde toparlayacağız Sheila. Sadece birkaç soru kaldı. Arthur'un arkadaşları var mıydı? Belki bir can dostu, güvendiği birisi?"

Kadın başını salladı.

"Pek sanmıyorum. Çoğunlukla zamanını yalnız geçirirdi."

Bosch başıyla onayladı, tam elindeki not defterini kapatmaya hazırlanırken, kadın yeniden konuşmaya başladı.

"Kaymaya birlikte gittiği bir çocuk vardı. Adı Johnny Stokes'tu. Pico'ya yakın bir yerlerde oturuyordu. Çocuk Arthur'dan biraz daha iri ve yaşça biraz daha büyüktü, ama aynı sınıftaydılar. Babam çocuğun esrar içtiğinden emindi. Bu yüzden Arthur'un onunla arkadaşlık etmesinden hoşlanmazdık."

""Biz' derken, babanız ve kendinizden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet, babam. O bundan rahatsızlık duyardı."

"Arthur ortadan kaybolduktan sonra, ikinizden birisi hiç Johnny Strokes ile konuştu mu?"

"Evet, onun eve dönmediği gece, babam Johnny Strokes'u aradı, fakat çocuk Artie'yi görmediğini söylemişti. Ertesi gün babam okula kardeşim hakkında bilgi almaya gittiğinde. Johnny ile yeniden Artie hakkında konuştuklarını söylemişti."

"Peki ne söylemiş?"

"Onu görmediğini tekrarlamış."

Bosch defterine çocuğun adını yazarak altını çizdi.

"Peki aklınıza gelen başka bir arkadaşı var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Babanızın adı ne?"

"Samuel. Onunla görüşecek misiniz?"

"Sanırım."

Kadın gözlerini dizlerinin üzerinde parmakları birbirine kenetlenmiş ellerine indirdi.

"Onunla konuşmamız sorun yaratır mı?"

"Hayır. Sadece pek iyi değil. Eğer bu kemiklerin Arthur'a ait olduğu ispatlanırsa... Onun bunu öğrenmemesinin çok daha iyi olacağı düşünüyorum."

"Onunla konuşurken bunu aklımızdan çıkartmayız. Fakat kimlikten tam anlamıyla emin olmadığımız sürece bunu yapmayacağız."

"Fakat onunla konuşursanız, babam her şeyi anlayacak."

"Bu kaçınılmaz bir şey Sheila."

Edgar Bosch'a başka bir fotoğraf uzattı. Arthur sarışın, uzun boylu bir adamın yanında dikiliyordu, adamın yüzü Bosch'a oldukça tanıdık gelmişti. Fotoğrafi Sheila'ya gösterdi.

"Bu babanız mı?"

"Evet, bu o."

"Bana tanıdık geldi. O hiç..."

"O bir aktör. Aslına bakılırsa aktördü demem lazım. Altmışlı yıllarda birkaç televizyon programına ve bunu takip eden yıllarda da ufak birkaç role çıktı "

"Yaptığı iş. yaşamını kazanmaya yetmedi mi?"

"Hayır, hayatımızı devam ettirebilmemiz için hep başka işlerde çalışmak zorunda kalırdı."

Bosch başıyla onayladı ve fotoğrafı yeniden Edgar'a uzattı, fakat Sheila öne doğru uzanarak fotoğrafı çekip aldı.

"Lütfen, bunun bende kalmasını istiyorum. Elimde babama ait çok fazla fotoğraf yok."

Bosch. "Peki," dedi. "Şimdi gidip doğum sertifikasına bakabilir miyiz?"

"Ben gidip bakayım. Siz burada bekleyebilirsiniz."

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Edgar böylece Bosch'a soruşturma boyunca kullanmak için aldığı diğer fotoğrafları gösterme fırsatını yakaladı.

"Bu Arthur, Harry." diye fısıldadı. "Hiç şüphem yok."

Arthur Delacroix'in okul için çekildiği belli olan bir fotoğrafım gösterdi. Saçları büyük bir özenle taranmıştı, üzerinde mavi bir kazak ve kravat vardı. Bosch çocuğun gözlerini inceledi. Bunlar ona Nicholas Trent'in evinde bulduğu Kosovalı çocuğun fotoğrafını hatırlatmıştı. Bakışları binlerce metre öteye odaklı çocuğu...

"Buldum."

Sheila Delacroix elinde bir zarf ve zarftan çıkartılmış sarı bir formla içeri girdi. Bosch bir süre ona baktı ve sonra ebeveynlerine ait isimleri, doğum tarihlerini ve sosyal güvenlik numaralarını okuyup defterine kaydetti.

"Teşekkürler," dedi. "Arthur ve sizin ebeveynleriniz aynı, öyle değil mi?"

"Tabii ki."

"Tamam Sheila, teşekkür ederim. Artık gitmemiz lazım. Bir şeylerden emin olduğumuzda sizi arayacağız."

Ayağa kalktı, Edgar da onu takip etti.

Edgar, "Bu fotoğrafları ödünç alabilir miyiz?" diye sordu. "Bunların sapasağlam geri döneceğinden emin olabilirsiniz."

"Tamam, eğer ihtiyacınız varsa..."

Kapıya yöneldiler, Sheila kapıyı açtı. Bosch kapının eşiğinde dikilirken, ona son bir soru daha sordu.

"Sheila, hep burada mı yaşadınız?"

Kadın başıyla onayladı.

"Tüm hayatım boyunca. Bilirsiniz işte, geri gelmesi durumunda beni bulabilmesi için buradan hiç ayrılmadım. Nereden başlayacağını bilemeyip geri dönmesi durumunda..."

Gülümsedi, fakat her ne olursa olsun, bu söylenenlerde eğlendirici hiçbir şey yoktu. Bosch başını salladı ve Edgar'ın ardından dışarı çıktı.

Bosch müze bilet gişesine ilerleyerek içerde oturan kadına adını söyledi ve Doktor Williham Golliher'le atropoloji laboratuvarında bir randevusu olduğunu belirtti. Kadın bir telefon görüşmesi yaptı. Birkaç dakika sonra parmağındaki alyansla en yakınındaki güvenlik görevlisinin dikkatini çekene kadar cama vurdu. Görevli yanlarına geldi, kadın ona Bosch'a laboratuvara kadar eşlik etmesini söyledi.

Müzenin loş koridorlarında ilerlerken görevli hiç konuşmadı. mamut maketini ve üzeri kurt başlarıyla dolu duvarı geçtiler. Bosch, her ne kadar çocukken La Brea Tar Pits'teki açık hava yürüyüşlerine sıkça katılmış olsa da. müzenin içine daha önce hiç girmemişti. Müze onun açık hava yürüyüşlerini yaptığı günlerden çok sonra, çıkartılan bulguların insanlara gösterilmesi ve onlara bir korunak olması için inşa edilmişti.

Bosch. Arthur Delacroix hakkındaki tıbbi raporları alıp Golliher'i aradığında, antropolog başka bir dava üzerinde çalışmaya başladığını söylemiş ve bir sonraki güne kadar şehir merkezindeki tıbbi inceleme ofisine gelemeyeceğini belirtmişti. Bosch da onu o kadar bekleyemeyeceğini iletmişti. Golliher. Wonderland davasına ait röntgen ve fotoğrafların yanında olduğunu söyledi. Eğer Bosch onu görmeye gelebilirse, gereken karşılaştırmaları yapabilir ve ona resmi olmayan bir cevap verebilirdi.

Bosch bu fırsatı değerlendirmeye karar vermiş ve Edgar. Hollywood biriminde bilgisayarda Arthur ve Sheila Delacroix'in annelerinin yerini belirlemeye ve aynı zamanda Arthur'un arkadaşı Johnny Stokes'u araştırmaya çalışırken müzeye gitmek için hareketlenmişti.

Şimdi Bosch, Çolliher'in üzerinde çalıştığı yeni davanın ne olduğunu merak ediyordu. Katran yatakları, hayvanların yüzyıllar boyu öldükten sonra gittikleri siyah deliklerdi. Korkunç bir zincir reaksiyonunda, hastalanan hayvanlar diğerlerine yem olur, onlar da bir süre sonra hastalanır, yavaş yavaş güçten düşüp yok olurlardı. Doğal dengenin bir çeşidinde kemikler karanlıktan tekrar toprak üzerine çıkar ve modern insanın incelemesi için toplanırlardı. Bu zincirin

tümü Los Angeles'ın en işlek caddelerinden birisinin hemen yanında, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini vurgularcasına gerçekleşmişti.

Bosch iki kapıdan geçtikten sonra kemiklerin teşhis edildiği, gruplandırıldığı, tarihlere göre sıralandığı ve temizlendiği kalabalık laboratuvara girdi. Düz zeminlerin hepsinde kutular dolusu kemik dizilmişti. Beyaz laboratuvar önlükleri içindeki yaklaşık yarım düzine adam, kemiklerin temizlenip incelendikleri istasyonlarda çalışıyordu.

Orada üzerinde laboratuvar önlüğü olmayan tek kişi Golliher'di. Sırtında papağan baskılı diğer bir Hawai tişörtü vardı ve laboratuvarın en uzak köşesindeki tezgâhta çalışıyordu. Bosch yaklaşırken, adamın önünde, çalışma tezgâhının üzerinde, iki ahşap kutu dolusu kemik olduğunu fark etti. Kutulardan birinde kafatası duruyordu.

"Dedektif Bosch, nasılsınız?"

"İyiyim. Bu nedir?"

"Bu. eminim ki siz de farkındasınızdır. bir insan kafatası. Bu ve diğer insan kemiklerinin bir kısmı iki gün önce müzeyi biraz daha genişletmek amacıyla yapılan kazıda asfaltın altından çıkartıldı. Benden duyuruyu yapmadan önce gelip bunları incelememi istediler."

"Anlamadım. Bu... eski mi yani... Otuz yıl önceden kalma mı?"

"Ah. aslında oldukça eski. Üzerindeki karbon tarihine bakılırsa, dokuz bin yıl önceye ait."

Bosch başıyla onayladı. Kafatası ve diğer kutuda duran kemikler maun rengindeydi.

Golliher. "Bir bakın," diyerek kutuda duran kafatasını dışarı çıkarttı.

Arka kısmı Bosch'a gelecek şekilde kafatasını döndürdü. Parmağını bir daire şeklinde oynatarak kafatasının tepesine yakın yerdeki yıldıza benzer kırığı işaret etti.

"Tanıdık geliyor mu?"

"Şiddetli bir darbeye oluşmuş gibi."

"Haklısınız. Tıpkı sizin davanızdakine benziyor. Sadece size göstermek istemiştim."

Kafatasını nazikçe ahşap kutuya yerleştirdi.

"Neyi göstermek istediniz?"

"Değişen fazla bir şey yok. şu kadın -en azından bir kadın olduğunu düşünüyöruz- dokuz bin yıl kadar önce öldürölmüş. cesedi suçu örtbas etmek için katran çukuruna atılmış. İnsan doğası, değişmiyor."

Bosch kafatasına baktı.

"1914 yılında -aslında o bundan daha iyi durumda bir iskeletti- katran içerisinde diğer bir kadın bulunmuştu. Onun da kafatasında, aynı noktada yıldız şeklinde bir kırık vardı. Onun da kemiklerinin karbon tarihi dokuz bin yaşında çıkmıştı. Tıpkı bununkiyle aynı zaman dilimine aitti."

Kafasıyla kutudaki kafatasını işaret etti.

"Peki, neden bahsediyörsünüz Doktor, dokuz bin yıl önceki bir seri katilden mi?"

"Bunu bilmek imkânsız Dedektif Bosch. Elimizdeki tek şey kemikler."

Bosch kafasını eğip yeniden kafatasına baktı. İşi hakkında Julia Brasher'ın söylediklerini düşündü, şu şeytanı dünya yüzeyine çıkartmasıyla ilgili olanı... Brasher. Bosch'un uzun yıllardır bildiği bir gerçeğin farkında değildi. Gerçek şeytan hiçbir zaman dünya yüzeyine çıkartılamazdı. O. en iyi şartlarda dahi, ellerindeki dibi delik iki kovayla cehennemin karanlık sularında salınır dururdu.

Golliher Bosch'u düşüncelerinden sıyrarak. "Sizin kafanızda başka düşünceler var. Öyle değil mi?" dedi. "Hastane raporları yanınızda mı?"

Bosch evrak çantasını kaldırıp çalışma tezgâhının üzerine koydu ve kapağını açtı. Golliher'e bir dosya uzattı. Sonra, cebinden Sheila Delacroix'ten ödünç aldıkları fotoğraf tomarını çıkarttı.

"Bunların yardımı olur mu. bilmiyorum." dedi. "Fakat çocuk bu."

Golliher fotoğrafları aldı. Hızla göz attı, Arthur Delacroix'in ceket ve kravatla verdiği pozu görünce durup inceledi. Kolçağına bir çanta asılı olan sandalyeye doğru yürüdü. Kendi dosyasını çıkarttı ve Wonderland Caddesi'nde bulunan kafatasının 8x10 boyutundaki bir fotoğrafını çıkarttı. Bir süre boyunca Arthur Delacroix'in ve kafatasının fotoğraflarını yan yana tutup inceledi.

Sonunda. "Elmacikkemikleri ve kaşa ait yapılanına benzer görünüyor." dedi.

"Ben bir antropolog değilim Doktor."

Golliher, fotoğrafları masaya koydu. Sonra parmağını çocuğun sol kaşından göz çevresine doğru gezdirerek açıklamaya başladı.

"Kaş yapısı ve dış göz çukuru." dedi, "Bu bulunan örnekte olağandan daha geniş. Çocuğun bu fotoğrafına baktığımızda. onun surat yapısının burada gördüğümüzle örtüştüğünü söyleyebiliyoruz."

Bosch onayladı.

Golliher. "Bir de röntgenlere bakalım." dedi. "Şurada, arkada bir kutu var."

Golliher dosyaları topladı ve Bosch'u ıııklı bir çalışma tezgâhına götürdü. Hastane dosyasını açtı, röntgen filmlerini çıkarttı ve hasta raporunu okumaya başladı.

Bosch dokümanı daha önceden okumuştu. Hastane oğlanın dosyasına, acil odasına 11 Şubat 1980 tarihinde, akşam 5.40 sularında, onu kaykaydan düşüp kafasını vurmasından dolayı sersemlemiş ve tepkisiz bir halde bulunduğunu söyleyen babası tarafından getirildiğini yazmıştı. Beynin şişmesinden dolayı kafatasının içinde oluşan basıncı azaltmak amacıyla ameliyat edilmişti. Oğlan hastanede on gün gözetim altında tutulmuş ve ardından babasına teslim edilmişti. İki hafta sonra ameliyat sırasında kafatasını bir arada tutmak amacıyla yerleştirilen klipslerin çıkartılması için yeni bir ameliyata alınmıştı.

Dosyanın hiçbir yerinde çocuğun babası ya da başka birisi tarafından incitildiğini söylediğine dair bir ibare yoktu. İlk ameliyatın ardından, çocuk iyileşme süresince belirli aralıklarla sosyal görevliyle görüşmüştü. Görevlinin raporu yarım sayfadan daha kısaydı. Bu dokümanda çocuğun kaykaydan düşerek başını vurduğunu belirttiğı yazıyordu. Polis ya da uzmanlar tarafından olay sonrası takip soruşturması ya da buna benzer ek bir araştırma yapılmamıştı.

Golliher dosyayı incelemeyi bitirdiğinde kafasını salladı.

Bosch. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ve sorun da bu. Hiçbir tahkikat yapılmamış. Çocuğun anlattıklarına inanmışlar. Büyük olasılıkla görevliler onunla konuşurken babası da odadaydı. Gerçeğı söylemenin onun .aısından ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musun? Sonra onunla işleri bittiğinde, çocuğı doğrudan onu inciten adama teslim etmişler."

"Hey. Doktor, yavaş yavaş bizi geride bırakıp göreviniz olmayan şeylere girmeye başladınız. İşe. eğer gerçekten bu oysa, kimlik belirlemekle başlayalım, çocuğu kimin incittiği üzerinde çalışmaya ondan sonra başlarız."

"Tamam. Bu sizin davanız. Ben bu tür şeylere yüzlerce defa rastladım."

Golliher raporları bırakarak röntgenleri eline aldı. Bosch yüzündeki şaşkın gülümsemeyle onu seyretti. Golliher, Bosch kendisiyle aynı sonuca onun hızında ulaşamadığı için oldukça kızmış görünüyordu.

Golliher iki röntgeni de masaya. ışığın üzerine yerleştirdi. Sonra kendi dosyasına doğru ilerledi ve kendisinin bizzat Wonderland'deki kafatasından çektiği röntgen filmlerini aldı. Masanın ışığını yaktığında, üç röntgen filmi birden önünde parladı. Golliher kendi dosyasından çıkarttığı röntgen filmini işaret etti.

"Bu. kafatası kemiğinin içine bakabilmek için çektiğim radyolojik röntgen. Ancak onu şu an için sadece karşılaştırma amacıyla kullanabiliriz. Kafatasını yarın tıbbi inceleme uzmanının ofisine gittiğimde kullanacağım."

Golliher ışığın üzerinden uzandı ve yakındaki rafta duran küçük cam merceği aldı. Bunun tek tarafını gözüne ve diğer yüzünü de röntgen filmine dayadı. Birkaç dakika sonra hastaneye ait röntgen filmlerinden birisine geçti ve büyütücü kafatasındaki aynı bölgeye yerleştirdi. Birçok kez ikisi arasında mekik dokudu, kıyaslama üzerine kıyaslama yaptı.

İşini bitirdiğinde doğruldu, yandaki çalışma masasına dayandı ve ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Queen of Angels, hükümetin maddi yönden desteklediği bir hastane. Bu yüzden orada para hep sıkıntıdır. Çocuğun kafasının ikiden fazla filmi çekilmeliydi. Eğer bunu yapsalardı. diğer incinmelerin bir kısmını fark edebilirlerdi."

"Tamam. Ama yapmadılar."

"Evet, yapmadılar. Fakat yaptıkları şeye ve şu anda elimizde olanlara dayanarak, yuvarlak oyukların üzerindeki noktalarda, kafatasının dişli yapıdaki ek yerlerinde ve kırık bölgesinde birçok kıyaslama yapabildim. Artık kafamda hiçbir şüphe kalmadı."

Masanın üzerinde ıslıl ıslıl parlayan röntgen filmlerini işaret etti.

"Arthur Delacroix'e uyuyor."

Bosch başını salladı.

"Tamam."

Golliher masanın ışığını kapattı ve röntgen filmlerini topladı.

"Bundan ne kadar eminsiniz?"

"Daha önceden de belirttiğim gibi, hiçbir şüphem yok. Yarın şehre indiğimde kafatasını inceleyeceğim, fakat daha şimdiden bunun o olduğunu söyleyebilirim. Birbirleriyle örtüşüyorlar."

"Öyleyse, eğer birisini şüpheli olarak yakalar ve mahkemeye gidersek, hiçbir sürprizle karşılaşmayız, öyle değil mi?"

Golliher Bosch'a baktı.

"Sürpriz falan olamaz. Bu bulgular inkâr edilemez. Sizin de bildiğiniz gibi, gerçeğin sorgulanabileceği tek nokta incinmelerin yorumlanmasında yatıyor. Ben bu çocuğa bakıyorum ve korkunç, inanılmaz derecede ters bir şey görüyorum. Ve tüm Şunları kanıtlayacağım. Büyük bir mutlulukla. Şu resmi kayıtlar sende mi?"

Masada açık duran hastane kayıtlarını ima ederek elini salladı.

"Bunun kaykaydan kaynaklandığını yazmışlar. İşte tartışma konusu bu olacak "

Bosch başını sallayarak onayladı. Golliher röntgen filmlerini tekrar yerlerine yerleştirdi ve dosyayı kapattı. Bosch onu alıp evrak çantasına koydu.

"Evet, Doktor, bana zaman ayırdığınız için teşekkürler. Sanıyorum..."

"Dedektif Bosch?"

"Evet?"

"Önceki gün inanç ve iman gerekliliği konusunda konuştuğumda çok rahatsız olmuş görünüyordunuz. Aslına bakılırsa, hemen konuyu değiştirmiştiniz."

"Gerçekten de. konuşurken kendimi çok rahat hissettiğim bir konu değil bu."

"Sizin yaptığınız türden bir işte sağlıklı bir dinsel inancın olmasının önemli olduğunu düşünüyordum."

"Bilmiyorum. İş ortağım ters giden her şey için uzaydan gelen yaratıkları suçlamaya bayılır. Ben bunun da sağlıklı bir yöntem olduğuna inanıyorum."

"Sorudan kaçıp kurtulmaya çalışıyorsunuz."

Bosch sinirlenmeye başladı ve bu hissi aniden kızgınlığa dönüştü.

"Soru ne Doktor? Benimle ve neye inanıp inanmadığımla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Çünkü benim açımdan önemli. Ben kemikleri inceliyorum. Yani yaşamın çatisını. Ve ortada kan, doku ve kemikten daha fazla bir şeyler olduğuna inanıyorum. Bedenimizi bir arada tutan bir şeyler var. İçimde sizin röntgen filmleriyle göremeyeceğiniz bir şey var, beni bir bütün halinde tutuyor ve yaşamama sebep oluyor. Ve dolayısıyla, benim inancımı taşıdığım yerde hiçbir şey barındırmayan, orası boş olan birisine rastladığımda, ondan korkuyorum."

Bosch ona uzun süre baktı.

"Benim hakkımda yanlış düşünüyorsunuz. Benim inancım var ve bir misyona sahibim Bunu ne olarak adlandırırsanız adlandırın. Benim inanışıma göre, tüm bu olanlar göz ardı edilecek şeyler değil. Şu kemikler yeryüzüne belirli bir nedenden dolayı çıktı. Yeryüzüne benim onları bulmam ve bu konuda bir şeyler yapmam için çıktılar. İşte beni ayakta tutan ve işime devam etmemi sağlayan şey bu. Ve bu da röntgen filmlerinde görünmez. Tamam mı?"

Golliher'e bakarak bir cevap bekledi. Fakat antropolog hiçbir şey söylemedi.

Bosch sonunda. "Gitmeliyim Doktor." dedi. "Yardımanız için teşekkürler. Benim açımdan birçok şeyi açıklığa kavuşturdunuz."

Onu orada, şehrin üzerine kurulduğu koyu renk kemiklerin arasında bırakıp dışarı çıktı.

Bosch ekip odasına girdiğinde. Edgar cinayet masasındaki yerinde değildi.

"Harry?"

Bosch sese doğru döndü ve Teğmen Billets'in ofis kapısında dikildiğini gördü. Camdan içeri göz atınca, Edgar'ın kadının masasının önünde oturduğunu fark etti. Bosch evrak çantasını koyarak kapıya doğru ilerledi.

Ofise girerken. "Neler oluyor?" diye sordu.

Billets kapıyı kapatırken. "Hayır, bunu ben soracağım." dedi. "Kemiklerin kime ait olduğu belirlendi mi?"

Bosch Edgar'ın yanına otururken, o da masasının arkasına dolanarak yerine yerleşti.

"Evet, kimlik belirlendi. Arthur Delacroix. 1980 yılının dört Mayıs günü kayboldu."

"ME bundan emin mi?"

"Kemik uzmanı buna şüphesi olmadığını söylüyor."

"Ölüm zamanına ne kadar yakınız?"

"Oldukça. Kemik uzmanı, biz henüz hiçbir şey öğrenmeden önce, kafatasına alınan ölümcül darbenin daha önce oluşan kafatası çatlağından ve hemen ardından gelen ameliyattan üç ay kadar sonra meydana geldiğini belirtmişti. Bugün şu ameliyatla ilgili kayıtları aldık. 11 Şubat 1980 yılında Queen of Angels'ta gerçekleştirilmiş. Buna üç ay ekleyince, neredeyse aynı tarihi yakalamış oluyoruz; kız kardeşinin ifadesine bakılırsa, Arthur Delacroix Mayıs'ın dördünde kaybolmuş. Önemli olan nokta, Arthur Delacroix'ın Nicholas Trent o mahalleye taşınmadan dört yıl kadar önce ölmüş olması. Bunun o adamı akladığına inanıyorum."

Billets isteksizce başını salladı.

"Bu konu yüzünden tüm gün boyunca Irving'in ofisi ve Basınla ilişkiler Ofisi ensemin dibindeydi," dedi. "Bunları anlattığımda, sonuçtan pek memnun

kalmayacaklar."

Bosch, "İşte bu çok kötü," dedi. "Fakat davanın ilerleyiş şekli bu yönde."

"Yani Trent 1980 yılında bu muhitte değildi. Peki onun o yıllarda nerede yaşadığı konusunda elimizde herhangi bir bilgi var mı?"

Bosch nefesini kuvvetlice dışarı verdi ve başını olumsuz anlamda salladı.

"Olayların bu şekilde sürmesine ve konunun dağılmasına izin vermeyeceksin, öyle değil mi? Çocuk konusuna odaklanmalıyız."

"Hiçbir şeyin herhangi bir şekilde sürmesine izin vermiyorum. çünkü zaten sürmüyor. Irving bu sabah beni aradı. Konuyla ilgili hemen hemen hiçbir şey söylemese de, ne demek istediği oldukça açıktı. Eğer bir polisin basına bilgi sızdırdığı ve bu sebeple toplum önünde rezil bir duruma düşen masum bir insanın kendisini öldürdüğü ortaya çıkarsa. bu departman için kara bir leke olur. Son on yıl içerisinde yeterince küçük düşmedik mi sence?"

Bosch yüzünde en ufak bir anlam aranamayacak şekilde sırttı.

"Şimdi tam onun gibi konuştunuz Teğmen. Bu gerçekten mükemmel."

Bu söylenebilecek en yanlış şeydi. Sözlerinin kadını incittiğini görebiliyordu.

"Evet, belki de gerçekten ona benzedim, ancak hayatımda ilk kez onunla aynı fikirdeyim. Bu departmanda skandal ardına skandalın başka hiçbir şey yaşanmıyor. Çevremizdeki diğer tüm akli başında polisler gibi, ben de bundan sıkıldım artık"

"İyi. Ben de. Fakat bunun çözümü, olayları ihtiyaçlarımıza göre yorumlamaktan geçmiyor. Bu bir cinayet vakası "

"Biliyorum Harry. Sana olayları başka bir şey için çarpıtmanı söylemiyorum. Sadece emin olmamız gerektiğini söylüyorum."

"Eminiz. Ben eminim."

Bir süre için sessizlik oldu, hiç kimse bir diğeriyle göz teması kurmuyordu.

Edgar sonunda, "Kız ne olacak?" diye sordu.

Bosch hor görerek dudak büktü.

"Irving Kız'e hiçbir şey yapmayacaktır," dedi. "Eğer ona dokunursa, bunun kendisini şimdikinden daha zor bir duruma sokacağını biliyor. Ayrıca, Kız üçüncü kattaki polislerin belki de en iyisi."

Billets. "Her zaman kendinden eminsin Harry," dedi. "Bu hoş bir şey olmalı."

"En azından bu söylediklerimden eminim."

Ayağa kalktı.

"Şimdi işimin başına dönmek istiyorum. Davada bazı gelişmeler var."

"Her şeyi biliyorum. Jerry bana olanları anlatıyordu.

Ama yine de yerine otur ve biraz konuşalım, tamam mı?"

Bosch yeniden yerine oturdu.

Billets. "Irving'le. senin bana karşı kullanmana izin verdiğim konuşma tarzıyla konuşamam," dedi. "Şunu yapacağım. Onu kemiklerin kimliği ve diğer gelişmeler konusunda bilgilendireceğim. Senin iz peşinde olduğunu belirteceğim. Sonra ona Trent'in geçmişini araştırması için bir IAD görevlendirmesini önereceğim. Başka bir deyişle, eğer kimlik konusunda ikna olmazsa. IAD'ye ya da Trent'in geçmişini araştırması için her kimi görevlendirecekse ona, adamın 1980 yılında nerede olduğunu araştırabilir."

Bosch kadına planını onaylayıp onaylamadığı konusunda hiçbir ipucu vermeden baktı.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

"Evet, gidebilirsiniz."

Masalarına geri döndüklerinde yerlerine oturdular ve Edgar Bosch'a. Trent'in belki de mahalleye yamaçtaki kemiklerden haberi olduğu için taşındığı teorisini neden dile getirmediğini sordu.

"Çünkü senin bu 'boktan' teorin, şu masanın dışına çıkamayacak kadar inanılmaz. Eğer Irving bunu bir duyarsa, biliyorsun ki gerçekleşecek ilk şey, bu haberin resmi bir açıklama olarak basında yer alması olacaktır. Şimdi, yeni bir şeyler bulabildin mi. bulamadın mı?"

"Evet, bir şeyler çıktı."

"Neler?"

"Birincisi, Samuel Delacroix'ın Manchester Karavan Parkındaki adresini onayladım. Yani görmek istediğimizde ona ulaşmamız çok da zor olmayacak. Son on yıldır iki kere alkollü araç kullanmaktan yakalanmış. Şu anda hizmete

mahsus bir ehliyetle araç kullanıyor. Onun sosyal güvenlik numarasını da inceledim ve ilginç bir şeyle karşılaştım - belediye için çalışıyor."

Bosch'un şaşkınlığı yüzünden anlaşılıyordu.

"Ne iş yapıyor?"

"Karavan Parkı'nın tam yanındaki belediye golf kursunda part-time çalışıyor. Parks and Recs'i saygılı bir şekilde aradım. Delacroix top toplayan arabayı sürüyormuş. Bilirsin işte, poligondakileri. Hani herkesin oyun oynarken vurmaya çalıştığı kişilerden. Sanıyorum oraya Karavan Parkı'ndan geliyor ve günde birkaç kez bu işi yapıyor."

"Tamam."

"İkincisi, Christine Dorsett Delacroix. Sheila'nın annesinin doğum sertifikasında ki adı. Onun da sosyal güvenlik numarasını araştırdım ve şu andaki isminin Christine Dorsett Waters olduğunu öğrendim. Palm Springs'te oturuyor. Oraya kendisini tekrar bulup, her şeye yeniden başlamak için gitmiş olmalı. Yeni isim, yeni yaşam ve bunun gibi şeyler işte."

Bosch başıyla onayladı.

"Boşanmayı araştırdın mı?"

"Evet. Samuel Delacroix'i yetmiş üç yılında mahkemeye vermiş. O günlerde oğlan beş yaş civarında olmalı. Ayrılma sebepleri zihinsel ve fiziksel taciz. Bu tacizin altında yatan detaylar ise dosyaya girmemiş. Hiçbir zaman duruşmada dile getirilmemiş, bu yüzden detaylar hiç bilinmiyor."

"Adam iddiaları yanıtlamamış mı?"

"Sanki aralarında bir anlaşma yapılmış gibi görünüyor. Baba iki çocuğun velayetini almış ve hiçbir şeye itiraz etmemiş. Kısa ve temiz. Dosyaları yaklaşık on iki sayfa civarında. Bunların otuz santim kalınlığında olanlarını gördüm. Örneğin benimki..."

"Eğer Arthur o günlerde beş yaşlarındaysa... antropologa göre şu incinmelerin bir kısmı o tarihten önceye rastlıyor."

Edgar başını salladı.

"Kayıtlar evliliğin bu tarihten üç yıl kadar önce bittiğini ve bu süre zarfında ayrı yaşadıklarını belirtiyor. Yani, tıpkı Sheila'nın söylediği gibi, kadın evi oğlan

yaklaşık iki yaşındayken terk etmiş gibi görünüyor. Harry, sen genelde kurbanı, ismiyle çağırmazdın."

"Evet, ne var bunda?"

"Sadece vurgulamak istedim."

"Teşekkürler. Dosyada başka bir şey var mıydı?"

"Her şey bu kadar. Eğer görmek istersen dosyanın bir kopyası bende."

"Tamam, peki kaykay arkadaşından ne haber?"

"Onu da buldum. Hâlâ buralarda. Fakat bir sorun var. Ulaşabileceğim tüm veri bankalarını taradım, Los Angeles'ta yaşayan üç farklı John Stokes'e rastladım. Bunlardan ikisi Valley'de oturuyor ve sicilleri temiz. Üçüncüsü ise bir oyuncu. Birkaç kez hırsızlıktan, araba soymaktan ve uygunsuz hareketten tutuklanmış. Beş yıl önce kendisine verilen ikinci şansı da tepince beş sene yiyerek Corcoran Hapishanesi'ne yollanmış. İki buçuk yıl sonra şartlı tahliyeyle serbest kalmış."

"İşyeriyle konuştun mu? Stokes çalışıyor mu?"

"Evet, konuştum. Hayır, Stokes artık çalışmıyor, iki ay kadar önce şartlı tahliye olmuş. Acentası onun nerede olduğunu bilmiyor."

"Lanet olsun."

"Evet, onun geçmişini de araştırdım. Kayıtlara bakılırsa çoğunlukla Mid-Wilshire'daymış. Yetiştirme yurtlarına girip çıkmış. Sürekli belaya bulaşmış. Aradığımız adam o olmalı."

"Acentası hâlâ Los Angeles'ta bulunduğunu mu düşünüyor?"

"Evet, öyle olduğunu söylüyorlar. Onu bulmamız lazım. Bir devriye ekibini adamın en son görüldüğü adrese yolladım bile - şartlı tahliyenin hemen ardından oradan ayrılmış."

"Yani ortadan toz oldu. Harika."

Edgar başını sallayarak onayladı.

Bosch, "Nerede olduğunu bulmamız lazım." dedi. "İşe..."

Edgar. "Yaptım," dedi. "Çoktan bir arama formu doldurup bir süre önce Mankiewicz'e verdim. Tüm telsizlere bunu aktaracağına söz verdi. Ayrıca adamın fotoğraflarını da çoğalttırmaya başladım."

"İyi."

Bosch etkilenmişti. Sanık fotoğraflarını devriye arabalarının güneşliklerine tutturmak, çoğunlukla Edgar'ın yapmaya üşendiği ek bir işlemdi.

"Onu bulacağız Harry. Onun bize ne kadar faydası olacağını bilemiyorum, fakat onu yakalayacağız."

"O anahtar tanık olabilir. Eğer Arthur -yani kurban demek istedim- ona babasının kendisini dövdüğünü söylemişse. Önemli bir şey bulduk demektir."

Bosch saatine baktı. Neredeyse ikiye geliyordu. İşlerin devam etmesini, davayla ilgili araştırmaların hızla ilerlemesini istiyordu. Onun açısından en zor an. bekleyerek geçirilen anlardı. Bu bekleme ister laboratuvar, isterse diğer polislerin çalışmalarından kaynaklansın, onun kendisini en rahatsız hissettiği anlardı.

Edgar'a, "Bu gece ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bu gece ini? Pek fazla bir şey yok."

"Bu gece çocuğunu almayacak mısın?"

"Hayır, perşembeleri alıyorum. Neden?"

"Springs'e gitmeyi düşünüyordum."

"Şimdi mi?"

"Evet, şu eski eşle konuşmaya."

Edgar'ın saatine göz attığını fark etti. Hemen o an yola çıksalar dahi, ancak o gece geç saatlerde oraya ulaşabileceklerini biliyordu.

Tamam. Ben tek başıma da gidebilirim. Sadece bana adresi ver."

"Hayır, ben de seninle geliyorum."

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece bir şeylerin olmasını bekleyerek zaman geçirmekten hoşlanmıyorum. anlıyor musun?"

"Evet Harry, anlıyorum."

Edgar ayağa kalkıp sandalyesinin arkasındaki ceketini aldı.

Bosch, "Öyleyse gidip Billets'le konuşayım." dedi.

Palm Spring yolundaki çölün yarısından çoğunu geçene kadar birbirleriyle konuşmamalardı.

Edgar. "Harry," dedi, "konuşmuyorsun."

Bosch. "Biliyorum," diye cevap verdi.

Ortaklıkları süresince edindikleri alışkanlıklardan birisi de. uzun süreli sessizlikleri paylaşabilme becerisiydi. Edgar sessizliği bozma ihtiyacı hissettiğinde. Bosch onun anlatmak istediği bir şeyler olduğunu bilirdi.

"Ne oldu J. Edgar?"

"Hiçbir şey."

"Dava mı?"

"Hayır adamım, hiçbir şey yok. Ben iyiyim."

"İyi öyleyse."

Bir yel değirmeni çiftliğinin önünden geçiyorlardı. Hava oldukça sakindi. Pervaneler dönmüyordu.

Bosch, "Ebeveynlerin birlikte mi oturuyordu?" diye sordu.

Edgar. "Evet, bir ömür boyu öyle yaptılar," diye yanıtladı ve güldü. "Sanıyorum bazen bunu yapmamış olmayı diliyorlardı, ama evet, birbirlerinin kahrını sonuna kadar çektiler. Sanıyorum ilişkilerinin uzun ömürlü olmasını sadece bu sağlayabilir. Kuvvetli bir hayatta kalma isteği."

Bosch başıyla onayladı. Hem Bosch, hem Edgar boşanmıştı. fakat sonlanan evliliklerinden çok ender bahsederlerdi.

"Harry, seninle acemiler arasındaki sürtüşmeyi duydum. Herkes bunu konuşuyor."

Bosch başını salladı. Edgar'ın baştan beri konuşmaya çalıştığı konu buydu. Departmandaki üçkâğıtçılar sık sık "acemiler" olarak adlandırılırdı. Bu terimin nereden çıktığı meçhuldü. Bazıları bu terimin acemi kampından geldiğini, diğer

bir kısım ise, bunun faşist imparatorluğun yeni acemileri olarak uçkâğıtçılara verilen küçümseyici bir terim olduğunu düşünüyorlardı.

"Sana söylemek istediğim tek şey dostum, bu konuda dikkatli ol. Sen ondan daha kıdemlisin, tamam mı?"

"Evet, biliyorum. Düşünüp bir yolunu bulacağım."

"Gördüklerime ve duyduklarıma bakarak şunu söyleyebilirim ki. bu kadın risk almaya değer. Fakat yine de dikkatli olmalısın."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Palm Springs'e dokuz mil kaldığını belirten bir levhanın Önünden geçtiler. Akşam karanlığı bastırmaya başlamıştı. Bosch Christine Waters'ın yaşadığı eve hava kararmadan ulaşmayı ümit ediyordu.

"Harry, oraya vardığımızda soruşturmanın öncülüğünü sen yapacaksın, değil mi?"

"Evet, ben yapacağım. Sen kızgın kişiyi oynayacaksın."

"Bu oldukça kolay olacak."

Palm Spring eyalet sınırını geçtiklerinde benzinciye uğrayarak bir harita edindiler ve Frank Sinatra Bulvarını bulana kadar yollarına devam ettiler. Oradan da dağa tırmandılar. Bosch arabayı Mountaingate Estates'teki evlerin önüne çekti. Ellerindeki harita, Christine Waters'in yaşadığı evin Mountaingate'de olduğunu gösteriyordu.

Üniformalı bir güvenlik görevlisi, onların şaşkınlıklarını izleyip gülümseyerek bahçenin kapısından dışarı çıktı.

"Siz hafiften yolunuzu şaşırmış gibi görünüyorsunuz," dedi.

Bosch başıyla onaylayarak, memnun bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Fakat bu çabası sadece ağzında ekşi bir tat varmış gibi yüzünü buruşturmasına yol açtı.

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı.

"Ne istiyorsunuz?"

"3-20 Deep Waters Drive'daki Catherine Waters ile görüşecektik."

"Geleceğinizi biliyor muydu?"

"Eğer bir medyum yoksa ya da sen ona söylemezsen, hayır bilmiyor."

"Bu benim görevim. Bir dakika bekleyin."

Kulübeye geri döndü. Bosch adamın telefonu kaldırışını seyretti.

Edgar, "Christine Delacroix bayağı değişmiş görünüyor," dedi.

Arabanın ön camından, bulundukları yerden görünebildi evlere göz attı. Hepsi de etrafları futbol oynanabilecek genişlikte çimenlik alanla çevrili büyük evlerdi.

Güvenlik görevlisi dışarı çıktı, her iki elini birden arabanın pencere dibine dayayarak Bosch'a bakmak için aşağı eğildi.

"Bayan Delacroix ziyaretin konusunu öğrenmek istiyor."

"Ona bu konuyu evinde konuşacağımızı söyle. Özel bir konu. Elimizde mahkeme emri olduğunu da belirt."

Güvenlik görevlisi ne haliniz varsa görün edasıyla omuzlarını silkti ve yeniden içeri yürüdü. Bosch onun telefonla konuşmasını birkaç dakika daha izledi. Telefon kapandıktan sonra bahçe kapısı yavaş yavaş açılmaya başladı. Güvenlik görevlisi kapı girişinde dikilerek onlara içeri girmelerini işaret etti. Fakat bunu yaparken son bir söz söylemeyi de ihmal etmedi.

"Siz de bilirsiniz, şu sıkı adam edası sizin Los Angeles'ta çok işinize yarıyor olabilir. Bu çölün ortasında ise sadece..."

Bosch diğer söylenenleri duymadı. Arabanın camını kapatırken kapıdan içeri süzülüyordu.

Deep Waters Drive'ı sitenin girişe en uzak noktasında buldular. Buradaki evler. Mountaingate'in girişine inşa edilmiş olanlardan birkaç, milyon dolar daha pahalı görünüyordu.

Edgar. "Çölün ortasında bir sokağa kim Deep Waters Drive adını verebilir ki?" diye homurdandı.

"Belki de soyadı Waters olan birisiydi."

Birden Edgar'ın kafasına dank etti.

"Lanet olsun. Öyle mi dersin? Öyleyse bu kadın gerçekten sınıf atlamış."

Edgar'ın Christine Waters'a ilişkin bulduğu adrese vardıklarında. Mountaingate Estates'in son durağı olan çıkmaz sokakta, çağdaş İspanyol mimarisinde bir konakla karşılaştılar. Ev çevredeki tüm yapıları ve onları

evreleyen golf alanını geniş açıdan görebilecek şekilde bir buruna inşa edilmişti.

Evin kendisine ait bir giriş yolu vardı, kapı açıktı. Bosch bu kapının her zaman mı açık tutulduğunu, yoksa onlar geldiği için mi açıldığını merak etti.

Edgar, arnavutkaldırımı yolun üzerinden geçip park alanına girdiklerinde. "ok ilginç olacak." dedi.

Bosch. "Sadece şunu hatırla," diye yanıtladı, "kişiler adreslerini değiştirebilir, fakat kim olduklarını değiştiremezler."

"Doğru. Cinayet cinayettir."

Arabadan inip kendilerini çift kanatlı giriş kapısına götüren sütunlu girişin altından yürüdüler. Henüz onlar ulaşamadan kapı Siyah-beyaz renkli hizmeti elbiseli bir kadın tarafından açıldı. Koyu bir Ispanyol aksanıyla Bayan Waters'ın onları oturma odasında beklediğini söyledi.

Oturma odasının büyüklüğü ve verdiği izlenim tıpkı bir katedrali andırıyordu, görünür çatı kalasları ile yedi buçuk metre tavan yüksekliği. Doğuya bakan duvarda  büyük vitray pencere vardı. Her birisi  kanatlıydı ve her kanadından sırasıyla güneşin doğuşu, bir bahçe ve ayın doğuşu seyredilebiliyordu. Karşıdaki duvarda ise etrafı yeşilliklere boğan golf alanına açılan altı kapı vardı. Odada, sanki aynı anda iki farklı grubu ağırlamak için konulmuşasına iki ayrı oturma grubu yer alıyordu.

Yakındaki oturma grubunun krem renkli kanepesinin ortasında, sarı saçlı ve gergin yüzlü bir kadın oturuyordu. Açık ve soluk mavi gözleriyle adamların içeri girmelerini izledi.

Bosch. "Bayan Waters?" dedi. "Ben Dedektif Bosch ve bu da Dedektif Edgar. Los Angeles Polis Departmanı'ndan geliyoruz."

Elini kadına doğru uzattı, kadın Bosch'un elini tuttu, ama sallamadı. Sadece bir süre için bu şekilde bekledi ve ardından Edgar'ın eline doğru uzandı. Bosch doğum sertifikasından kadının elli altı yaşında olduğunu biliyordu. Fakat bundan belki de on yıl kadar daha genç görünüyordu, bronz ve pürüzsüz teni, modern tıp biliminin mucizelerinden birisiydi.

"Lütfen oturun," dedi. "Evimin önünde şu arabanın duruyor olmasının beni ne kadar utandırıp sıktığını size anlatamam. Sanıyorum iş LAPD'ye gelince,

sağduyu hiçbir zaman büyük kahramanlıkların bir parçası olmuyor."

Bosch gülümsedi.

"Bayan Waters, bu durumdan biz de pek hoşnut sayılmayız. fakat amirlerimizin bizden yapmamızı istediği şey bu. Bu yüzden buradayız."

"Burada olmanızın sebebi nedir? Kapıdaki güvenlik görevlisi elinizde bir mahkeme kararı olduğunu söyledi. Görebilir miyim?"

Bosch tam kadının karşısındaki kanepeye, varak desenli siyah sehpanın yanındakine oturdu.

"Ah. söylediklerimi yanlış anlamış olmalı," dedi. "Ona eğer siz bizi görmeyi reddederseniz, gidip bir mahkeme kararı çıkartabileceğimizi söylemiştim."

"Eminim öyledir." Kadının ses tonu Bosch'a kesinlikle inanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Benimle ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?"

"Size kocanız hakkında sormak istediğimiz birkaç soru var."

"Kocam beş yıl önce öldü. Ayrıca Los Angeles'a çok ender giderdi. Büyük olasılıkla..."

"İlk kocanız hakkında Bayan Waters. Samuel Delacroix. Çocuklarınız hakkında da konuşmalıyız."

Bosch kadının bakışlarında aniden oluşan bir ihtiyat sezdi.

"Ben... Ben onunla yıllardır görüşmedim. Neredeyse otuz yıl oldu."

Edgar. "Yani ilaç almaya çıkıp eve dönmeyi unuttuğunuz günden bu yana mı?" diye sordu.

Kadın Edgar'a tokat yemiş gibi baktı. Bosch Edgar'ın kızgın rolü oynarken biraz daha kurnaz davranabileceğini umdu.

"Bunu size kim söyledi?"

Bosch. "Bayan Waters." dedi. "Soruları ben sormak istiyorum. sizinkilere sonra geçebiliriz."

"Anlamıyorum. Beni nasıl buldunuz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Burada ne işiniz var?"

Ses tonu her soruda heyecandan biraz daha şiddetleniyordu. Otuz yıl kadar önce kaçıp kurtulduğu yaşamı, büyük bir dikkatle düzene soktuğu o anki yaşamının içinden aniden fırlayıp çıkıvermişti.

"Biz cinayet masası mfettişleriyiz Bayan. Kocanızı ilgilendiriyor olabilecek bir dava üzerinde çalışıyoruz. Biz..."

"O benim kocam değil. Onu en azından yirmi beş yıl önce boşadım. Bu ılgınlık, buraya artık tanımadığım bir adam hakkında soru sormaya geliyorsunuz, onun hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Sanıyorum gitmelisiniz. Gitmenizi istiyorum."

Ayağa kalkarak eliyle içeri girdikleri yönü işaret etti.

Bosch Edgar'a bir göz attı ve sonra kadına döndü. Sinirden heykeli andıran suratı kararsızlaşmıştı. Derisinde estetik ameliyatların yerlerini belirleyen kırmızılıklar oluşmaya başlamıştı.

Bosch sert bir ses tonuyla. "Bayan Waters, yerinize oturun." dedi. "Lütfen sakın olmaya çalışın."

"Sakin olmak mı? Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Burayı kocam yoktan var etti. Evler, golf sahası, hepsi. Siz buraya böyle elinizi kolunuzu sallayarak giremezsiniz. Telefonu açıp hattan polis şefini çağırarak buraya..."

Edgar, "Oğlunuz ld Bayan." diye son darbeyi vurdu. "Otuz yıl önce ardınızda bıraktığınız oğlunuz. Bu yüzden oturun ve soru sormamıza izin verin."

Kadın sanki yer altından kaymışasına koltuğa yığıldı. Ağzı açılıp kapandı. Artık dedektiflere bakmıyordu, gözleri çok uzaklara odaklanmıştı.

"Arthur..."

Edgar, "Doğru." dedi. "Arthur. En sonunda hatırlayabildiğiniz için çok memnunum."

Birkaç dakika boyunca kadının sessizce oturuşunu seyrettiler. Geçen uzun yıllar ve araya konulan mesafe hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kadın bu haberle yıkılmıştı. Çok zlmştı. Bosch bunu daha önce de grmştı. Geçmiş, gün yüzüne çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Hep ayağınızın altında duran geçmişiniz.

Bosch cebinden not defterini çıkarttı ve boş bir sayfa açtı. zerine, "Sakin ol ve ağırdan al." yazıp Edgar'a uzattı.

"Jerry, neden not tutmuyorsun? Sanıyorum Bayan Waters bizimle işbirliği yapmak istiyor."

Sözleri Christine Waters'i hayallerinden sıyırmıştı. Kadın Bosch'a baktı.

"Ne oldu? Sam mi yapmış?"

"Bilmiyoruz. İşte bu yüzden buradayız. Arthur uzun süre önce ölmüş. Kemiklerini ve ondan geriye kalanları geçen hafta bulduk."

Kadın ellerinden birisini yumruk yaparak dudaklarına koydu. Yavaş yavaş dudaklarına yumruk atıyordu.

"Ne kadar önce?"

"Yirmi yıldır gömülüymüş. Kızınızdan gelen bir çağrı sayesinde onun kimliğini belirleyebildik "

"Sheila."

Bu ismi o kadar uzun süredir dile getirmemişti ki. sanki bunu yeniden başarıp başaramayacağını deniyor gibiydi.

"Bayan Waters. Arthur 1980 yılında kayboldu. Bundan haberiniz var mıydı?"

Kadın başını olumsuz anlamda salladı.

"Gitmiştim. O tarihten yaklaşık on sene kadar önce oradan ayrılmıştım."

"Ve ailenizle bir daha hiç temasa geçmediniz, öyle mi?"

"Düşündüm ki..."

Sözünü bitirmedi. Bosch bekledi.

"Bayan Waters?"

"Onları yanımda götüremezdim. Çok gençtim ve sorumluluğu... sırtlayamazdım. Kaçtım. Bunu itiraf ediyorum. Uzaklara kaçtım. Benden hiçbir haber almamalarının, hatta beni tanımamalarının onlar açısından daha iyi olacağını düşündüm."

Bosch onu anladığını ve aynı zamanda onunla aynı fikirde olduğunu ifade etmek istercesine başını salladı. Aslında onun bunları düşünüp hissediyor olması pek büyük bir önem taşımıyordu. Onun annesinin de çok erken yaşlarda çocuk sahibi olmanın ve farklı koşullara maruz kalmanın zorluklarını yaşamasının, fakat buna rağmen hayata sıkı sıkı sarılarak çocuğunu yaşamın zorluklarına karşı korumasının da hiçbir anlamı yoktu.

"Terk etmeden önce onlara birer mektup yazmışsınız, yani çocuklarınıza demek istiyorum."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sheila söyledi. Arthur'a bıraktığınız mektupta neler yazmıştınız?"

"Sadece... sadece onu sevdiğimi, hep onu düşüneceğimi. fakat onunla birlikte olamayacağımı yazdım. Mektuptaki her şeyi kelimesi kelimesine hatırlayamıyorum. Bu önemli mi?"

Bosch omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Oğlunuzun yanında bir mektup vardı. Bu sizin verdiğiniz mektup olabilir. Kâğıt oldukça kötü durumdaydı. Büyük olasılıkla üzerinde ne yazdığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Evi terk ettikten birkaç yıl sonra doldurduğunuz boşanma dilekçesinde, sebep olarak fiziksel tacizi göstermişsiniz. Bu konuda konuşmak istiyorum. Bahsi geçen fiziksel taciz neydi?"

Kadın kafasındakileri kovarcasına başını yeniden salladı. sanki sorulan soru onu çok kızdırmıştı ya da çok aptalcaydı.

"Sizce ne olabilir? Sam beni dövmekten hoşlanırdı. Sarhoş olurdu, bu ona göre bir yumurtanın kabuğunu ezip parçalamak gibi bir şeydi. Her şey onun açısından bir sebep olabilirdi, bebeğin ağlaması. Sheila'nın bağırarak konuşması. Ve hedef de hep ben olurdum."

"Size vurur muydu?"

"Evet, vururdu. Bir canavara dönerdi. Terk edip gitmemin sebeplerinden birisi de buydu."

Edgar. "Fakat çocuklarınızı bu canavarla yalnız bıraktınız." dedi.

Bu kez kadın tokat yemiş gibi bir tepki vermedi. Edgar'ın kızgın bakışlarını başka yöne kaydırmasına sebep olacak şekilde gözlerini onun gözlerine dikti. Onunla çok sakın ve soğuk bir ses tonuyla konuştu.

"Siz kimsiniz ki beni yargılayabiliyorsunuz? Yaşamıma devam etmek zorundaydım ve çocuklarımı beraberimde götüremezdim. Eğer bunu deneseydim, hiçbirimiz hayatta kalamayabilirdik."

Edgar. "Eminim bunu anlamışlardır," dedi.

Kadın ayağa kalktı.

"Sizinle daha fazla konuşabileceğimi zannetmiyorum. Çıkış yolunu bulabileceğinizden eminim."

Odanın karşı köşesindeki çıkış kapısına yöneldi.

Bosch. "Bayan Waters." dedi. "Eğer bizimle şimdi konuşmazsan, gidip mahkeme emri çıkartırız."

Kadın arkasına dönerek. "Tamam," diye yanıtladı. "Gidin ve çıkartın. Avukatlarımdan birisi bununla uğraşır, üstesinden gelir."

"Ve şehirdeki adliye binasında kayıtlı bir dosyanız bulunur."

Bu bir kumardı, fakat Bosch söylediklerinin kadını durdurabileceğini düşündü. Christine Waters'in Palm Springs'teki yaşantısını, sırlarının üzerine inşa ettiğini tahmin ediyordu. Ve bu yüzden kadın hiç kimsenin buraya girmesini istemeyecekti. Edgar gibi toplumsal dedikoducular onun hareketlerini detayıyla gözlemleyemeyebilir, kendisini motive ediş şeklini kavrayamayabilirlerdi. İçinde, derinlerde bir yerlerde. bu kadar uzun yılların ardından bile, zor anlar yaşıyordu.

Kadın kapı ağzında durdu, kendisini sakinleştirmeye çabaladı ve dönüp yeniden kanepeye yaklaştı. Bosch'a bakarak. "Sadece sizinle konuşacağım. Onun dışarı çıkmasını istiyorum." dedi.

Bosch olumsuz anlamda başını salladı.

"O benim ortağım. Bu bizim davamız. Burada kalacak Bayan Waters."

"Öyleyse sadece sizden gelecek sorulara cevap vereceğim."

"Tamam. Lütfen oturun."

Bu sefer kanepenin Edgar'a en uzak, Bosch'a en yakın noktasına yerleşti.

"Bize oğlunuzun katilini bulabilmemiz konusunda yardımcı olmayı istediğinizi biliyorum. Buradaki işimizi en kısa sürede bitirebilmek için elimizden geleni yapacağız."

Kadın başını bir kez salladı.

"Bize eski kocanızdan bahsedin."

Kadın gösterişli bir tavırla. "Pis hikâyenin hepsini mi?" diye sordu. "Size bir özet vereceğim. Onunla oyunculuk dersinde tanışmıştık. O zamanlar on sekiz yaşındaydım. O benden yedi yaş büyüktü, çoktan birkaç filmde rol almıştı ve bunlardan daha da ötesi, çok yakışıklıydı. Onun büyüüne hemen kapıldığımı söyleyebilirim. Ve henüz on dokuz yaşına girmeden hamile kalmıştım."

Bosch bunları not edip etmediğine bakmak amacıyla Edgar'a döndü. Edgar bakışı yakaladı ve yazmaya başladı.

"Evlendik ve Sheila doğdu. Kariyer yapmak istemedim. Kendisini işine adayan bir kişi olmadığımı itiraf etmeliyim, içinde bulunduğum anı yaşamaktan, günü kotarmaktan hoşlanıyordum. Çekici bir görünümüm vardı, fakat kısa süre içerisinde Hollywood'daki her kızın çekici olduğunu fark ettim. Çalışmayıp evde oturmaktan mutluydum."

"Kocanız bu durumu nasıl karşıladı?"

"İlk başlarda her şey iyiydi. *First Infantry*'de bir rol kapmıştı. O diziyi hiç seyrettiniz mi?"

Bosch başıyla onayladı. Bu altmışlı yılların sonlarında televizyonda gösterilen, II. Dünya Savaşıyla ilgili bir dramaydı, ta ki insanlar Vietnam Savaşı'na karşı hassasiyet gösterene, dolayısıyla izlenme oranı düşene ve gösterimden kaldırılana kadar ilgi görmüştü. Her hafta ordu müfrezesi Alman sınırının ardına doğru ilerledikçe, şov da hareketlenmişti. Bosch bir çocuk olarak bu programı seviyordu ve hem yetiştirme yurdunda, hem de gençlik barınağında bu diziyi seyretmek için büyük çaba gösterirdi.

"Sam bir Alman'ı canlandırıyor. Sarı saçları ve Avrupalı bir görünüşü vardı. İki yıl boyunca bu dizide çalıştı. Tam Arthur'a hamile kaldığım zamanlarda işsiz kaldı."

Söylediklerini vurgulamak amacıyla duraklayarak, araya biraz sessizlik soktu.

"Ve sonra şu Vietnam'daki aptal savaş yüzünden dizi gösterimden kaldırıldı. Sam iş bulmakta oldukça zorlanmaya başladı. O şu Alman karakterinde olduğu gibi, aynı tür rollerin adamıydı. O günlerde çoktan içmeye başlamıştı. Ve tabii ki bana vurmaya. Günlerini oyuncu seçmelerine girmekle geçiriyor, fakat hiçbir sonuç alamıyordu. Sonra zamanım içki içerek ve sürekli bana sinirlenerek geçirmeye başladı."

"Neden size?"

"Çünkü hamile kalan bendim. İlk önce Sheila ve sonra da Arthur. Her ikisi de planlanmamıştı, her şey üst üste binmiş ve onun üzerinde baskı oluşturmaya başlamıştı. O da hırsını kendisine en yakın olan kişiden çıkartmaya karar verdi."

"Size aniden ve vahşice saldırıyor muydu?"

"Saldırmak mı? Bu kulağa çok korkunç geliyor. Fakat evet, bana saldırdı. Defalarca."

"Hiç çocuklara vurduğuna şahit oldunuz mu?"

Bu sorulabilecek anahtar soruydu. Diğerleri sadece gösteriş amaçlıydı.

"Hayır, alenen değil." diye cevapladı. "Ben Arthur'a hamileyken, bir kez bana vurmuştu. Karnıma. Suyum boşalmıştı. Normal zamanından altı hafta önce doğum yapmak zorunda kaldım. Arthur doğduğunda, iki buçuk kilo bile değildi."

Bosch bekledi. Kadın, kendisine fırsat tanındığı sürece konuşmaya ve bir şeyler anlatmaya devam edecek gibi bir görüyordu. Gözlerini karşısındaki kayar kapıya dikerek, dışarıdaki golf sahasına baktı. Çimenli araziye doğru uzanan derin, kumluk bir çukur alan vardı. Kırmızı tişörtlü ve ekose pantolonlu bir adam kumluk alanda elindeki golf sopasını görünmeyen bir topa doğru sallayıp duruyordu. Her vuruşta, çimenlerin üzerine kum tanecikleri saçılıyordu. Fakat ortalarda top yoktu.

Yeşillik alanın diğer ucunda, belirli bir mesafe ilerde diğer üç golfçü arabalarını park etmiş, aşağı iniyorlardı. Kum çukuru kırmızı tişörtlü adamın onları görmesini engelliyordu. Bosch adamın çimenlik alanı bir aşağı bir yukarı inceleyişini ve ardından eğilerek topu yerden alışını izledi. Sonra mükemmel bir vuruşla topa falso vererek yeşillik alana attı. Kum çukurundan yukarı tırmandı, golf sopasını iki eliyle birden kavramıştı, topa daha yeni vurduğunu vurgulamak istermiş gibiydi sanki.

Sonunda Christine Waters yeniden konuşmaya başlayınca. Bosch tekrar kadına döndü.

"Arthur doğduğunda sadece iki buçuk kilo geliyordu. Yaşamının ilk bir yılı boyunca oldukça zayıf, çelimsiz ve hastalıklıydı. Hiçbir zaman bu konu hakkında konuşmadık, fakat sanıyorum ikimiz de Sam'in bu oğlanı incitecek bir şeyler yaptığının farkındaydık. Ortada ters giden bir şeyler vardı."

"Tüm bunlar bir yana, hiç onun Sheila ya da Arthur'a vurduğunu gördünüz mü?"

"Sheila'nın poposuna şaplak atmış olabilir. Aslına bakılırsa tam olarak hatırlamıyorum. Çocuklara hiç vurmadı. Demek istediğim, istediği zaman dövebileceği ben vardım."

Bosch başını salladı, sessiz bir şekilde düşündü, o gittiğinde geride tartaklanacak ve hedef olacak kim kalmıştı? Bosch otopsi masasına yayılmış kemikleri ve Golliher'in listelediği incinmeleri düşündü.

"Kocam. Yani Sam tutuklandı mı?"

Bosch ona baktı.

"Hayır. Şu anda delil toplama aşamasındayız. Oğlunuzdan geriye kalanlar üzerinde yapılan incelemeler, onun sürekli fiziksel tacize maruz kaldığını gösteriyor. Sadece olayları açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz."

"Ya Sheila? O da?..."

"Henüz ona bunu açıkça sormadık. Fakat soracağız. Bayan Waters, kocanız size vurduğunda, bunu hep eliyle mi yapıyordu?"

"Bazen bana başka şeylerle de vururdu. Bir keresinde ayakkabı kullandığını hatırlıyorum. Beni yere yatırdı ve onunla vurdu. Ve bir keresinde de evrak çantasını fırlatmıştı. Tam böğrüme gelmişti."

Kadın başını salladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece evrak çantası. Onu gittiği tüm yetenek sınavlarına beraberinde taşırdı. Sanki çok önemli birisiymiş ve yapacak birçok şeyi varmış gibi. Ve çantanın içinde taşıdığı tek şey uyuşturucu ve içki şişeleriydi."

O kadar senenin ardından bile sesinde hâlâ acı vardı.

"Hiç hastaneye ya da acil servise gittiniz mi? Tacizin herhangi bir kaydı var mı?"

Kadın başını olumsuz anlamda salladı.

"Hiçbir zaman beni buna ihtiyaç duyacak derecede hırpalamadı. Sadece Arthur'la olan olay hariç, onda hastaneye yatmışım. Düştüğümü ve suyumun boşaldığını belirtmişim. Görüyorsunuz Dedektif, bu tüm dünyanın bilmesini isteyebileceğim bir şey değildi."

Bosch başıyla onayladı.

"Onları terk etmeyi önceden planlamış mıydınız? Yoksa ani bir karar mıydı?"

Hatıraları içinden son bir kez hatırlayıp gözden geçirmeden önce bir süre durakladı ve sessiz kaldı.

"Çocuklarıma mektupları çok önceden yazmıştım. İkisini de cüzdanımda taşıyordum, onları vermek için uygun zamanı kolladım. Evden ayrıldığım gece, mektupları yastıklarının altına koydum, çantam ve üzerimdeki giysilerle kaçtım. Ayrıca babamın evlilik hediyesi olarak verdiği arabayı da aldım. İşte böyle. Bunlar bana yeterdi. Ona Arthur için ilaç almamız gerektiğini söyledim. İçki içiyordu. Dışarı çıkmamı ve ne gerekiyorsa almamı söyledi."

"Ve bir daha dönmediniz."

"Hiçbir zaman. Bir yıl kadar sonra Springs'e geldim, bir gece evin önünden geçtim. Işıkların yandığını gördüm. Fakat durmadım."

Bosch başını salladı. Soracak başka bir şey bulamadı. Her ne kadar kadının yaşamının erken devrelerine ait hafızası yeterince güçlü olsa da. hatırladığı şeyler onu en son gördüğü günden on yıl sonra işlenen bir cinayet davasında eski kocasını suçlamaya yardımcı olmayacak türdendi. Belki de Bosch bunu, onun davada önemli bir yer alamayacağını. baştan beri biliyordu. Belki de sadece çocuklarını terk eden, onları canavar olduğuna inandığı bir adamın ellerine bırakan bir kadını tartmak istemişti.

"O nasıl birisi?"

Bosch kadının sorusuyla bir an şaşırdı.

"Kızım."

"Ah. tıpkı sizin gibi sarışın. Sizden biraz daha uzun ve kilolu. Çocuğu yok. evlenmemiş."

"Arthur ne zaman defnedilecek."

"Bilmiyorum. Tıbbi araştırma ofisini arayarak onlara sormalısınız. Ya da belki de Sheila ile görüşüp..."

Sustu. İnsanların yaşamları arasında açılmış otuz yıllık boşluğu doldurmaya çalışamazdı, buna gücü yetmezdi.

"Sanıyorum buradaki işimiz bitti Bayan Waters. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz."

Edgar da ses tonundaki istihza ile. "Kesinlikle." dedi.

"Bu kadar yolu sadece bu soruları sormak için mi geldiniz."

Edgar, "Sanıyorum sizin verecek az sayıdaki cevaplarınızı duymak için buradayız," dedi.

Kapıya doğru yürüdüler, kadın da onları birkaç adım arkadan takip etti. Dışarıda, girişı tutan sütunların altında. Bosch geriye, açık kapının eşığinde dikilen kadına baktı. Bir an göz göze geldiler. Bosch bir şeyler söylemek istedi, fakat ona söyleyebileceğı hiçbir şey yoktu. Kadın kapıyı kapattı.

Saat on bire doğru karakolun park yerine ulaştılar. Tam on altı saatlik bir mesai yapmış olmalarına rağmen, davanın sonuçlanması yönünde pek verimli bir gün geçilmemişlerdi. Yine de Bosch sonuçtan memnundu. Kemiklerin kimliğini çıkartmışlardı ve bu da davanın merkez noktasıydı. Diğer her şey bu bilgidен türeyecekti.

Edgar iyi geceler diledi ve karakola dahi girmeden doğruca arabasına yürüdü. Bosch araştırma şefiyle görüşerek. Johnny Stokes konusunda herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ayrıca gelen mesajlara göz atmalıydı. Eğer saat on bire kadar oyalanırsa, vardiya çıkışında Julia Brasher'ı görme şansı da vardı. Onunla konuşmak istiyordu.

Karakol oldukça sessizdi. Gece yarısı vardiya polisleri yoklamadaydı. Gelenler ve gidenlerle ilgilenen araştırma görevlileri de orada olmalıydı. Bosch aşağı kattaki dedektif bürolarına giden koridora yöneldi. Işıklar kapalıydı, bu şef ofisinden alınan talimatlara aykırı bir uygulamaydı. Şef. Parker Center ve diğer tüm bölüm karakollarında ışıkların hiçbir zaman kapatılmayacağı yönünde emir vermişti. Amacı insanlara suça karşı savaşılan görevlilerin hiçbir zaman uyumadıklarını göstermekti. Bunun beraberinde getirdiği sonuç ise. tüm şehirde boş polis ofislerinin her gece ışıllanmasıydı.

Bosch cinayet masasının ışıklarını yaktı ve yerine doğru ilerledi. Masasında pembe kâğıtlara yazılmış birkaç mesaj vardı, hepsine göz attı, mesajlar ya muhabirlerden gelmişti ya da bir süre için askıya aldığı diğer davalarla ilgiliydi. Muhabirlerden gelen notları buruşturup çöpe attı, diğerlerini ise ertesi gün incelemek üzere en üst çekmeceye bıraktı.

Masada iki departmanlararası telgraf zarfı onu bekliyordu. İlkinde Golliher'in raporu vardı. Bosch bunu başka zaman okumak için kenara bıraktı. İkinci zarfı eline aldı ve bunun SID'den gelmiş olduğunu gördü. Kaykay hakkında Antoine Jesper'ı aramayı unuttuğunu fark etti.

Tam zarfı açmaya hazırlanıyordu ki. takviminin üzerine tutturulmuş bir kâğıt parçası olduğunu fark etti. Notu aldı ve kısa mesajı okudu. Her ne kadar

üzerinde herhangi bir imza olmasa da. bunun Julia'dan geldiğini biliyordu.

Neredesin sert adam?

Ona mesaisine başlamadan önce ekip odasına gelmesini söylediğini hatırladı. Nota bakarak gülümsedi, fakat bunu unuttuğu için kendisini kötü hissetti. Edgar'ın ilişkisinde daha dikkatli davranması konusunda yaptığı uyarıyı düşündü.

Notu alıp çekmecesine attı. Ne hakkında konuşmak istediğini öğrendiğinde Julia'nın nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Uzun saatlerin ardından ölesiye yorgundu, fakat bir gün daha beklemek istemiyordu.

SID'den gelen zarf. Jesper'in bir sayfalık kanıt analiz raporunu içeriyordu. Bosch raporu hızla okudu. Jesper kaykayın Boneyard Boards Inc. tarafından yapıldığını, bir Huntington Beach üretimi olduğunu belirtmişti. Bu model 'Boney Board' olarak adlandırılıyordu. Şubat 1978 ile Haziran 1986 tarihleri arasında elle yapılıyordu. Bazı tasarım değişiklikleriyle, kaykayın burun kısmı zamanla bir miktar değiştirilmişti.

Bosch kaykay ve davanın yer aldığı zaman dilimi arasındaki benzerliklerden dolayı heyecanlanmaya fırsat bulamadan. hiçbir benzerliği şüpheyi bırakmayan raporun son paragrafını okudu.

Kaykay çerçevesi (teker düzenekleri) Boneyard'ın Mayıs 1984 tasarımına göre imal edilmiş Grafit tekerlerin imalat tarihi ise daha sonraki yıllara dayanıyor Grafit tekerler seksenlerin ortasına kadar endüstride pek fazla rastlanılan bir teknoloji değil Yine de. teker düzenekleri ve tekerler birbirlerinin yerlerine kullanılabildikleri için ve sık sık yıprandıkları veya kaykaylar tarafından değiştirildiklerinden dolayı, adı geçen kaykayın üretim tarihinin kesin olarak belirlenmesi imkânsız. Ek kanıtlar da göz önüne alındığında, üretim tarihine ilişkin yapılabilecek en iyi tahmin, Şubat 1978 ila Haziran 1986 arası.

Bosch raporu yeniden zarfın içine yerleştirdi ve masanın üzerine bıraktı. Rapor pek tatmin edici değildi, fakat Bosch'a göre Jesper'in altını çizdiği noktalar, kaykayın Arthur Delacroix'e ait olmadığını işaret ediyor gibiydi.

Bosch'un mantığına göre, elindeki rapor sadece Nicholas Trent'in oğlanın öldürülmesi konusundaki masumiyetini kanıtlama yönündeydi. Ertesi sabah kendi gözlemlerini ve çıkardığı sonuçları bir rapor haline getirecek ve Şef Yardımcısı Irving'in ofisine göndermesi için Teğmen Billets'e verecekti.

Sanki bu araştırmanın sonucunu vurgulamak istercesine. karakolun arka kapısı koridorda büyük bir yankı yaparak gürültüyle açıldı. Ardından gecenin sessizliğini yırtan birçok erkek sesi geldi. Yoklama sonlanmıştı ve yeni polisler bize karşı onlar türünden konuşmalarla sefere çıkmışlardı.

Polis şefinin talimatlarını umursamayarak ışığı söndürdü ve koridorda devriye ofisine doğru yürümeye başladı. Küçük ofiste iki komiser muavini vardı. Henshaw mesaiye başlarken. Lenkov görevi devretmek üzereydi. Her ikisi de Bosch'un gecenin geç saatinde orada bulunmasına şaşırdı, fakat yine de ona karakolda ne yaptığını sormadılar.

Bosch, "Şu adam. Johnny Stokes hakkında herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Lenkov, "Henüz yok," diye yanıtladı. "Fakat araştırmaya devam ediyoruz. Tüm yoklamalarda konuyu dile getiriyoruz. ayrıca artık arabalarda onun resmini de taşıyoruz. Dolayısıyla..."

"Beni bilgilendirin."

"Tamam."

Henshaw da başını sallayarak onayladı.

Bosch. Julia Brasher'ın mesaisini devretmeye gelip gelmediğini sormayı düşündü, fakat bunu yapmamanın daha mantıklı olacağına karar verdi. Onlara teşekkür etti ve yeniden koridora çıktı. Hemen arkasından, sanki onun oradan uzaklaşmasını bekleyemiyorlarmış gibi konuşmaya başladılar. Tüm bunların o ve Julia hakkında etrafta dolaşan söylentilerle ilgili olduğunu hissetti. Belki de Brasher'ın mesai devrine geleceğini biliyorlardı ve onları birlikte görmekten kaçınmaya çalışmışlardı. Aksi takdirde, birer yönetici olarak departman politikasına ters düşen bir şeylere tanıklık etmek zorunda kalacaklardı. Eğer kuralların dışına çıkıldığını görmeyip kafalarını başka yöne çevirirlerse, kendilerini sınırlayan kurallardan çok daha kolay sıyrılabilirlerdi.

Bosch arka kapıya yürüdü ve park alanına çıktı. Julia'nın karakol soyunma odasında mı olduğunu, hâlâ devriye arabasında mı bulunduğunu, yoksa çoktan evine mi gittiğini bilmiyordu. İkinci vardiyalar saat yönünden esnekti. Gözlem amiri, nöbetini devralacak kişiyi göndermediği sürece hiçbir yere kıpırdayamazdı.

Bosch kadının arabasını park yerinde buldu, hâlâ içerdeydi. Yeniden karakola ilerleyerek Kod 7'deki sıraya doğru yürüdü. Oraya vardığında. Julia'nın sırada oturduğunu fark etti. Duş almıştı, saçları sırlıklamdı. Rengi solmuş kot pantolon ve uzun kollu bir süveter giymişti.

Bosch'a, "Evde olduğunu duydum." dedi. "Oraya gittim, ışıklarının kapalı olduğunu gördüm ve belki de seni kaçırdığımı düşündüm."

"Şefe sakın ışıklardan bahsetme."

Julia gülümsedi. Bosch kadının yanına oturdu. Ona dokunmak istiyordu, ama yapmadı.

"Ve de bizden." diye ekledi.

Kadın başını salladı.

"Evet, birçoğu biliyor, öyle değil mi?"

"Evet. Seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bir şeyler içelim mi?"

"Tabii ki."

"Cat and Fiddle'a gidelim. Bugün araba kullanmaktan yoruldum."

Ön kapıdan çıkmak yerine, uzun yolu seçip park alanından ilerleyerek karakolun etrafını dolanmayı tercih ettiler. Sunset'te iki blok yukarı yürüdüler ve sonra aşağı doğru iki blok daha ilerleyerek bara geldiler. Yürüyüşleri sırasında Bosch onu ekip odasında vardiya bitiminde yakalayamadığı için özür diledi ve Palm Springse gittiklerini anlattı. Brasher yol boyunca oldukça sessizdi, sadece Bosch'un açıklamalarını dinleyerek başını sallıyordu. Meyhaneye varıp şöminenin yanındaki bir masaya oturana kadar ilişkileriyle ilgili konuşmadılar.

Her ikisi de yarım litrelik Guinness sipariş etti, Julia kollarını kavuşturarak masaya dayandı ve Bosch'a gözlerini dikti.

"Tamam Harry, içkim geliyor. Artık benimle konuşabilirsin. Fakat seni uyarmalıyım, eğer bana sadece arkadaş olarak kalmak istediğini söyleyeceksen, benim yeterince arkadaşım var."

Bosch kendini tutamayarak gülümsedi. Onun cesaretini ve açık sözlülüğünü seviyordu. Kafasını sallamaya başladı.

"Hayır, seninle arkadaş olmak istemiyorum Julia, kesinlikle istemiyorum."

Masanın karşısına uzandı ve kadının kolunu sıktı. İçgüdüsel olarak etrafına bakındı ve mesai sonrası bir şeyler içmeye gelen bir polis olup olmadığından emin olmaya çalıştı. Tanıdık hiç kimseyi görmedi ve yeniden Julia'ya döndü.

"Benim istediğim seninle birlikte olmak. Tıpkı şimdiye kadar olduğu gibi."

"İyi. Ben de bunu istiyorum."

"Fakat dikkatli olmalıyız. Sen departmanda çok uzun süredir çalışmıyorsun. Ben uzun süredir oradayım ve etrafta neler konuşulduğunu biliyorum, bu benim hatam. İlk gecemizde senin arabam karakol parkında bırakmamalıydık."

"Ah. eğer şakadan anlamıyorlarsa boş ver onları."

"Hayır, sadece..."

Bosch, garson Guinness armalı küçük kâğıt bardak altlıklarının üzerine biralarını yerleştirirken sustu.

Yeniden yalnız kaldıklarında, "Söylemek istediğim bu değil Julia," dedi. "Eğer ilişkimize devam edeceksek, daha dikkatli olmalıyız. Daha gizli hareket etmeliyiz. Sıralarda buluşmaya. notlara ve buna benzer şeylere paydos. Buraya bile gelmemeniz lazım, çünkü polisler buraya çok sık uğruyor. Saklanmalıyız. Bölümün dışında buluşacağız, bölümün dışında konuşacağız."

"Sanki birer casus ya da buna benzer bir şeymişiz gibi konuşuyorsun."

Bosch bardağını aldı, kadınıkiyle tokuşturdu ve büyük bir yudum içti. Uzun bir günün ardından tadı çok güzel gelmişti. Hemen ardından esnemesini bastırmaya çalıştı, Julia bunu gördü ve o da esnedi.

"Casus mu? Bu pek de farklı bir şey değil. Unutma, ben bu departmanda yirmi beş yıldan uzun bir süredir çalışıyorum. Sen ise sadece bir acemisin bebek. Benim karakolda, senin bu işe başladığın günden bu yana yapmış olduğun tutuklama sayısı kadar düşmanım var. Bunların bazıları fırsatını yakalarlarsa beni yok etmekten büyük zevk alırlar. Eminim sadece kendim için endişelendiğimi düşünüyorsun, fakat eğer beni alt etmek için bir acemi polisin peşine düşmeleri gerekirse, bunu hiç duraksamadan yapacaklardır. Anlatmaya çalıştığım şey bu. Tereddüt etmeyeceklerdir."

Brasher başını önüne eğdi ve söylenenleri düşündü.

"Tamam Harry... yani gizli ajan çift-kırk-beş demek istemiştin."

Bosch gülümsedi ve başını salladı.

"Evet. evet, bunların hepsinin şaka olduğunu düşünüyorsun. Sana göre ben sadece eğleniyorum."

Her ikisi de biralarından birer yudum aldı. Bosch arkasına yaslandı ve rahatlamaya çalıştı. Şömineden gelen sıcaklık çok hoşuna gitmişti. Etraf oldukça hareketlenmişti. Julia'ya baktı. Brasher sanki onun hakkında gizli bir şey biliyormuş gibi gülümsedi.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece ne kadar çok heyecanlandın."

"Seni korumaya çalışıyorum, hepsi bu. Ben artı-yirmi-beş'im. dolayısıyla benim açımdan çok büyük bir sorun yok."

"Bu ne demek oluyor? insanların bunu söylediklerini daha önce de duydum - 'artı-yirmi-beş'- bu tanımlamayı sanki dokunulmazlıkları varmış gibi kullanıyorlardı."

Bosch başını olumsuz anlamda salladı.

"Hiç kimse dokunulmaz ya da ulaşılmaz değildir. Fakat bölümde yirmi beş yılı devirdiğinde, emeklilik skalasının tepesine oturmuşsun demektir. Dolayısıyla, işten yirmi beş yılda da, otuz beş yılda da ayrılсан hiçbir şey değişmez ve aynı emekli maaşını alırsın. Dolayısıyla 'artı-yirmi-beş' demek. sana canın cehenneme deme şansı verir. Eğer sana yaptıkları şeyden hoşnut olmazsan, ipi her an kopartabilir ve hoşça kal diyebilirsin. Çünkü artık çek ve uyuşturucu peşinde koşmak durumunda değilsindir."

Garson yeniden geldi ve bir kase patlamış mısır bıraktı.

Julia biraz zaman geçmesini bekledi ve çenesi neredeyse bardağının ağız hizasına gelecek şekilde masanın karşısına doğru uzandı.

"Peki sen niye hâlâ bir şeylerin peşinde koşturmaya devam ediyorsun?"

Bosch omuzlarını silkti ve bardağına baktı.

"İşten dolayı, sanıyorum... Önemli bir şey yok. kahramanlık gerektiren bir şey yok. Şu Allah'ın belası dünyada bir şeyleri düzeltmek sadece şansa

dayanıyor."

Soğuk camın üzerinde şekiller çizmek için parmağını uzattı. Gözlerini bardağından ayırmadan konuşmaya devam etti.

"Örneğin şu dava..."

"Ne olmuş ona?"

"Eğer neler olduğunu ortaya çıkartıp parçaları birleştirebilirsek... o çocuğa ne olduğu konusunda belki ufak tefek bir şeyler yakalayabiliriz. Bilemiyorum, belki tüm bunlar bir şey ifade eder, dünya açısından küçük ve önemsiz bir şey..."

O sabah Golliher'in ona uzattığı kafatasını düşündü. 9000 yıl kadar önce cinayete kurban giderek gömülmüş bir insan. Bir kemikler şehri ve hepsi de yeryüzüne çıkmak için sıralarını bekliyor. Peki, ne için? Belki de hiç kimse umursamıyor.

"Bilmiyorum." dedi. "Belki de tüm bunların uzun vadede hiçbir anlamı yok. İntihar teröristleri New York'u vurdu ve henüz önlerindeki birinci kahvelerini bitirmeden altı bin kişi öldü. Geçmişte gömülen bir kemiğin ne anlamı ve önemi olabilir ki?"

Brasher tatlı tatlı gülümsedi ve başını salladı.

"Bana garip şeyler söyleyip durma Harry. Önemli olan şey, tüm bunların senin açısından bir anlam taşıması. Ve eğer bu senin için bir anlam ifade ediyorsa, elinden geleni yapman çok önemli. Dünyada ne olursa olsun, hep kahramanlara ihtiyaç olacaktır. Umarım bir gün ben de onlardan birisi olma şansını yakalarım."

"Belki."

Bosch başını sallayarak onayladı ve gözlerini Brasher' dan uzaklaştırdı. Bir süre daha bardağıyla oynadı.

"Televizyonda gösterilen şu reklamı hatırlıyor musun? Hani yaşlı bir kadın yerde yatıyor ya da buna benzer bir şey ve. 'Düştüm ama Kalkamıyorum.' diyor. Herkes de onunla dalga geçiyor."

"Hatırlıyorum. Üzerinde Venice Beach yazan tişörtler satıyorlardı."

"Evet... bazen ben de öyle hissediyorum. Yani artı-yirmi-beş. Arada bir saçma şeyler yapıp bir şeyleri mahvetmeden ilerleyemezsin. Yere düştüğünde Julia, bazen ayağa kalkamayacağını hissedersin."

Bosch kendi kendisini başıyla onayladı.

"Fakat bir süre sonra şansın döner, önüne bir dava çıkar ve sen de kendine, işte beklediğim fırsat bu dersin. Bunu hissedersin. İşte ben de sahneye bu davayla döneceğim."

"Buna kurtulma denir Harry. O şarkı. Herkes bir şans istiyor' mu diyordu?"

"Bunun gibi bir şeydi. Evet."

"Ve belki de bu dava senin şansın?"

"Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Umarım öyledir."

"Eğer öyleyse, işte sana fırsat."

Brasher bardağım tokuşturmak için havaya kaldırdı.

Bosch. "Sıkı Sarıl'a," dedi.

Brasher bardağım şiddetli bir şekilde Bosch'un kine vurdu. Birasının bir kısmı Bosch'un neredeyse boş duran bardağına döküldü.

"Özür dilerim. Bunu biraz çalışmam lazım."

"Sorun değil. Bardağımın yeniden dolmasını istiyordum zaten."

Bardağını kaldırdı ve içindekini son damlasına kadar içti. Bardağını masaya geri koydu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Bosch. "Peki, bu gece benimle birlikte eve gelecek misin?" diye sordu.

Brasher olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır, seninle birlikte değil."

Bosch kaşlarını çattı, açık sözlülüğünün Brasher'ı gücendirip gücendirmediğini anlamaya çalıştı.

"Bu gece seni eve kadar takip edeceğim dedi. "Unuttun mu? Arabayı karakolda bırakamayız. Her şeyin gizli olması lazım, sus ve sesini çıkartma, bugünden itibaren sadece gözler konuşacak."

Bosch gülümsedi. Bira ve kadının gülümsemesi onda sihir etkisi yaratıyordu.

"Beni alt ettin."

"Umarım bunu birkaç yönden yapabilmişimdir."

Bosch. Teğmen Billets'in ofisindeki toplantıya geç kalmıştı. Edgar pek ender rastlanan bir şekilde oradaydı. Basınla ilişkiler Ofisi'nden Medina da yerini almıştı. Billets elindeki kalemle Bosch'a oturması için yer gösterdi, sonra telefonunu kaldırdı ve bir numara çevirdi.

Karşıdan yanıt alınca. "Ben Teğmen Billets," dedi. "Şef Yardımcısı Irving'e, şu anda herkesin burada bulunduğunu ve toplantıya başlayabileceğimizi bildirebilirsiniz."

Bosch Edgar'a bakarak kaşlarını kaldırdı. Şef yardımcısı davayla hâlâ bizzat ilgileniyordu.

Billets telefonu kapattı ve, "Birazdan bizi arayacak ve ben de mikrofonu açacağım," dedi.

Bosch. "Dinlemek için mi. anlatmak için mi arayacak?" diye sordu.

"Kim bilir?"

Medina. "Hazır beklerken," dedi, "sizin ortaya çıkarttığınız adam hakkında bazı ihbarlar almaya başladım bile. Adamın adı John Stokes muydu, neydi? Bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz? Yeni bir şüpheli mi?"

Bosch kızmıştı. Yoklamalarda dağıtılan gözetleme bildirimlerindeki bilgilerin önünde sonunda basına sızacağını biliyordu. Sadece bunun bu kadar kısa sürede gerçekleşeceğini rahmin edememişti.

Medina'ya. "Hayır, aslına bakılırsa o şüpheli değil," dedi. "Eğer müfettişler bu olayı da Trent'e yaptıkları gibi rezil ederlerse, onu hiçbir zaman bulamayız. O sadece konuşmak istediğimiz biri. Adam kurbanı tanıyormuş. Yıllar önce."

"Öyleyse kurbanın kimliğini belirlediniz?"

Bosch cevap veremeden telefon çaldı. Billets cevapladı ve Şef Yardımcısı Irving'i duyabilmeleri için mikrofonu açtı.

"Şef, Dedektif Bosch ve Dedektif Edgar burada, ayrıca Basınla ilişkiler Ofisi'nden Medina da yanımızda."

Irving'ın sesi mikrofondan yankılandı, "Çok iyi. Şu anda hangi aşamadayız?" Billets telefondaki bir düğmeyi çevirerek sesi kıstı.

"Harry, niye buna sen cevap vermiyorsun?" dedi.

Bosch, ceketinin cebine uzandı ve not defterini çıkarttı. Bir süre defteri inceledi. Irving'ın Parker Center'da, ofisindeki cam masanın başında oturması ve onların söyleyeceklerini bekliyor olması düşüncesi oldukça hoşuna gitmişti. O sabah Julia ile yaptığı kahvaltı sırasında kullandığı karalamalarla dolu sayfayı çevirerek arkasındaki boş sayfayı açtı.

Irving, "Dedektif, orada mısınız?" diye seslendi.

"Evet patron, buradayım. Sadece aldığım birkaç notun üzerinden geçiyordum. Hmmm, temel Şey Şu ki. kurbanın kimliğini belirledik. Arthur Delacroix. Miracle Mile bölgesindeki evinden 4 Mayıs 1980 yılında kaybolmuş. O zamanlar on iki yaşındaymış."

O noktada duraklayarak soru sorulmasını bekledi. Medina'nın söylediği ismi not ettiğini fark etti.

Bosch, "Bunu basına açıklamak istediğimizden henüz pek emin değilim," dedi.

Irving, "Neden?" diye sordu. "Kimliğin yanlış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bundan tamamen eminiz Şef. Bunun tek sebebi, eğer ismi açıklarsak, bundan sonra ne yapmayı düşündüğümüzü de ilan etmiş olabiliriz."

"Yani?"

"Bu konuda Nicholas Trent'in temiz olduğundan eminiz. Bu yüzden başka Şeyler araştırıyoruz. Yapılan otopsi -kemiklerdeki' incinmeler- erken bebeklik dönemlerinden itibaren başlayıp, uzun süre devam eden bir çocuk tacizine işaret ediyor. Anne tamamen bu resmin dışında, bu yüzden Şimdi babayı inceliyoruz. Henüz onunla konuşmadık. Kanıt topluyoruz. Eğer kimliği belirlediğimizi açıklarsak ve baba da bunu duyarsa, gerekenden çok daha önce onu uyandırmış oluruz."

"Eğer çocuğu oraya gömdüyse. zaten çoktan alarma geçmiştir."

"Bir dereceye kadar. Eğer kimlik belirleme işinde başarısız olursak, onu bu konuyla ilişkilendiremeyeceğimizi düşünür. Kimliğin gizli olması onu güvende

tutuyor. Ve bize de onun hakkında araştırma yapmak için zaman tanıyor."

Irving. "Anlaşıldı." dedi.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Bosch Irving'in bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat adam konuşmadı. Bosch Billets'e baktı ve ne yapacağım dercesine ellerini açtı. Kadın omuzlarını silkti.

Bosch yeniden konuşmaya başlayarak. "Yani, sonuç olarak... bu gelişmeleri açıklamayacağız, öyle değil mi?"

Sessizlik.

Ardından Irving, "Sanıyorum en iyi yöntem bu," dedi.

Medina ismi not aldığı sayfayı yırtıp buruşturdu ve köşedeki çöp sepetine fırlattı.

"Peki, *açıklayabileceğimiz* bir şey var mı?" diye sordu.

Bosch hemen. "Evet." dedi. "Trent'i temize çıkartabiliriz."

Irving aynı hızla yanıtladı, "Olmaz. Bunu en son yaparız. Davayı araştırmayı bitirip bir sonuca ulaşıldığında, geriye kalan her şeyi toparlarız."

Bosch ilk önce Edgar'a, ardından da Billets'e baktı.

"Şef," dedi. "Eğer bunu sizin söylediğiniz gibi yaparsak, davaya zarar verebiliriz."

"Bu nasıl olabilir?"

"Üzerinde çalıştığımız dava oldukça eski. Bir dava ne kadar eskiyse, sonuçlanması o kadar uzun sürer. Bu riski alamayız. Eğer dışarı çıkıp Trent'in masum olduğunu söylemezsek. peşinde olduğumuz adama savunma şansı vermiş oluruz. Büyük olasılıkla Trent'i göstererek, onun bir çocuk tacizcisi olduğunu ve bunu onun yaptığını söyleyecektir."

"Fakat. Trent'i ister şimdi aklayalım, ister daha sonraya bırakalım, fark etmez, bunu her halükârda yapma şansı olacaktır."

Bosch başıyla onayladı.

"Doğru. Fakat ben bu olaya duruşmada bir şeyleri ispatlama yönünden bakıyorum. Orada dikilerek Trent'i araştırdığımızı ve onu hemen temize çıkarttığımızı söyleyebilme şansımın olmasını istiyorum. Bir avukatın karşıma geçip. eğer onu bu kadar kısa sürede temize çıkartabildiysek, neden bunu

açıklamak için bir ya da iki hafta gibi uzun bir süre beklediğimizi sormasını istemiyorum. Şef. böyle bir şey yaparsak, sanki bir şeyleri gizliyormuşuz gibi bir izlenim uyandırırız. Bu oldukça ustaca bir hareket olacak ve büyük yankı uyandıracak. Jürideki üyeler, genelde polislere güvenmemek için hep bir sebep ararlar ve LAPD..."

"Tamam Dedektif, düşüncelerini açıkça aktardın. Benim kararım hâlâ aynı. Trent hakkında hiçbir açıklama yapılmayacak. Şu anda değil, açıklayabileceğimiz suçlu bulunmadan asla."

Bosch başını salladı ve oturduğu sandalyeye hafif bir yumruk indirdi.

Irving. "Başka?" dedi. "İki dakika içerisinde şefle toplantı yapacağım."

Bosch Billets'e baktı ve yeniden başını olumsuz anlamda salladı. Paylaşmak istediği başka bir şey yoktu. Billets konuşmaya başladı.

"Şef. sanıyorum şu an için hangi noktada olduğumuz çok daha önemli."

"Babayla ne zaman temasa geçmeyi düşünüyorsunuz Dedektifler?"

Bosch Edgar'a bakarak çenesini oynattı.

"Ah. Şef. ben Dedektif Edgar. Babaya yaklaşmadan önce konuşmamızın çok iyi olacağını düşündüğümüz önemli bir tanığı aramakla meşgulüz. Kurbanın çocukluk arkadaşlarından biri. Ölen çocuğun maruz kaldığı tacizler konusunda bilgisinin olabileceğini düşünüyoruz. Bugünü ona ayırdık. Adamın Hollywood'da bir yerlerde yaşadığını düşünüyoruz. onu araştırmak için..."

"Tamam Dedektif. Bu toplantıyı yarın sabah yeniden tekrarlayacağız."

Billets. "Evet Şef." dedi. "Yine saat dokuz otuzda mı?"

Cevap gelmedi. Irving çoktan kapatmıştı.

Bosch ve Edgar günün geri kalanını raporları ve cinayet dosyalarını güncellemekle, pazartesi sabahı dağıttıkları araştırma talep formlarının iptali için hastaneleri aramakla geçirdiler. Öğleye doğru Bosch ofis işinden sıkıldı ve dışarı çıkması gerektiğini söyledi.

Edgar. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Bosch, "Buralarda beklemekten sıkıldım." dedi. "Gidip şu adamla bir tanışalım."

Edgar'ın arabasını aldılar, çünkü hem üzerinde polis olduklarına dair herhangi bir işaret yoktu, hem de motor boşluğuna bırakılmış dinleme cihazları bulunmuyordu. 101'den ilerleyerek Vadi'ye indiler ve ardından Van Nuys'a dönmeden önce 405'ten batıya ilerlediler. Manchester Karavan Parkı. Victory yakınındaki Sepulveda'daydı. Önüne gelip içeri girmeden önce etrafında bir tur attılar.

Ortalıkta hiç bekçi kulübesi yoktu, bir tek sarı çizgili hız kasisi görünüyordu. Park yolu arsayı çevrelemişti, Sam Delacroix'in karavanı arazinin arkasındaydı. çevre yolunun yanındaki iki buçuk metrelik ses tutma duvarına dayanmıştı. Bu duvar çevre yolundan hiç durmaksızın gelen araba uğultularını kesmek için inşa edilmişti. Yapabildiği tek şey sesi yansıtıp şiddetini düşürmekti, fakat etraf hâlâ oldukça gürültülüydü.

Alüminyum yüzeyinden, çoğu çelik punta kaynaklarından olmak üzere aşağı doğru pas artıkları akmış, pek geniş olmayan bir karavandı. Tentesinin altında bir piknik masası ve mangal kömürü ocağı vardı. Çamaşır ipi tentenin destek uçlarını« birisinden, sıradaki karavanın köşesine doğru uzanıyordu. Dar avlunun arkasında bir yerlerde, yaklaşık tuvalet büyüklüğünde bir alüminyum depo barakası, ses duvarına doğru itilerek yapıştırılmıştı.

Karavanın camları ve kapısı kapalıydı. Park alanında da hiç araba yoktu. Edgar arabayı saatte on kilometre hızla sürmeye devam etti.

"Evde hiç kimse yokmuş gibi görünüyor."

Bosch, "Şu sürüş alanına bir bakalım." dedi. "Eğer adam oradaysa, belki bir kova top devirir ya da buna benzer bir şeyler yaparsın."

"Egzersiz yapmaktan hep hoşlanmışımdır."

Alana ulaştıklarında çok az sayıda müşteri olduğunu gördüler, fakat yine de o günün orası açısından çok meşgul bir gün olduğu belliydi. İki yüz seksen metrelik alana golf topları saçılmıştı, adı geçen arazi parkın dayandığı ses duvarına kadar uzanıyordu. Arsanın en uzak noktası, çevre yolundan geçen sürücülerini yüksekten gelebilecek toplardan koruyabilmek amacıyla fileyle çevrelenmişti. Arkasına top toplama aksamı takılmış küçük bir araba, alanın uzak kenarını yavaş yavaş turluyordu. sürücüsü bir güvenlik kafesiyle korunmaktaydı.

Edgar arabasının bagajındaki yarım kova top ve golf çantasıyla gelene kadar, Bosch top toplama aracını birkaç dakika boyunca izledi.

Edgar, "Galiba o," dedi.

"Evet."

Bosch yakındaki banka doğru ilerledi ve ortağının kare şeklindeki ufak plastik çimenlik alandan toplara vuruşunu seyretmek için oturdu. Edgar ceketini kravatını çıkarttı. Kıyafeti o kadar da göze batmıyordu. Bulundukları yerden birkaç yeşil kare aşağıda, yemek molasında ofisten çıkıp oyun oynamaya gelmiş, üzerlerinde takım elbiselerinin pantolonları ve boydan boya düğmeli gömlekleri olan iki adam topa vuruyordu.

Edgar çantasını ahşap sehpa bırakıp ve golf sopalarından birisini seçti. Çantadan bir eldiven çıkartıp giydi, ısınma amaçlı birkaç salınma hareketi yaptı ve toplara vurmaya başladı. Vuruşlardan ilk birkaç tanesi küfredmesine yol açacak kadar kötüydü. Bir süre sonra topları havalandırabilmeyi başladı ve kendisinden memnun göründü.

Bosch oldukça eğleniyordu. Hayatı boyunca tek bir kez bile golf oynamamıştı ve bu oyunun çoğu adam üzerindeki çekici etkisini anlayamıyordu. Aslına bakılırsa, ekip odasındaki dedektiflerin çoğu deli gibi golf oynardı, eyalet çapında polisler arası golf turnuvaları düzenlenirdi. Her ne kadar toplar çok uzağa gitmese de. Edgar'ın harcadığı çabayı seyretmekten zevk alıyordu.

Edgar'ın tam anlamıyla ısınıp hazır olduğu kararına varınca, "Şu adamı vur," dedi.

Edgar, "Harry," diye yanıtladı. "Senin bu oyunu oynamadığını biliyorum, fakat yine de sana söylemem gereken bir şey var. Golfte topa vurur, bayrakların olduğu yerlere atarsın. Bu oyunda hareket eden hedeflere nişan alınmaz."

"Peki öyleyse, eski başkanlar nasıl oluyor da insanları vuruyor?"

"Çünkü buna razı olunuyor."

"Haydi, yapma, herkesin arabayı kullanan adamı vurmaya çalıştığını sen söylemiştin. Sen de yap."

"Bunu herkes yapabilir, fakat ciddi golfçüler asla."

Fakat bedenine öyle bir açı verdi ki. Bosch onun yaya geçidinde U dönüşü yaparak ters yöne girmeye hazırlanan arabaya nişan aldığını rahatça söyleyebilirdi. İşaretlere bakılırsa. araba bulundukları yerden yaklaşık kırk metre uzaktaydı.

Edgar sopayı savurdu, fakat top havalanmak yerine yuvarlandı.

"Lanet olsun! Gördün mü Harry? Bu benim oyunumu mahvedebilir."

Bosch gülmeye başladı.

"Neye gülüyorsun?"

"Bu sadece bir oyun adamım. Başka bir atış yap."

"Bunu unut. Çok çocukça."

"Atışı yap."

Edgar hiçbir şey söylemedi. Su anda alanın ortasındaki arabaya nişan alarak, yeniden vücuduna belirli bir açı verdi. Sopayı savurup topa vurdu. Top ıslık çalarak ilerledi ve arabanın altı metre kadar ilerisine düştü.

Bosch, "İyi vuruş," dedi. "Tabii arabaya nişan almamış olsaydın"

Edgar ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Ondan sonraki beş dakika boyunca arabanın bulunduğu alana doğru atış üzerine atış yaptı, fakat hiçbirinde arabaya üç metreden fazla yaklaşmadı. Bosch tek bir söz dahi etmedi, fakat Edgar hırslanmıştı. Bosch'a dönüp kızgın bir şekilde, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Bosch kafası karışmış gibi davrandı.

"Ah. hâlâ vurmaya mı çalışıyorsun? Farkında değildim."

"Haydi, kalk da gidelim."

"Toplarının yarısı hâlâ burada duruyor."

"Umrumda bile değil- Bu benim oyunumu bir ay kadar geriletecek."

"O kadarcık mı?"

Edgar kullandığı golf sopasını sinirli bir şekilde çantasına tıktı ve Bosch'a keskin bir nişancı bakışı attı. Bosch kendini engelleyemeyip güldü.

"Haydi Jerry, adama bir bakmak istiyorum. Birkaç vuruş daha yapamaz mısın? Kısa bir süre sonra başaracakmışsın gibi geliyor."

Edgar alana bir kez daha baktı. Araba o anda kırk beş metre işaretinin dibindeydi. İşe ses duvarının dibinden başladığı tahmin edilirse, kısa süre içerisinde işini bitirecekti. Ortada tüm alanı dolanmaya yetecek -sadece Edgar'ın ve iki işadamlarının kiler dışında- kadar yeni top yoktu.

Edgar yavaşça gevşeyip rahatladı. Golf sopalarından birisini eline aldı ve tekrar sahte çimin bulunduğu alana yürüdü. Neredeyse ses duvarına ulaşacak mesafeye mükemmel bir atış yaptı.

"Tiger Woods, kıcımlı ye." dedi.

Gerçek çimenlerin üzerinde yaptığı atış, ilk vuruşu yaptığı yerden yaklaşık üç metre kadar ileriye gitti.

"Kahretsin."

"Gerçek oyunu oynarken, sahte çimenlerin üzerinde mi vuruş yapıyorsun?"

"Hayır Harry, orada yapmazsın. Bu sadece antrenman."

"Yani antrenman yaparken gerçek oyun koşullarını sağlamaya çalışıyorsun."

"Onun gibi bir şey."

Top toplama arabası alanı boydan boya gezmişti, şimdi de Edgar'ın para ödeyerek bir kova top aldığı tezgâhın arkasındaki hangara doğru ilerliyordu. Arabanın kafes kapısı açıldı ve altmış yaşlarında bir adam aşağı indi. Arabanın arkasına takılı top toplama aracının içi top dolu tel ağını çekip, barakaya taşımaya başladı. Bosch Edgar'a toplara vurmaya devam etmesini söyledi, böylece dikkat çekmeyeceklerdi. Bosch ilgisiz bir tavırla topların satıldığı

tezgâha doğru yürüdü ve yarım kova top daha aldı. Böylece arabayı kullanan adama altı metreden daha fazla yaklaşmıştı.

Bu Samuel Delacroix'ti. Bosch adamı Edgar'ın sürücü belgesinden çıkarttığı fotoğraftan tanımıştı. Bir zamanlar sarışın, mavi gözlü Ari askerini canlandıran ve on sekiz yaşındaki bir genç kızı büyüleyen bu adam, artık bir hamburger köftesinden farksızdı. Hâlâ sarışındı, fakat kafasının tepesi iyice kelleşip açılmıştı. Eski günlerden kalan ve güneş ışığıyla parlayan beyaz favorileri vardı. Burnu geçen zaman ve kullanılan alkolden dolayı şişmiş, yüzüne hasta bir görünüm veren gözlüklerinin altında sıkışmıştı. Hiçbir orduda kimseye terhis hakkı tanımayacak büyüklükte kocaman bir bira göbeği vardı.

"İki elli."

Bosch yazarkasanın arkasındaki kadına baktı.

"Toplar için..."

"Tamam."

Parayı ödedi ve kovayı kulpundan kaldırdı. Delacroix'e son bir kez daha göz atıyordu ki, adam da aynı anda kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri bir an için kilitlendi ve Bosch sanki tesadüfi bir şeymiş gibi bakışlarını uzaklara kaydırды. Dönüp Edgar'ın yanına doğru ilerlemeye başladı. Tam o sırada telefonu çaldı.

Aceleyle elindeki sepeti Edgar'a verdi ve telefonu pantolonunun arka cebinden çekip çıkarttı. Arayan vardiya şefi Mankiewicz'di.

"Hey. Bosch, ne yapıyorsun?"

"Top peşinde koşuyorum."

"Antrenman mı? Tüm işi biz yapalım, siz de keyif çatın."

"Adamımı buldun mu?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Nerede?"

"Washateria'da çalışıyor. Bilirsin, biraz bahşiş alıyor, sırf bozuk para."

Washateria, La Brea'daki bir araba yıkama şirketi idi. Orada günlük işçiler çalışıyor, arabaları yıkayıp siliyorlardı. Çoğunlukla alacakları bahşişe çalışırlardı, fırsat bulduklarında ise yakalanmadan arabalarda hırsızlık yaparlardı.

"Onu kim buldu?"

"Devriyedeki birkaç görevli. Adamın kimliğinden yüzde seksen eminler. Harekete geçmek için talimatını bekliyorlar. belki de sahneye çıkmak istersin."

"Onlara oldukları yerde beklemelerini söyle, biz yola çıkıyoruz. Ve Mank. biliyor musun, biz bu adamın tavşana benzer biri olduğunu düşünüyoruz. Kaçma olasılığını göz önüne alarak, elinde bize verebileceğin yedek bir birim daha var mı?"

"Hmm..."

Sessizlik oldu. Bosch Mankiewicz'in elindeki görevlendirme tablosuna göz gezdirdiğini tahmin etti.

"Tamam, şanslısın. üç-on bir vardiyasında çalışacak bir çift polis erken işbaşı yapacak. On beş dakika içerisinde yoklamadan çıkmış olurlar. Bu işine yarar mı?"

"Mükemmel. Onlara bizimle La Brea ve Sunset'teki Checkers'ın otoparkında buluşmalarını söyle. Devriye görevlilerini de aynı yere gönder."

Bosch Edgar'a yola çıkacaklarını işaret etti.

Mankiewicz, "Ah, bir şey daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Yedek birimle ilgili, geleceklerden birisi Brasher. Bu sorun olur mu?"

Bosch bir an sessiz kaldı. Mankiewicz'e onun yerine başka birisini yollamasını söylemek istedi, fakat bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Eğer Brasher'la olan ilişkisine dayanarak görevlendirme ya da buna benzer konularda binlerini etkilemeye çalışırsa, eleştirilere yol açabilir ve IAD tarafından yapılacak bir soruşturmayla yüz yüze kalabilirdi.

"Hayır, sorun yok."

"Bak. eğer çömez olmasaydı bunu yapmazdım. Son zamanlarda birkaç hata yaptı, bu tür deneyimlere ihtiyacı var."

"Sorun olmadığını söyledim "

Edgar'ın arabasının kaputunda Johnny Stokes'u yakalama planı yaptılar. Devriye elemanları Eyman ve Leiby bloknotun üzerinde Washateria'nın yerleşim planını çizip, Stokes'un cilalama alanında çalıştığı noktayı daire içerisine aldılar. Araba yıkama alanının üç taralı beton duvarlarla ve diğer yapılarla çevrelenmişti. La Brea'nın önündeki alan yaklaşık elli metre uzunluğundaydı. arsanın iki köşesindeki giriş çıkış yolları hariç olmak üzere, bir buçuk metrelik duvarla çevrelenmişti. Eğer Stokes kaçmaya karar verirse, bu duvara tırmanabilirdi, fakat bunu yapmaktansa, açık yollardan birisini kullanmaya çalışma ihtimali çok daha fazlaydı.

Plan oldukça basitti. Eyman ve Leiby araba yıkama alanının girişini tutarken. Brasher ve ortağı Edgewood çıkış kapısını bekleyeceklerdi. Bosch ve Edgar, Edgar'ın arabasını bir müşteri gibi içeri sokacak ve Stokes'u yakalayacaklardı. Telsizlerini aynı dalga boyuna yönlendirip kendi aralarında kullanacakları bir şifre geliştirdiler: Kırmızı, Stokes'un kovalanması gerektiği, yeşil ise adamın barışçıl bir şekilde yakalandığını belirtecekti.

Bosch. "Şunu unutmayın," dedi. "Burada silme, kurulama. sabunlama ve süpürme işlerini yapan herkes büyük olasılıkla bir şeylerden kaçıyor. Dolayısıyla Stokes'u hiçbir problem yaşamadan yakalasak bile, diğerleri kavgaya çıkartabilir. Bir araba yıkayıcısında polislerin boy göstermeleri. bir tiyatrodaki yangın var diye bağırmaya benzer. Kimin kim olduğunu anlayana kadar herkes çil yavrusu gibi dağılır."

Herkes başını sallayarak onayladı, Bosch anlamlı bir şekilde acemi polis Brasher'a baktı. Bir gece önce yaptıkları plan çerçevesinde, birbirlerini diğer polislerden daha fazla tanıdıklarını belli edecek hiçbir davranışta bulunmadılar. Fakat Bosch. Brasher'ın bu tutuklama harekâtının ne derece hızlı gelişip tehlikeli olabileceğini anladığından emin olmak istiyordu.

"Bunu anladın mı acemi." dedi.

Brasher gülümsedi.

"Evet, anladım."

"Pekâlâ, öyleyse işe koyulalım. Haydi gidelim."

Bosch, Edgewood ile birlikte devriye arabalarına doğru yürüyen Brasher'ın yüzünde hâlâ bir gülümseme gördüğünü düşündü.

Bosch ve Edgar, Edgar'ın Lexus'una yürüdü. Bosch arabanın sanki yeni yıkanıp cilalanmış gibi durduğunu fark edince durakladı.

"Lanet olsun."

"Ne söyleyebilirim ki Harry? Arabama özen gösteririm."

Bosch etrafına bakındı. Restoranın arkasında yeni yıkanmış beton bir park alanı vardı. Yolun üzerinde çamurlu su birikmişti.

"Şu su birikintisinin üzerinden birkaç kez geç." dedi.

"Araban kirlensin."

"Harry, o pis şeyi arabama sıçratmayacağım."

"Haydi, yapma, araban kirli görünmeli, aksi takdirde bu onlar açısından bir ipucu olabilir. Kendi ağzınla söyledin, bu adam tam bir tavşan. Ona fırsat tanımamalıyız."

"Fakat arabayı gerçekten yıkatmayacağız. Eğer bu pisliği arabama bulaştırırsam, orada kalacak."

"Sana bir şey söyleyeyim mi Jerry, eğer bu adamı yakalarsak, sen arabayı yıkatırken Eyman ve Leiby'nin herifi tutuklayıp götürmelerine önayak olacağım. Hatta yıkama ücretini de ben vereceğim."

"Kahretsın."

"Haydi, artık şu su birikintisinin üzerinden geç. Zaman kaybediyoruz."

Edgar'ın arabasını yeterince kirllettikten sonra, sessizce araba yıkama istasyonuna doğru ilerlediler. İçeri girmeye hazırlanırken. Bosch yardıma gelen polis arabasının, araba yıkama istasyonunun girişinden sadece birkaç araba boyu uzakta, kaldırım kenarına park edildiğini fark etti. Devriye arabası ise. İstasyonun biraz ilerisinde park etmiş diğer arabaların yanında duruyordu. Bosch telsizine uzandı.

"Tamam, herkes hazır mı?"

Mikrofondan, devriye arabasındaki görevlilerden gelen iki sinyal işitildi. Brasher cevapladı.

"Hepimiz hazırız."

"Tamam. İçeri giriyoruz."

Edgar arabayı içeri soktu ve müşterilerin arabalarını süpürülmeleri amacıyla teslim ettikleri. İstedikleri yıkama şekli ve cila türünü belirttikleri servis istasyonuna doğru ilerledi. Bosch'un gözleri büyük bir hızla çalışanların üzerinde dolanmaya başladı. Adamların hepsi turuncu renkli tulum giymiş, beyzbol şapkası takmışlardı. Bu Stokes'u seçebilmesini zorlaştırdı, fakat Bosch kısa süre içerisinde mavi cila gölgeliğini gördü ve Johnny Stokes'u tanıdı.

Edgar'a. "İşte orada." dedi. "Siyah Beemer ile ilgileniyor."

Bosch çoğu mahkum olan görevlilerin, arabadan dışarı adımlarını attıkları anda polis olduklarını hemen anlayacaklarını biliyordu. Bosch da bir mahkumu onların kendilerini tanıdıkları hızda yüzde doksan sekiz tanımlayabilirdi. Stokes konusunda hızlı ve atik davranmalıydı.

Edgar'a baktı.

"Hazır mısın?"

"Haydi şu işi yapalım."

Arabanın kapısını aynı anda açtılar. Bosch dışarı çıktı, yirmi metre ötede sırtı dönük duran Stokes'a doğru döndü. Adam yere çömelmişti ve BMW'nin lastiklerine sprey sıkıyordu.

Bosch, Edgar'ın görevlilerden birisine süpürme işini atlamasını. kısa süre içerisinde arabasını almaya geleceğini söylediğini duydu.

Bosch ve Edgar, diğer görevliler onları fark edene kadar kat edecekleri yolu yarılamıştı. Arkalarından bir yerlerden Bosch birisinin, "Geliyorlar, geliyorlar, geliyorlar!" diye bağırıldığını duydu.

Stokes alarmı alınca aniden dikildi ve hızla arkasına döndü. Bosch koşmaya başladı.

Eski mahkum hedefin kendisi olduğunu anladığında, Bosch Stokes'a dört buçuk metre mesafedeydi. Adamın kaçabileceği tek yön sol tarafıydı, ardından araba yıkama alanının girişine koşabilirdi, fakat BMW önünü kesiyordu. Sağına

doğru hareketlenmeye kalkıştı, fakat bu yolun çıkmaz olduğunu fark edince durakladı.

Bosch, "Hayır, hayır!" diye bağırdı. "Sadece konuşmak istiyoruz, sadece konuşmak istiyoruz."

Stokes birden durgunlaşıp sakinleşti. Edgar eski mahkumun kaçmayı deneyebileceğini göz önüne alarak sağa doğru ilerlerken. Bosch da doğrudan Stokes'a doğru yürüdü.

Bosch yavaşladı ve adama yaklaştığında kollarını iki yara doğru açtı. Bir elinde telsiz vardı.

"LAPD. Sadece birkaç soru sormak istiyoruz, hepsi bu."

"Adamım, iyi ama ne hakkında?"

"Sizinle..."

Stokes aniden kolunu kaldırarak Bosch'un yüzüne lastik temizleme spreyini sıktı. Arkasından hemen sağına döndü. araba yıkama alanının yüksek arka duvarının üç katlı bir apartmanla birleştiği yolun çıkmaz ucuna doğru koştu.

Bosch içgüdüsel olarak ellerini gözlerine götürdü. Edgar'ın Stokes'a bağırdığını duydu, sonra Edgar'ın ayakkabılarının beton zeminde çıkarttığı sesi ve boğuşmaları işitti. Bosch gözlerini açamadı. Telsizi ağzına yaklaştırdı ve bağırdı: "Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Adam arkaya doğru ilerliyor."

Sonra düşme şiddetini azaltmak amacıyla ayağını altında tutarak telsizi betonun üzerine bıraktı. Gözlerinin yanmasını azaltabilmek amacıyla ceketinin kollarını kullandı. Bir süre sonra kısa aralıklarla etrafa bakabilmeye başladı. BMW'nin arka tarafında, duvardaki musluğa bağlı, kıvrılarak asılmış bir su hortumu gözüne çarptı. Oraya doğru ilerledi. musluğu açtı ve elbiselerinin ıslanmasına aldırmadan yüzüyle gözlerini yıkadı. Sanki gözlerine kaynar su dökülmüş gibiydi.

Birkaç dakikanın ardından gözlerindeki yanma azaldığında, hortumu suyu kapatmaya zahmet etmeden yere bıraktı ve yeniden telsizine doğru ilerledi. Görüşünün dış kenarları pusluydu, fakat hareket edebilecek kadar görüyordu. Telsizi almak için yere eğildiğinde, turuncu tulum giyen birkaç adamın kahkahalarını işitti.

Bosch onları umursamadı. Telsizini Hollywood devriye kanalına ayarladı ve konuşmaya başladı.

"Hollywood birimleri, takipteki görevliler şüphelinin ani saldırısına uğradı, yer La Brea ve Santa Monica kesişimi. Şüpheli beyaz bir adam, otuz beş yaşlarında, koyu renk saçlı, üzerinde turuncu tulum var. Şüpheli Hollywood Washateria bölgesi çevresinde bir yerlerde."

Araba yıkama şirketinin tam adresini hatırlayamamıştı, fakat bu onu endişelendirmiyordu. Devriyeye çıkan her polis burayı bilirdi. Telsizini departmanın ana haberleşme kanalına ayarladı ve incinen görevli için bir ilkyardım ekibi istedi. Gözlerine püskürtülen maddenin ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Görüşü gittikçe netleşiyordu. fakat yine de uzun süreli bir hasardan korkuyordu.

Son olarak, yeniden haberleşme kanalına geçti ve diğerlerinden yerlerini belirtmelerini istedi. Telsiz çağrısına sadece Edgar yanıt verdi.

"Arka köşede bir delik vardı. Oradan geçip arkadaki dar sokağa çıktı. Araba yıkama istasyonunun kuzey tarafındaki apartmanlara doğru koştu.

"Diğerleri nerede?"

Edgar'ın cevabı kesik kesikti. Hat gidip geliyordu.

"Geri gelip... dağıldı. Garajda... zannediyorum. Sen... İyi misin Harry?"

"Daha iyi olacağım. Yardımcı ekip yolda."

Edgar'ın söylediklerini duyup duymadığını bilmiyordu.

Telsizi cebine koydu ve araba yıkama istasyonunun arkasına doğru hızlıca dolandı. Stokes'un kaçıp kurtulduğu deliği görmüştü. Elli beş litrelik iki sıvı sabun varilinin arkasındaki beton duvar kırılmıştı. Duvarın diğer tarafındaki yoldan gelen bir araba duvara çarpmış ve bu deliği açmış gibi görünüyordu. Bilerek yapılmış ya da kaza, fark etmezdi; büyük olasılıkla bu delik araba yıkama istasyonunda çalışan her adamın işine yarayabilecek bir kaçış kapısıydı.

Bosch yere çömeldi ve delikten geçmeye çalıştı. Bir an ceketini kırık duvardan dışarı çıkan paslı bir demire takıldı. Duvarın diğer tarafına geçince ayağa kalktı, karşısına her iki tarafında boydan boya apartmanlar dizili olan bir yol çıktı. Devriye arabası bu yoldan kırk metre kadar aşağıda, açılı bir şekilde park edilmiş halde durmaktaydı. Her iki kapısı da açıktı ve içinde kimse yoktu. Bosch

arabadan gelen telsiz sesini duyabiliyordu. Biraz daha aşağıda, blokların sonuna doğru, diğer polis arabası sokağa park edilmişti.

Bosch etrafını dinleyip gözlemleyerek, hızla devriye arabasına doğru ilerledi. Arabaya ulaştığında telsizi eline alıp yeniden birilerine ulaşmaya çalıştı. Cevap alamadı.

Diğer polis arabasının, cadde üzerindeki en büyük apartmanlardan birisinin altındaki kapalı garajın giriş rampasına park edilmiş olduğunu gördü. Edgar'ın Stokes'un suç kayıtlarını aktarırken araba hırsızlığı konusunda söylediklerini anımsayarak, adamın garajda olabileceğini düşündü. O bölgeden kaçabilmesi için bir araba bulması lazımdı.

Bosch garaj rampasından aşağıya, karanlığa doğru koştu.

Garaj çok büyüktü, sanki üzerindeki binanın haşmetini gözler önüne seriyordu. Üç park hattı vardı ve başka bir rampayla bir kat daha aşağı inilebiliyordu. Bosch hiç kimseyi görmedi. Duyduğu tek ses yukardan geçen borulardan birisinden damlayan su sesiydi. Silahına mermi sürerek yavaşça orta hatta doğru ilerledi. Stokes bir spreyci şişesiyle ona çoktan savaş açmıştı bile. Ayrıca garajda silah olarak kullanabileceği ne tür şeyler bulacağı da oldukça merak uyandırıcı bir durumdu.

İlerlerken, Bosch garajda park edilmiş halde duran az sayıdaki -herkesin işte olabileceğini düşündü- aracı gözlemliyordu. İlgi çekici hiçbir şey göremedi. Tam telsizi ağzına doğru kaldırıyordu ki, garajın alt katındaki rampada bazı koşuşturma seslerinin yankılandığını fark etti. Ayakkabısının lastik tabanlarının çıkarttığı sesi mümkün olduğunca engellemeye çalışarak, büyük bir hızla rampaya doğru ilerledi ve yere eğildi.

Güneş almadığı için park yerinin alt katı daha karanlıktı. Rampa düzlüğe kavuştuğunda gözleri ortama alışmıştı. Hiç kimseyi görmedi, rampanın yapısından dolayı görüşü neredeyse yarı yarıya kısıtlanıyordu. Rampanın etrafından dolanırken, aniden arka taraftan gelen şiddetli ve gergin bir ses duydu. Bu Brasher'dı.

"Olduğun yerde kal! Olduğun yerde kal! Sakın kımıldama!"

Bosch silahını ileri doğru uzatarak, rampanın etrafından dolaşıp gelen sesi takip etti. Aldığı eğitimde, orada olduğunu diğer görevliye belli etmesi için mutlaka seslenmesi gerektiği öğretilmişti. Fakat eğer Brasher Stokes ile yalnızsa.

seslenmesi durumunda kadının dikkatini dağıtabilir, Stokes'a başka bir kaçma fırsatı ya da Brasher'a saldırma şansı yaratabilirdi.

Bir süre sonra Bosch onları ilerde, duvarın dibinde gördü. Kendisinden on beş metre ötedeydiler. Brasher Stokes'u yakalamış, duvara elleri ve ayakları açık bir şekilde yaslamıştı. Tek elini Stokes'un sırtına dayamış, adamın arkasında dikiliyordu. El feneri yerde, sağ ayağının dibinde duruyor. Işığı Stokes'un dayandığı duvarı aydınlatıyordu.

Her şey mükemmeldi. Bosch tüm bedeninin rahatladığını hissetti ve birden bu rahatlamanın Brasher'ın herhangi bir zarar görmemiş olmasından kaynaklandığını fark etti. Yarı çömelmiş pozisyondan kurtularak dikildi ve silahını indirip onlara doğru yürümeye başladı.

Arkalarındaydı. Onlara ulaşmasına sadece birkaç adım kala. Brasher'ın elini adamın sırtından çekip sağa sola bakarak arkaya doğru adım attığını fark etti. Bu yapılmaması gereken hareketti. Bosch birden alarma geçti. Bu davranış verilen eğitimlere tam anlamıyla aykırıydı. Şu anda Stokes'a. eğer isterse yeniden kaçma fırsatı tanımıştı.

Birden her şey yavaş çekim gerçekleşmeye başladı. Bosch Brasher'a bağırmaya başladığında, garaj aniden silah sesleriyle doldu. Brasher yere düştü. Patlama sesleri beton yapıda yankılandı, seslerin nereden geldiği dahi belli olmuyordu.

Bosch'un düşünebildiği tek şey silahın nerede olduğuydu.

Bedenini sipere yatıyormuşçasına eğerken, elindeki silahı doğrulttu. Ateş edenleri görebilmek için etrafına bakındı. Stokes yüzünü dönmeye başlamıştı. Bosch yerde yatan Brasher'ın kolunu kaldırarak, silahı Stokes'a çevirdiğini gördü.

Bosch Glock'unu Stokes'a doğru kaldırdı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı. "Kımıldama! Kımıldama! Kımıldama!"

Bir saniye içerisinde adama ulaşmıştı.

Stokes, "Ateş etme adamım." diye bağırdı. "Ateş etme!"

Bosch bakışlarını Stokes'un üzerinden bir an bile ayırmadı. Gözleri hâlâ yanıyordu ve rahatlamaya ihtiyaçları vardı, ama o an gözünü bir anlığına kırpması bile ölümcül bir hata olabilirdi.

"Yat! Yere yat. Hemen şimdi!"

Stokes kendisini yere, karnının üzerine attı ve kollarını bedeniyle doksan derece oluşturacak şekilde yanlara açtı. Bosch adamın üzerine çömeldi ve daha önce binlerce kez yaptığı gibi bileklerini arkasında kelepçeledi.

Sonra silahını kılıfına soktu ve Brasher'a döndü. Kadının gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi açıktı, sürekli ileri geri oynuyordu. Boynundan aşağı kan sızıyordu ve gömleğinin önü çoktan kandan sıılsıklam olmuştu. Bosch eğilip gömleğini yırttı. Üniformasında o kadar çok kan vardı ki, yaranın tam yerini belirlemek oldukça zamanını almıştı. Mermi Kevlar yeleğinin omuz askısının sadece iki buçuk santimetre kadar altından sol omzuna girmişti.

Kan yaradan büyük bir hızla sızıyordu. Bosch Brasher'ın yüzündeki renk kaybım dışardan rahatça izleyebiliyordu. Dudakları kımıldıyordu, fakat hiç ses çıkartmıyordu. Bosch etrafına bakındı ve Stokes'un arka cebinden sarkan araba yıkama bezini gördü. Hızla çekip yerinden çıkarttı ve yaraya bastırdı. Brasher acıyla inledi.

"Julia, canın yanacak, fakat kanamayı durdurmak zorundayım."

Diğer eliyle kravatını çözdü, bunu kadının omzunun altından dolayıp yukardan bağladı. Yaraya yeterince baskı uyguladığından emin olana kadar kravatı sıkıp düğümledi.

"Tamam, dayan Julia."

Telsizini yerden aldı ve ana kanala bağlanabilmek için frekans düğmesini çevirdi.

"İlkyardım Ekibi, görevli yaralandı. La Brea Park apartmanının garajının alt katındayız. La Brea ve Santa Monica'nın kesişme noktası, *acilen* bir sağlık ekibine ihtiyacımız var! Şüpheli gözetim altında. Onayla ilkyardım Ekibi"

Bosch'a. İlkyardım Ekibi yanıt verip hatlarda sorun olduğunu ve söylenenlerin yeniden tekrarlanmasını istediğini belirtene kadar inanılmaz uzun bir süre geçmiş gibi geldi. Bosch arama düğmesine yeniden bastı ve bağırıma başladı, "İstediğim sağlık görevlileri nerede? Görevli *vuruldu*."

Sonra diğer frekansa atladı.

"Edgar. Edgewood, garajın alt katındayız. Brasher vuruldu. Stokes'u yakaladım. Tekrarlıyorum, Brasher vuruldu."

Telsizi aşığı indirdi ve Edgar'ın ismini olabildiğince yüksek sesle haykırmaya başladı. Ceketini çıkarttı ve topak haline getirdi.

Stokes, "Adamım, bunu ben yapmadım," diye bağırdı. "Ben ne olduğunu..."

"Kes sesini! Şu lanet çeneni kapat!"

Bosch ceketini Brasher'ın başının altına koydu. Kadının dişleri acıdan kilitlenmiş, çenesi ise yukarı doğru kaymıştı. Dudakları neredeyse bembeyazdı.

"Sağlık ekibi geliyor Julia. Onları tüm bunlar başımıza gelmeden önce aramıştım. Ben bir medyum ya da buna benzer bir şey olmalıyım. Yapman gereken tek şey dayanmak Julia. Sadece dayan."

Her ne kadar onun açısından büyük bir çaba gerektiriyor gibi görünse de, Brasher ağzını açtı. Fakat o henüz bir şey söyleyemeden, Stokes tekrar korkudan kaynaklanan büyük bir isteri kriziyle bağırmaya başladı.

"Bunu ben yapmadım adamım. Onların beni öldürmelerine izin verme. Bunu ben *yapmadım!*"

Bosch tüm ağırlığını vererek Stokes'un üzerine abandı. Aşığı eğilip doğrudan adamın kulağına doğru bağırmaya başladı.

"Şu kahrolasica çeneni kapat, aksi takdirde seni ben öldüreceğim!"

Dikkatini tekrar Brasher'a odakladı. Kadının gözleri hâlâ açıktı. Yanaklarından aşığı yaşlar süzülüyordu.

"Julia, sadece birkaç dakika daha. Dayanmak zorundasın."

Brasher'ın sağ elindeki tabancayı aldı ve Stokes'tan uzak bir mesafede yere bıraktı. Sonra kadının elini avucuna alarak tuttu.

"Ne oldu? Allah kahretsin, ne oldu?"

Kadın ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Bosch rampadan gelen koşuşturma seslerini duyabiliyordu. Edgar'ın seslendiğini işitti.

"Buradayız!"

Biraz sonra Edgar ve Edgewood yanlarındaydı.

Edgewood hiç tereddüt etmeden. "Julia!" diye bağırdı. "Ah, lanet olsun!"

Bir an bile duraksamaksızın Edgewood ileri doğru atıldı ve Stokes'un böğrüne korkunç bir tekme attı.

"Seni orospu çocuğu!"

Bunu yeniden yapmak için hazırlanırken Bosch bağırdı.

"Hayır! Uzaklaş! Ondan uzaklaş!"

Edgar. Edgewood'u kucakladı ve çekip, tekmenin acısıyla yaralanmış bir hayvan gibi bağırarak, korkudan homurdanıp inleyen Stokes'tan uzaklaştırdı.

Bosch. Edgar'a, "Edgewood'u yukarı çıkart ve sağlık ekiplerini aşağı yolla," dedi. "Telsizler burada hiçbir boka yaramıyor."

Her ikisi de donup kalmıştı.

"Gidin! Hemen şimdi!"

Sanki söylenenleri duymuşçasına uzaktan sirenler gelmeye başladı.

"Ona yardımcı olmak istiyor musunuz? Öyleyse gidip ilkyardım ekibini getirin!"

Edgar, Edgewood'u geri çevirdi ve ikisi birden rampadan yukarı koştu.

Bosch yeniden Brasher'a döndü. Kadının yüzü artık bir ölü kadar beyazdı. Şoka girmek üzereydi. Bosch anlamıyordu. Bu sadece omuzdan alınan bir yaraydı. Birdenbire ikinci bir mermi olasılığı aklına geldi. Acaba patlama ve yankılar ikinci silah sesini gizlemiş miydi? Kadının vücuduna tekrar göz attı, fakat hiçbir şey bulamadı. Brasher'ı çevirip sırtına bakmayı göze alamadı, ona daha fazla zarar vermekten korkuyordu. Fakat sırtından kan sızdığına dair bir işaret yoktu.

"Haydi, dayan Julia. Bunu başarabilirsin. Beni duyuyor musun? ilkyardım görevlileri neredeyse geldi. Sadece biraz daha dayan."

Julia ağzını yeniden açtı, çenesini kımıldattı ve konuşmaya başladı.

"O... o tuttu... o..."

Brasher dişlerini kenetledi, kafasını Bosch'un ceketı üzerinde sağa sola salladı. Konuşmayı yeniden denedi.

"Ben... ben..."

Bosch eğilip yüzünü kadınınkine yaklaştırdı ve alçak sesle, telaşlı bir şekilde fısıldadı.

"Şşşşş, Şşşşş Konuşma. Sadece hayatta kal. Konsantre ol Julia. Sıkı sarıl. Hayatta kal. Lütfen, hayatta kal."

Garajın sesle dolup titremeye başladığını hissedebiliyordu. Birkaç dakika içerisinde tüm duvarlardan kırmızı ışıklar yansımaya başladı, sonra ilkyardım arabası yanlarında durdu. Arkasından bir devriye kruvazörü geliyordu, Eyman ve Leiby'nin yanı sıra, daha birçok üniformalı rampadan aşağı koşup garajı doldurdu.

Stokes, "Ah. hayır, lütfen," diye mırıldandı. "Buna izin verme..."

Yanlarınâ ulaşan ilk sağlık elemanı, hiçbir şey yapmadan önce Bosch'un omzuna elini koydu ve onu nazıkçe arkaya doğru çekti. Bosch orada durarak işleri zora soktuğunun bilincinde, kendi isteğiyle doğruldu. Brasher'dan uzaklaşmaya hazırlanırken, kadının sağ eli aniden onun kolunu yakaladı ve kendisine doğru çekti. Brasher'ın sesi artık bir ıslık kadar kuvvetsiz çıkıyordu.

"Harry, onlara izin verme..."

İlkyardım görevlisi Brasher'ın yüzüne oksijen maskesini geçirdi, kadının son kelimeleri bu yüzden duyulmadan yitip gitti.

Görevli. "Memur Bey. lütfen uzaklaşın," dedi.

Bosch emekleyerek uzaklaşırken, uzanıp Brasher'ın ayak bileğini bir an için tutup sıktı.

"Juila, iyileşeceksin."

Diğer sağlık görevlisi, kadının yanına elindeki büyük sağlık çantasıyla çömelirken, "Julia mı?" diye sordu.

"Evet. Julia."

Adam. "Tamam Julia," dedi. "Benim adım Eddie ve bu da Charlie. Biz seni iyileştirmeye çalışacağız. Tıpkı ortağının dediği gibi, iyileşeceksin. Fakat dışını sıkmak zorundasın. Bunu istemelisin Julia. Savaşmaksın."

Brasher maskesinin altından anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Bosch bunların arasından tek bir kelimeyi yakalayabildiğini düşündü. *Uyuşuk*.

Sağlık görevlileri, Brasher'la konuşmaya aralıksız devam ederken, ilkyardım işlemlerini uygulamaya başladılar. Bosch ayağa kalktı ve Stokes'a yaklaştı. Tutup adamı ayağa kaldırdı ve iteleyerek olay yerinden uzaklaştırdı.

Stokes. "Kaburgalarım kırıldı," diye şikâyet etti. "Benim de sağlık ekibine ihtiyacım var."

"Bana güven Stokes, bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bu yüzden o kahrolasınca çeneni kapat."

İki üniformalı polis onlara doğru yaklaştı. Bosch onları tanımıştı, geçen gece karakoldan çıkarken, Julia'ya onu Boerdner's ta bekleyeceklerini söyleyen kişilerdi bunlar. Brasher'ın arkadaşları.

"Onu senin yerine karakola götüreceğiz."

Bosch hiç tereddüt etmeden Stokes'u adamların arasından geçirdi.

"Hayır, ben icabına bakarım."

"Sizin burada ifade vermek için beklemeniz gerekiyor Dedektif Bosch."

Adamlar haklıydı. Nişan takımındaki görevli, kısa sürede olay yerine gelip, birinci dereceden tanık olarak Bosch'un ifadesini alacaktı. Fakat Bosch. Stokes'u tam anlamıyla güvenmediği kişilere emanet edemezdi.

Stokes'u rampadan yukarı, gün ışığına doğru çıkarttı.

"Dinle Stokes, hayatta kalmak istiyor musun?"

Genç adam cevap vermedi. Kaburgalarına aldığı darbeden dolayı hissettiği acı sebebiyle, kambur bir şekilde yürüyordu. Bosch parmağını uzatarak Edgewood'un tekmelediği noktaya hafifçe bastırdı. Stokes yüksek sesle inledi.

Bosch. "Beni dinliyor musun?" diye sordu. "Hayatta kalmak istiyor musun?"

"Evet! Hayatta kalmak istiyorum."

"Öyleyse beni dinle. Seni bir odaya kapatacağım ve benim dışımda hiç kimseyle konuşmayacaksın. Anladın mı?"

"Anladım. Yeter ki onların beni incitmelerine izin verme. Ben bir şey yapmadım. Neler olduğunu bilmiyorum adamım. Kadın bana duvara yaslanmamı söyledi, ben de dediğini yaptım. Tanrı adına yemin ederim ki. tüm yaptığım..."

Bosch. "Kes sesini!" diye emretti.

Rampadan aşağı başka polisler de iniyordu. Bosch Stokes'u mümkün olan en kısa sürede dışarı çıkartmak istiyordu.

Gün ışığına çıktıklarında, Bosch Edgar'ın kaldırım kenarında dikilmiş telefonla konuştuğunu, diğer eliyle de ambulansa garajı işaret ettiğini fark etti.

Bosch Stokes'u ona doğru iteledi. Yanına yaklaştıklarında Edgar telefonu kapattı.

"Teğmenle konuştum. Buraya geliyor."

"Harika. Araban nerede?"

"Hâlâ yıkama istasyonunda."

"Git buraya getir. Stokes'u karakola götürüyoruz."

"Harry, olay yerini terk ederek..."

"Edgewood'un ne yaptığını gördün. Bu bok torbasını daha güvenli bir yere götürmek zorundayız. Git ve arabayı getir. Eğer buradan ayrıldığımız için başımıza bir şey gelirse, sorumluluğu ben üstleneceğim."

"Anlaşıldı."

Edgar araba yıkama istasyonuna doğru koşmaya başladı.

Bosch apartmanın köşesinde bir elektrik direği gördü.

Stokes'u oraya götürdü ve adamı kolları direği çevreleyecek şekilde kelepçeledi.

"Burada bekle." dedi.

Sonra geriye doğru bir adım attı ve eliyle saçını sıvazladı.

"Orada neler oldu?"

Stokes sorusunu cevaplayıp yanlış hiçbir şey yapmadığı konusunda bir şeyler geveleyene kadar, bunu sesli bir şekilde söylediğini fark etmedi.

Bosch, "Kes sesini." dedi. "Seninle konuşmuyorum."

Bosch ve Edgar. Stokes'u ekip odasından geçirip, soruşturma odalarına giden kısa koridor boyunca yürüttüler. Üç numaralı odaya alıp, masanın ortasındaki çelik halkaya bağladılar.

Bosch. "Geri geleceğiz," dedi.

Stokes, "Hey. adamını, beni burada bırakma." diyerek söze başladı, "buraya gelirler adamım."

Bosch, "Benim dışımda hiç kimse içeri girmeyecek." dedi. "Sadece otur ve bekle."

Odadan çıkıp kapıyı kilitlediler. Bosch cinayet masasına gitti. Ekip odası tamamen boştu.

Bosch'un sigara içmeye, düşünmek için zamana ve birtakım cevaplara ihtiyacı vardı. Zihni Julia ve onun içinde bulunduğu durumla meşguldü. Fakat bu konuda elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu ve düşüncelerini kontrol etmesinin en iyi yolunun, değiştirmek için bir şeyler yapabileceği olaylara konsantre olmaktan geçtiğinin farkındaydı. OIS* iz sürmeye başlayıp, ifadesini almak için onun ve Stokes'un yanına gelmeden önce çok az zamanı olduğunu biliyordu. Telefonu kaldırdı ve gözlem ofisini aradı. Mankiewicz cevapladı. Büyük olasılıkla karakoldaki tek polis oydu.

* OIS: Suç Araştırma Birimi.

Bosch. "Son haberler nasıl?" diye sordu. "Brasher iyi mi?"

Bilmiyorum. Durumunun kötü olduğunu duydum. Sen neredesin?"

"Ekip odasında. Adamı buraya getirdim."

"Harry, sen ne yapıyorsun? OIS olayı incelemeye başladı. Olay yerinde olmalıydın. İkiniz de orada olmalıydınız."

"Ortalığın karışacağı korkusuna kapıldığımı söyleyebilirim. Dinle, Julia hakkında herhangi bir şey öğrendiğinde hemen beni ara. tamam mı?"

"Anlaştık."

Bosch tam kapatmaya hazırlanıyordu ki, bir şey daha hatırladı.

"Ve Mank, dinle. Adamın Edgewood, bu boktan herifi tekmeledi. Adam kelepçeliydi ve yerde yatıyordu. Şu anda büyük olasılıkla dört ya da beş kemiği kırık."

Bosch bekledi. Mankiewicz hiçbir şey söylemedi.

"Senin seçimin. Bu konuda resmi yollara başvurabilir ya da bunu senin kendi yöntemlerinle çözmene müsaade edebilirim."

"Bu konuyla ben ilgilenirim."

"Tamam. Unutma, bana bildiklerini aktaracaksın."

Telefonu kapatıp, Bosch'un Edgewood olayını ele alış şeklini onaylayarak baş sallayan Edgar'a baktı.

Edgar, "Stokes'tan ne haber?" dedi. "Harry, o garajda neler oldu?"

"Emin değilim. Dinle. OIS o odaya girip terör estirerek adamı alıp götürmeden önce, onunla Arthur Delacroix hakkında konuşacağım. Diğerleri buraya geldiklerinde, onları durdurup durduramayacağına bir bak."

"Evet, bu cumartesi Riviera'da Tiger Woods'un kışına tekme savurmayı planlıyorum."

"Evet, biliyorum."

Bosch arkadaki koridora gitti ve üç numaralı odaya girecekken. IAD'deki Dedektif Bradley'den teybini geri almadığını hatırladı. Stokes ile yapacağı görüşmeyi kaydetmek istiyordu. Üç numaralı odaya açılan kapının önünden yürüdü ve hemen bitişikteki video odasına girdi. Üç numaralı odanın kamerasını ve kayıt cihazını aktif hale getirdi, sonra odaya girdi.

Stokes'un karşısına oturdu. Genç adamın gözlerindeki bakıştan, hayatının boktan geçtiği anlaşılıyordu. Bir saatten daha kısa bir süre önce, bir BMW'yi cilalayıp birkaç kuruş kazanıyordu. Şimdi ise hapse girmemenin bir yolunu araştırıyordu - tabii eğer şanslıysa. Sudaki polis kanının, mavi köpekbalıklarının getireceğini biliyordu. Çoğu şüpheli ya kaçmaya çalışırken vurulur, ya da soruşturma odalarında kendilerini asmış halde bulunurlardı. Ya da raporlarda öyle anlatılırdı.

Bosch, "Kendine büyük bir iyilik yap." dedi. "Rahatla ve sakın aptalca bir şey yapma. Bu adamlara seni öldürme şansı verecek herhangi bir harekette

bulunma. Beni anladın mı?"

Stokes başını sallayarak onayladı.

Bosch, Stokes'un tulumunun göğüs cebindeki Marlboro paketini gördü. Masanın karşısına uzandı, Stokes geriye doğru çekildi.

"Sakin ol."

Sigara paketini aldı ve bir kitabın sırtına sürterek tutuşturduğu kibritle sigarayı yaktı. Odanın köşesinden sandalyesinin yanına küçük bir kültablası getirdi ve kibriti içine attı.

"Eğer seni incitmek istiyor olsaydım, bunu garajdayken yapardım. Sigara için teşekkürler."

Bosch sigara dumanını içine çekti. Sigara içmeyeli en azından iki ay olmuştu.

Stokes, "Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, sen henüz hak etmedin. Sen hiçbir bok hak etmedin. Fakat yine de seninle ufak bir anlaşma yapacağım."

Stokes gözlerini kaldırarak Bosch'a baktı.

"Orada kaburgalarına aldığın küçük tekmeği hatırlıyor musun? Şimdi ufak bir değiş-tokuş yapacağız. Sen bunu unutacaksın ve tam bir erkek gibi ağrının kendi başına üstesinden geleceksin, ben de senin suratıma şu boktan şeyi sıkıldığını unutacağım."

"Kaburgalarım kırık adamım."

"Gözlerim hâlâ yanıyor adamım. O bir kimyasaldı. DA seni, sen henüz beşten ona kadar sayamadan önce, bir polis görevlisine saldırmaktan tutuklar. Hapiste olmanın neye benzediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Bosch bir süre adamın konuşulanları tartmasını bekledi.

"Anlaştık mı?"

Stokes başıyla onayladı, fakat diğer yandan da. "Bu neyi değiştirecek ki? O kadını benim vurduğumu söyleyecekler. Ben..." dedi.

Bosch. Stoke'un gözlerinde ufak bir umut ışığı gördü.

"Ve ben onlara gördüklerimin hepsini aynen anlatacağım"

"Tamam."

Stoke'un sesi zorlukla duyulan bir fısıltı halinde çıkıyordu.

"Öyleyse başlayalım. Niye kaçtın?"

Stokes başını salladı.

"Çünkü bu benim hep yaptığım şey adamım. Ben kaçarım. Ben bir mahkumum ve sen de efendi. Ben kaçarım."

Bosch yaşanan tüm karmaşa ve acele yüzünden kimsenin Stokes'un üzerini aramadığını fark etti. Adama ayağa kalkmasını söyledi. Stokes'un içinde bulunduğu durum, sadece öne edilebilmesini sağlıyordu. Bosch adamın arkasına dolandı ve ceplerini kontrol etmeye başladı.

"Yanında şırınga var mı?"

"Hayır adamım, şırınga falan yok."

"İyi, belaya bulaşmak istemiyorum. Eğer başım belaya girerse, yaptığımız anlaşıma suya düşer."

Stokes'un üzerini ararken, sigarayı da dudaklarının arasında tutuyordu. Duman zaten yanmakta olan gözlerine batıyordu. Bosch adamın cebinden bir cüzdan, bir set anahtarlık ve hepsi birliklerden oluşan yirmi yedi dolar çıkarttı. Stoke'un gün boyu kazandığı bahşişler... Başka hiçbir şey yoktu. Stokes satmak ya da kişisel kullanım amacıyla yanında uyuşturucu taşıyor olsaydı bile, bunu kaçarken bir yerlere fırlatırdı. Bosch, "Buraya köpekleriyle geleceklerdir," dedi. "Eğer bir yerlere uyuşturucu attıysan, onu bulacaklardır ve o aşamada benim yapabileceğim hiçbir şey kalmaz."

"Ben hiçbir şeyi hiçbir yere atmadım. Eğer bir şey bulurlarsa. bunu onlar oraya koydular demektir."

"Evet, tıpkı O. J. gibi."

Bosch yeniden yerine oturdu.

"Sana söylediğim ilk şey neydi? Dedim ki. 'Sadece konuşmak istiyorum.' Bu doğrudur. Tüm olanlar..."

Bosch elleriyle boş ver işareti yaptı.

"Eğer beni dinlemiş olsaydın, tüm bu olanlar engellenebilirdi."

"Polisler hiçbir zaman konuşmaz. Hep fazladan bir şeyler isterler."

Bosch başıyla onayladı. Eski mahkumların sokak kültürlerinin bu derece gerçekçi ve doğru olması, onu hiçbir zaman şaşırtmamıştı.

"Bana Arthur Delacroix'ten bahset."

Stokes'un gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ne? Kim?"

"Arthur Delacroix. Şu kaykay arkadaşın. Miracle Miles gününden, hatırladın mı?"

"Tanrım, adamım, bu..."

"Uzun zaman önceydi. Biliyorum. İşte bu yüzden soruyorum."

"Ona ne oldu? Çok uzun süredir ortalarda yok adamım."

"Bana ondan bahset. Bana onun ne zaman kaybolduğunu söyle."

Stokes kafasını eğerek kelepçeli ellerine baktı ve yavaşça kafasını salladı.

"Bu uzun bir süre önceydi. Hatırlayamıyorum."

"Bir dene. Niye kayboldu?"

"Bilmiyorum. Sadece içinde bulunduğu boktan duruma daha fazla dayanamadı ve kaçtı."

"Sana kaçacağını söylemiş miydi?"

"Hayır adamım, öylece çekip gitti. Bir gün bir baktık, ortalarda yok. Ve ben onu bir daha hiç görmedim."

"Hangi boktan durum?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun içinde bulunduğu boktan duruma daha fazla dayanamadığını ve kaçtığını söyledin. Ne tür bir boktan durumdu, Ne demek istiyorsun?"

"Ah. bilirsin işte, yaşamındaki diğer boktan durumlar gibi."

"Evle sorunu mu vardı?"

Stokes güldü. Bosch'un taklidini yaparak konuşmaya devam etti.

"Evle sorunu mu vardı? Kimin yok ki adamım?"

"Hiç evde tacize -fiziksel tacize- uğramış mıydı diye sormak istemiştım."

Adam yeniden güldü.

"Kim uğramaz ki? Yaşlı babam, benimle konuşmaktansa sürekli kafama bir

şeyler fırlatırdı. Ben on iki yaşımıdayken. odanın diğer ucundan dolu bir bira şişesi atmış ve kafamdan vurmuştu. Sebep, yememi istediği şeyi yemememdi. Bu yüzden beni onun velayetinden aldılar."

"Biliyor musun, bu gerçekten utanç verici, fakat burada Arthur Delacroix hakkında konuşuyoruz. Sana hiç babasından dayak yediğini söyledi mi?"

"Bunu söylemesine gerek yoktu adamım. Vücudundaki çürükleri görürdüm. Hatırladığım tek şey bir yerlerinde hep morluklar olurdu."

"Kaykaydan olmuştur. Çok sık düşmüş."

Stokes başını olumsuz anlamda salladı.

"Saçmalama adamım. En iyisi oydu. Yaptığı tek şey buydu. Bir yerlerini incitemeyecek kadar iyiydi."

Bosch'un ayakları yere sıkı sıkı basıyordu. Ayak tabanlarında hissettiği ani titremeden, ekip odasında birilerinin bulunduğunu anladı. Uzanıp kapı kolundaki kilidi iteledi.

"Hastanede yattığı günleri hatırlıyor musun? Kafasını incitmişti. Sana bunun bir kaykay kazası olduğunu söyledi mi?"

Stokes gözlerini sıkı sıkı kapatarak başını yere eğdi. Bosch, adamın o günlere ait anılarını canlandırmıştı. Bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

"Kazınmış bir kafasının ve boktan bir fermuar gibi dikişlerinin olduğunu hatırlıyorum. Bana ne söylediğini..."

Birisi kapıyı açmayı denedi, kapıda büyük bir gürüldü oldu. İçeri homurtulu bir ses ulaştı.

"Dedektif Bosch, ben Teğmen Gilmore, OIS'den. Kapıyı açın."

Stokes birden panik dolu gözleriyle bağırmaya başladı.

"Hayır! Onların içeri..."

"Kes sesini!"

Bosch masanın karşısına uzandı, Stokes'u yakasından yakalayarak öne çekti.

"Beni dinle, bu çok önemli."

Kapıya yeniden vuruldu.

"Arthur'un sana babasının kendisini dövdüğünü hiçbir zaman söylemediğini mi ifade ediyorsun?"

"Bak adamım, beni koru ve ben de sen ne söylememi istersen onu söyleyeyim. Tamam mı? Onun babası tam bir serseriydi. Benden. Artie'nin babasının kendisini o Allah'ın cezası süpürge sopasıyla dövdüğünü söylediğini mi anlatmamı istiyorsun, bunu yapacağım. Bunun bir beysbol sopası olmasını mı istersin? Tamam, söyleyeceğim..."

"Senin doğrulardan başka bir şey söylemeni istemiyorum Allah'ın belası. Sana böyle bir şey söyledi mi. söylemedi mi?"

Kapı açıldı. Giriş masasından yedek anahtarı almışlardı. İki üniformalı adam içeri girdi. Birisi Bosch'un tanıdığı

Gilmore'du, diğeri ise daha önce hiç görmediği OIS'den bir dedektif.

Gilmore, "Tamam, hepsi bu kadar." dedi. "Bosch, sen ne bok yediğini zannediyorsun?"

Bosch Stokes'a. "Söyledi mi?" diye sordu.

Diğer OIS dedektifi cebinden anahtarları çıkarttı ve Stokes'un bileklerindeki kelepçeleri açmaya başladı.

"Ben bir şey yapmadım." Stokes protesto etmeye başladı. "Ben..."

Bosch. "Sana böyle bir şey anlattı mı?" diye bağırdı.

Gilmore diğer dedektife. "Onu buradan çıkartın," diye söylendi. "Başka bir odaya götürün."

Dedektif. Stokes'u sandalyesinden kaldırdı, yarı taşıyıp yarı iteleyerek odadan çıkarttı. Bosch'un kelepçeleri masada duruyordu. Bosch Stokes'un verdiği cevapları düşünerek kelepçelere boş boş baktı. Her şeyin bir çıkmaz sokakta birleştiğini bildiği için, göğsünde büyük bir ağırlık hissediyordu. Stokes'un davaya hiçbir katkısı olmamıştı. Julia vurulmuştu ve bu bir hiç yüzünden olmuştu.

Sonunda kafasını kaldırarak, kapıyı kapatıp yüzünü Bosch'a dönen Gilmore'a baktı.

"Şimdi, daha önceden de söylediğim gibi, sen ne bok yiyorsun Bosch?"

Gilmore parmaklarının arasında kalemi çeviriyor, silgiyi de gürültülü bir şekilde masaya vuruyordu. Bosch hiçbir zaman notunu kurşunkalemle alan bir müfettişe güvenmezdi. Fakat Polis Bazlı Vuruş ekibindeki elemanların çalışma şekilleri böyleydi; departmanın kamuoyuna yapmak istediği açıklamaya uyacak hikâye ve olay yaratmak. Bu işi de doğru yapabilmek için kurşunkalem ve silgi kullanırlardı, mürekkep ve kaset kaydı ise asla.

Gilmore. "Şimdi her şeyin üstünden yeniden geçeceğiz." dedi. "Bana bir kez daha anlatır mısınız. Memur Brasher ne yaptı?"

Bosch adamın arkasına doğru baktı. Onu soruşturma odasındaki sanık sandalyesine oturtmuşlardı. Yüzü aynaya dönüktü, bu tek taraflı aynanın arkasında, büyük olasılıkla Şef Yardımcısı Irving de dahil olmak üzere, en azından yarım düzine insanın onu seyrettiğinden emindi. Videonun çalıştığını birilerinin fark edip etmediğini merak etti. Eğer ettilerse, hemen kapatmış olmalıydılar.

"Bir şekilde kendisini vurdu."

"Ve siz de bunu gördünüz."

"Tam sayılmaz. Arkadan gördüm. Brasher'ın sırtı bana dönüktü."

"Öyleyse onun kendisini vurduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü orada benden, ondan ve Stokes'tan başka kimse yoktu. Ben onu vurmadım, Stokes da vurmadı. Kendi kendini vurdu."

"Yani Stokes'la boğuşurken oldu."

Bosch başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır, ateş edildiği anda ortada hiçbir boğuşma yoktu. Ben oraya ulaşmadan önce neler olduğu konusunda hiçbir bilğim yok, fakat patlama anında Stokes elleri duvara yapışmış durumda, sırtı Brasher'a dönük dikiliyordu. Memur Brasher tek eliyle adamın sırtına bastırıyor, onu olduğu yerde tutuyordu. Sonra onun adamdan bir adım uzaklaştığını ve elini aşağı indirdiğini gördüm. Silahı

fark etmedim, ama patlama sesini duydum ve tam önünden yansıyan ışığı gördüm. Ardından yere düştü."

Gilmore kalemini oldukça yüksek bir ses çıkartarak masaya vurmaya başladı.

Bosch. "Tüm bunlar büyük olasılıkla sizin kayıtlarınızı karmakarışık bir hale getiriyor." dedi. "Ah, öyle ya. siz hiçbir şeyi kasete almazsınız."

"Bu konuyu kafana takma. Sonra ne oldu?"

"Duvara doğru onların yanına ilerledim. Stokes ne olduğunu görmek amacıyla arkasına dönmeye başladı. Memur Brasher yattığı yerden sağ kolunu kaldırdı ve silahını Stokes'a doğrultarak nişan aldı."

"Fakat ateş etmedi, öyle değil mi?"

"Hayır. Stokes'a, 'Kımıldama!' diye bağırdım ve o da emrime uydu. Sonra devreye girdim. Stokes'u yere yatırdım. Onu kelepçeledim. Sonra yardım çağırmak için telsizi kullandım, Memur Brasher'ın yarasıyla olabildiğince ilgilenmeye çalıştım."

Gilmore, Bosch'u kızdıran bir tarzda, sesli bir şekilde sakız çiğniyordu. Yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre daha çiğnemeye devam etti.

"Biliyor musunuz, benim burada anlamadığım bir şey var. Brasher neden kendisini vursun ki?"

"Bunu ona sormalısınız. Ben size sadece gördüklerimi anlatıyorum."

"Evet, ama bunu size soruyorum. Siz oradaydınız. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Bosch uzun süre sessiz kaldı. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Stokes'a odaklanarak, garajda olanları bir kez daha düşünmeye başladı. Şimdi gördüğü her şey yeniden beyinde canlanmaya başlamıştı. Sonunda omzunu silkti.

"Bilmiyorum."

"Bakın size ne diyeceğim, gelin bu konuyu bir de sizin anlattıklarınızla ele alalım. Farz edelim ki Brasher silahım kılıfına yerleştirmeye çalışıyordu, ki bu kurallara tamamen aykırı bir tutum, fakat diyelim ki oldu. Adamı kelepçeleymek için silahını yerine yerleştirmeye çalışıyordu. Brasher'ın silah kılıfı sağ kalçasındaydı ve kurşun sol omzuna girdi. Bu nasıl olabilir?"

Bosch, Brasher'ın kendisine sol omzundaki yara izi konusunda soru soruşunu hatırladı. Vurulmak ve verdiği his hakkında konuşmuşlardı. Odanın etrafında dönerek daraldığını. duvarların üzerine üzerine gelerek onu sıkıştırmaya başladığını hissetti. Terliyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Sen pek fazla şey bilmiyorsun, öyle değil mi Bosch?"

"Ben sadece gördüklerimi biliyorum. Size gördüklerimi aklardım."

Bosch Stokes'un sigara paketinin orada olmasını isterdi.

"Memur Brasher ile aranızda ne tür bir ilişki var?"

Bosch kafasını eğerek masaya baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Duyduklarıma bakılırsa, onu beceriyormuşsunuz. Demek istediğim bu."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bilmiyorum. Belki siz söylersiniz."

Bosch yanıtlamadı. İçindeki öfkeyi belli etmemek için büyük bir çaba harcadı.

Gilmore, "Bir kere, aranızdaki bu ilişki departman politikasına tamamen aykırı," dedi. "Bunu biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"O devriyede çalışıyor. Ben ise dedektif servisindeyim."

"Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hiç fark etmez. Siz üçüncü derecedesiniz. Bu müfettiş seviyesidir. O ise sadece kıdemsiz bir acemi. Eğer askeriyede çalışıyor ok saydınız, siciliniz lekelenirdi. Belki belirli bir süre gözaltında dahi tutulurdunuz."

"Fakat LAPD'deyiz. Şimdi ne olacak, terfi mi edeceğim?"

Bu Bosch'un takındığı ilk saldırgan tavidir. Böylece Gilmore'u başka bir yol denemesi gerektiği konusunda uyarmıştı. Bu yüksek rütbeli görevlilerle, rütbe ve görevce daha üstün olan memurlar arasındaki, iyi bilinen ve bilinmeyen ilişkilere, çekişmelere iyi bir örnekti.

Komiser muavini seviyesine kadarki rütbe ve görevleri kapsayan polis camiasında, departmanın cinsel taciz olarak adlandırılan politikası altında

alınacak herhangi bir disiplin tedbirine karşı çıkmalarına yardımcı olacak bir örnek bekliyordu.

Gilmore. "Sizden gelecek herhangi bir zeki görüşe ihtiyacım yok," dedi. "Burada bir soruşturma yürütmeye çalışıyorum."

Bunun arkasından, defterindeki notlara bakarken masaya vurarak çıkarttığı sesi hızlandırdı. Bosch onun yaptığı şeyin ters soruşturma olduğunu biliyordu. Sonuçtan başlarsın ve sadece onu destekleyecek kanıtları toplarsın.

Gilmore kafasını kaldırıp bakmadan. "Gözleriniz nasıl?" diye sordu.

"Bir tanesi hâlâ felaket bir şekilde yanıyor. Kaynamış yumurta gibi sanki."

"Stokes'un yüzünüze bir şeyler sıkarak saldırdığını söylüyorsunuz."

"Doğru."

"Ve bu bir süre için etrafı görmenizi engelledi."

"Doğru."

Gilmore ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasındaki küçük alanı adımlamaya başladı.

"Geçici körlük yaşadığınız an ile karanlık pasajda Brasher'ın kendisini vurduğunu gördüğünüzü düşündüğünüz an arasından ne kadar süre geçti?"

Bosch bir an için düşündü.

"Hmmm, gözlerimi hortumla yıkadım, sonra takibe başladım. Beş dakikadan daha kısa bir süre olduğunu söyleyebilirim. Fakat bundan çok kısa da değil."

"Yani beş dakika içerisinde kör bir adamdan şahin gözlü -her şeyi görebilen- bir izciye dönüşüverdiniz."

"Ben bunu bu şekilde tanımlamazdım, fakat belirttiğiniz süre doğru."

"Tamam, en azından doğru bir şey söyleyebildim. Teşekkürler."

"Sorun değil Teğmen."

"Yani ateş edilmeden önce. Memur Brasher'ın silahı için yapılan boğuşmayı görmediğinizi söylüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Ellerini arkasında sıkı sıkı kavuşturmuştu, kalemi iki parmağının arasında sigara taşır gibi tutuyordu. Bosch masaya dayanarak ileri uzandı. Gilmore'un oynadığı oyunu anlamıştı.

"Kelimelerle oynamayın Teğmen. Ortada boğuşma falan yoktu. Herhangi bir boğuşmaya şahit olmadım, çünkü ortada boğuşma yoktu. Eğer boğuşmuş olsalardı, bunu görürdüm. Bu sizin için yeterince açık mı?"

Gilmore yanıtlamadı. Odayı arşınlamaya devam etil.

Bosch, "Bakın." dedi. "Neden Stokcs'a Gelişmiş Doku Tepki testini uygulamıyorsunuz? Elleri, tulumu. Hiçbir şey bulamayacaksınız. Bu konunun kısa sürede kapanmasını sağlayacaktır."

Gilmore geri dönüp sandalyesine dayandı. Bosch'a baktı ve başını salladı.

"Biliyor musunuz Dedektif, bunu yapmak çok hoşuma giderdi. Normalde bu tip vakalarda yapacağımız ilk şey, barut kalıntısı araştırmaktır. Fakat sorun şu ki, siz kutuyu kırdınız. Stokes'u olay yerinden aldınız ve buraya getirdiniz. Böylece delil zinciri kırıldı, anlıyor musunuz? Adam ellerini yıkayamadı, elbiselerini değiştiremedi, hatırlayamadığım birçok şeyi yapamadı, çünkü tüm sorumluluğu yüklenerek adamı suç mahallinden çıkarttınız."

Bosch tüm bunları duymaya hazırlıklıydı.

"Bu yaptığımda bir güvenlik unsuru olduğunu hissettim. Ortağım bu konuda beni onaylayacaktır. Stokes da öyle. Ve ayrıca siz buraya baskın yapana kadar, benim gözetimimden ve kontrolümden hiç çıkmadı."

"Bu sizin davanızı, bizim departmanımıza ait bir görevlinin vurulmasına ilişkin kanıtları toplamamızdan çok daha önemli görüyor olduğunuz gerçeğini değiştirmez, öyle değil mi?"

Bosch'un bu soruya verecek cevabı yoktu. Artık Gilmore'un ne yaptığını çok daha rahat anlamaya başlamıştı. Brasher'ın bir boğuşma sırasında vurulduğu sonucuna varmak ve bunu basına duyurmak, hem kendisi hem de departman açısından çok önemliydi. Bu cesur bir ölüm tarzıydı. Ve ayrıca departmanın basınla ilişkiler birimi de bu konuyu lehine kullanıp işleyebilirdi. İyi bir polisin -acemi bir kadın polisten başka bir şey değildi- görev sırasında vurulması, kamuoyuna polis departmanlarının ne kadar iyi ve asil bir görev yapmakta olduklarını, polis memurlarının işlerinin ne kadar büyük bir tehlike taşıdığını hatırlatacaktı.

Diğer seçenek ise. Brasher'ın kendisini kazara vurduğunu -ya da belki de daha kötü bir şeyi- açıklamaktı ki. bu departman için tam bir utanç kaynağı

olacaktı. Basınla ilişkiler Ofisi'nin yaptığı açıklamalara bir fiyasko daha.

Gilmore'un -ve tabii ki Irving ve diğer departman küstahlarının- istedikleri sonuca ulaşmalarını engelleyecek şekilde yollarında dikilen iki kişi vardı, Stokes ve tabii ki Bosch. Stokes sorun değildi. Polis vurmak gibi ağır bir suçla mahkum edilecek bir kişinin söyledikleri tamamen kendisini kurtarmaya yönelik olacak, dikkate alınmayacaktı. Fakat Bosch, olaya şahit olan ve sisteme kayıtlı bir polisti. Gilmore onun verdiği raporu değiştirebilmeli ya da bir hata olduğunu ona söyleyebilmeli, onu lekelemeliydi. Saldırılabilen en zayıf noktalardan birisi, Bosch'un fiziksel durumuydu - gözlerine sıkılan şey düşünüldüğünde, bahsettiği detayları gerçekten görmüş olabilir iniydi? ikinci adım ise. Bosch'un bir dedektif olarak düşünebileceği şeylerdi. Bosch kendi cinayet davasında tanık olan Stokes'u korumak için, onun bir polisi vurduğunu görüp görmediği konusunda yalan söyleyebilir miydi?

Bosch açısından tüm bunlar basit olduğu kadar, tuhaftı da. Fakat yıllar boyunca, polislerin başına kamuoyunun zihnindeki departman tasvirini zedeleyen çok daha kötü şeylerin geldiğini görmüştü.

Bosch, "Dur bir dakika, sen..." dedi ve kendisini üst düzey bir görevliye kızgınlıkla kötü bir şeyler söylemeden önce tuttu. "Eğer sırf benim davamda kalabilmesi için Stokes'un Julia'yı -yani Brasher'ı- vurduğu konusunda yalan söylediğimi ima etmeye çalışıyorsan, sen -her yönüyle- aklını kaçırmışsın demektir."

"Dedektif Bosch, ben burada tüm olasılıkları ele almaya çalışıyorum. Bu benim görevim."

"Tamam, tüm bunları bensiz de ele alabilirsin."

Bosch ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bu kadarı yeter."

Aynaya bir göz attı ve kapıyı açtı, arkasına dönüp Gilmore'a baktı.

"Size söyleyeceklerim var Teğmen. Ortaya attığınız fikirler hiçbir boka yaramaz. Stokes'un benim davama hiçbir katkısı yok. Sıfır. Julia bir hiç uğruna vuruldu."

"Fakat adamı buraya getirene kadar bunlardan haberiniz yoktu, öyle değil mi?"

Bosch adama baktı ve başını olumsuz anlamda salladı.

"İyi günler Teğmen."

Kapıdan dışarı çıkmak için döndü, az kalsın Irving'le çarpıştıyordu. Şef yardımcısı, odanın dışındaki koridorda dimdik dikilmekteydi.

Sakin bir şekilde. "Bir dakikalığına içeri girin Dedektif." dedi. "Lütfen."

Bosch odaya girdi. Irving de onu takip etti.

Şef yardımcısı. "Teğmen, bizi bir süre yalnız bırakın." dedi. "İzleme odasındaki herkesin de dışarı çıkmasını istiyorum."

Bunu söylerken aynayı işaret etti.

Gilmore, "Emredersiniz." dedi ve arkasından kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Irving. "Yerinize oturun." dedi.

Bosch yüzü aynaya dönük bir şekilde tekrar sandalyeye oturdu. Irving ayakta dikilmeye devam etti. Bir süre sonra. o da aynanın önünde bir ileri bir geri odayı arşınlamaya başladı. Şimdi Bosch'un takip etmesi gereken iki görüntü oluşmuştu.

Irving, Bosch'a bakmadan. "Bu vurulma işini kaza olarak açıklayacağız," dedi. "Memur Brasher şüpheliyi tutukladı ve silahını kılıfına yerleştirmeye çalışırken istemeyerek ateş edip kendisini vurdu."

Bosch, "O böyle mi söyledi?" dedi.

Irving bir an için şaşkın bir şekilde baktı, arkasından olumsuz anlamda başını salladı.

"Bildiğim kadarıyla o sizinle konuştu ve siz de açıklamalarınızda. onun vurulma konusunda belirli bir şey söylemediğini belirttiniz."

Bosch başıyla onayladı.

"Her şey böyle mi bitecek?"

"Daha ileri gitmemiz için bir sebep göremiyorum."

Bosch. Julia'nın şömine rafındaki köpekbalığı resmini düşündü. Kısacık süre içerisinde onun hakkında öğrendiği her şeyi aklından geçirdi. Garajda şahit

olduğu her şey tekrar gözlerinin önünden geçti. Ve söylediklerinin dışında ek hiçbir şey aklına gelmedi.

"Eğer kendimize karşı dürüst olamazsak, gerçeği dışarıdaki insanlara nasıl anlatabiliriz ki?"

Irving boğazını temizledi.

"Olayları sizinle tartışmayacağım Dedektif. Karar verildi."

"Sizin tarafınızdan verildi..."

"Evet, ben verdim."

"Stokes'a ne olacak?"

"Bu Bölge Savcılığı'na bağlı. Ağır suç - cinayet yasasına göre yargılanabilir. Sizden kaçmaya çalışması, bir polisin vurulmasına yol açtı. Bu teknik açıdan ele alınacaktır. Eğer ölümcül yaralanma gerçekleştiğinde gözaltında olduğu dikkate alınırsa, belki de..."

Bosch birden sandalyesinden sıçrayarak. "Dur bir dakika. dur bir dakika." dedi. "Ağır suç - *cinayet* yasası mı? Siz *ölümcül* yaralanma mı dediniz?"

Irving yüzünü Bosch'a döndü.

"Teğmen Gilmore size söylemedi mi?"

Bosch kendisini gerisin geri sandalyesine attı, dirseklerini masaya dayadı. Yüzünü elleriyle örttü.

"Mermi omuzdaki bir kemiğe çarpmış ve sekerek vücudun içinde yön değiştirmiş. Göğsünü parçalamış. Kalbini yarmış. İlk yardım ekibi oraya gittiğinde zaten ölüymüş."

Bosch, elleri kafasını kapatacak şekilde başını aşağı eğdi. Uyuşturğunu hissediyordu, sandalyesinden aşağı düşebilirdi. Bu his geçene kadar derin derin nefes almaya çalıştı. Birkaç dakika sonra Irving tekrar konuşmaya başladı.

"Dedektif, bu departmanda bok mıknatısları' olarak adlandırılan bazı memurlar vardır. Bu terimi daha önce duymuş olduğunuzdan eminim. Kişisel olarak, bu tanımlı oldukça tatsız buluyorum. Bu tanımın anlamı, her şeyin sürekli aynı memurların başına geliyor olması. Kötü şeyler. Sürekli. Her zaman."

Bosch beklediği şeylerin söyleneceğini bilerek dinlemeye devam etti.

"Maalesef Dedektif Bosch, siz de bu memurlardan birisiniz."

Bosch bilinçsizce başını salladı. Sağlık personelinin, konuşmaya çalışırken Julia'nın yüzüne oksijen maskesini yerleştirişini düşünüyordu.

Onlara izin verme.

Ne demek istemişti? Onların ne yapmasına izin vermeyecekti? işittiklerini bir araya getirmeye başlamıştı. Brasher'ın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Irving kuvvetli ses tonuyla Bosch'un düşüncelerini yarıda keserek, "Dedektif." dedi. "Size üzerinde çalıştığınız tüm davalarda ve uzun yıllar boyunca inanılmaz derecede sabır gösterdim. Fakat artık bundan aşırı derecede yorgunum. Bu departman da yle. Sizin emekliliği düşünmeye başlamanızı istiyorum. Kısa süre içerisinde Dedektif. Olabilecek en kısa sürede."

Bosch başını önüne eğdi ve yanıt vermedi. Bir süre sonra kapının hızlı bir şekilde açılıp kapandığını duydu.

Julia Brasher, ailesinin isteği üzerine, kendi inançları doğrultusunda gömüldü. Cenaze merasimi, ertesi gün geç saatlerde Hollywood Memorial Park'ta yapıldı. Görevdeyken öldüğü için tam bir polis defin töreniyle -motor alayı, şeref muhafızı, yirmi bir pare silah atışı, departman bandosunun mezarlıkta yaptığı mükemmel gösteri- toprağa verildi. Departmana ait hava filosu da, mezarlığın üzerinden "Özlenen adam" tertibinde beş helikopter uçurarak törene katıldı.

Fakat cenaze merasimi ölümün üzerinden yirmi dört. saat dahi geçmeden yapıldığı için, çok fazla katılım olmamıştı. Normalde görev başındaki ölümler, diğer departmanlardan gelen temsili katılımcıları bir araya getirirdi. Julia Brasher'ın töreninde ise böyle olmadı. Merasimin mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirilmesi ve ölümünün altında yatan sebepler, töreni polis defin standartlarına göre basit bir hale getirmişti. Silah için boğuşurken ölmüş olsaydı, mezarlık. üzerlerinde mavi üniformaları olan inanılmaz büyük bir kalabalıkla dolup taşardı. Tabancasını kılıfına yerleştirirken kendisini vuran bir polis, polislerin üstlendikleri görevin tehlikesini ve bu yöndeki efsaneyi pek fazla desteklemiyordu. Açıkçası, tören pek o kadar görkemli değildi.

Bosch töreni cenaze grubunun dışından seyretti. Başı hissettiğı suçluluk duygusu ve acısını unutmak için içerek geçirdiğı bir gecenin ardından zonkluyordu. Kemikler gün yüzüne çıkmıştı ve o ana kadar bu uğurda iki kişi ölmüşü. Gözleri tam bir kan çanağıydı ve yanıyordu. Bosch, eğer isterse. bir gün önce Stokes tarafından yüzüne sıkılan spreyi mazeret gösterebileceğini biliyordu.

Teresa Corazon'u ilk defa yanında kameramanı olmadan. bando ve üst rütbeli kişilerin arasında, bir kısmı boş duran ön sırada otururken gördü. Güneş gözlüğü takmıştı, fakat Bosch onun da kendisinin farkında olduğunu rahatça söyleyebilirdi. Ağzı sert ve ince bir çizgi halini almıştı. Mükemmel bir cenaze töreni gülümsemesi.

Başını ilk çeviren Bosch oldu.

Cenaze töreni için mükemmel bir gündü. Pasifik'ten gelen Brisk gece rüzgârları, gökyüzündeki sisi alıp götürmüştü. Vadi o sabah Bosch'un evinden bile net bir şekilde görülebiliyordu. Sirkus bulutları, yüksek irtifalı jetlerin arkalarında bıraktıkları izlerle birlikte, gökyüzünün üst tabakalarına saçılmıştı. Mezarın etrafına yerleştirilen çeşitli çiçeklerden dolayı mezarlık oldukça tatlı bir kokuyla dolup taşıyordu. Bosch bulunduğu yerden baktığında. Mount Lee'nin üstündeki köşeli Hollywood yazısını görebiliyordu.

Polis şefi, görev başında gerçekleşen ölümlerde alışkanlık haline getirdiği gibi, bu törene özel bir şiir göndermemişti. Bunun yerine, akademi komutanı polislerin görevlerinde tehlikenin nereden geleceğinin belli olmadığı ve Brasher'ın ölümünün diğer birçok polisin hayatını kurtarabileceğini, çünkü tedbiri elden bırakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu gösteren bir hatırlatma olacağı konusunda konuştu. On dakikalık konuşma süresince, onu Memur Brasher dışında bir lakapla anmadığı gibi bu ismi de inanılmaz derecede önemsemeyerek pas geçti.

Tüm merasim boyunca Bosch, ağzı açık köpekbalığı ve lav püskürten volkan resimlerini düşündü. Julia'nın kendisini istediği kişiye kanıtlayıp kanıtlayamadığını merak etti.

Gümüş tabutun etrafını çevreleyen mavi üniformaların dış çeperine saçılmış gri bir halka vardı. Avukatlar. Brasher'ın babası ve firmadan gelen çok sayıda katılımcı. Bosch, Brasher'ın babasının arkasındaki ikinci sırada, Venlce'teki bungalovun rafında yer alan fotoğraftaki adamı görebiliyordu. Bir an için adamın yanına gidip, kışını tekmelemeyi ya da diziyi hayalarına bir tane geçirmeyi hayal etti. Bunu törenin ortasında, herkesin görebileceği bir anda yapmak, sonra tabutu göstererek, adama Brasher'ı o yola onun itelediğini söylemek.

Fakat vazgeçti. Bir suçlamaya açıklama istemenin ve onu başkasının üzerine atmanın çok basit ve yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Aslına bakılırsa, insanların kendi yollarını kendilerinin çizdiklerinin farkındaydı. Yönlendirilip itelenebilirlerdi, fakat son seçim hep o kişinin elindeydi. Herkesin kendilerini köpekbalıklarından koruyan bir kafesi vardı. Kapıyı açıp dışarı maceraya adım atanlar, kendi risklerini alırlardı.

Brasher'ın devre arkadaşlarından yedi tanesi selamlama için seçilmişti. Tüfeklerini mavi gökyüzüne kaldırdılar ve her biri üçer kez atış yaptı, boş kovanlar patlamaların ardından bir ışık çıkartıp, gözyaşları gibi çimenlerin üzerine dökülüyordu. Atış sesleri hâlâ taşların arasında yankılanırken. helikopterler geçişini yaptı ve merasim sona erdi.

Bosch yavaşça önündeki insanları geçerek mezara doğru ilerledi. O sırada arkasından bir el uzanıp, Bosch'u dirseğinden kavradı ve geriye çevirdi. Bu Brasher'ın ortağı Edgewood'du.

"Ben, hmm, sadece dün olanlar, yaptıklarım için özür dilemek istedim," dedi. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Bosch bir süre adamla göz teması kurabilmek için bekledi ve sonra sadece başını sallayarak onayladı. Edgewood'a söyleyeceği bir şey yoktu.

"Sanıyorum bunu OIS'ye söylemedin ve ben, ah, sadece minnettar olduğumu belirtmek istedim."

Bosch ona sadece baktı. Edgewood kendisini rahatsız hissetti, başını salladı ve oradan uzaklaştı. Adam gittiğinde, Bosch kendisini polislerin hemen arkasında dikilen bir kadına bakarken buldu. Gümüş saçlı bir Latin. Onu hatırlamak Bosch'un birkaç dakikasını aldı.

"Doktor Hinojos."

"Dedektif Bosch, nasılsınız?"

Saçlar değişmişti. Yaklaşık yedi yıl kadar önce. Bosch Hinojos'un ofisine olağan ziyaretlerinden birisini yaptığında. kadının koyu kahverengi saçlarında tek bir beyaz tel bile yoktu. Saç rengi ister beyaz olsun ister kahverengi, Doktor Hinojos hâlâ çok çekici bir kadındı. Fakat yıllar içerisinde oluşan değişiklik çarpıcıydı.

"Ben iyiyim. Psikoloji laboratuvarındaki işler nasıl gidiyor?"

Kadın gülümsedi.

"Oldukça iyi."

"Artık tüm işi tek başınıza yaptığınızı duydum."

Kadın başıyla onayladı. Bosch sinirlenmeye başladığını hissetti. Onunla ilk kez karşılaştığı yıllarda. İstemdışı stres izinlerinden birini almıştı. Haftada iki kere gittiği randevularda. kadına daha önce hiç kimseye anlatmadığı ve o

günlerden bu yana da kimselere açmadığı birçok şeyini anlatmıştı. Ve göreve geri döndükten sonra kadınla bir daha konuşmamıştı.

O güne kadar.

"Julia Brasher'ı tanıyor muydunuz?" diye sordu.

Departman psikiyatrlarının, görev sırasında gerçekleşen ölümler için yapılan cenaze törenlerine katılmaları olağandışı değildi; merhumun yakınlarına danışmanlık yapıp öğüt verirlerdi.

"Hayır, pek sayılmaz. Kişisel olarak tanışmadık. Departman yöneticisi olarak, onun akademik başvurusunu inceleyen ve mülakatını yapan kişi bendim. Onayını ben vermiştim.

Bir süre durup. Bosch'un tepki vermesini bekledi.

"Ona yakın olduğunuzu görebiliyorum. Ve siz de olay sırasında oradaydınız. Olanları gördünüz."

Bosch başıyla onayladı. Cenaze törenini terk eden kişiler. her iki yanlarından birden yürüyerek uzaklaşıyorlardı. Hinojos. Bosch'a doğru bir adım daha yaklaştı, böylece söyleyecekleri başkaları tarafından duyulmayacaktı.

"Burası yeri ve zamanı değil Harry, fakat seninle onun *hakkında* konuşmak istiyorum."

"Konuşulacak ne var ki?"

"Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve neden."

"Bu bir kazaydı. Şef Irving'le konuşun."

"Konuştum ve tatmin olmadım. Eminim sen de tatmin olmamışsındır."

"Dinleyin Doktor, o öldü, tamam mı? Ben de..."

"Onu işe ben aldım. Yaka kartını benim imzamla aldı.

Eğer bir şeyleri gözden kaçırdıysak -eğer ben bir şeyleri atladıysam- bunu bilmek isterim. Eğer bazı belirtiler olsaydı, bunları görmüş olmamız gerekirdi."

Bosch başını salladı ve aralarındaki çimenlik alana baktı.

"Telaşlanmayın, benim de görmem gereken işaretler vardı. Fakat ben de onları bir araya getirmeyi başaramadım."

Kadın Bosch'a bir adım daha yaklaştı. Şimdi Bosch onun dışında başka hiçbir şey göremiyordu.

"Öyleyse ben haklıyım. Bu anlatılanların dışında bir şeyler daha var."

Bosch başıyla onayladı.

"Gözle görülebilir bir şey değil. Sadece sınıra yakın yaşıyordu. Risk alıyordu - tabancaların önünden geçiyordu. Bir şeyleri ispatlamaya çalışıyordu. Onun polis olmak istediğinden emin olduğuna dahi inanmıyorum."

"Kime bir şeyler ispatlayacaktı?"

"Bilmiyorum. Belki kendisine, belki de başkasına."

"Harry, içgüdülerinin çok güçlü olduğunu biliyorum. Başka neler söyleyebilirsin?"

Bosch omzunu silkti.

"Sadece söylediği ve yaptığı şeyler... Omzumda bir mermi yarası var. Bana bunu sormuştu. Geçen gece. Bana nasıl yaralandığımı sordu ve ben de ona merminin isabet ettiği yerin sadece kemik olduğu için oradan vurulmamın ne kadar büyük bir şans olduğunu söyledim. Sonra... kendisini vurduğu yer. benimkiyle aynı yerd. Sadece kendi... mermi sekti. O bunu beklemiyordu."

Hinojos başını salladı ve bekledi.

"Düşünmekte olduğum şeyi düşünmeye artık dayanamıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anlat bana Harry."

"Sürekli olayı düşünüyorum. Gördüklerim ve bildiklerim. Silahı adama doğrulttu. Ve sanıyorum, eğer ben orada olmasaydım ve bağırmasaydım onu vuracaktı. Onu vurduktan sonra silahı adamın ellerinin arasına yerleştirecek ve yere ya da bir arabaya nişan alarak tetiği çekecekti. Belki de adamı yeniden vuracaktı. Elleri barut tozu bulaştığı sürece. nereye ateş edileceği o kadar da önemli değildi, böylece silah için boğuştuklarını belirtebilecekti."

"Söylemek istediğin şey, kendisini adamı öldürdükten sonra, onun taralıdan vurulmuş gibi göstererek kahraman olmaya çalıştığı mı?"

"Bilmiyorum. Bir keresinde dünyanın kahramanlara ihtiyacı olduğunu söylemişti. Özellikle de şimdi. Bir gün kahraman olma şansını yakalamayı umduğunu söyledi. Fakat tüm bunların altında başka bir şeylerin yattığını düşünüyorum. O yara izini taşımayı, o deneyimi edinmeyi istiyor gibiydi."

"Ve bunun için ölümü bile göze almıştı, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Tüm bu söylediklerimin tek bir cümlesinin dahi doğruluğundan emin değilim. Bildiğim tek şey, o ' bir acemi olabilirdi, fakat bizimle onlar arasında yer alan ince çizgiye, yaka kartı olmayan herkesin ayaktakımı olduğu o noktaya çoktan ulaşmıştı. Belki de sadece dışarı çıkıp kurtulmanın bir yolunu arıyordu..."

Bosch başını salladı ve uzaklara doğru baktı. Kalabalık neredeyse tamamen dağılmıştı.

"Bilmiyorum. Bunları yüksek sesle anlatmak bir şeyleri... bilmiyorum. Bu karmakarışık bir dünya."

Geriye doğru bir adım atıp Hinojos'tan uzaklaştı.

"Sanıyorum hiçbir zaman kimseyi tam anlamıyla tanıyamazsınız, öyle değil mi?" diye sordu. "İyi tanıdığınızı düşünürsünüz. Birisiyle birlikte uyuyacak kadar ona yakın olabilirsiniz. fakat onun içinde yaşanan fırtınaları hiçbir zaman bilemezsiniz."

"Hayır, bilemezsin. Herkesin sırları vardır."

Bosch başıyla onayladı ve gitmeye hazırlandı.

"Bekle Harry."

Kadın cüzdanını çıkarttı. İçini karıştırmaya başladı.

Bir kartvizit çıkartarak Bosch'a uzattı ve. "Hâlâ bu konu hakkında konuşmak istiyorum." dedi. "Beni ara. Tamamen özel bir görüşme olacak. Departmanın iyiliği için."

Bosch neredeyse kahkaha atacaktı.

"Departman bu konuyu dikkate bile almıyor. Departmanın önem verdiği tek şey imaj, gerçekler değil. Ve gerçekler imajı tehlikeye attığında, doğruları siktir et."

"Ben doğrulara önem veriyorum Harry. Ve sen de veriyorsun."

Bosch karta baktı, başını salladı ve kartı cebine yerleştirdi.

"Tamam, sizi arayacağım."

"Orada cep telefonum da yazılı. Bana her zaman ulaşabilirsin."

Bosch başını sallayarak onayladı. Kadın öne doğru bir adım attı, uzanıp Bosch'un kolunu tuttu ve sıktı.

"Ya senden ne haber Harry? iyi misin?"

"Yani, onu kaybetmenin ve Irving tarafından emekliliği düşünmeye zorlanmanın dışında, iyiyim."

Hinojos kaşlarını çattı.

"Biraz dayan Harry."

Bosch başını salladı, aynı sözleri son anlarında Julia'ya söylediğini hatırlamıştı.

Hinojos uzaklaştı ve Bosch mezara doğru yürümeye devam etti. Artık yalnız olduğunu düşünüyordu. Mezar toprağından bir avuç aldı, ilerledi ve çukura baktı. Tabutun üzerinde büyük bir çelenk ve birçok çiçek vardı. Bosch iki gece önce Brasher'a yatakta sarılışını hatırladı. Başına neler geleceğini o an görebilmiş olmayı isterdi. İpuçlarını bir araya getirerek, kadının ne yapmaya ve nereye ulaşmaya çalıştığını anlayabilmiş olmayı dilerdi.

Yavaşça elini havaya kaldırdı ve toprağın parmaklarının arasından kaymasına izin verdi.

"Kemikler şehri." diye fısıldadı.

Toprağın mezara sanki rüyaların kayboluşu gibi düşmesini seyretti.

"Sanıyorum onu tanıyordunuz."

Bosch birden arkasına döndü. Bu Brasher'ın babasıydı. Üzgün bir şekilde gülümsüyordu. Mezarlıkta sadece ikisi kalmıştı. Bosch başıyla onayladı.

"Sadece son zamanlarında. Tam onu tanımaya başlıyordum ki... Başınız sağ olsun."

"Frederick Brasher."

Elini uzattı. Bosch adamın eline uzandı, fakat sonra vazgeçti.

"Ellerim kirli."

"Önemli değil. Benimkiler de öyle."

Tokalaştılar.

"Harry Bosch."

Brasher isim söylenirken, elini hareket ettirmeyi durdurdu.

"Şu dedektif," dedi, "siz de dün oradaydınız."

"Evet. Denedim... Ona yardım edebilmek için ne gerekiyorsa yaptım. Ben..."

Sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Eminim yapmışsınızdır. O anda orada bulunmak korkunç bir şey olmalı."

Bosch başıyla onayladı. Tıpkı kemiklerinin filmini çeken bir x-ışını gibi, tüm vücudundan bir suçluluk dalgası geçti. Başına bir şey gelmeyeceğini düşünerek, onu orada yalnız bırakmıştı. Bu his en az kadının ölümü kadar üzüyordu onu.

Brasher. "Anlamadığım tek şey, bunun nasıl olduğu," dedi. "Böyle bir hata, nasıl onu öldürebilir? Ve bugün Bölge Savcılığı'nın Stokes'un vurulmaya ilişkin hiçbir konuda suçlanmayacağı hakkında yaptığı açıklama... Ben bir avukatım, fakat anlamıyorum. Onlar adamı serbest bırakıyor."

Bosch ihtiyar adamı inceledi, gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu.

"Özgünüm Bayım. Size bu konuda açıklama yapabilmeyi isterdim. Ben de aynı soruları kendime soruyorum."

Brasher başını salladı ve mezara baktı.

Uzun bir sürenin ardından. "Ben gidiyorum," dedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim Dedektif Bosch."

Bosch başıyla onayladı. Yeniden tokalaştılar ve Brasher uzaklaşmaya başladı.

Bosch. "Bayım?" diye seslendi.

Brasher arkasına döndü.

"Aileden birisinin ne zaman Julia'nın evine gideceğini biliyor musunuz?"

"Aslına bakılırsa, ev anahtarlarını bugün verdiler. Şimdi gitmeyi düşünüyordum. Etrafa bir bakacağım. Sanıyorum kızımı hissetmek istiyorum. Son yıllarda pek..."

Cümlesini tamamlamadı. Bosch adama yaklaştı.

"Evinde bir şey var. Çerçevesi bir resim. Eğer o... Eğer sizin açınızdan bir mahsuru yoksa, onu ben almak istiyorum."

Brasher kabul etti.

"Niye şimdi gelmiyorsunuz? Benimle orada buluşun. Bana şu resmi gösterin."

Bosch saatine göz attı. Teğmen Billets, davanın son durumu üzerine konuşmak için saat bir buçukta toplantı talep etmişti. Venice'e gidebilecek vakti varmış gibi görünüyordu. ğle yemeği için vakit kalmayacaktı, fakat iştahu falan da yoktu zaten.

"Tamam, geliyorum."

Ayrıldılar ve arabalarına doğru ilerlediler. Bosch tüfek atışlarının yapıldığı imenlik alanda durdu. Ayağıyla çimenlerin arasını karıştırdı, parıldayan bir şey görene kadar bakmaya devam etti ve eğilip boş kovanlardan birini aldı. Kovanı avucunda tuttu, birkaç dakika boyunca inceledi, sonra elini kapattı ve kovanı ceketinin cebine attı. Katıldığı her polis cenaze merasiminden bir kovan alırdı. Evde bir kavanoz dolusu kovanı vardı.

Arkasına döndü ve mezarlıktan ıktı,

Jerry Edgar'ın kapı çalma tekniği, Bosch'un tüm yaşantısı boyunca duydukları arasında en kuvvetli olanıydı. Sanki tüm vücudundaki kuvveti atacağı yumruğa ya da şuta odaklayan başarılı bir atlet gibi, Edgar tüm ağırlığını ve bir seksen dört boyunun beraberinde getirdiği cüsseyi ellerinde toplayabiliyor gibiydi. Tüm kuvvetini kocaman sol elinin bileğinde toparlayabiliyordu. Ayağını sağlam bir şekilde yere bastı, kapı önünde yanlamasına dikildi. Dirseğini otuz dereceden az bükerek sol kolunu kaldırdı ve kapıya yumruğunun etli bölgesiyle vurdu. Bu elin tersiyle yapılan bir vuruştı, fakat o bölgeye ait kas pistonlarını o kadar hızlı ateşleyebiliyordu ki. sonuçta tam bir makineli tüfek sesi ortaya çıkıyordu.

Edgar, perşembe öğleden sonra saat 3.30'da kapıya vurduğunda, Samuel Delacroix'in alüminyum kaplamalı karavanı baştan sona korkunç bir şekilde titredi. Edgar birkaç saniye bekledi ve bu sefer "POLİS!" diye bağırarak yeniden vurdu, sonra birbirine bağlanmamış birkaç beton blok yığınının oluştuğu verandaya doğru geriledi.

Beklediler. Bosch, eli ceketinin altında, kılıfındaki tabancasını çekip dışarı çıkartmadan tutuyordu. Bu onun tehlikeli olduğuna inanılmayan bir kişiyi garanti altına alabilmek için başvurduğu bir yöntemdi.

Bosch içerden gelebilecek hareketleri dinlemeye çalıştı. fakat yakındaki çevre yolundan gelen gürültü çok kuvvetliydi. Pencereleri kontrol etti; kapalı perdelerden hiçbiri kımıldamıyordu.

Bosch. 'Biliyor musun.' diye fısıldadı, "kapıya vurduktan sonra polisin geldiğini bağırarak belirtmen. İçeridekilerde bir rahatlama oluşturmıştır diye düşünmeye başladım. En azından, artık bunun bir deprem olmadığını biliyorlar.'

Edgar cevap vermedi. Bunun Bosch'un sinirinden kaynaklanan bir şaka olduğunun farkındaydı. Bosch Edgar'ın kapıyı çalış şeklinden rahatsız değildi. Sadece Delacroix'in hiç sorun yaratmadan emirlere uyacağını ummuştu. Bosch endişeliydi, çünkü dava, önlerindeki birkaç saat içerisinde. Delacroix'le konuşulduktan sonra sonlanacaktı. Karavanı araştıracaklar ve sonra bir fikir

birliğine vararak. Delacroix'i cinayetden tutuklayıp tutuklamamaya karar vermek zorunda kalacaklardı. Bu sürecin herhangi bir aşamasında, teoriler üzerine kurulmuş olan bir davayı değiştirip avukat dirençli bir olay haline getirmek için suçlamaya ilişkin kanıt ya da bilgi bulmaları gerekecekti.

Yani Bosch'un düşünce tarzına göre, doğruyu öğrenecekleri ana büyük bir hızla yaklaşıyorlardı, ve bu tip durumlar onu hep sinirli yapardı.

Teğmen Billets ile erken saatlerde yapılan dava inceleme toplantısında. Sam Delacroix'le konuşma zamanının geldiği kararına varılmıştı. O kurbanın babasıydı, ayrıca olası şüphelilerin başında geliyordu. Ellerindeki en ufak kanıt bile onlara adamı işaret ediyordu. Toplantının ardından geçen bir saatleri. Delacroix'in karavanını araştırmak, buldukları şeyleri şehirdeki ağır ceza mahkemesi binasına götürmek amacıyla araştırma formunu doldurmak ve bunu normalde yumuşak başlı olan yargıca imzalatıp onaylatmakla geçmişti.

Fakat onay almak için yargıcı ikna etmeye çalışmak zorunda kalmışlardı. Sorun olayın çok uzun süre önce gerçekleşmiş olması, şüpheliye giden delilin zayıf olması ve Edgar'la Bosch'un araştırmak istedikleri yerin, cinayetin işlenmiş olabileceği mekân olamayacağı, hatta ölümün gerçekleştiği yıllarda şüphelinin orada oturmamasıydı.

Dedektiflerin kendi hedefleri için kullanabilecekleri tek şey, çocuğun kısa yaşamı boyunca maruz kaldığı taciz ve araştırma formunda kemiklerin incelenmesi sonucu listelenmiş incinmelerin yarattığı duygusal etkiydi. Sonuç olarak. yargıcın onay vermesine ve araştırma formlarını imzalamasına bu incinme listesi sebep oldu.

İlk önce top toplama alanına gittiler, fakat Delacroix'in o günkü işini bitirdiğini öğrendiler.

Bosch karavanın önünde dikilerek Edgar'a. "Kapıyı bir kez daha çal." dedi.

"Galiba ayak seslerini duyabiliyorum."

"Umrumda bile değil. Onun hemen buraya gelmesini istiyorum."

Edgar yeniden verandaya çıktı ve kapıya vurdu. Beton bloklar iki yana sallandı, Edgar bu sefer ayağını yere sıkı basmamıştı. Dolayısıyla bu son kapı tıklatma, ilk ikisi kadar kuvvetli ve terör estiren cinsten olmadı.

Edgar geri giderek aşağı indi.

Bosch, "Bu bir polis vuruşu değildi." dedi. "Daha çok köpekten ya da buna benzer bir şeyden şikâyet eden bir komşunun kapı çalışına benzedi."

"Özür dilerim, ben..."

Kapı açıldı. Edgar konuşmayı kesti. Bosch tam anlamıyla pür dikkat kesildi. Karavanların yapısı oldukça şaşırtıcı olabiliyordu. Diğer yapıların aksine, kapıları dışarı doğru açılırdı, böylece iç hacim kapının dönmesinin yaratacağı yer kaybından korunmuş olurdu. Bosch öyle bir yerde dikiliyordu ki. kapıyı kim açarsa açsın onu göremeyecek, sadece Edgar ile göz göze gelecekti. Bu noktada bir sorun vardı. Bosch da kapıyı açan kişiyi göremiyordu. Eğer Edgar'ın görevinde bir aksaklık yaşanırsa, bağırarak Bosch'u uyarabilir ve kendisini bu işten sıyrabilir. Bosch hiç tereddüt etmeden elindeki silahı karavanın kapısına boşalttı, mermiler alüminyum deler ve sanki bir kâğıttan geçiyormuş gibi kapının arkasındaki adama saplanırlardı.

Bir erkek sesi. "Ne var?" dedi.

Edgar kimliğini kaldırdı. Bosch ortağını inceleyerek, herhangi bir sorun işareti görüp göremeyeceğine baktı.

"Bay Delacroix, polis."

Edgar'ın yüzünde hiçbir panik işareti görmeyince, ileri doğru bir adım attı, kapı kolunu kavradı ve kapıyı ardına kadar açtı. Ceket ucunu arkaya doğru sıyrılmış şekilde tutmaya ve elini tabanca kabzasında bekletmeye devam etti.

Bir gün önce golf sahasında gördüğü adam orada dikiliyordu. Üzerinde ekose bir şort ve yıkanmaktan yıpranmış, koltukaltlarında lekeler bulunan kahverengi bir tişört vardı.

Bosch, "Karavanınızı araştırmak için izin kâğıdımız var." dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Delacroix. "Siz." dedi. "Siz dün golf sahasındaydınız."

Bosch sert bir ses tonuyla. "Bayım." dedi. "Karavanı araştırmak için iznimizin olduğunu söyledim, içeri girip işimizi yapabilir miyiz?"

Bosch katlanmış izin kâğıdını cebinden çıkarttı ve yukarı kaldırdı, fakat Delacroix'in ulaşamayacağı bir mesafede tuttu. İşin püf noktası buydu. Bu formu onaylatmak için yargıca karşı tüm kozlarını kullanmışlardı. Fakat aynı kozları Delacroix'e açmak istemiyorlardı. Henüz değil. Bosch, dedektiflerin girişine izin

vermeden önce. Delacroix'in izin kâğıdını okuyup incelemesi için biraz zaman tanıyıp, adam henüz bunu başaramadan karavana girmeyi umuyordu. Bir süre sonra Delacroix davanın gerçek noktalarını öğrenecekti. fakat Bosch adamı bilgileri öğrenirken incelemek istiyordu. Böylece şüphelinin tepkilerine göre çeşitli sonuçlara varabilecek ve birçok şeyi okuyup su yüzüne çıkartabilecekti.

Bosch izin belgesini tekrar katlayıp ceketinin yan cebine koymaya hazırlandı.

Delacroix boğuk bir sesle isyan ederek. "Ne hakkında görüşeceğiz?" diye sordu. "En azından belgeyi görebilir miyim?"

Bosch hemen. "Siz Samuel Delacroix misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Bu da sizin karavanınız, öyle değil mi Bayım?"

"Benim karavanım. Burayı kiraladım. Şu belgeyi okumak..."

Edgar. "Bay Delacroix." dedi. "Tüm bunları tartışırken dışarıda, komşularınızın gözü önünde dikilmesek daha iyi olur. Eminim bunu siz de istemezsiniz. Araştırma işlemi yasal yollardan yapmamıza izin verecek misiniz, vermeyecek misiniz?"

Delacroix ilk önce Bosch'a. sonra Edgar'a ve en son yine Bosch'a baktı. Başını sallayarak onayladı.

"Sanırım vereceğim." Bosch kapının eşiğinde Delacroix' ten artakalan alandan sıkışarak geçip içeri girdi, burnuna burbon, kedi çiši ve pis ağız kokusu geldi.

"Erken başlamışsınız Bay Delacroix."

Delacroix 'ne olmuş' anlamına gelen ve isteksizlik gösteren bir ses tonuyla. "Evet, bir kadeh içtim," dedi. "İşimi bitirdim. Bunu yapmaya hak kazandım."

Arkasından Edgar girdi, kapı eşiğini aşarken Delacroix' in çok daha yakınından geçmek zorunda kalmıştı. Bosch ve Edgar karavanın içine, alacakaranlıkta görebilecekleri her şeyi inceleyerek baktılar. Kapı girişinin hemen sağ tarafında oturma odası vardı. Ahşap bir panoyla ayrılmıştı, içinde yeşil bir Naugahyde kanepa, altındaki sunta görünecek kadar eskimiş ahşap kaplama bir sehpa vardı. Üzeri boş duran ve en az diğer eşyalar kadar eski bir komodin, video cihazının tepesine öylesine yerleştirilmiş bir TV ve bunların

altındaki televizyon sehпасı, oturma odasını tamamlıyordu. Televizyonun üzerine birkaç tane video kaset dizilmişti. Sehpanın karşısında kolçakları eskiyerek yırtılmış -büyük olasılıkla kedi yüzünden- ve içindeki dolgu malzemesi dışarı fişkırılmış tek kişilik televizyon koltuğu vardı. Sehpanın altında, göze çarpan başlıkları olan ve çoğu resimli dedikodu dergilerinden oluşan bir yığın gazete duruyordu.

Kapının solunda içinde lavabosu, dolapları, ocağı, fırını, buzdolabı ve dört kişilik bir yemek masası duran, gemilerdekilere benzer bir mutfak vardı. Masada bir şişe Ancient Age burbon duruyordu. Masanın altında, yerde duran tabakta birkaç parça kedi maması ve yarısı dolu eski bir plastik margarin kutusu duruyordu. Ortada, çiş kokusu dışında kedinin varlığına ilişkin hiçbir belirti yoktu.

Mutfağın arka tarafında bir ya da iki yatak odasına ve banyoya uzanan dar bir koridor vardı.

Bosch. "Kapı biraz açık kalsın ve birkaç pencere açalım." dedi. "Bay Delacroix, neden şuradaki kanepeye oturmuyorsunuz?"

Delacroix kanepeye doğru ilerledi ve. "Bakın, burayı araştırmanıza gerek yok." dedi. "Neden burada olduğunuzu biliyorum."

Bosch, Edgar'a bir göz attıktan sonra Delacroix'e baktı.

Edgar. "Öyle mi?" dedi. "Biz neden buradayız?"

Delacroix kendisini kanepenin tam ortasına bıraktı. Koltuğun yayları fırladı. Adam tam ortaya doğru gömüldü ve kanepenin her iki ucu. tıpkı ikiz *Titanik'ler* batıyormuşçasına havalandı.

Delacroix. "Benzin için," dedi. "Onun çok az bir kısmını kullandım. Buralarda bir aşağı bir yukarı dolanmanın dışında başka hiçbir yere gitmiyorum. Alkollü araç kullanmamdan dolayı ehliyetim sınırlandırıldı."

Edgar. "Benzin mi?" diye sordu. "Bu ne..."

Bosch, "Bay Delacroix, buraya çaldığınız benzin hakkında konuşmaya gelmedik."

Televizyonun üzerindeki yığının içinden bir video kaset çekip aldı. Kaset sırtına el yazısıyla bir şeyler yazılmıştı. *ilk Piyxide. bölüm 46*. Kaseti yerine geri koydu ve diğer kasetlerin üzerlerindeki yazılara baktı. Bunların hepsi

Delacroix'in otuz yıldan daha uzun bir süre önce üzerinde çalıştığı ve oynadığı televizyon şovlarına aitti.

Delacroix'e bakmadan. "Gerçekten de ilgilendiğimiz konu bu değil," dedi.

"Öyleyse ne? Ne istiyorsunuz?"

Bosch o an adama baktı.

"Buraya oğlunuzla ilgili konuşmaya geldik."

Delacroix, Bosch'a uzun bir süre bakakaldı, ağzı yavaş yavaş açıldı ve sarı dişleri ortaya çıktı.

Sonunda. "Arthur." dedi.

"Evet. Onu bulduk."

Delacroix'in gözleri Bosch'un kilerden kurtuldu ve sanki çok eski bir hatırayı yeniden yaşıyormuşçasına karavandan çok uzaklara gitti. Bakışlarında bir şeyler gizliydi. Bosch bunu gördü. İçgüdüleri, Delacroix'e birazdan söyleyecekleri şeyi onun zaten bildiğini haykırıyordu. Bakışlarını Edgar'a çevirerek, onun da tüm bunların farkına varıp varmadığını anlamaya çalıştı. Edgar hafifçe başını sallayarak onayladı.

Bosch yeniden kanepede oturan adama baktı.

"Oğlunu yirmi yıldan daha uzun süredir görmemiş olan bir baba için oldukça sakin görünüyorsunuz, hiç heyecanlanmadınız." dedi.

Delacroix ona baktı.

"Sanıyorum bunun sebebi, onun öldüğünü bilmem."

Bosch nefesini tutarak adamı uzunca bir süre inceledi.

"Neden böyle söylediniz? Bunu düşünmenize sebep olan şey ne?"

"Çünkü biliyorum. Hep biliyordum."

"Neyi biliyordunuz?"

"Geri gelmeyeceğini biliyordum."

Olay Bosch'un hayal ettiği senaryoların çok dışına çıkmaya başlamıştı. Ona sanki Delacroix onları uzun süredir, belki de yıllardır bekliyormuş. onlarla karşılaşacağını biliyormuş gibi geldi. Belki de stratejilerini değiştirmeleri gerektiğini, Delacroix'i tutuklayarak ona haklarını okumalarının çok daha iyi olabileceğini düşündü.

Delacroix, sanki Bosch'un düşüncelerini okumuş gibi. "Tutuklandım mı?" diye sordu.

Bosch, yaptıkları planın nasıl avuçlarının arasından kayıp gittiğinin farkında olup olmadığını anlamak için, yeniden Edgar'a baktı.

"Biz sizinle konuşmanın daha doğru olacağını düşünmüştük. Bilirsiniz işte, kayıtdışı bir görüşme."

Delacroix hızlı bir şekilde, "Beni tutuklayabilirsiniz de." dedi.

"Sizi tutuklayacağımızı mı düşünüyorsunuz? Bunun anlamı. bizimle konuşmak istemediğiniz mi?"

Delacroix başını olumsuz anlamda salladı ve yeniden gözleri uzaklara daldı.

"Hayır, sizinle konuşacağım." dedi. "Size her şeyi anlatacağım."

"Bize ne anlatacaksınız?"

"Bunların nasıl olduğunu."

"Neyin nasıl olduğunu?"

"Oğlum"

"Nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum. Ben yaptım."

Bosch neredeyse yüksek sesle küfredecekti. Sanık kendisine ait suç bildirgesini açıklamama hakkı da dahil olmak üzere, henüz kendisine hiçbir hakkı okunmadan önce, tam anlamıyla suçunu itiraf etmişti.

"Bay Delacroix, söyleyeceklerinize bir süre için ara verin. Şimdi size haklarınızı okuyacağım."

"Ben sadece..."

"Hayır, lütfen Bayım, başka hiçbir şey söylemeyin. Şimdi değil. İlk önce şu haklarınızı bir açıklığa kavuşturalım, ondan sonra bize anlatmak istediğiniz her şeyi büyük bir memnuniyetle dinleriz."

Delacroix, sanki tüm bunlar onun açısından hiçbir anlam taşıymıyormuş onun için hiçbir şeyi değiştirmiyormuş gibi elini salladı.

"Jerry, kayıt cihazın nerede? Ben benimkini IAD'den geri almadım."

"Ah, arabada. Fakat pillerin ne durumda olduğunu bilmiyorum."

"Git de bir bak."

Edgar karavandan çıktı, Bosch sessizce bekledi. Delacroix dirseklerini dizine dayamış, yüzünü de ellerinin arasına alınıştı. Bosch bir süre onun duruşunu seyretti. Bu pek sık olmazdı, fakat sanıkla yaptığı ilk görüşmede itirafların yer aldığı ilk toplantısı bu değildi.

Edgar elinde bir kayıt cihazıyla içeri girdi, fakat kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Piller ölmüş. Senin kayıt cihazının yanında olduğunu düşünmüştüm."

"Lanet olsun. Öyleyse not tut."

Bosch kimlik çantasını açtı ve içinden kartvizitlerinden birisini çıkarttı. Kartlarının arkasına altlarında imza için boşluk bırakılacak şekilde sanık haklarını listelettirip bastırtmıştı. Tavsiye niteliğindeki beyanatı okudu ve Delacroix'e haklarını anlayıp anlamadığını sordu. Delacroix başını sallayarak onayladı.

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle."

"Öyleyse size okuduklarımın altındaki şu boşluğu imzalayın."

Delacroix'e kartı bir kalemle birlikte uzattı. İmza atıldıktan sonra Bosch kartı çantasına kaldırdı. İlerleyip televizyon koltuğunun kenarına oturdu.

"Şimdi Bay Delacroix, birkaç dakika önce söylediklerinizi tekrarlamak ister misiniz?"

Delacroix, bu onun için çok büyük bir önem taşıymıyormuş gibi omzunu silkti.

"Ben oğlumu öldürdüm. Arthur'u. Onu öldürdüm. Sizin bir gün buraya geleceğinizi biliyordum. Uzun zaman aldı."

Bosch Edgar'a baktı. Deftere not alıyordu. Delacroix'in itiraflarının bir kaydı ellerinde olacaktı. Dönüp yeniden sanığa baktı ve aradan geçen sessizliğin. Delacroix'in daha başka şeyler anlatacağının bir belirtisi olmasını umarak bekledi. Fakat adam konuşmaya devam etmedi. Bunun yerine sanık, yüzünü yeniden elleriyle örttü ve öylece kaldı. Bir süre sonra ağlamaya başladığında omuzları sarsılıyordu.

"Tanrı yardımcım olsun... Bunu ben yaptım."

Bosch yeniden Edgar'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. Ortağı kısa bir an için başparmağını kaldırarak zafer işareti yaptı. Bir sonraki aşamaya geçmek için ellerinde yeterince kanıt vardı, artık kontrol altında tutulan ve gerekli kayıt aletlerini barındıran polis karakolundaki soruşturma odasına gidebilirlerdi.

Bosch, "Bay Delacroix, kediniz var mı?" diye sordu. "Kediniz nerede?"

Delacroix yaşlı gözleriyle parmaklarının arasından baktı.

"Buralarda bir yerde olmalı. Muhtemelen yatakta uyuyordur. Niye sordunuz?"

"Hayvanları Koruma Derneği'nden birilerini çağırmayı düşünüyoruz, buraya gelip onu alırlar ve ona bakarlar. Sizin bizimle gelmeniz gerekiyor. Şimdi sizi gözaltına alacağız. Ve karakola giderek daha detaylı konuşacağız."

Delacroix ellerini indirdi, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Hayır. Hayvanları Koruma Derneği onunla ilgilenmez. Geri dönmeyeceğimi anladıkları anda öldürürler onu."

"İyi ama. onu burada bırakıp gidemeyiz."

"Bayan Kresky ona iyi bakacaktır. Yan komşum. Buraya gelip onu besleyebilir."

Bosch başını olumsuz anlamda salladı. Her şey bir kedi yüzünden yerle bir oluyordu.

"Bunu yapamayız. Araştırmamızı tamamlayana kadar burayı mühürlemek zorundayız."

Delacroix gerçekten kızgın bir ses tonuyla. "Ne için araştırma yapacaksınız ki?" diye sordu. "Size bilmeniz gerekenleri anlatıyorum. Oğlumu ben öldürdüm. Bu bir kazaydı. Sanıyorum ona çok hızlı vurdum. Ben..."

Delacroix yüzünü yeniden elleriyle kapattı ve gözyaşı içerisinde mırıldandı, "Tanrım... Ben ne yaptım?"

Bosch Edgar'ı kontrol etti, yazmaya devam ediyordu. Bosch ayağa kalktı. Delacroix'i karakola götürüp soruşturma odalarından birisine sokmak istemişti. Fakat bu arzusu artık yok olmuş, bunun yerini bir aciliyet hissi almıştı. Vicdan ve suçluluk atakları geçici tepkilerdi. Bir avukatla konuşmaya karar vermeden ve

yaşamının geri kalanını altı metre kare bir odada kendi kendisine konuşarak geçireceğinin farkına varmadan önce. Delacroix'in söylediklerinin kasete -hem görsel, hem işitsel- kaydedilmesini istiyordu.

"Tamam, kediye sonra düşünürüz." dedi. "Yiyeceğini bırakınız. Ayağa kalkın Bay Delacroix, gitmemiz gerekiyor."

Delacroix ayağa kalktı.

"Üzerime daha düzgün bir şeyler giyebilir miyim? Bunlar sadece evde dolanırken giyindiğim eski püskü şeyler."

Bosch. "Hayır, bu konuda endişelenmeyin," dedi. "Daha sonra biz size elbise getireceğiz."

Bu giysilerin onun önceden kullandıklarından olmayacağını belirtmek zahmetine katlanmadı. Adama arkasında numara yazılı bir hapisane tulumu verilecekti. Tulumun rengi sarı olacaktı, bu ağır suçlulara -katillere- verilen renkti.

Delacroix, "Bana kelepçe takacak mısınız?" diye sordu.

Bosch, "Bu bir departman kuralı," dedi. "Uymamız lazım."

Sehpanın etrafından dolandı ve ellerini arkasından kelepçeleymek için Delacroix'i döndürdü.

"Biliyor musunuz, ben bir aktördüm. *The Fugitive'nin* bir bölümünde bir mahkumu canlandırmıştım, ilk bölümler David Janssen'le birlikte çekilmişti. Küçük bir roldü. Bankta Janssen'in yanında otuyordum. Tüm yaptığım buydu. Sanıyorum uyuşturucu kullanıyor olmam gerekiyordu."

Bosch hiçbir şey söylemedi. Nazikçe Delacroix'i karavanın basık kapısına doğru iteledi.

Delacroix, "Nereden aklıma geldi bilmiyorum." dedi.

Edgar, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Buna benzer anlarda insanlar garip şeyler hatırlar."

Bosch, "Basamaklara dikkat edin." dedi.

Edgar önde, Bosch arkada, adamı dışarı çıkarttılar.

Bosch, "Anahtarınız var mı?" diye sordu.

Delacroix. "Mutfak tezgâhının üzerinde." dedi.

Bosch yeniden içeri girdi ve anahtarları buldu. Ardından kedi mamasını bulana kadar mutfaktaki tüm dolapları açtı. Mamayı buldu, masanın üzerindeki kâğıt tabağın üzerine boşalttı. Kutuda çok fazla mama yoktu. Bosch bu hayvan konusunda bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Karavandan dışarı çıktığında. Edgar Delacroix'i arabanın arka koltuğuna yerleştirmişti bile. Yakındaki bir karavanın açık kapısından, komşulardan birisinin onları seyrettiğini gördü. Bosch döndü. Delacroix'in kapısını kapatıp kilitledi.

Bosch. Teğmen Billets'in odasına girdi. Kadın masasında yan oturmuş, diğer masadaki bilgisayarda çalışıyordu. Masası bomboştı. İşlerini bitirip eve gitmeye hazırlanıyordu.

Kimin geldiğine bakmaksızın. "Evet?" dedi.

Bosch, "Şansımız açılıyor gibi." dedi.

Billets bilgisayardan kafasını kaldırdı ve gelenin Bosch olduğunu fark etti.

"Bırak, tahmin edeyim. Delacroix sizi içeri davet etti, oturdu ve her şeyi itiraf etti."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Bunun gibi bir şey."

Kadının gözleri şaşkınlıktan açıldı.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Bunu kendisinin yaptığını söyledi. Onu buraya getirip sorgulamak için gözaltına almak zorunda kaldık. Sanki şov yapmak için bizi bekliyor gibiydi."

Billets birkaç soru daha sordu ve Bosch da Delacroix'in itirafını kasete almak için çalışır vaziyette bir kayıt cihazlarının olmadığı konusu da dahil olmak üzere, karavana yaptıkları ziyaretin tüm detaylarını anlattı. Billets, Bosch ve Edgar'ın olay yerine hazırlıksız gitmelerine olduğu kadar, IAD'den Bradley'in, Bosch'un kayıt cihazını iade etmemesine de çok kızmıştı.

Delacroix'in anlattıklarının herhangi bir yerde kayıtlı olmamasından dolayı, yaptığı itirafa yasal yönden karşı çıkılma olasılığını ima ederek. "Tüm söyleyebileceğim, bu işi herhangi bir tatsızlık olmadan bitirmemiz gerektiği Harry," dedi. "Eğer yaptığımız bir hatadan dolayı bu davayı kaybedersek..."

Cümlenin gerisini getirmedi, bunu yapmasına gerek yoktu zaten.

"Bak. herhangi bir sorun yaşayacağımızı zannetmiyorum. Edgar adamın söylediği her şeyi kelimesi kelimesine not etti. Onu gözaltına almamıza yetecek derecede bilgi aldıktan sonra, söylediklerini kaydedebileceğimiz bir yere aldık."

Billets'in kızgınlığı daha yeni yeni geçmeye başlamıştı.

"Ya Miranda'dan ne haber? Yeni bir Miranda vakasıyla karşılaşmayacağımızdan eminsin herhalde." dedi. Son cümleyi bir soru ifadesinden ziyade, oldukça kesin ve net bir ses tonuyla söylemişti.

"Böyle bir şey olmayacak. Daha haklarını okumaya fırsat bulamadan, adam heyecanla her şeyi anlatmaya başladı. Haklarının okunmasının ardından da konuşmaya devam etti. Bazen işler böyle yürüyor. Olay yerine kale kapısını kütükle kırmak için gidiyorsun ve kapıyı hiç beklenmedik bir şekilde, güç kullanmaya gerek kalmadan açıyorlar. Avukatı kim olursa olsun, büyük olasılıkla kalp krizi geçirecek ve olanları duyunca bağırmaya başlayacak, fakat hiçbir şey elde edemeyecek. Biz temiziz Teğmen."

Billets ikna olduğunu belirtir şekilde başını salladı.

"Her şeyin bu kadar kolay olmasını isterdim," dedi. "DA'nın ofisinden ne haber?"

"Şimdi onları arayacağım."

"Tamam, eğer göz atmak istersem hangi odadasınız?"

"Üç numara."

"Peki Harry, git ve adamın suyunu çıkart."

Yeniden bilgisayarına döndü. Bosch kadına selam verdi ve tam kapıdan çıkmak üzereyken durakladı. Billets. Bosch'un orada dikildiğini hissetti ve dönüp ona baktı.

"Ne oldu?"

Bosch omzunu silkti.

"Bilmiyorum. Tüm yol boyunca, kanıt toplamak için adamın etrafında dans etmek yerine, gidip doğrudan onunla konuşsaydık neleri engelleyebilirdik diye düşündüm."

"Harry, aklından geçenleri biliyorum, fakat ne olursa olsun bu adamın - aradan yirmi bilmem kaç yıl geçtikten sonra- senin kapısını çalmanı beklediğini bilemezdin. Olayı doğru şekilde ele aldın ve eğer böyle bir şeyi yeniden yapmak zorunda kalsaydın. yine aynı yöntemi uygulardın. Sen hayvanı çembere aldın. Memur Brasher'ın başına gelenlerin, senin bu davayı yürütme şeklinle hiçbir ilgisi yok."

Bosch bir süre Billets'e baktı ve sonra başıyla onayladı. Kadının söyledikleri vicdanının rahatlamasına yardımcı olmuştu.

Billets yeniden bilgisayarına döndü.

"Daha önce de söylediğim gibi, git ve adamın suyunu çıkart."

Bosch, cinayet davasının birinde sanığın gözaltına alındığını ve adamın ifadesinin itiraflarıyla birlikte kaydedildiğini belirtmek amacıyla Bölge Savcılığı'nı aramak için cinayet masasına geri döndü. O'Brien adındaki müfettişle görüştü ve ona o günün sonuna doğru ofislerine uğrayıp, ilgili dosyaları dolduracak duruma geleceklerini belirtti. Davayı sadece basın raporlarından tanıyan O'Brien, itirafın ele alınışının ve davanın ilerleyen aşamalarının izlenmesi amacıyla karakola bir savcı göndermek istediğini bildirdi.

Bosch, mesai bitimiyle oluşacak trafik yığılması yüzünden savcının karakola ulaşmasının en azından kırk beş dakika alacağını biliyordu. O'Brien'a savcayı büyük bir memnuniyetle kabul edeceklerini, ancak sanığın ifadesini almak için hiç kimsenin gelmesini beklemeyeceğini bildirdi.

Bosch, "Bakın, bu adam konuşmak istiyor," dedi. "Kırk beş dakika ya da bir saat içerisinde, hikâye değişip ortaya çok daha farklı bir şey çıkabilir. Bekleyemeyiz. Adamınıza, buraya geldiğinde üç numaralı odanın kapısını tıklatmasını söyleyin. Onu en kısa sürede izleme odasına alırız."

Mükemmel şartlar altında, savcı o an orada bulunurdu, fakat Bosch'un yıllar boyunca davalar üzerinde çalışırken edindiği deneyimler, suçlu bir vicdanın hep suçlu kalmayacağını kanıtlamıştı. Eğer birisi size bir cinayet işlediğini itiraf etmek istediğini söylerse, beklemezdiniz. Kayıt cihazını, çalıştırır ve, "Bana her şeyi anlat," derdiniz.

O'Brien kendi deneyimlerinden bahsedip, gönülsüzce Bosch'un söylediklerini kabullendi ve telefonu kapattılar. Bosch ahizeyi yeniden kaldırdı, soruşturma biriminden Carol Bradley'i istedi. Telefonunu bağladılar.

"Ben Hollywood Bölümü'nden Bosch, şu lanet olası kayıt cihazım nerede?"

Sessizlik oldu ve karşı taraftan hiç yanıt gelmedi.

"Bradley? Alo? Orada mı..."

"Buradayım. Kayıt cihazınız bende."

"Niye aldınız? Size onu dinleyebileceğinizi söylemiştim. Alıp götürün ya da ona artık ihtiyacım yok demedim."

"Kaydı yeniden gözden geçirmek ve sürekliliğinden emin olmak için kaseti incelettirmek istedim."

"Öyleyse kayıt cihazını açıp kaseti içinden alsaydınız. Makineyi almanız gerekmezdi."

"Dedektif, bazen kasetin gerçekliğini belgelemek için orijinal kayıt cihazını görmeye de ihtiyaç duyuyorlar."

Bosch büyük bir sinirle başını salladı.

"Tanrım, bunu neden yapıyorsunuz? Haberi sızdıran kişiyi biliyorsunuz, neden zaman harcıyorsunuz?"

Karşıdan bir cevap gelmeden önce yine sessizlik oldu.

"Tüm olasılıkları gözden geçirmeliyim. Dedektif, araştırmamı uygun gördüğüm şekilde sürdürmeliyim."

Bosch bir an bir şeyleri gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ederek durakladı, belki de ortada farklı bir şeyler vardı. Bu konuda telaşlanması için bir sebep olmadığına kanaat getirdi. Gözlerini büyük ikramiyenin üzerinden -davasından- ayırmamalıydı.

"Olasılıkları gözden geçirmek mi, harika..." dedi. "Bugün kayıt cihazım yanımda olmadığı için neredeyse bir itirafı kaçıırıyordum. Eğer makinemi bana yollarsanız çok memnun olacağım."

"Onunla işim bitti ve hemen şimdi kuryeye veriyorum."

"Teşekkürler. Hoşça kalın."

Tam telefonu kapattığında, Edgar elinde üç fincan kahveyle boy gösterdi. Bu Bosch'a yapmaları gereken bir şeyi hatırlattı.

"Aşağıda devriye ofisinde kim nöbetçi?" diye sordu.

Edgar, "Mankiewicz oradaydı," dedi. "Ve Young."

Bosch kahveyi plastik fincandan, çekmecesinden çıkarttığı kupasına boşalttı. Sonra telefona uzandı ve devriye ofisini aradı. Mankiewicz yanıt verdi.

"Yarasa mağarasında kimse var mı?"

"Bosch? Senin bir süre izin kullanacağını düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Mağara konusunda bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır, bugün saat sekize kadar boş. Ne yapılmasını istiyorsun?"

"Bir ifade almak üzereyim ve işimi bitirip kutuyu kapattıktan sonra, hiçbir avukatın gelip onu yeniden açmasını istemiyorum. Sanığım tıpkı Ancient Age gibi kokuyor, fakat sanıyorum ayık. Bu durumunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Şu kemik davası mı?"

"Evet."

"Onu aşağı indir, ben testi yaparım. Sertifikam var."

"Teşekkürler Mank."

Telefonu kapatıp Edgar'a baktı.

"Onu aşağı, mağaraya indirelim ve üflediğinde neler olacağını görelim. Bilirsin, sadece ayağımızı yere sağlam basmak için."

"İyi fikir."

Kahvelerini. Delacroix'i masanın ortasındaki kancaya kelepçeledikleri üç numaralı soruşturma odasına taşıdılar. Adamın kelepçelerini çözdüler ve onu karakolun ufak hapisane katına inen koridora sokmadan önce, kahvesinden birkaç yudum almasına müsaade ettiler. Nezaret katı, temelde birisi sarhoşlar, diğeri de fahişeler için olmak üzere iki büyük hücreden oluşmaktaydı. Daha farklı sebeplerden dolayı tutuklananlar, genelde şehir ya da ilçe nezaretine aktarılırdı. Bu katta yarasa mağarası olarak adlandırılan, kandaki alkol seviyesinin ölçüldüğü üçüncü bir küçük hücre daha vardı.

Mankiewicz'le koridorda karşılaştılar ve onu mağaraya kadar takip ettiler. Mankiewicz alkol muayenesini yapan aleti çalıştırdı ve Delacroix'e makineye bağlı duran plastik tüpe üflemesini söyledi. Bosch. Mankiewicz'in kimlik kartının üzerinde. Brasher için siyah bir yas kurdelesi taşıdığını fark etti.

Birkaç dakika içerisinde sonucu almışlardı. Delacroix'in alkol seviyesi binde üç çıkmıştı, bu değer yasal araç kullanma limitinin oldukça altındaydı. Bir cinayet için ifade verilmesine dair belirlenmiş alkol seviyesi yoktu.

Delacroix'i hücreden çıkartırlarken, Bosch Mankiewicz'in arkadan koluna dokunduğunu fark etti. Edgar, Delacroix ile birlikte koridora doğru ilerlerken, Bosch yüzünü Mankiewicz'e döndü.

Mankiewicz başını salladı.

"Harry, sadece üzgün olduğumu belirtmek istedim. Biliyorsun işte, olanlar için."

Bosch onun Brasher'dan bahsettiğini biliyordu. O da başını sallayarak karşılık verdi.

"Evet, teşekkürler. Çok zor bir andı."

"Onu oraya yollamak zorundaydım, biliyorsun. Onun acemi olduğunu biliyordum fakat..."

"Hey Mank. sen doğru olanı yaptın. Hiçbir şeyi yeniden sorgulama."

Mankiewicz başını sallayarak onayladı.

Bosch, "Gitmem lazım." dedi.

Edgar, Delacroix'i soruşturma odasındaki sandalyesine yerleştirirken. Bosch da izleme odasına girdi, video kamerayı tek yönlü camekandan soruşturma odasına çevirdi ve malzeme dolabından yeni bir kaset alarak makineye yerleştirdi. Sonra ses kayıt cihazıyla birlikte kamerayı çalıştırdı. Her şey hazırды. Paketi tamamen kapatmak için soruşturma odasına geri döndü.

Bosch soruşturma odasındaki üç kişinin kimliklerini açıkladı, her ne kadar görüşme süresince kullanılacak olan kasetin alt köşesinde görünecek olsa da, günü ve zamanı belirtti. Masaya şüphelinin haklarının listelendiği formu bıraktı ve haklarını bir kez daha tekrarlamak istediğini söyledi. Sözünü bitirdiğinde. Delacroix'ten formu imzalamasını istedi ve sonra masanın yanına doğru ilerledi. Kahvesinden bir yudum alıp konuşmaya başladı.

"Bay Delacroix, bu sabah erken saatlerde, oğlunuz Arthur'a 1980 yılında neler olduğu hakkında benimle konuşmak istediğinizi belirttiniz. Hâlâ bu konuda konuşmak istiyor musunuz?"

"Evet."

"Öyleyse işe temel sorularla başlayalım, ondan sonra geri dönüp her şeyi detaylandırabiliriz. Oğlunuz Arthur Delacroix'in ölümüne siz mi sebep oldunuz?"

"Evet, bunu ben yaptım."

Adam bu cevabı hiç duraksamadan ve heyecan duymadan vermişti.

"Onu siz mi öldürdünüz?"

"Evet, ben öldürdüm. Bunu istememiştim, fakat ben öldürdüm. Evet."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sanıyorum 1980 yılının Mayıs ayıydı. Tarihin bu olduğunu zannediyorum. Büyük olasılıkla siz tarihi benden çok daha iyi biliyorsunuz."

"Lütfen böyle düşünmeyin. Sadece her soruya becerilerinizin ve hatırladıklarınızın elverdiği ölçüde, en iyi şekilde cevap verin."

"Tamam, deneyeceğim."

"Oğlunuz neréde öldürüldü?"

"O günlerde yaşadığımız evde. Odasında."

"Nasıl öldürüldü? Ona vurdunuz mu?"

"Ah. evet, ben..."

Delacroix'in soruşturmada takındığı profesyonel tavır bir anda yok oldu, yüzü birdenbire değişti. Gözlerinden akan yaşları avuç içlerinin dip kısımlarıyla silmeye başladı.

"Ona vurdunuz mu?"

"Evet."

"Neresine?"

"Sanıyorum her yerine "

"Kafası da dahil mir

"Evet."

"Tüm bunlar odasında oldu, öyte demiştiniz, değil mi?"

"Evet, odasıındaydık."

"Ona neyle vurdunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ona elinizle mi vurdunuz, yoksa başka bir cisim mi kullandınız?"

"Her ikisi de. Hem elimi, hem de başka bir cismi kullandım."

"Oğlunuza vururken kullandığınız cisim neydi?"

Tam olarak hatırlayamıyorum. Ben... oralarda bir yerlerde duran bir şeydi. Odasında duran bir şey. Düşünmem lazım."

"Bu konuya daha sonra dönebiliriz Bay Delacroix. Niye o gün siz bunu - her neyse, her şeyden önce, tüm bunlar ne zaman oldu? Günün hangi saatiydi?"

"Sabahtı. Sheila -kızını- okula gitmek için evden çıkar çıkmaz. Gerçekten hatırladığım tek şey bu. Sheila evde yoktu."

"Ya eşiniz, oğlunuzun annesi?"

"Ah, o çok önceleri evi terk etmişti. Benim tüm bunlara başlamamın..."

Adam birden sustu. Bosch, Delacroix'in eşi yüzünden içtiğini söyleyeceğini tahmin etmişti. Bundan sonra, içkinin etkisiyle işlediği cinayet de dahil olmak üzere, her kötü şey için kadını suçlaması çok daha kolay olacaktı.

"Eşinizle en son ne zaman konuştunuz?"

"Eski eşimle. Onunla evi terk ettiği günden sonra hiç konuşmadım. Bu..."

Cümlesini bitirmedi. Ne kadar süre önceydi, hatırlamıyordu.

"Ya kızınız? Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

Delacroix bakışlarını Bosch'tan kaçırıp uzaklara baktı, ve sonra gözlerini masanın üzerinde duran ellerine dikti.

"Uzun süre önce." dedi.

"Ne kadar uzun?"

"Hatırlamıyorum. Biz konuşmayız. Karavanı alırken bana yardım etmişti. Beş ya da altı yıl kadar önce."

"Onunla bu hafta içerisinde konuşmadınız mı?"

Delacroix yüzünde meraklı bir ifadeyle başını kaldırıp

Bosch'a baktı.

"Bu hafta mı? Hayır. Niye öyle..."

"Bırakın soruları ben sorayım. Ya haberler? Son birkaç haftadır gazete okuyor ya da televizyon seyrediyor musunuz?"

Delacroix olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Televizyondaki programları sevmiyorum. Kaset seyretmekten hoşlanıyorum."

Bosch konudan uzaklaşmaya başladığını fark etti. Temel hikâyeye'geri dönmeye karar verdi. Onun için önemli olan şey. Arthur Delacroix'in ölümüne ilişkin açık ve basit bir ifadeye ulaşmaktı. Bu ifade, güvenilecek derecede kesin ve detaylı olmalıydı. Bosch, Delacroix'in avukat tutmasının ardından, ifadesinin hemen geri çekileceğini tereddütsüz biliyordu. Hep böyle olurdu. Her bakımdan -uygulanan yöntemlerden tutun da. sanığın zihinsel sağlığına kadar- itiraz edilecek bir şey mutlaka bulunurdu, Bosch'un görevi sadece ifade almak değil, aynı zamanda onu kuvvetlendirmek ve on iki jüri üyesine sunulabilir hale getirmektir.

"İsterseniz yeniden oğlunuz Arthur'a dönelim. Öldüğü gün ona vurduğunuz cismi hatırlayabildiniz mi?"

"Sanıyorum odasında duran küçük beysbol sopasıydı. Dodgers maçından kalma, şu minyatür hatıra beysbol sopalarından."

Bosch başıyla onayladı. Adamın neden bahsettiğini biliyordu. Hatıra eşya satan yerlerde bulunan, eski polislerin metal coplar kullanılmaya başlanmadan

önce taşıdıklarına benzer sopalardı. Öldürücü olabilirlerdi.

"Ona neden vurdunuz?"

Delacroix tekrar ellerine baktı. Bosch adamın tırnaklarının söküldüğünü fark etti. Çok acı verici görünüyordu.

-Hmmm, hatırlamıyorum. Büyük olasılıkla sarhoştum. Ben..."

Yeniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı, yüzünü işkence görmüş elleriyle kapattı. Bosch, adam ellerini indirip yeniden konuşmaya başlayana kadar bekledi.

"O... o okulda olmalıydı. Ve değildi. Odaya girdiğimde onu orada buldum. Çıldırđım. Okula iyi para ödüyordum -sahip olmadığım kadar çok para. Bağırmaya başladım. Vurmaya başladım ve sonra... sonra küçük beysbol sopasını elime alıp vurmaya devam ettim. Sanıyorum ona çok sert vurdum. Böyle olsun istememiştim."

Bosch bekledi, fakat Delacroix devam etmedi.

"Ölmüş müydü?"

Delacroix başıyla onayladı.

"Bu evet mi demek oluyor?"

"Evet. Evet."

Kapı hafif bir sesle tıklatıldı. Bosch Edgar'a dışarı çıkmasını işaret etti. Bosch gelenin savcı olduğunu tahmin etmişti. fakat gereken açıklamaları yapmak uğruna tüm süreci kesip mahvetmek istemiyordu. Soru sormaya devam etti.

"Sonra ne yaptınız? Arthur öldükten sonra yani."

"Onu sırtlayıp merdivenlerden garaja indirdim. Hiç kimse beni görmedi. Cesedi arabamın bagajına yerleştirdim. Sonra odasına yeniden gittim, etrafı toparladım, çantasına birkaç elbise koydum."

"Nasıl bir çantaydı?"

"Bir okul çantasıydı. Onun kullandığı çanta."

"Çantaya ne tür giyecekler koydunuz?"

"Hatırlamıyorum. Çekmecedan elime ne geçtiyse, bilirsiniz işte?"

"Tamam. Çocuğun çantasını tarif edebilir misiniz?"

Delacroix omzunu silkti.

"Hatırlamıyorum. Normal bir çantaydı işte."

"Tamam, çantanın içine giysileri koyduktan sonra ne yaptınız?"

"Onu da bagaja attım. Ve bagajı kapattım."

"Bu ne tür bir arabaydı?"

"Benim 72 model Impala'ımdı."

"Hâlâ sizde mi?"

"Öyle olmasını isterdim, tam bir klasik olurdu. Fakat onu hurdaya bıraktım."

"Hurdaya bırakmakla neyi kastediyorsunuz?"

"Onu tam anlamıyla harap etmiştim. Beverly Hills'te bir palmiye ağacına tosladım. Oradan da bir yerlerdeki hurdalığa götürüldü."

Bosch otuz yıllık bir arabanın izini sürmenin çok zor olacağını biliyordu, fakat aracın tamamen hurdaya ayrılmış olması, onu bulma ve bagajda fiziksel kanıt araştırma umutlarını tamamen söndürdü.

"Yine sizin hikâyenize dönelim. Cesedi bagaja koydunuz. Ondan ne zaman kurtuldunuz?"

"O gece. Geç saatlerde. Oğlum o akşam okuldan eve gelmeyince onu araştırmaya başladık."

"Siz ve kim?"

"Ben ve Sheila. Arabayla etrafı dolaştık ve baktık. Tüm kaykay noktalarını tek tek gezdik."

"Tüm bu süre boyunca Arthur'un cesedi arabada sizinle birlikte miydi?"

"Evet, doğru. Görüyorsunuz, kızımın olanları öğrenmesini istemedim. Onu koruyordum."

"Anlıyorum. Polise gidip kayıp ilanı verdiniz mi?"

Delacroix olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır. Wilshire Polis Merkezi'ne gittim ve bir polisle konuştum. Tam sizin içeri girdiğiniz noktadaydı Masada oturuyordu. Bana Arthur'un büyük olasılıkla evden kaçtığını ve bir süre sonra geri geleceğini söyledi. Benden ona birkaç gün tanımamı istedi. Rapor yazmadı."

Bosch konuşmanın mümkün olduğunca geniş olmasına çalışıyordu. Böylece Delacroix'ın ifadesini destekleyecek daha çok kanıt buluyor, onların doğruluklarını hikâyenin üzerinden çeşitli kereler geçerek ispatlamaya çalışıyor, böylece Delacroix ve avukatı itirafı geri çekip inkâr ettiklerinde başvuracak daha çok nokta yakalamaya uğraşıyordu. Anlatılan hikâyelerin birbirleriyle çelişmemeleri de çok önemliydi. Sheila Delacroix. Arthur'un eve dönmediği gece, babasıyla birlikte polis merkezine gittiklerini Bosch ve Edgar'a zaten daha önceden söylemişti. O arabada beklerken babası merkeze girmişti. Fakat Bosch hiçbir yerde o güne ait kayıp bildirimine rastlamamıştı. Şimdi her şey açıklığa kavuşuyordu. Bu. İtirafı destekleyen noktalardan biriydi.

"Bay Delacroix, benimle konuşurken rahat mısınız?"

"Evet, tabii ki."

"Kendinizi hiçbir şekilde baskı ya da tehdit altında hissetmiyorsunuz. değil mi?"

"Hayır, ben oldukça iyiyim."

"Benimle kendi hür iradenizle konuşuyorsunuz, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Tamam, oğlunuzun cesedini bagajdan ne zaman çıkarttınız?"

"O gece geç saatlerde yaptım. Sheila uyuduktan sonra arabaya geri döndüm ve cesedi saklayabileceğim yere doğru gittim."

"Peki orası neresiydi?"

"Yokuşluk bir yer. Laurel Kanyon'da."

"Neresi olduğunu daha net bir şekilde hatırlayabiliyor musunuz?"

"O kadar iyi değil. Okulu geçince Lookout Mountain'den yukarı çıktım. Oralarda bir yerlerdeydi. Hava karanlıktı ve ben... bilirsiniz işte, içiyordum, çünkü kazadan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum."

"Kaza mı?"

"Arthur'a o kadar hızlı vurmuş olmam."

"Ah. Yani okulu geçip yukarı tırmandınız, hangi yolda ilerlediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Wonderland."

"Wonderland mi? Emin misiniz?"

"Hayır, fakat orası olduğunu düşünüyorum. Tüm o yıllarımı... bu konuda bildiklerimi mümkün olduğunca unutmaya çalıştım."

"Yani cesedi gömerken sarhoş olduğunuzu söylüyorsunuz. Öyle mi?"

"İçkiliydim. Sarhoş olmam size de mantıklı gelmiyor mu?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

Bosch bedeninden geçen ilk tehlike titremelerini hissetti. Delacroix tam bir itiraf ortaya koyarken. Bosch davayı zora sokabilecek noktaları ortaya çıkartmaya başlamıştı. Delacroix'in sarhoş oluşu, cesedin neden yamaca büyük bir panikle bırakıldığını, neden üzerinin aceleyle sadece çam iğneleri ve incecik bir toprakla örtüldüğünü açıklıyordu. Fakat Bosch yamaca tırmanırken yaşadığı zorluğu hatırladı ve sarhoş bir adamın, oğlunun cesedini taşıırken ya da sürüklerken oraya nasıl çıkabildiğini gözünün önüne getiremedi.

Ayrıca bahsedilmesi gereken bir de çanta vardı. Bu çanta cesetle birlikte mi yukarı taşınmıştı; ya da Delacroix aşağı inip çantayı aldıktan sonra yokuşu ikinci kez tırmanmış ve cesedi bıraktığı yeri, o gecenin karanlığında yeniden bulabilmişti?

Bosch konuşmaya nasıl devam etmesi gerektiğini anlayabilmek için Delacroix'i inceledi. Savunma avukatının mahkeme salonunda kullanıp üstün bir başarı kazanmasını sağlayacak bir tepkiye sebep olmak, dava açısından tam bir intihar olurdu.

Delacroix birdenbire. "Tüm hatırladığım." dedi, "her şeyin uzun sürdüğü. Neredeyse tüm gece boyunca dışarıdaydım. Ve onu çukura yerleştirmeden önce, ona olabildiğince sıkı sarıldığımı hatırlıyorum. Sanki ona bir cenaze töreni yapıyor gibiydim."

Delacroix başını salladı ve iyi bir şey yapıp yapmadığını gösterecek bir ipucu ararcasına. Bosch'un gözlerine baktı. Bosch'un bakışlarında hiçbir mana yoktu.

"İşe şundan başlayalım." dedi. "Cesedi yerleştirdiğiniz çukurun derinliği ne kadardı?"

"O kadar derin değildi, en çok bir metre derinliğinde."

"Onu nasıl kazdınız? Yanınızda gerekli alet edevat var mıydı?"

"Hayır, bu detayı düşünmemiştim. Bu yüzden ellerimle kazmak zorunda kaldım. Çok derine inemedim."

"Ya çantadan ne haber?"

"Hmmm, onu da oraya, çukura yerleştirdim. Fakat bundan emin değilim."

Bosch başıyla onayladı.

"Peki. Oğlunuzu gömdüğünüz yer hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz? Dik miydi, düz müydü, çamurlu muydu?"

Delacroix başını salladı.

"Hatırlayamıyorum."

"Etrafta ev var mıydı?"

"Yakınlarda birkaç tane vardı, evet, fakat eğer merak ettiğiniz buysa, hiç kimse beni görmedi."

Bosch yasal tehlikenin sınırlarında gezindiği sonucuna vardı. Durmalı, söylenenleri incelemeli ve birkaç detayı temizlemeliydi.

"Oğlunuzun kaykayı ne oldu?"

"Nasıl yani?"

"Onu ne yaptınız?"

Delacroix bu konuyu düşünmek için öne doğru yaslandı.

"Biliyor musunuz, gerçekten hatırlamıyorum."

"Oğlunuzla birlikte mi gömdünüz?"

"Ben... ben hatırlamıyorum."

Bosch yeni bir şeylerin çıkıp çıkmayacağını anlamak maksadıyla uzun süre bekledi. Delacroix hiçbir şey söylemedi.

"Tamam Bay Delacroix, şimdi bir mola vereceğiz, ben gidip ortağımla konuşacağım. Sizin de bu süre boyunca, biraz önce konuştuğumuz konu üzerinde düşünmenizi istiyorum. Oğlunuzu götürdüğünüz yer hakkında. Bu konuda daha fazla şeyler hatırlamanız gerekiyor. Ve kaykay konusu da önemli tabii."

"Tamam, deneyeceğim."

"Gelirken size biraz daha kahve getireceğim."

"Bu harika olur."

Bosch ayağa kalktı ve boş bardakları topladı. Hemen ardından izleme odasına giderek kapıyı açtı. Orada Edgar ve başka bir adam dikilmekteydi. Bosch'un tanımadığı adam Delacroix'e bakıyordu. Edgar videoyu kapatmaya yeltendi.

Bosch büyük bir telaşla, "Kapatma," dedi.

Edgar durakladı.

"Bırak kayda devam etsin. Eğer başka bir şeyler hatırlamaya başlarsa, hiç kimsenin bizi bunu kaçırmakla suçlamasını istemiyorum."

Edgar başını sallayarak onayladı. Diğer adam yüzünü pencereden çevirdi ve tokalaşmak için elini uzattı. Otuz yaşından daha yaşlı göstermiyordu. Arkaya doğru taranmış koyu renk saçları ve çok beyaz bir teni vardı. Yüzünde büyük bir gülümseme seçiliyordu.

"Merhaba, ben George Portugal, bölge savcı vekili."

Bosch elindeki boş bardakları masanın birine bıraktı ve adamın elini sıktı.

Portugal. "Oldukça ilginç bir davayla uğraşıyorsunuz gibi görünüyor." dedi.

Bosch. "Ve gittikçe daha çok şey öğreniyoruz," diye ekledi.

"Son on dakikadır izlediğim kadarıyla, endişelenmeniz gereken hiçbir şey yok. Bu sorunsuz bir dava olacak."

Bosch başını salladı, fakat gülümsemedi. Yapmak istediği tek şey, Portugal'ın vardığı sonucun basitliğine gülmekti. Genç savcılarının içgüdülerine güvenmekten çok daha iyi şeyler yapabilecek kapasitedeydi. Tüm bu olanları, henüz Delacroix'i oraya getirip camın arkasındaki odaya tıkmadan önce düşünmüştü. Ve hiçbir zaman sorunsuz dava diye bir şeyin olmayacağını biliyordu.

Bosch ve Edgar o akşam saat yedide. Samuel Delacroix'i oğlunu öldürmek suçundan fişlenmesi için şehre, Parker Center'a götürdüler. Portugal'ın da katıldığı sorgulamada, Delacroix'le yaklaşık bir saat kadar daha konuşmuşlar, cinayetle ilgili birkaç ufak noktayı daha zor bela açıklığa kavuşturmuşlardı. Babanın hafızasının oğlunun ölümüne ve kendisinin bu konuda üstlendiği role ilişkin kısmı, yirmi yıllık bir süre boyunca hissedilen suçluluk duygusu ve alınan viskiyle harap olup yıpranmıştı.

Portugal, hâlâ davanın sorunsuz geçeceğine inancı tam olarak odayı terk etti. Diğer yandan. Bosch onun kadar emin değildi. Gönüllü olarak verilen itiraflara diğer dedektifler ve savcılar kadar içten inanmıyor, onları rahatlatıcı bulmuyordu. Gerçek pişmanlık ve vicdan azabının dünyada çok ender rastlanılan unsurlar olduğuna inanıyordu. Beklenmedik itirafları büyük bir dikkatle ele alıyor, hep kelimelerin arkasındaki oyunları araştırıyordu. Ona göre, her dava inşa halindeki bir bina gibiydi. Eğer itiraf edilen birşeyler varsa, bu bilgi tıpkı bir binanın üzerine inşa edileceği temel kadar sağlam olmalıydı. Eğer bu betonda sorun varsa, bina karşılaşacağı ilk depremde yıkılırdı. Delacroix'i Parker Center'a götürürken. Bosch binanın yapısında gözle görülemeyen bazı çatlakların bulunduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu. Ve beklenen deprem de yaklaşmaktaydı.

Bosch'un düşünceleri çalan cep telefonuyla bölündü. Teğmen Billets arıyordu.

"Konuşmaya fırsat bulamadan buradan ayrıldınız."

"Onu fişlemeye götürüyoruz."

"Sesin halinden memnun geliyor."

"Yani... şimdi konuşamıyorum "

"Onunla birlikte arabada mısın?"

"Evet."

"Bu ciddi bir şey mi, yoksa sadece korumacı anne tavuk rolü mü yapıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum "

"Irving ve Basınla ilişkiler Ofisi sürekli arıyor. Sanıyorum DA'nın basımevinden bazı gelişmeler olduğuna dair birtakım bilgiler sızdı. Bu konuda ne yapmamı istersin."

Bosch saatine baktı. Delacroix'in işlemlerini tamamladıktan sonra, Sheila Delacroix'in evine ulaşmalarının saat sekizi bulacağını fark etti. Basına yapılacak açıklamalar, muhabirlerin kadına onlardan önce ulaşmalarına neden olup sorun yaratabilirdi.

"Kızla ilk önce biz konuşmak istiyoruz. DA ofisine giderek saat dokuzaya kadar bekleyip bekleyemeyeceklerine bir bakabilir misin? Aynı şey Basınla ilişkiler Ofisi için de geçerli."

"Sorun değil. Ve dinle, o adamı ilgili yere yerleştirdikten sonra, konuşabileceğine kanaat getirdiğinde beni ara. Evden de ulaşabilirsin. Eğer ortada bir sorun varsa, bunu bilmek isterim."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattı ve Edgar'a baktı.

"Portugal ilk iş olarak basın ofisini aramış olmalı."

"İnanırım. Muhtemelen bu onun ilk büyük davası. Bundan mümkün olduğunca çok kâr etmeye çalışacaktır."

"Evet."

Birkaç dakika boyunca yollarına hiç konuşmadan devam ettiler. Bosch, Billets'le konuşurken imada bulunduğu konuyu düşünmeye başladı. Hissettiği sıkıntının gerçek nedenini bir türlü bulamıyordu. Dava artık polisten adliyeye kayıyordu. Yapılması gereken birçok araştırma işi vardı, fakat bir sanık bulunup gözaltına alınınca, davayla ilgili tüm şartlar değişmiş, kovuşturma başlamıştı. Bosch bir katili fişlenmeye götürürken, kendisini çoğunlukla rahatlamış ve görevini yapmış hissedirdi. Bir şekilde farklı olduğunu düşünerek kendisini şehrin prensi gibi görürdü. Ama bu sefer öyle değildi ve bunun sebebini bilmiyordu.

Sonunda, tüm bu olumsuz hislerini kendi yanlış hareketlerine ve davanın kontrolden çıkışına yükledi. Davanın yol açtığı şeyleri düşünerek, kendisini şehrin prensi olarak adlandıramayacağına ve başarısını kutlayamayacağına karar verdi. Evet, yanlarında bir çocuğu öldürdüğünü itiraf eden bir katil vardı ve onu hapse götürüyorlardı. Fakat Nicholas Trent ve Julia Brasher ölmüştü. Bosch'un inşa ettiği dava binasında, hayaletler için fazladan odalar her zaman bulunacaktı. Bunlar her zaman peşinde olacaktı.

"Bahsi geçen kişi kızım mıydı? Onunla konuşacak mısınız?"

Bosch kafasını kaldırarak dikiz aynasına baktı. Delacroix öne eğilmişti, çünkü elleri arkasından kelepçeliydi. Bosch adamın gözlerini görebilmek için aynayı ayarlamak ve tavandaki aydınlatma lambasını yakmak zorunda kalmıştı.

"Evet. Ona gelişmeleri anlatacağız."

"Bunu yapmak zorunda mısınız? Onu bu işe bulaştırmak mecburiyetinde misiniz?"

Bosch adamı aynadan bir süre izledi. Delacroix'in gözleri bir ileri bir geri hareket edip duruyordu.

Bosch. "Başka şansımız yok." dedi. "Olaya karışanlardan biri erkek kardeşi, diğeri de babası."

Bosch. Los Angeles Caddesi'nin çıkışına yöneldi. Parker Center'ın arka kapısındaki fişleme merkezine beş dakika sonra ulaşacaklardı.

"Ona ne anlatacaksınız?"

"Sizin bize anlattıklarınızı. Arthur'u öldürdüğünüzü. Bunu. muhabirlerden ya da televizyondan öğrenmeden önce bizzat bildirmek istiyoruz."

Bosch aynaya bir göz attı. Delacroix'in başını sallayarak onayladığını gördü. Sonra adamın gözleri yukarı kalktı ve aynadan Bosch'un gözlerine baktı.

"Ona benim adıma bir şey iletebilir misiniz?"

"Ne ileteceğiz?"

Bosch kayıt cihazını açmak için elini ceketinin cebine attı, fakat hemen ardından cihazın yanında olmadığını fark etti. Sessizce Bradley'e ve IAD ile işbirliği yapmaya karar verdiği için kendisine küfretti.

Delacroix bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. Sanki kızına söylemek istediği şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi, başını iki yana sallayıp duruyordu. Sonra yeniden aynaya baktı ve konuştu.

"Sadece her şeyden büyük bir üzüntü duyduğumu söyleyin. Sadece bu. Her şey için üzgünüm. Ona bunu söyleyin."

"Her şey için üzgünsünüz. Anladım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sadece bu kadar."

Edgar oturduğu yerde doğruldu ve dönüp Delacroix'e baktı.

"Her şey için üzgünsünüz, ha?" dedi. "Yirmi yılın ardından bunu söylemek, sanki biraz geç kaldınız, ne dersiniz?"

Bosch sağa, Los Angeles Caddesi'ne döndü. Delacroix'in tepkisini görmek için aynaya bakamamıştı.

Delacroix kızgın bir şekilde. "Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok," diye sert bir cevap verdi. "Yirmi yıldır ağlıyordum."

Edgar. "Evet." dedi. "Viskinizle birlikte. Fakat biz ortaya çıkana kadar bu konuda hiçbir şey yapmadınız. Tüm bunlar şişenizden emekleyip çıkarak kendinize gelmenize ve oğlunuzdan geriye hâlâ düzgün bir cenaze töreni düzenlenebilecek miktarda bir şeyler kalmışken, çamurun içerisinden çekip çıkartmanıza yetmedi. Şu anda elimizde sadece kemiklerin olduğunu biliyorsunuz. Sadece kemikler."

Bosch o an aynaya baktı. Delacroix başını iki yana salladı ve kafası ön koltuklara değene kadar eğildi.

"Ben." dedi. "Ben..."

Birden sustu. Bosch Delacroix'in omuzlarının titrediğini görebiliyordu. Adam ağlıyordu.

Bosch. "Siz, ne?" diye sordu.

Delacroix yanıt vermedi.

Bosch daha yüksek sesle. "Siz, ne?" diye tekrarladı.

Ardından Delacroix'in arka koltuğa kustuğunu işitti.

Edgar, "Ah. lanet olsun!" diye bağırdı. "Bunun olacağını biliyordum."

Araba içkili mide artıklarının ekşi kokusuyla doldu. Alkollü kusmuk. Bosch dışarıdaki soğuk ocak havasına rağmen camını açtı ve yol boyunca da kapatmadı. Edgar da aynını yaptı. Bosch arabayı Parker Center'a yönlendirdi.

Bosch. 'Galiba sıra sende," dedi. "Sonuncuyu ben temizlemiştim. Bar Marmount'tan aldığımız tanığı hatırlıyor musun..."

Edgar, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Tam da yemekten önce yapılacak iş."

Bosch mahkumları taşıyan araçlar için ayrılmış, girişe yakın yerlerden birine park etti. Kapıda dikilen bir görevli arabaya doğru yürümeye başladı.

Bosch, Julia Brasher'ın devriye arabalarının arka koltuklarından kusmuk temizlemekle ilgili şikâyetini hatırladı. Sanki kadın onu ağrıyan kaburga kemiklerinden yeniden dürtüyor, hissettiğı acıya rağmen onu gülümsetiyordu.

Sheila Delacroix, erkek kardeşiyle beraber yaşadığı, fakat sadece bir tanesinin büyüeyebildiğı evin kapısını açtı. Üzerinde siyah tozluklar ve neredeyse dizlerine kadar inen uzun bir tişört vardı. Yüzü makyajsızdı, Bosch kullanılan boya ve pudranın altında güzel bir yüzün saklı olduğunu ilk kez fark etti. Bosch ve Edgar'ı görünce kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dedektif? Sizi beklemiyordum."

Onları içeri davet etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bosch konuşmaya başladı.

"Sheila. Laurel Kanyon'daki kemiklerin kardeşiniz Arthur'a ait olduğundan artık kesinlikle eminiz. Bunu size söylemek zorunda kaldığımız için üzgünüm. Birkaç dakikalığına girebilir miyiz?"

Kadın söylenenleri dinlerken başını salladı ve bir süre daha kapıya dayanmış halde dikildi. Bosch Arthur'un artık geri gelme şansı olmadığına göre, kadının evi terk edip etmeyeceğini merak etti.

Sheila Delacroix geriye doğru bir adım attı ve içeri girmelerini işaret etti.

Oturma odasına girdiklerinde, adamlara oturmalarını işaret ederek. "Lütfen." dedi.

Herkes bir önceki ziyarette oturduğu yere yöneldi. Bosch bir gün önce baktıkları fotoğraf kutusunun hâlâ sehpa da durduğunu fark etti. Fotoğraflar tek sıra halinde düzgünce sıralanmıştı. Sheila Bosch'un bakışını yakaladı.

"Onları düzenledim. Bunu yapmayı uzun süredir istiyordum."

Bosch başını sallayarak onayladı. Bosch, yerine oturup konuşmaya devam etmeden önce, bir süre kadının oturmasını bekledi. O ve Edgar yol boyunca ziyaretin nasıl gelişeceği konusunda konuşmuşlardı. Sheila Delacroix davanın önemli bir parçası olacaktı. Babanın itirafı ellerindeydi, kemikler de birer delildi. Tüm bunları bir araya getirip birbirine bağlayacak şeyse. Sheila'nın hikayesiydi. Onun Delacroix'in evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatması gerekiyordu.

"Ah, başka şeyler de var Sheila. Sizinle, siz bunları haberlerde izlemeden önce konuşmak istedik. Babanız bugün geç saatlerde, Arthur'un Öldürülmesinden suçlu bulunup tutuklandı."

"Ah. aman Tanrım."

Kadın öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini sıkıp yumruk haline getirdi ve ağzına bastırdı. Gözlerini kapattı, saçları yüzünü saklamasına yardım edecek şekilde öne doğru kayd.

"Şu anda Parker Center'da, yarın yapılacak duruşmayı ve belirlenecek kefalet ücretini bekliyor. Gördüklerime dayanarak -yani yaşam şeklini ima ediyorum-onun kefalet ücretini ödeyebileceğini zannetmiyorum."

Sheila gözlerini açtı.

"Bir hata olmalı. Ya diğer adamdan, caddenin diğer tarafındaki adamdan ne haber? Kendisini öldürdü, suçlu o olmalı."

"Hiç zannetmiyoruz Sheila."

"Babam böyle bir şey yapmış olamaz."

Edgar yumuşak bir ses tonuyla, "Aslında," dedi, "bunu yaptığını itiraf etti."

Sheila oturduğu yerde doğruldu, Bosch kadının yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark etti. Ve bu onu oldukça şaşırttı. Oysa kadının bu fikri zihninde hep barındırdığını, babasından hep şüphelendiğini düşünmüştü.

Bosch. "Bize Arthur okulu astığı için kafasına bir beyzbol sopasıyla vurduğunu söyledi," dedi. "Babanız olay günü içki içtiğini, sonra sinirlenip kontrolü kaybettiğini ve ona çok şiddetli bir şekilde vurduğunu belirtti. Ona göre bir kazaymış."

Sheila anlatılanları hazmetmeye çalışırken, dönüp yeniden Bosch'a baktı.

"Sonra kardeşinizin cesedini arabanın bagajına koymuş. Bize o gece kardeşinizi aramaya çıktığınızda, onun da sizinle birlikte bagajda seyahat ettiğini söyledi."

Sheila sanki kelimeleri kovmak istiyormuş gibi kafasını sallamaya başladı.

"Hayır, hayır, o..."

Bosch, "Siz babanızın Arthur'a vurduğuna hiç şahit oldunuz mu?" diye sordu.

Sheila sersemliğini üzerinden atmaya başlıyor gibi görünerek Bosch'a baktı.

"Hayır, hiçbir zaman."

"Bundan emin misiniz?"

Sheila başını salladı.

"Ufak yaramazlıklarında poposuna attığı birkaç tokattan daha fazlasını görmedim. İşte bu kadar."

Bosch ilk önce Edgar'a. ardından da yeniden öne doğru eğilip bakışlarını ayaklarının dibine odaklayan kadına göz attı.

"Sheila, burada babanızdan bahsettiğimizi biliyorum. Fakat diğer yandan da erkek kardeşiniz söz konusu. O hayattan beklediği şeyleri alamadı, öyle değil mi?"

Bir süre bekledi ve uzun sürenin ardından, iki yana sallayarak başını yerden kaldırdı.

"Babanızın ifadesini aldık, elimizde delil de var. Arthur'un kemikleri bize bir hikâye anlatıyor Sheila. Tüm yaşamına ilişkin bir hikâye."

Sheila başıyla onayladı.

"İhtiyacımız olan tek şey diğer bir ses. Arthur açısından bu evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatabilecek birisi."

Bosch, "Yaşamaktan çok büyümeye çalışmanın demek istedim." diye ekledi.

Sheila yerinde dikleşti ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını avucunun içiyle sildi.

"Size söyleyebileceğim tek şey babamın kardeşime vurduğunu hiçbir zaman görmediğimdir. Bir kez bile."

Gözyaşlarını silmeye devam etti. Yüzü gittikçe parlıyor ve değişiyordu.

"Bu inanılmaz bir şey," dedi. "Yaptığım tek şey... İstediğim tek şey oradaki Arthur olup olmadığını öğrenmekti. Ve şimdi... Sizi hiçbir zaman aramamalıydım. Ben..."

Cümlesini tamamlamadı. Gözyaşlarını durdurmak için çaba harcayarak burun kemiğinin üzerini sıktı.

Edgar, "Sheila," dedi. "Eğer bunu yapan babanız değilse. neden bize yaptığını söylüyor?"

Kadın sertçe kafasını salladı, oldukça üzüntülü görünüyordu.

"Bizden size üzgün olduğunu söylememizi neden istedi?"

"Bilmiyorum. O hasta. İçki içiyor. Belki de ilgi çekmek istiyor, bilmiyorum. O bir aktördü, biliyorsunuz."

Bosch sehpadaki fotoğraf kutusunu çekti ve sıralanmış fotoğrafların bir kısmını gözden geçirdi. Arthur'un belki de beş yaşlarındayken çekilen bir fotoğrafını buldu. Kutudan çıkarttı ve inceledi. Fotoğrafta çocuğun kötü kaderine, sürekli incitildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Fotoğrafı yeniden yerine koydu ve kadına baktı. Gözleri buluştu.

"Sheila, bize yardım edecek misiniz?"

Kadın çok uzaklara bakıyordu.

"Yapamam."

Bosch arabayı drenaj kanalının önünde durdurdu ve kontağı kapattı. Woodland Avenue'de yaşayan sakinlerin dikkatini çekmek istemiyordu. Bir polis arabasındaydı. Perdelerin hepsinin çekilmesini gerektirecek kadar geç bir saat olduğunu ümit etti.

Bosch arabada yalnızdı, ortağı geceyi geçirmek için evine gitmişti. Aşağı eğildi ve bagajı açan düğmeye bastı. Yan pencereye dayandı ve başını kaldırıp yamacın karanlığına baktı. Özel servis birimlerinin suç mahalline giden basamak ve rampaları alarak olay yerinden çoktan çekildiğini görebiliyordu. Bu durum Bosch'un tam istediği şeydi. Her şeyin, Samuel Delacroix'ın oğlunu sürükleyerek yamaca götürdüğü ölüm gecesindeki şartlara yakın olmasını istiyordu.

Elfeneri birdenbire yandı, Bosch bir an irkildi. Sonra başparmağının düğme üzerinde durduğunu fark etti. Feneri kapattı ve etraftaki sessiz evlere baktı. Bosch her şeyin başladığı yere geri dönerek, içgüdülerini takip etmeye karar vermişti. Yirmi yıldan daha eski bir cinayet için bir adam gözaltına alınmıştı, fakat ona ters gelen noktalar vardı. Bir şeyler yanlıştı ve o da araştırmaya buradan başlayacaktı.

Uzanıp tepe lambasını söndürdü. Sessizce kapıyı açtı ve elinde elfeneriyle dışarı çıktı.

Arabanın arkasına geçince, yeniden etrafa bakındı ve bagaj kapağını kaldırdı. Bagajda SID laboratuvarındaki Jesper'dan ödünç aldığı bir test mankeni vardı. Bu tür mankenler, başta şüpheli intiharlar ve vur-kaç davaları olmak üzere birçok suçun şekillendirilmesinde, doğruluklarının ispatlanmasında kullanılırdı. SID'de çocuktan yetişkine kadar çeşitli boyutlarda manken bulunurdu. Her mankenin ağırlığı, gövde, kol ve bacaklarda yer alan fermuarlı ceplere yarım kiloluk kum torbaları yerleştirilerek ya da olanlar çıkartılarak ayarlanırdı.

Bosch'un arabasının bagajında duran mankenin göğsünde boydan boya BAB yazılıydı. Suratı yoktu. Bosch ve Jesper, kemiklerin durumuna bakıp. Golliher'in verdiği bilgiye ve çocuğun fotoğraflarına dayanarak, mankenin ağırlığını kum torbalarıyla otuz beş kilo ayarlamışlardı. Mankenin sırtında depodan çıkartılan,

kazılarda bulunanın benzeri bir çanta vardı. İçine, kemiklerle birlikte gömülü bulunan elbiseleri temsilen kumaş parçaları doldurulmuştu.

Bosch elfenerini indirdi, mankeni kollarından tutup bagajdan çıkarttı. Sonra havaya kaldırıp sol omzunun üzerine aldı. Dengesini sağlamak amacıyla geriye doğru bir adım attı, sonra el fenerini almak için yeniden bagaja uzandı. Elindeki marketlerde satılan ucuz bir fenerdi. Tıpkı Samuel Delacroix'in oğlunu gömdüğü gece kullandığını söylediği fenere benziyordu. Bosch feneri yaktı, kaldırıma çıktı ve yamaca doğru yürümeye başladı.

Tırmanmaya başladı, fakat ağaç dallarına tutunarak kendisini yamaçtan yukarı çekebilmek için iki eline birden ihtiyaç duyduğunu fark etti. Elfenerini ön ceplerinden birine koydu, fenerin ışığı ağaçların üstlerini aydınlatmaya başladı. bu Bosch'un hiçbir işine yaramamıştı.

İlk beş dakika içerisinde iki kez düştü, dik yokuşta henüz dokuz metre kadar ilerleyemeden kendisini yorgunluktan tükenmiş hissetti. Elfeneri izlediği patikayı hiç aydınlatmadığı için, etrafındaki küçük yapraksız dalları göremiyordu. bunlardan birisi yanağını çizip yırttı. Bosch küfretti, ama yine de ilerlemeye devam etti.

On beş metre ilerde, mankeni bir Monterey çamının gövdesine doğru yüzüstü atarak ilk molasını verdi. Tişörtünü pantolonundan çıkarttı ve etek kısmını yukarı doğru çekerek yanağından akan kanı durdurmak için suratına bastırdı. Yara alnından akan ter yüzünden yanıyordu.

Nefes alışığı düzene girince. "Tamam Bab, haydi gidelim." dedi.

Bir sonraki altı metreyi, mankeni yerde sürükleyerek kat etti. Böyle yapınca daha yavaş ilerliyordu, ama bu uygulama tüm ağırlığı sırtta taşımaktan daha kolaydı. Ayrıca Delacroix de oğlunun cesedini böyle taşıdığını belirtmişti.

Diğer bir moladan sonra. Bosch son dokuz metreyi de geçip, çıkılacak seviyeye ulaştı ve mankeni akasya ağaçlarının arasındaki açıklık alana sürükledi. Dizlerinin üzerine çöktü ve topuklarına oturdu.

Nefes nefese yutkunurken. "Saçmalık" dedi. "Bu tam bir saçmalık."

Delacroix'in bunu başarabilmiş olduğuna inanmıyordu. Bu işi yaptığında Delacroix kendisinden on yaş kadar daha genç olabilirdi, ama Bosch şu anda

kendi yaşıtlarından çok daha iyi bir fiziksel yapıya ve performansa sahipti. Ayrıca ayıktı, oysa Delacroix bu işi yaparken sarhoş olduğunu belirtmişti.

Bosch her ne kadar mankeni iskeletin bulunduğu yere getirebilmişse de. İçgüdüleri ona Delacroix'in yalan söylediğini söylüyordu. Bu işi ifadesinde belirttiği şekilde yapmamıştı. Ya cesedi yokuştan yukarı taşımamış, ya da birilerinden yardım almıştı. Ortada üçüncü bir olasılık daha vardı, o da Arthur Delacroix'in o an yaşıyor olması ve yukarı kendisinin tırmandığıydı.

Nefes alışması sonunda normale döndü. Bosch kafasını geriye yasladı ve ağaçların tepesinde oluşturduğu açıklığa baktı. Yıldızları ve bir bölümü bulutun arkasına saklanmış ayı görebiliyordu. Aşağıdaki evlerin şöminelerinin birisinden gelen odun kokusunu aldı.

Elfenerini cebinden çıkarttı ve uzanıp mankenin arkasına dikilmiş olan kayışa baktı. Mankeni yokuştan aşağı taşımak yaptığı denemenin bir parçası olmadığı için, onu sırtındaki kayıştan tutup sürüklemeyi düşünüyordu. Tam yerinden kalkmaya hazırlanıyordu ki, yaklaşık dokuz metre solundan gelen bir kıpırdanma sesi duydu.

Bosch birdenbire elindeki feneri sesin geldiği yöne çevirdi ve bir çalının arasında ilerleyen kır kurdu ile göz göze geldi. Hayvan aniden fener ışığının menzilinden kaçıp kayboldu. Bosch feneri bir ileri bir geri hareket ettirdi, ama hayvanı tekrar göremedi. Ayağa kalktı ve mankeni yokuştan aşağı sürüklemeye başladı.

Yerçekimi yasası aşağı doğru ilerlemeyi kolaylaştırıyordu. fakat bu yukarı çıkmak kadar tehlikeliydi. Bosch adımlarını yavaşça ve dikkatlice atarken, kır kurdunu düşündü. Kır kurtlarının kaç yıl yaşadıklarını ve bu hayvanın yılını yıl kadar önce aynı yere ceset gömen başka bir adamı da seyretmiş olup olamayacağını merak etti.

Bosch mankeni hiç düşmeden aşağıya kadar indirdi.

Mankeni kaldırım kenarına doğru taşırken. Doktor Guyot ve köpeğinin yol kenarında dikildiklerini fark etti. Köpek tasmalıydı. Bosch alelacele bagaja yaklaştı, mankeni içeri tıktı ve büyük bir hızla bagaj kapağını kapattı. Guyot arabanın arkasına doğru yürüdü.

"Dedektif Bosch."

Bosch'un ne yaptığını bildiği için, soru sorma ihtiyacı hissetmiyor gibi görünüyordu.

"Doktor Guyot. Nasılsınız?"

"Korkarım sizden çok daha iyiyim. Yine yaralanmışsınız. Bu kötü bir yırtığa benziyor."

Bosch yanağına dokundu. Sızlıyordu.

"Önemli değil. Sadece bir çizik. Calamity'yi tasmalı tutmanızda fayda var. Orada bir kır kurdu gördüm."

"Evet, onu geceleri hiç salmam. Yamaç uluyan kır kurtlarıyla dolu. Onları geceleri hep dinleriz. Benimle eve gelseniz iyi olur. Şu yaraya pansuman yapalım, aksi halde izi kalır."

Bosch'un aklına Brasher'ın yara izleri hakkındaki sorusu geldi. Guyot'a baktı.

"Peki."

Arabayı olduğu yerde bırakıp Guyot'un evine doğru yürüdüler. Doktor yanağındaki yarayı temizleyip, pansuman yaparken. Bosch arka ofisteki masada oturdu.

Guyot ilkyardım çantasını kapatırken, "Sanıyorum geriye herhangi bir iz kalmadan iyileşeceksiniz," dedi. "Ama aynı şeyi tişörtünüz için söyleyebilir miyim, bilmiyorum."

Bosch kafasını eğerek tişörtüne baktı. Etek ucunda kan lekesi vardı.

"Pansuman için teşekkürler Doktor. Bunlar suratımda ne kadar süreyle kalmalı?"

"Birkaç gün. Tabii eğer dayanabilerseniz."

Bosch nazikçe yanağına değdi. Hafifçe şişmişti, fakat artık sızlamıyordu. Guyot başını ilkyardım çantasından çevirip. Bosch'a baktı. Bosch onun bir şey söylemek istediğini anlamıştı. Manken hakkında bir şeyler soracağını düşündü.

"Ne var Doktor?"

"İlk gece buraya sizinle gelen memur. Şu kadın. Öldürülen görevli o mu?"

Bosch başını şalladı.

"Evet, o." '

Guyot başını samimi bir üzüntüyle salladı. Yavaşça masayı dolandı ve sandalyesine oturdu.

"Bazen olaylar çok komik geliyor." dedi. "Zincir reaksiyonu. Sokağın karşısındaki Bay Trent. O memur. Sırf bir köpek yeri kazıp kemik buldu diye... Hayvan için yapılacak en doğal şey..."

Bosch'un yapabildiği tek şey başını sallamak oldu. Kan lekelerinin en azından bir kısmını saklayıp saklayamayacağım görmek amacıyla tişörtünü pantolonunun içine tıkmaya başladı.

Guyot sandalyesinin yanında, yerde yatan köpeğine baktı.

"Onu hiç serbest bırakmamış olmayı isterdim." dedi. "Gerçekten..."

Bosch ayağa kalktı. Kafasını eğip beline baktı. Kan lekeleri artık görünmüyordu, fakat bu o kadar da önemli değildi. çünkü tişörtü terden kirlenmişti.

"Bunu bilemem Doktor Guyot." dedi. "Eğer böyle düşünmeye başlarsanız, bir daha hiçbir zaman kapıdan dışarı adım atamazsınız diye düşünüyorum."

Birbirleriyle göz göze geldiler ve baş salladılar. Bosch yanağını işaret etti.

"Bunun için teşekkürler." dedi. "Çıkışı kendim bulabilirim."

Kapıya doğru döndü. Guyot onu durdurdu. "Televizyonda haberlerle ilgili kısa bir reklam vardı. Polisler davaya ilişkin bir tutuklama olduğunu bildirmişler. Programı saat on birde seyredeceğim."

Bosch kapıya ulaşmadan önce dönüp Guyot'a baktı. "Televizyonda gördüğünüz her şeye inanmayın."

Bosch. Samuel Delacroix'in verdiği ifadenin ilk oturumunu seyretmeyi bitirir bitirmez telefonu çaldı. Kumandayı aldı, televizyonun sesini kısıtı ve telefonu yanıtladı. Arayan Teğmen Billets'ti.

"Beni arayacağını düşünüyordum."

Bosch elindeki bira şişesinden bir yudum alıp, şişeyi televizyon sehpasının yanındaki masaya geri bıraktı.

"Affedersin, unuttum."

"Hâlâ kendini rahatsız mı hissediyorsun?"

"Eskisinden daha da fazla."

"Harry, neler oluyor? Bir itirafın ardından kendisini senden daha kötü hisseden başka bir dedektife hayatım boyunca rastlamadım."

"Birçok şey var. Bir şeyler yanlış gidiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamın katil olmayabileceğini düşünmeye başladığımı söylemek istiyorum. Belki de yalan söylüyor ve ben bunun nedenini bilmiyorum."

Billets, büyük olasılıkla nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilmediği için, uzun süre sessiz kaldı.

Sonunda. "Jerry bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu.

"Onun ne düşündüğünü bilmiyorum. Davayı sonuçlandırdığı için oldukça mutlu."

"Hepimiz öyleyiz Harry. Fakat eğer aradığımız adam o değilse, işler değişir. Elinde somut bir şey var mı? Şüphelerini destekleyebilecek bir şeyler?"

Bosch nazikçe yanağına dokundu. Sızlama geçmişti, fakat yara hâlâ oldukça hassastı. Kendisini yaraya dokunmaktan alamadı.

"Bu gece SID'den aldığım bir mankenle olay mahalline gittim. Tam otuz beş kilo. Onu yukarı taşıdım, tam bir kâbustu."

"Tamam, öyleyse bu işin yapılabileceğini kanıtladın demektir. Sorun bunun neresinde?"

"Ben bir mankeni taşıdım. Bu adam ise oğlunun cesedini. Ben ayıktım, Delacroix ise o gece sarhoş olduğunu söylüyor. Ben oraya daha önce de çıkmıştım; o ise ilk kez gidiyordu. Onun bunu başarabildiğine inanmıyorum. En azından tek başına."

"Yardım aldığını mı düşünüyorsun? Belki de kızıydı, ne dersin?"

"Belki yardım aldı, belki de oraya hiç gitmedi. Bilmiyorum. Bu gece kızıyla konuştuk, babasına karşı ifade vermeyecek. Tek bir kelime bile etmeyecek. Durup bir düşündüğünde, insan belki de bunu ikisi birden yaptı diyor. Fakat ardından bu imkânsız geliyor. Eğer kadın bu işe bulaşmış olsaydı, neden bizi arayarak kemiklerin kimliğini bulmamız için yardımcı olsun ki? Bu mantıklı gelmiyor."

Billets yanıtlamadı. Bosch saatine baktı ve on bir olduğunu gördü. Haberleri izlemek istiyordu. Kumandayı alarak Kanal 4'ü açtı.

Billets. "Haberleri seyrediyor musun?" diye sordu.

"Evet. Kanal 4."

Olay flaş haber olarak veriliyordu - baba oğlunu öldürür ve cesedi gömer, bir köpek yüzünden aradan yirmi küsur yıl geçince tutuklanır. Mükemmel bir Los Angeles hikâyesi. Bosch sessizce seyretti. Billets de hattın diğer yanında aynı şeyi yapıyordu. Judy Surtain tarafından sunulan haberde. Bosch'un gözüne takılan herhangi bir hata yoktu. Adam şaşırdı.

Haber bitince. "Fena değil." dedi. "Sonunda her şeyi hatasız aktarabildiler."

Spiker yeni bir habere atlayınca. Bosch televizyonun sesini yeniden kısıtı. Televizyona bakarak bir süre sessiz kaldı. Hikâye La Brea Tar Pins'te bulunan insan kemiklerine ilişkindi. Golliher düzenlenen basın toplantısında, bir grup mikrofonun önünde dikilirken görülüyordu.

Billets. "Haydi Harry," dedi. "Seni rahatsız eden şey ne? Onun bunu yapamayacağını hissediyor olmanın dışında, başka bir şeyler daha olmalı. Kıza gelince, onun kemiklerin kimliğine ilişkin yaptığı açıklama bana çok da saçma gelmiyor. Davaya ilişkin her şeyi televizyondan seyretti, öyle değil mi? Şu Trent'le ilgili hikâyeyi de. Belki de her şeyi Trent'in üzerine atabileceğini

düşündü. Yirmi yıllık bir telaşın ardından, birisini suçlayabileceği bir fırsat yakalamıştı."

Her ne kadar Billets'in bunu göremeyeceğini bilse de, Bosch başını olumsuz anlamda salladı. Sheila'nın kardeşinin ölümüyle ilişkisi olsaydı, onları aramayacağını düşünüyordu.

"Bilmiyorum." dedi. "Bu bana pek mantıklı gelmiyor."

"Öyleyse şimdi ne yapacaksın?"

"Her şeyin üzerinden yeniden geçiyorum. Baştan başlayacağım."

"Mahkeme ne zaman, yarın mı?"

"Evet."

"Yeterli zamanın yok Harry."

"Biliyorum. Fakat işe başladım. Daha önce farkına varmadığım bir çelişki bile keşfettim."

"Neymiş o?"

"Delacroix oğlunu okula gitmediğini fark edince, sabah saatinde öldürdüğünü söyledi. Kızıyla yaptığımız ilk soruşturmada, Sheila Arthur'un okuldan dönmediğini belirtti. Arada fark var."

Billets diğer uçtan gülmeye başladı.

"Harry, bu çok önemsiz. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti ve adam içkiliydi. Sanıyorum gidip okul kayıtlarını da inceleyeceksin?"

"Evet, yarın."

"Öyleyse her şey aydınlığa kavuşmuş olacak. Fakat kız kardeşi çocuğun okula gidip gitmediğini kesin olarak nasıl bilebilir ki? Kadının bildiği tek şey, erkek kardeşinin o gün okuldan eve dönmediği. Beni hiçbir şeye ikna edemiyorsun."

"Biliyorum. Yapmaya çalıştığım bu değil zaten. Sadece sana incelediğim şeyleri anlatıyorum."

"Karavanı araştırdığınızda herhangi bir şey buldunuz mu?"

"Orayı henüz araştırmadık. Delacroix biz daha içeri adım atar atmaz konuşmaya başladı. Yarınki davanın ardından gideceğiz."

"Arama izninin geçerlilik süresi ne kadar?"

"Kırk sekiz saat. Güvendeyiz."

Karavan hakkında konuşunca. Bosch birdenbire Delacroix'in kedisini hatırladı. Sanığın ifadesine o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki. Bosch hayvan için yapması gereken ayarlamaları unutmuştu.

"Kahretsin."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Adamın kedisini unuttum. Delacroix'in bir kedisi var. Kedisine bakması için komşularından birini ayarlayacağımı söylemiştim."

"Hayvanları Koruma Derneği'ni aramalıydın."

"Bunu söylediğimde neredeyse üzerimize saldırıyordu. Hey. senin kedilerin var, öyle değil mi?"

"Evet, ama bu adamın kedisini almayacağım."

"Hayır, bunu demek istemedim. Sadece bir şey soracağım, yani, kediler yemeksiz ve susuz ne kadar yaşar?"

"Kediye yiyecek bırakmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, tabii ki bıraktık, ama şimdiye kadar bitirmiştir."

"Eğer hayvanı bugün beslediysen. yarına kadar dayanabilir. Fakat bundan çok memnun olmayacaktır. Belki kaldığı yeri biraz altüst edebilir."

"Görünüşe bakılırsa bunu çoktan yapmış. Dinle, kapatmalıyım. Kasetin geri kalanını izlemek ve nasıl bir iş çıkarttığımızı görmek istiyorum."

"Tamam. Fakat Harry, bahşiş atın dişine bakılmaz. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"Sanıyorum."

Sonra telefonu kapattılar, Bosch tekrar itiraf kasetini izlemeye başladı. Fakat hemen ardından videoyu kapattı. Kedi onu rahatsız ediyordu. Onun bakımı için gereken ayarlamaları yapmak zorundaydı. Karavana gitmeye karar verdi.

Bosch, Delacroix'in karavanına yaklaştığında, her perdenin arkasından dışarı sızan ışıkla karşılaştı. On iki saat önce Delacroix'le birlikte karavandan ayrıldıklarında ışık açık değildi. Arabayla ilerledi ve aracı birkaç karavan ötedeki park yerine bıraktı. Kedi maması kutusunu almadı, Delacroix'ın karavanına yürüdü, Edgar'ın elindeki arama izniyle kapıyı çaldığı gün onu seyrettiği noktada durarak içeriyi dinledi. Gecenin geç bir saati olmasına rağmen, çevre yolunun gürültüsü oraya kadar ulaşıyor. Bosch'un karavandan gelen sesleri işitmesini engelliyordu.

Tabancasını kılıfından çıkartıp kapıya ilerledi. Büyük bir dikkatle, sessizce briketlerin üzerine tırmandı ve kapı kolunu yokladı. Yavaşça çevirdi. Kapıya yaslandı ve içeriyi dinledi, fakat hiçbir şey duyamadı. Bir süre daha bekledi, sonra yavaş ve sessizce kapı kolunu çevirdi, silahını doğrultarak kapıyı açtı.

Oturma odası boştu. Bosch içeri girdi ve etrafına göz gezdirdi. Kimse yoktu. Kapıyı sessizce kapattı.

Mutfığa ve yatak odasına giden koridora baktı. Kapı yarı aralıktı. Bosch hiç kimseyi göremiyordu. ama işittiği sese bakılırsa, sanki birisi çekmeceleri açıp kapatıyordu. Yavaşça mutfakta ilerledi. Burnuna gelen kedi çiş kokusu korkunçtu. Masanın altındaki tabağın bomboş olduğunu, su kabının ise neredeyse yarıldığını fark etti. Koridora girdi, kapı açılıp içerden kafası öne eğik bir silüet dışarı çıkarken, yatak odasından iki metre kadar ötedeydi.

Sheila Delacroix, kafasını kaldırıp Bosch'u görünce bir çığlık attı. Bosch silahını doğrulttu ve karşısındakinin kim olduğunu anlayınca yere indirdi. Sheila elini göğsüne kaldırdı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Bosch silahını kılıfına yerleştirdi.

"Ben de size aynı şeyi soracaktım."

"Burası babama ait. Bende de anahtarı var."

"Ve?"

Sheila kafasını sallayıp omzunu silkti.

"Ben... ben kediyi merak etmiştim. Onu arıyordum. Yüzünüze ne oldu?"

Bosch daracık yerden kadının yanından geçti ve yatak odasına girdi.

"Bir kaza geçirdim."

Odaya göz attı, etrafta ne kedi ne de dikkatini çeken . başka bir şey vardı.

"Sanıyorum yatağın altında."

Bosch yeniden kadına baktı.

"Kedi. Onu oradan çıkartamadım."

Bosch yeniden kapının yanına geldi ve kadının omzuna elini koyarak onu oturma odasına doğru yönlendirdi.

"Haydi, gidip oturalım."

Oturma odasına geldiklerinde. Bosch ayakta dikilmeye devam ederken. Sheila televizyon koltuğuna oturdu.

"Ne arıyordunuz?"

"Size söyledim, kediyi."

"Çekmecelerin açılıp kapandığını duydum. Kedi çekmecelere saklanmaktan hoşlanıyor mu?"

Shella, sanki Bosch'a boş yere telaşlandığını belirtmek istercesine kafasını salladı.

"Sadece meraklandım. Hazır buradayken etrafa bakındım, hepsi bu."

"Peki arabanız nerede?"

"Onu girişteki binaların önüne park ettim. Burada park yeri bulacağımdan emin değildim, bu yüzden oraya park ettim ve buraya kadar yürüdüm."

"Kediyi geri götürürken tasma kullanmayı mı planlıyordunuz?"

"Hayır, onu kucağımda taşıyacaktım. Tüm bu soruların anlamı ne?"

Bosch kadını inceledi. Yalan söylediğinden emindi, ama bu konuda ne yapması ya da ne yapmaması gerektiğini bilmiyordu. Ona bir yem atmaya karar verdi.

"Beni dinleyin. Eğer kardeşinizin başına gelenlerle bir şekilde ilişkiniz varsa, tüm olanları bana anlatmanızın ve işbirliği yapmanızın tam zamanı."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"O gece babanıza yardım ettiniz mi? Kardeşinizi taşıyıp gömmesine yardımcı oldunuz mu?"

Kadın, Bosch yüzüne asit atmış gibi ellerini büyük bir hızla yüzüne kaldırdı. Ellerin arasında, "Ah. Tanrım. Tanrım. tüm bunların olduğuna inanamıyorum! Siz ne..."

Birden ellerini indirdi ve Bosch'a şaşkın gözlerle baktı.

"Bu olaylarla bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bunu nasıl düşünebilirsiniz?"

Bosch cevap vermeden önce kadının sakinleşmesini bekledi.

"Burada olan biten hakkında doğruyu söylediğinizi düşünmüyorum. Dolayısıyla, tüm bunlar beni şüphelendiriyor. olasılıkların hepsini dikkate almak zorundayım."

Sheila aniden ayağa fırladı.

"Gözaltında mıyım?"

Bosch başını salladı.

"Hayır Sheila, değilsiniz. Fakat eğer bana anlatmak..."

"Öyleyse gidiyorum."

Sheila sehpanın etrafından dolandı ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi.

Bosch, "Kediye ne olacak?" diye sordu.

Kadın durmadı. Kapıdan çıkıp gecenin karanlığına doğru ilerledi. Bosch kadının dışardan verdiği yanıtı işitti.

"Ona siz bakın."

Bosch kapıya vardı ve kadının karavan parkının patika yolundan, arabasının bulunduğu yönetim binasına doğru ilerleyişini seyretti.

Kendi kendine. "Tabii." dedi

Kapı çerçevesine dayandı ve dışarıdaki temiz havayı soludu. Sheila'yı ve orada ne yapıyor olabileceğini düşündü. Bir süre sonra saatine bakıp, omzunun üzerinden karavanın içine bir göz gezdirdi. Saat on bir çeyrekti ve çok yorgundu. Fakat kalmaya ve kadının aradığı şey her neyse onu bulmaya karar verdi.

Bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti, siyah kediye görmek için kafasını yere eğdi. Hayvanı bacağıyla nazıkçe itti. Kedilerden çok fazla hoşlanmıyordu.

Hayvan geri geldi ve kafasını Bosch'un bacağına sürtmekte ısrar etti. Bosch tekrar karavana girdi. Kediden birkaç metre uzaklaşmıştı

Bosch, "Burada bekle," dedi. "Arabada yiyecek bir şeyler var."

Şehirdeki mahkeme her zamanki gibi bir çiftliği andırıyordu. Bosch cuma sabahı saat dokuzda beş kala mahkeme salonuna girdiğinde, kürsüde yargıç yoktu, fakat ortalık tıpkı yamaçtaki karınca yuvası gibi konuşup görüşen ve sürekli hareket eden bir sürü avukatla kaynıyordu. Mahkeme salonunda. dava için belirtilen saatte neler olup bittiğini anlamak çok zordu.

Bosch ilk iş olarak, halka ayrılan oturma yerlerinde Sheila Delacroix'i aradı ama onu görmedi. Sonra ortağını ve savcı Portugal'ı araştırdı, fakat onlar da mahkeme salonunda değildi, iki kameramanın, mübaşir masasının yanına aletlerini kurmakla uğraştıklarını fark etti. Dava oturumu başladığında, seçtikleri yerden mahkumu çok rahat kaydedebileceklerdi.

Bosch ileri yürüdü ve kapıyı iteledi. Kimliğini çıkarttı, avucuna yerleştirdi ve yazıcıdan aldığı çıktıdan günün dava programını inceleyen mübaşire gösterdi.

"Samuel Delacroix listede var mı?" diye sordu.

"Çarşamba mı. perşembe mi tutuklandı?"

"Perşembe. Dün."

Mübaşir raporun ilk sayfasını yeniden açtı ve parmağıyla listeyi aşağı doğru taradı. Delacroix'in ismine gelince durdu.

"Buldum."

"Duruşması ne zaman?"

"Çarşambadan kalan ve bitirilmesi gereken davalar var. Perşembe gününe gelince, suçlunun avukatının kim olduğuna bağlı. Özel bir avukat mı, yoksa devlet mi atadı."

"Sanıyorum devlet."

"Duruşmalar sırayla yapılıyor. En azından bir saat beklersiniz. Tabii eğer.yargıç saat dokuzda işe başlarsa. En son aldığım bilgiye göre henüz gelmemiş."

"Teşekkürler."

Bosch yargıcın kürsüye gelmesini beklerken, birbirlerine savaş hikâyeleri anlatan iki grup avukatın etrafından dolaşmak zorunda kalarak, kovuşturma masasına doğru yürüdü. Masanın en başında, birinci sırada Bosch'un tanımadığı bir kadın oturuyordu. Dava vekili bu olmalıydı. Çoğu dava basit yapıda olduğundan ve savcılara aktarılmadığından, duruşmaların yüzde seksenine o bakacaktı. Masada, tam kadının önünde, on beş santim yüksekliğinde -sabahki davalar- dosya yığını durmaktaydı. Bosch kimliğini ona da ' gösterdi.

"George Portugal'ın Delacroix duruşmasına katılıp katılmayacağını biliyor musunuz? Perşembe gözaltılarından birisiydi."

Kadın kafasını kaldırmadan, "Evet, katılacak," dedi. "Onunla biraz önce konuştum."

Kadın başını kaldırıp Bosch'a baktı, Bosch kadının gözlerinin yanağındaki kesiğe kaydığını fark etti. O sabah duş alırken yaranın üzerindeki bandajı çıkartmıştı, yara hâlâ dikkat çekiyordu.

"Bu duruşma bir saatten önce başlamaz. Delacroix'e bir kamu avukatı tahsis edilmiş. Canınız yanıyor olmalı."

"Sadece gülümsediğimde. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Savcı gelmediği sürece evet."

Bosch telefonu aldı ve üç kat yukarıdaki DA Ofisi aradı. Portugal'i istedi, telefonu bağladılar.

"Selam, ben Bosch. Yukarı gelmemde bir sakınca var mı? Konuşmalıyız."

"Duruşmalar için çağrılana kadar buradayım."

"Beş dakikaya görüşürüz."

Bosch yukarı çıkmadan önce mübaşire, eğer Edgar adında bir dedektif içeri gelirse. DA'nın ofisine gönderilmesi gerektiğini bildirdi. Mübaşir göndereceğini belirtti. Mahkeme salonunun dışındaki koridor, mahkemeye bir şekilde işleri olan avukat ve vatandaşlarla kaynıyordu. Herkesin elinde birer cep telefonu vardı. Mermer zemin ve yüksek tavan tüm sesi alıyor, birleştirip çok yüksek bir uğultu haline getiriyordu. Bosch içecek hafif bir şeyler almak için kantine girdi ve bir bardak kahve için beş dakika sırada bekledi. Dışarı çıkınca doğruca yangın merdivenlerine yöneldi, çünkü inanılmaz derecede yavaş hareket eden asansörde bir beş dakika daha harcamak istemiyordu.

Portugal'ın ufak ofisine girince, Edgar'ın çoktan oraya gelmiş olduğunu gördü.

Portugal. "Sizi merak etmeye başlamıştık," dedi.

Edgar. Bosch'un yanağını görünce. "Ne oldu sana?" dedi.

"Uzun hikâye. Hepsini anlatacağım."

Portugal'ın masasının önündeki diğer sandalyeye oturdu ve kahveyi sandalyenin yanında, yere koydu. Gelirken Portugal ve Edgar'a da birer bardak kahve getirmediği için utandı ve onların önünde hiçbir şey içmemeye karar verdi.

Evrak çantasını dizine yerleştirip açtı ve katlanmış bir *Los Angeles Times* çıkarttı. Çantasını kapatıp yere indirdi.

Portugal. Bosch'un bir toplantı talep etmesinin nedenini açıkça merak ederek, "Söyleyin bakalım, neler oluyor?" diye sordu.

Bosch gazeteyi açmaya başladı.

"Olan şey, yanlış adamı yakaladık ve o yargılanmadan önce yaptığımız hatayı telafi etsek çok iyi olur."

Portugal, "Yok artık, lanet olsun. Sizin buna benzer bir şey söyleyeceğinizi biliyordum," dedi. "Anlatacaklarınızı duymak isteyip istemediğimden emin değilim. Mükemmel sonuçlandırılmış bir şeyi altüst ediyorsunuz Bosch."

"Ne yaptığım umrumda değil. Eğer bu adam bu işi yapmadıysa. yapmamıştır."

"Fakat bize bunu yaptığını söyledi. Hem de defalarca."

Edgar, Portugal's. "Bakın," dedi. "Bırakın Harry ne söylemek istiyorsa söylesin. Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırmak istemeyiz."

"Bay 'Arkada İyi Bir Şey Bırakamaz' için çok geç olabilir."

"Harry, anlatmaya devam et. Sorun ne?"

Bosch onlara mankeni Wonderland Caddesi'ne taşıyışını ve Delacroix'in yokuş yukarı yaptığını iddia ettiği tırmanışı gerçekleştirdiğini anlattı.

Yüzüne nazikçe dokunarak. "Başardım - yani zor bela." dedi. "Dikkate alınması gereken nokta şu ki. Del..."

Portugal, "Evet, başardın." diye lafını kesti. "Sen bunu başardın, öyleyse Delacroix de başarmıştır. Bunda yanlış olan ne?"

"Sorun şu ki, ben tüm bunları yaparken ayıktım, o ise sarhoş olduğunu söylüyor. Ayrıca nereye gideceğimi biliyordum. Orada, ağaçlar arasında açıklık ve düz bir alan olduğunu biliyordum. O bilmiyordu."

"Bunların hepsi önemsiz saçmalıklar."

"Hayır, asıl saçma olan şey, Delacroix'in hikâyesi. O çocuğun cesedini hiç kimse oraya kadar sürüklemedi. Oğlan oraya çıktığında hayattaydı. Onu birisi orada öldürdü."

Portugal kafasını büyük bir kızgınlıkla salladı.

"Bunların hepsi saçma varsayımlar Dedektif Bosch. İlerlemekte olan süreci durdurmayağım, çünkü..."

"Bu bir varsayım. Saçma bir varsayım değil."

Bosch Edgar'a baktı, fakat ortağı ona bakmıyordu. Suratı asıktı. Bosch yeniden Portugal'a baktı.

"Bakın, söyleyeceklerim henüz bitmedi. Başka şeyler de var. Dün gece eve gittiğimde, aklıma Delacroix'in kedisi geldi. Onu adamın karavanında bırakmışım, kediye bakacağımızı söylemişim, fakat sonradan unuttum. Bu yüzden karavana geri döndüm."

Bosch Edgar'ın derin derin nefes aldığını işitebiliyor ve sorunun ne olduğunu da biliyordu. Edgar kendi ortağı tarafından olayın dışına atılmıştı. Tüm bu bilgileri Portugal ile aynı zamanda duymak, onun açısından hayal kırıklığıydı. Normal şartlarda. Bosch tüm bunları ona savcıya gitmeden önce iletmeliydi. Fakat bunu yapacak zamanı olmamıştı.

"Sadece kediye besleyecektim. Fakat oraya gittiğimde karavanda birisinin olduğunu fark ettim. Bu adamın kızıydı."

Edgar. "Sheila mı?" diye sordu. "Orada ne işi varmış?"

Duyduğu haberler Edgar için o kadar ilginç bir hal almaya başlamıştı ki. son gelişmelerden haberdar olmadığının Portugal tarafından işitilmesi artık umrunda bile değildi.

"Etrafı araştırıyordu. Orada bulunma sebebinin kedi olduğunu söyledi, fakat ben oraya gittiğimde etrafı karıştırıyordu."

Edgar, "Ne arıyordu?" dedi.

"Bana anlatmadı. Hiçbir şey aramadığını belirtti. O gittikten sonra ben biraz daha kaldım. Bazı şeyler buldum."

Bosch gazeteyi kaldırdı.

"Bu pazar günkü *Metro* sayısı. İçinde birçoğu bizimkine benzeyen adli davaların genel niteliklerini anlatan büyük bir makale var. İsimsiz bir kaynaktan bizim davamıza ilişkin birçok detay da bu hikayede anlatılmış. Anlatılanların çoğu suç mahalliyle ilgili."

Bosch bir gece önce makaleyi Delacroix'in karavanında ilk kez okuduktan sonra, bu kaynağın büyük olasılıkla Teresa Coraz n olduğunu d   nm   t , çünkü makalenin içinde ismi kemik davasındaki genel bilgi kaynağı olarak geçiyordu. Bosch muhabirler ve kaynaklar arasındaki alı veri in nasıl bir şey olduğunu bilirdi; bazı bilgiler için doğrudan katılım, diğer bilgiler için ise katılım yok. Fakat o anki g r   mede kaynağın kimliği önemli değildi, bu yüzden Bosch konuyu açmadı.

Portugal. "Yani ortada bir makale var." dedi. "Bunun anlamı ne?"

"Makalede kemiklerin sı  bir mezarda bulunduğu, cesedin herhangi bir alet kullanılmadan g m lm   gibi g m ld   n  belirtiliyor. Ayrıca cesetle birlikte bir çantanın g m ld   nden de bahsediliyor. Ayrıca daha birçok detay. Bazı detaylara ise. mesela çocuğun kaykayı, hiç yer verilmemiş."

Portugal sıkılmış bir ses tonuyla, "Yani ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Yani eğer bir itiraf uydurmak istiyorsanız, burada ihtiyaç duyabilece iniz tüm bilgiler var."

"Ah. haydi Dedektif. Delacroix bize suç mahallinin dışında daha başka konularda da detaylar verdi.  ocu u nasıl öldürdüğünü, cesetle etrafı nasıl turladı ını ve diğer şeyler..."

"Bunların hepsi bir araya getirilmesi çok kolay şeyler. Hiçbirisi ispatlanamaz ya da inkâr edilemez. Hiç tanık yok. Arabayı hiçbir zaman bulamayız, çünkü vadideki çöplüklerden birinde, bir posta kutusu boyutuna getirilmiş durumda. Elimizdeki tek şey, adamın anlattığı hikâye. Ve hik yesinin fiziksel kanıtlarının hepsi suç mahallinde. Bize anlattığı tüm kanıtları ve detayları buradan   renmi  olabilir."

Gazeteyi Portugal'ın masasına bıraktı, fakat savcı bakma zahmetine dahi katlanmadı. Bunun yerine dirseklerini masaya dayadı, avuçlarını birbirine yasladı ve parmaklarını olabildiğince açtı. Bosch adamın kaslarının esnediğini gömlek kolunun altından görebiliyordu. Portugal'ın bir çeşit masa egzersizi yaptığını fark etti. Portugal her iki elini birbirine bastırırken konuşmaya başladı.

"Üzerimdeki gerginliği bu şekilde atıyorum."

Sonunda durdu, nefesini sesli bir şekilde bıraktı ve arkasına dayandı.

"Tamam, eğer yapmak isteseydi, uydurma bir ifade hazırlayabilecek tüm ayrıntılara sahipti. Peki, bunu neden yapmak istesin ki? Öz oğlundan bahsediyoruz. Eğer yapmadıysa. neden kendi oğlunu öldürdüğünü söylesin ki?"

Bosch, "Bunlar yüzünden." dedi.

Ceketinin iç cebine uzandı ve yarısından katlanmış bir zarf çıkarttı. Öne doğru eğildi ve nazikçe Portugal'ın masasında duran gazetenin üzerine bıraktı.

Portugal zarfı alıp açmaya başladığında Bosch. "Sanıyorum dün gece Sheila'nın karavanda aradığı şey buydu. Bunu babasının yatağının yanındaki komodinde buldum. En alt çekmecenin tabanında duruyordu. Orada gizli bir bölme var. Bunu bulabilmek için çekmeceyi dışarı çıkartmak gerekiyor. Kadın bunu yapmadı."

Portugal zarftan bir seri Polaroid fotoğraf çıkarttı. Onları incelemeye başladı.

Aniden. "Ah. Tanrım," dedi. "Bu o mu? Kızı mı? Bunlara bakmak istemiyorum."

Geriye kalan fotoğraflara da şöyle bir göz attı ve hemen masaya bıraktı. Edgar ayağa kalktı ve masaya uzandı. Rahatça görebilmek için parmağının tekiyle fotoğrafları masaya yaydı. Çenesi kilitlendi, fakat hiçbir şey söylemedi.

Fotoğraflar oldukça eskiydi. Beyaz sınırları sararmıştı, görüntülerin renkleri aradan geçen zamanla birlikte neredeyse yok olup gitmişti. Bosch görevdeyken, gerektiğinde hep Polaroid kullanırdı. Masadaki fotoğrafların renklerinin bozuluşuna dayanarak, bazılarının on yıllık, diğerlerinin ise daha eski olduğu kanaatine varmıştı. Toplam on dört fotoğraf vardı. Her birinde çıplak bir kız görüntülenmişti. Kızın bedenindeki fiziksel değişimlere ve saç uzunluğuna bakılırsa. her bir fotoğrafın beşer yıllık aralıklarla çekilmiş olduğunu tahmin etmişti. Kız bazı fotoğraflarda masumca gülümsüyordu. Diğerlerinde ise

bakışlarında üzüntü ve belki de açık bir kızgınlık gözlemleniyordu. Bosch fotoğrafları ilk gördüğü an. onun Sheila Delacroix olduğunu anlamıştı.

Edgar sandalyesine yığılıp kaldı. Bosch onun davanın gerisinde kalmaktan mı, yoksa fotoğrafların içeriğinden dolayı mı bu derece altüst olduğunu artık bilemiyordu.

Portugal. "Dün bu kolay bir davaydı," dedi. "Bugün ise tam bir muamma. Bu konudaki teorilerinizi bana anlatacağınızı umuyorum Dedektif Bosch."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"İşe aileyle başlayalım." dedi.

Konuşurken öne doğru eğilerek fotoğrafları topladı, kenarlarını düzeltti ve zarfa geri koydu. Onların açıkta durmalarından hoşlanmamıştı. Zarfı elinde tuttu.

"O ya da bu sebepten dolayı anne oldukça zayıftır," dedi. "Evlenmek için çok gençtir, çocuk sahibi olmak için çok gençtir. Oğlu başa çıkılması zor bir çocuktur. Hayatının hangi yöne doğru akmakta olduğunu görür ve o yöne gitmek istemediğine karar verir. Evden ayrılır, boşanır ve Sheila'yı... oğlana bakmak ve babasına karşı kendisini korumak üzere orada bırakır."

Bosch ne kadar etki bırakabildiğini anlamak için, gözlerini Portugal'dan Edgar'a çevirdi. Her iki adam da hikâyeyle sürükleniyorlardı. Bosch içinde fotoğraf bulunan zarfı havaya kaldırdı.

"Görünüşe bakılırsa, bu büyük bir hayatmış. Peki o bu konuda ne yapabilirdi? Annesini, babasını, erkek kardeşini suçlayabilirdi. İyi ama hırsını kimden çıkaracaktı? Annesi gitmişti. Babası oldukça büyük ve kuvvetliydi. Kontrol edemezdi. Geriye sadece... Arthur kalıyordu."

Edgar'ın başını zor fark edilir bir şekilde salladığını gördü.

"Ne demeye çalışıyorsun, çocuğu o mu öldürdü? Bu mantıklı gelmiyor. Bizi o çağırdı ve kemiklerin kimliğini o söyledi."

"Biliyorum. Fakat babası kızının bizi aradığından haberdar değil."

"Ne demek istediğinizi anladığımı söyleyemeyeceğim Dedektif." dedi. "Tüm bunların adamın oğlunu öldürüp öldürmemesiyle ne alakası var?"

Bosch öne doğru eğildi ve daha heyecanlı bir tavır takındı. Sanki her şey cevap vermek istiyormuş gibi, zarfı yeniden havaya kaldırdı.

"Anlamıyor musunuz? Kemikler. Tüm incinmeler. Her şeyi yanlış anlamlandırdık. Oğlanı inciten babası değildi. Kız kardeşıydi. Sheila. Kadın tacize uğramıştı, o da bunu dışa vurdu ve bir tacizci oldu. Arthur'a karşı."

Portugal ellerini masaya bıraktı ve başını olumsuz anlamda sallamaya başladı.

"Yani oğlanı *onun* öldürdüğünü ve bundan yirmi yıl sonra telefon ederek, size soruşturmanızın anahtar ipucunu verdiğini söylüyorsunuz. Sakın bana kadının erkek kardeşini öldürdüğünü, yaşadığı bir hafıza kaybından dolayı hatırlamadığını söylemeye kalkmayın, tamam mı?"

Bosch bu alaycı sözlerin ardından bir süre bekledi.

"Hayır, Sheila'nın erkek kardeşini öldürmediğini söylüyorum. Fakat yaşadığı taciz olayları, babasının bu işi onun yapmış olduğunu düşünmesine sebep oldu. Arthur'un yaşadığı. yıllarca süren eziyetten sonra, adam bunu kızının yaptığını düşündü. Ve tüm bunların sebebini de biliyordu."

Bosch elindeki zarfı yeniden Portugal'a uzattı.

"Ve Sheila'ya karşı takındığı tavırların tüm bunlara sebep olduğunu bilerek suçluluk duydu. Sonra bir gün kemikler ortaya çıktı, haberi gazetede okudu, elindekileri birleştirdi. Biz ortaya çıktık, daha biz kapıyı bile çalmadan açıp itiraflara başladı."

Portugal ellerini havaya kaldırarak olabildiğince açtı.

"Neden?"

Bosch fotoğrafları bulduğu andan beri olanları kafasında şekillendirmeye çalışıyordu.

"Kefaret."

"Ah, lütfen."

"Ciddiyim. Adam gittikçe yaşlanıyor, sağlığını kaybediyor. Eğer geleceğiniz geçmişinizden daha kısaysa, yaptığınız şeyleri düşünmeye başlarsınız. Olayları bir araya getirirsiniz. Kızının erkek kardeşini öldürdüğünü düşünüyor. Ve şimdi onun suçunu üstlenmek istiyor. Tüm olanların ardından. kaybedecek neyi var ki? Çevre yolunun hemen yanında bir karavanda yaşıyor ve bir golf alanında çalışıyor. Bu adam bir zamanlar şöhreti ve zenginliği yakalamış biri. Şimdi ona

bir bakın. Bu yaptığını, her şeyi düzeltebilmek ve kefareti ödeyebilmek için son fırsat olarak görüyor olabilir."

"Ve kızı konusunda yanılıyor, ama bunu bilmiyor."

"Doğru."

Portugal koltuğunu ayağıyla iteleyerek masadan uzaklaştı. Tekerlekli koltuk, hızla gidip arkadaki duvara çarptı.

"Aşağıda kılımı bile kıpırdatmadan hapse yollayabileceğim bir adam beni bekliyor ve siz buraya gelip onu serbest bırakmamı istiyorsunuz."

Bosch başını salladı.

"Eğer haksıysam, onu istediğiniz zaman yeniden yakalayabilirsiniz. Fakat haklıysam, adam aşağıda yeniden suçlu izlenimi vermek için çırpınıp didinecektir. Duruşma yok. avukat yok. hiçbir şey yok. Delacroix suçlu ilan edilmek istiyor. eğer yargıç buna izin verirse işimiz bitti demektir. Arthur'u gerçekten öldüren kişi her kimse serbest kalır."

Bosch Edgar'a baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"İçgüdülerinin tekrar iyi bir şekilde işlediğini düşünüyorum."

Portugal gülümsedi, fakat bunun sebebi, söylenenleri komik olarak yorumlaması değildi.

"İkiye karşı bir. Bu hiç de adil değil."

Bosch. "Yapabileceğimiz iki şey var." dedi. "Yani emin olmak için. Şu anda Delacroix büyük olasılıkla bekleme salonunda. Oraya gelip adama bize kimlikle ilgili bilgileri Sheila'nın verdiğini söyleyebilir, hemen ardından da açık ve net bir şekilde onun suçunu üstlenmeye çalışıp çalışmadığını sorabiliriz."

"Ve?"

"Ondan yalan makinesine girmesini isteyebiliriz."

"Hiçbir işe yaramaz. Oradan çıkacak sonuca güvenmek..."

"Mahkemeden değil, sadece blöf yapmaktan bahsediyorum. Eğer yalan söylüyorsa, bunu göze alamayacaktır."

Portugal koltuğunu yeniden masaya yaklaştırdı. Gazeteyi kaldırıp hikâyeye yeniden göz attı. Sonra sanki masada olanları aklında tutmaya çalışırcasına.

gözlerini masada gezdirip düşündü ve bir karara vardı.

Sonunda. "Tamam." dedi. "Gidin ve yapın. Davayı düşürüyorum. Şimdilik."

Bosch ve Edgar asansörlere doğru yürüdü. Edgar çağrı düğmesine bastıktan sonra sessizce dikilip beklediler.

Bosch asansörün paslanmaz çelik kapılarındaki yansımasına baktı. Sonra Edgar'ın görüntüsüne geçip, ardından kafasını ortağına çevirdi.

"Peki." dedi. "Bana ne kadar kızgınsın?"

"Çok ile o kadar değil arası."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Beni orada gerçekten çok boktan bir durumda bıraktın Harry."

"Biliyorum. Özür dilerim. Merdivenlerden inmeye ne dersin?"

"Sabırlı ol Harry. Dün gece cep telefonuna ne oldu? Yere falan mı düşürdün?"

Bosch başını salladı.

"Hayır, sadece - ne düşündüğümünden emin değildim ve bir şeyler yapmadan önce tek başıma kontrol etmek istedim. Ayrıca perşembe akşamları çocuğunun sende kaldığını da biliyordum. Sheila'yı karavanda bulmam ise tam anlamıyla bir tesadüftü."

"Ya karavanı araştırmaya başladığın an? Beni arayabilirdin. Çocuğum evine dönmüştü."

"Evet, biliyorum. Aramalıydım Jed."

Edgar başını salladı ve bu konuşmanın sonu oldu.

"Biliyor musun, şu senin teorin bizi en başa döndürdü." dedi.

"Evet, en başa. Her şeye yeniden başlayacağız, her şeyi yeniden gözden geçireceğiz."

"Haftasonu çalışacak mısın?"

"Evet, höyük olasılıkla."

"Öyleyse beni ara."

"Arayacağım."

Sonunda Bosch'un sabrı taşıtı.

"Lanet olsun. Ben merdivenlerden ineceğim. Aşağıda görüşürüz."

Asansörün önünden ayrılıp yangın merdivenlerine doğru ilerledi.

Bosch ve Edgar. Sheila Delacroix'in ofisindeki bir görevliden, onun Westside'daki sahne hazırlıklarının yapıldığı bir ofiste geçici görev aldığını öğrendiler. Orada The Closers adlı bir televizyon oyununun rol dağıtımını yapıyordu.

Bosch ve Edgar, arabalarını Jaguar ve BMW'lerle dolu park yerine bırakıp, iki katlı ofislerden oluşan tuğla depoya girdiler. Binada, üzerlerinde *ROL DAĞITIMI* yazan kâğıtlar yapıştırılmış duvarlar ve yolu gösteren oklar vardı. Uzun bir koridoru takip ettiler ve ardından merdivenlerden çıktılar.

İkinci kata vardıklarında, üzerlerinde buruşuk ve modası geçmiş koyu renk giysiler bulunan adamların sırada bekledikleri uzun bir koridorla karşılaştılar. Adamlardan bazıları yağmurluk giyip fötr şapka takmıştı. Bazıları ağır adımlarla yürüyor, hareketler yapıyor ve kendi kendilerine konuşuyorlardı.

Bosch ve Edgar okları takip etti, pijamalı birçok adamın oturduğu sıra sıra sandalyelerle dolu diğer büyük odaya girdiler. Ortaklar, önündeki kâğıtta yazılı isimleri inceleyerek, odanın en uzak noktasında oturan genç kadının masasına doğru ilerlerken, herkes onlara baktı. Masada sekize on boyutunda fotoğraf yığınları ve el yazısıyla doldurulmuş sayfalar vardı. Bosch kadının arkasındaki kapalı kapıdan gelen sinirli sesleri işitebiliyordu.

Kadın başını önündeki kâğıttan kaldırıp, onlara bakana kadar beklediler.

Bosch. "Sheila Delacroix'i görmemiz lazım." dedi.

"İsimleriniz nedir?"

"Dedektif Bosch ve Dedektif Edgar."

Kadın, gülümsedi, Bosch kimliğini çıkarttı ve ona gösterdi.

Kadın. "Siz gerçekten iyisiniz." dedi. "Hiç rol aldınız mı?"

"Anlayamadım?"

"Rol dedim. Peki vesikalık resimleriniz nerede?"

Bosch anlamıştı.

"Biz aktör değiliz. Biz gerçek polisleriz. Lütfen ona kendisini hemen görmemiz gerektiğini iletebilir misiniz?"

Kadın gülümsemeye devam etti.

"Şu suratınızdaki kesik gerçek mi?" dedi. "Sahici gibi görünüyor."

Bosch Edgar'a baktı ve kapıyı işaret etti. Masanın iki yanından yürüyüp kapıya doğru ilerlediler.

"Hey! insanların sahnelerini seyrediyor! Siz içeri..."

Bosch kapıyı açtı ve Sheila Delacroix'in bir kk odanın ortasına yerleştirilmiş sandalyedeki adamı seyrettiği odaya girdiler. Adam elindeki metni okuyordu. Genç bir kadın. Üç ayaklı bir video kameranın arkasında, odanın bir köşesinde dikiliyordu. Diğer bir köşede oturmuş iki adamsa, okunan metni dinliyordu.

Bosch ve Edgar içeri girdiğinde adam okumayı kesmedi.

"Kanıt pudinginde, seni salak!" dedi. "DNA'nı olay yerinde bırakmıŐsın. Şimdi ayağa kalk ve gidip..."

Delacroix. "Tamam, tamam," dedi. "Orada dur Frank."

Kafasını kaldırıp Bosch ve Edgar'a baktı.

"Ne yaptiğınızı sanıyorsunuz?"

DıŐardaki masada oturan kadın, kaba bir tarzla Bosch'u iteleyip odaya girdi.

"zgnm Sheila, bu adamlar sanki gerçek polislermiŐ gibi odaya dalıverdi."

Bosch, "Sizinle konuşmamız lazım Sheila," dedi. "Hemen şimdi."

"Şu anda çalışıyorum. Bunu gremi..."

"Biz de bir cinayet soruŐturmasının ortasındayız. Hatırladınız mı?"

Elindeki kalemi masaya fırlattı ve saçlarını sıvazladı. Bosch ve Edgar'a odaklanmış kameranın arkasındaki kadına döndü.

"Tamam Jennifer. Kapat şunu." dedi. "Hepiniz dinleyin. Birkaç dakikaya ihtiyaım var. Frank, zr dilerim. Harika gidiyordun. Birkaç dakika oturup bekleyebilir misin? işim biter bitmez ilk olarak seni alacağıma söz veriyorum."

Frank ayağa kalktı ve parlak bir şekilde gülümsedi.

"Sorun değil Sheila. Dışarıda olacağım."

Herkes dışarı çıktı, Bosch ve Edgar, Sheila'yla yalnız kaldı.

Sheila kapı kapandıktan sonra. "Pekâlâ." dedi. "Böyle bir giriş yaptığınıza göre, siz gerçek birer aktör olmalısınız."

Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Bosch masaya geldi. Ayakta dikilmeye devam etti. Edgar sırtını kapıya dayamıştı. Gelirken, kadınla Bosch'un konuşmasına karar vermişlerdi.

Sheila. "Rol dağıtımını yapmaya başladığım oyun, başka hiç kimsenin başaramayacağı davaları mükemmel bir şekilde kapatabildikleri için 'kapatanlar' olarak adlandırılan iki dedektif hakkında. Sanıyorum gerçek hayatta böyle bir şey yok. Öyle değil mi?" dedi.

Bosch, "Hiç kimse mükemmel değildir." diye yanıtladı. "Mükemmele yakın bile değildir."

"İçeri hücum edip, beni bu kadar zor duruma düşürmenize sebep olacak derecede önemli olan şey nedir?"

"Birkaç şey var. Geçen gece aradığınız şeyi bulduğumu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm ve..."

"Size söyledim, ben bir şey..."

"... babanız bir saat kadar önce serbest bırakıldı."

"*Serbest bırakılmakla* neyi kastediyorsunuz? Dün gece onun kefaleti karşılayamayacağını söylemişsiniz."

"Gerçekten de karşılayamazdı. Fakat artık bu suçtan tutuklu değil."

"Fakat itiraf etti. Siz dediniz ki..."

"Bu sabah söylediklerini geri aldı. Tüm bunlar, bu sabah onu yalan makinesine sokacağımızı ve bizi arayarak kardeşinizin kimliğiyle ilgili ipucunu sizin verdiğinizi söylememizin ardından gelişti."

Kadın başını yavaşça salladı.

"Anlamıyorum."

"Ben anladığınızı düşünüyorum Sheila. Babanız, oğlunu sizin öldürdüğünüzü düşünüyordu. Ona sürekli vuran, onu inciten, kafasına beysbol sopasıyla vurarak onu hastanelik eden kişi sizdiniz. Oğlu kaybolduğunda, babanız sizin işi sonuna kadar götürüp onu öldürdüğünüzü ve ardından da cesedi sakladığınızı düşündü."

Hatta Arthur'un odasına giderek onu yeniden kullanmanızdan korktuğu için, beyzbol sopasını bile ortadan kaldırdı."

Sheila dirseklerini masaya dayayıp, yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu yüzden biz ortaya çıktığımızda suçlu olduğumu itiraf etti. Size kendini affettirebilmek için suçunuzu üstlenmek istiyordu. Bunlar için."

Bosch elini cebine attı ve zarfı çıkartıp kadının dirseklerinin arasına bıraktı. Sheila yavaşça ellerini indirdi ve zarfı eline aldı, ama açmadı. Açması da gerekmiyordu.

"Rolümü şu ana kadar nasıl oynadım Sheila?"

"Sizler... bunu devamlı yapar mısınız? insanların yaşamlarına bu şekilde tecavüz etmek? Demek istiyorum ki. tüm sırları, her şeyi?"

"Biz 'kapaticılarız' Sheila. Bezen yaparız."

Bosch, kadının masasının yanında, yerde duran bir kasa su gördü. Yere eğildi ve şişenin tekini açarak Sheila'ya uzattı. Edgar'a baktı. Adam istemediğini belirtir şekilde kafasını salladı. Bosch bir şişe de kendisi için aldı. Frank'ın oturduğu sandalyeyi çekerek masaya yaklaştırdı ve oturdu.

"Beni dinleyin Sheila. Siz bir kurbandınız. Siz bir çocuktunuz. O sizin babanızdı. kuvvetliydi ve kontrol ondaydı. Sizin utanmanız gereken hiçbir şey yok."

Kadın yanıt vermedi.

"Sırtınızda nasıl bir yük taşıyor olursanız olun, şimdi ondan kurtulmanın tam zamanı. Bize ne olduğunu anlatın. Her şeyi. Sizin bize daha önce anlattıklarınızdan fazlası olduğunu düşünüyorum. Biz yeniden başa döndük ve sizin yardımınıza ihtiyacımız var. Sözü edilen kişi sizin erkek kardeşiniz."

Bosch elindeki şişeyi açtı ve sudan büyük bir yudum aldı. Birden odanın ne kadar sıcak olduğunu hissetti. Şişeden ikinci yudumu alırken Sheila konuşmaya başladı.

"Şimdi anlayabiliyorum..."

"Neyi?"

Kadın kafasını eğmiş, ellerine bakıyordu. Konuşmaya başladığında sanki kendi kendisine anlatıyor gibiydi. Ya da hiç kimseye, boşluğa...

"Arthur gittikten sonra babam bana bir daha dokunmadı. Ben hiçbir zaman... Ben bunun artık bir şekilde çekici olmamamdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Kılolu ve çirkindim. Şimdi ise bunun belki de... benim yaptığımı ya da yapabileceğimi düşündüğü şeyden dolayı korkmuştu."

Sheila zarfı yeniden masaya koydu. Bosch yeniden öne doğru eğildi.

"Sheila, o an. o son gün hakkında bize anlatmadığınız bir şeyler var mı? Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Kadın hafifçe başını salladı, sonra kafasını öne eğerek, yüzünü yumruk yapılmış ellerinin arkasına sakladı.

"Onun kaçmaya hazırlandığını biliyordum." dedi, "ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım."

Bosch sandalyenin ucuna doğru kaydı. Kadınla çok nazik bir ses tonuyla konuştu.

"Nereden biliyordunuz Sheila?"

Kadın cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"O gün okuldan eve döndüğümde. Kardeşim oradaydı. Odasında."

"Yani eve geri dönmüştü, öyle mi?"

"Evet. Kısa bir süre için. Odasının kapısı aralıktı ve ben de içeri baktım. O beni görmedi. Okul çantasına bir şeyler yerleştiriyordu. Giyecekler, bunun gibi şeyler işte. Onun ne yaptığını biliyordum. Çantasını hazırlıyordu ve kaçacaktı. Ben sadece... odama gittim ve kapımı kapattım. Onun gitmesini istedim. Sanıyorum ondan nefret ediyordum, bilemiyorum. Fakat onun gitmesini istedim. Bana göre her şeyin sebebi oydu. Ön kapının kapandığını duyana kadar odamda bekledim."

Kadın başını kaldırdı ve Bosch'a baktı. Gözleri yaşlıydı, fakat Bosch suçluluk duygusunun ardından, kuvvetli, bir gerçeğin doğuşunu defalarca görmüştü. Bunu kadının gözlerinde görebiliyordu.

"Onu durdurabilirdim, ama yapmadım. Ve işte birlikte yaşamam gereken gerçek bu. Ona ne olduğunu bilmem değil..."

Gözleri Bosch'un omzunun üzerinden gerilere, suçluluk dalgasının kendisine doğru yaklaştığını gördüğü uzaklara daldı.

Bosch yumuşak bir ses tonuyla. "Teşekkürler Sheila," dedi. "Bize yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Kadın başını salladı.

"Seni artık yalnız bırakacağız."

Yerinden kalktı, sandalyesini yeniden odanın ortasına götürüp bıraktı. Sonra masaya yaklaştı, Polaroid'lerin içinde durduğu zarfı aldı. Kapıya doğru ilerledi ve Edgar ona kapıyı açtı.

Kadın, "Ona ne olacak?" diye sordu.

İkisi de geri dönüp ona baktı. Edgar kapıyı kapattı. Bosch, Sheila'nın babasından bahsettiğini biliyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Size yaptıkları, onu suçlayamayacağımız kadar eskilerde kalmış. Karavanına geri dönecek."

Kadın Bosch'a bakmadan başını salladı.

"Sheila, o bir zamanlar etrafındaki her şeyi yok eden birisi olabilir. Fakat zaman bazı şeyleri değiştiriyor. Bu bir çember. Gücü ve kuvveti birinden alıp, başka birisine veriyor. Şu anda babanız kaybolmuş birisi. İnanın bana. Sizi artık incitemez. O bir hiç."

"Fotoğrafları ne yapacaksınız?"

Bosch ilk önce elindeki zarfa, ardından da kadına baktı.

"Onlar dosyada durmalı. Hiç kimse onları görmeyecek."

"Onları yakmak istiyorum."

"Hatıraları yakmak?"

Kadın başını salladı. Bosch tam sırtım dönmüş gidiyordu ki kadının kahkahalarını işiterek ona döndü. Sheila başını sallıyordu.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece tüm gün burada oturup, sizin gibi konuşmaya ve size benzemeye çalışacak insanları dinlemek zorundayım. Ve şu anda biliyorum ki. hiç kimse sizin elinize su dökemez. Hiç kimse işini mükemmel bir şekilde yapamayacak."

Bosch, "Bu gösteri dünyası." dedi.

Koridordan merdivenlere doğru ilerlerlerken. Bosch ve Edgar yeniden aktörlerin önünden geçti. İsmi Frank olan,-merdiven boşluğunda yüksek sesle repliğini tekrarlıyordu. Önünden geçerlerken gerçek dedektiflere gülümsedi.

"Hey. siz. siz gerçeksınız, değil mi? Beni nasıl buldunuz?"

Bosch karşılık vermedi.

Edgar, "Harikaydın Frank." dedi. "Oldukça iyiydin adamım. Kanıt pudingdeydi."

Cuma öğleden sonra saat ikide, Bosch ve Edgar ekip odasından cinayet masasına geçti. Westside'dan Hollywoods gelene kadar yolda hiç konuşmamalardı. Davanın onuncu günüydü. Tıpkı Wonderland Avenue'nin üst tarafında bulunan yokuşta, Arthur Delacroix'in kemiklerinin sessizce yattığı onca yıl boyunca olduğu gibi, hâlâ çocuğun katiline ulaşamamışlardı. On günün ardından ellerinde ölü bir polis ve görünüşte katil olan birinin intiharı dışında hiçbir şey yoktu.

Yine genelde olduğu gibi, Bosch'un masasına bırakılmış birçok pembe mesaj kâğıdı vardı. Ayrıca bir de ofisler arası iç dağıtım zarfı duruyordu. İlk olarak içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışarak zarfı eline aldı.

"Zamanı gelmişti." dedi.

Zarfı açtı ve içinden küçük kayıt cihazını çıkarttı. Pilini kontrol etmek için çalıştırma düğmesine bastı. Birdenbire kendi sesini işitti. Sesi kısıtı ve cihazı kapattı. Aleti cebine soktu ve zarfı ayağının dibindeki çöp kutusuna bıraktı.

Telefon mesajlarını dinledi. Hemen hemen hepsi muhabirlerden gelmişti. Basınla yaşa, basınla öl diye düşündü.

Bir gün önce her şeyi itiraf eden ve cinayet işlemekten tutuklanan bir adamın, hemen ertesi gün nasıl beraat ettirilip serbest bırakıldığını dünyaya açıklama işini. Basınla ilişkiler Ofisi'ne bırakacaktı.

Bosch Edgar'a, "Biliyor musun." dedi. "Kanada'da polisler, dava sonuçlanana kadar basına açıklama yapmak zorunda değiller. Yani basın işin dışında tutuluyor gibi bir şey."

Edgar, "Artı. dokunulmazlıkları da var." diye yanıtladı. "Bizim burada ne işimiz var Harry?"

Tıbbi araştırma görevlisinin masasında, aile avukatının Bosch'a bıraktığı bir mesaj vardı, notta Arthur Delacroix'ten geriye kalanların, pazar günü yapılacak cenaze töreni için ailesine verildiği yazıyordu. Bosch bu mesajı, merasim

hakkında bilgi almak ve aile bireylerinden hangisinin kemikleri gelip teslim aldığını öğrenmek amacıyla telefon etmeyi unutmamak için bir kenara koydu.

Yeniden mesajlara göz atmaya devam etti, pembe kâğıtların birindeki mesajı okuyunca durakladı. Sandalyesine sırtını dayadı, kafasına ve oradan da ensesinden aşağılara doğru uzanan bir kasımayla notu inceledi. Mesaj saat on otuz beşte gelmişti ve gönderen Çalışma Ofisi'nden Teğmen Bollenbach'tı. Orası 0-3 olarak adlandırılırdı, içerdiği rütbe ve dosyalarla tanınırdı. 0-3 tüm personelin görevlerinin belirlenip atamalarının yapıldığı yerdi. Bosch buraya atanmadan on yıl kadar önce 0-3'ten emir gelmişti. Aynı şey. Kız Rider'ın bir yıl önce Soygun-Cinayet departmanına gidişi için de geçerliydi.

Bosch, üç gün önce soruşturma odasında Irving'in söylediklerini düşündü. 0-3'ün, Bosch'un emekliliği konusunda şef yardımcısının talebini yerine getireceğini tahmin etti.

Mesajı, Hollywood'dan uzaklaştırılacağıının göstergesi olarak yorumladı. Yeni görevi büyük olasılıkla çevre yolu terapisi olacaktı - evinden uzak bir yerlere sürülmek ve her gün işe gidip gelmek için uzun bir yol kat etmek. Bu kimliklerini iade edip, başka bir şeyler yapmanın daha iyi olabileceğine polisleri ikna etmek için sık sık başvurulmuş bir yöntemdi.

Bosch Edgar'a baktı. Ortağı kendi masasındaki telefon mesajlarını gözden geçiriyordu, bu notların hiçbirinin, onu Bosch'un aldığı mesaj kadar etkilemediğini görüyordu. Bu durumdan Edgar'a bahsetmemeye karar verdi. Mesajı katladı. cebine koydu. Dedektiflerin telaş içinde koşturdukları ekip odasına göz gezdirdi. Kendisine tebliğ edilecek yeni görev, eğer aynı derecede heyecan dolu olmazsa, bu ortamı özleyeceğini düşündü. Çevre yolu terapisi umrunda bile değildi. Atacakları en büyük kazığa karşı koyup umursamayabilirdi. Yeni işi hakkında önemseydiği tek şey, amacı, içeriği idi. Bu konuda tatmin olmazsa kaybolup gideceğini biliyordu.

Yeniden mesajları okumaya başladı. Yığının en altındaki, yani ilk önce alınan, SID'den. Antoine Jesper'dan geliyordu. Sabah saat onda aramıştı.

Bosch, "Lanet olsun," dedi.

Edgar, "Ne?" diye yanıtladı.

"Şehre geri dönmem lazım. Geçen gece aldığım manken hâlâ bagajda duruyor. Sanıyorum Jesper'ın ona ihtiyacı var."

Telefonu kaldırdı ve tam SID'i arayacakken ekip odasının diğer ucundan, birinin kendisi ve Edgar'ı çağırdığını duydu. Bu Teğmen Billets'ti. Onlara odasına gelmelerini işaret etti,

Edgar ayağa kalkarken, "İşte başlıyoruz," dedi. "Harry, bu şeref senin olsun. Davada hangi noktada olduğumuzu ona sen anlat. Aslında, belki de neresinde olmadığımızı demem lazım."

Bosch söyleneni yaptı. Beş dakika içerisinde. Billets'e davayla ilgili en son gelişmeleri ve ne kadar yavaş ilerledikleri de dahil olmak üzere her şeyi anlattı.

Bosch lafını bitirince Billets, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Her şeye yeniden başlayacağız, elimizdeki her şeyi inceleyeceğiz, neyi gözden kaçırdığımızı araştıracağız. Çocuğun okuluna gidip kayıtlara bakacağız, yıllıkları inceleyeceğiz, sınıf arkadaşlarıyla görüşmeyi deneyeceğiz. Buna benzer şeyler işte."

Billets başıyla onayladı. Eğer 0-3'ten gelen telefonda haberi olsaydı, tüm bunlara müsaade etmezdi.

Bosch. "En önemli şeyin, yamaçtaki o alan olduğunu düşünüyorum," diye devam etti.

"Nasıl yani?"

"Çocuğun oraya çıktığında hayatta olduğunu düşünüyorum. Öldürüldüğü yer orası. Onu oraya neyin ya da kimin çıkarttığını bulmamız lazım. Sokağı yeniden gözden geçirmeliyiz. Orada yaşayanların profillerini çıkartmalıyız. Bu zaman alacak."

Billets olumsuz anlamda başını salladı.

"Tüm zamanımızı bu işe ayıracak vaktimiz yok." dedi. "Siz on gündür normal vardiya değişimlerinden uzaksınız. Burası Soygun-Cinayet Departmanı değil. Burada çalıştığım süre boyunca hiçbir ekibi bu kadar uzun süreli olarak görevden uzak tutmamıştım."

"Yani yeniden ofise mi geçiyoruz."

Billets başıyla onayladı.

"Ve şimdi sıra sizde, bir sonraki olay sizin."

Bosch kafasını salladı. Böyle bir şey olacağını tahmin etmişti. Dava üzerinde çalıştıkları on gün içerisinde, diğer iki Hollywood cinayet ekibi davalarını sonlandırmıştı. Şimdi sıra onlardaydı. Bir dava üzerinde bu kadar uzun süreyle çalışmak, çok ender rastlanır bir şeydi. Bu bir lükstü. Davayı sonuçlandıramamalarının çok kötü olduğunu düşündü.

Bosch. Billets'in kendilerini yeniden vardiyaya koyuşunun nedeninin, artık onlardan davayı sonuçlandırmalarından umudunu kesmesi olduğunu fark etmişti. Bir dava ne kadar uzarsa çözüm şansı da o oranda azalırdı. Bu davalar hiçbir zaman kapanmazdı.

Billets. "Tamam." dedi. "Konuşulması gereken başka bir konu var mı?"

Kaşlarını kaldırarak Bosch'a baktı. Bosch birden Billets'in 0-3'ten gelen telefon çağrısı hakkında bir şeyler bilebileceğini düşündü. Bir an durakladı, sonra Edgar ile birlikte başını salladı.

"Tamam çocuklar. Teşekkürler."

Yeniden masalarına döndüler ve Bosch Jesper'ı aradı.

Kriminolojist telefona yanıt verince, "Manken emin ellerde." dedi. "Onu bugün akşamüzeri getireceğim."

"Sakin ol. Bu yüzden aramadım. Sadece kaykay raporunda küçük bir ilerleme kaydettiğimi söylemek istedim. Tabii eğer hâlâ önem taşıyorsa."

Bosch bir an durakladı.

"Aslında pek öyle olduğu söylenemez, ama ne eklemek istiyorsun Antoine?"

Bosch önündeki cinayet dosyasını açtı ve SID raporunu bulana kadar sayfaları karıştırdı. Jesper konuşmaya devam ederken, rapora göz gezdirdi.

"Raporda kaykayın üretim tarihini 78 yılının Şubat'ı ile 86 yılının Haziran'ı arası olarak belirtmişiz, öyle değil mi?"

"Evet, doğru. Rapor önümde açık."

"Tamam, artık bu zaman dilimini yarıdan daha aza indirebilirim. Bu kaykay 78 ila 80 yılları arasında üretilmiş, iki yıl. Bunun dava açısından bir önemi olur mu, bilmiyorum."

Bosch rapora göz gezdirdi. Trent'i suçlu olarak betimleyip. kaykayı hiçbir zaman Arthur Delacroix'le ilişkilendirmedikleri için. Jesper'ın rapora yaptığı

eklemenin gerçekte hiçbir anlamı yoktu. Fakat Bosch bu konuyu merak ediyordu.

"Bu süreyi nasıl bu kadar kısaltabildin? Burada aynı modelin 86 yılına kadar üretildiği yazıyor."

"Öyleydi. Fakat bu kaykayın üzerinde bir tarih var. 1980."

Bosch şaşırdı.

"Dur bir dakika. Nerede? Ben hiçbir yerinde..."

"Tekerlerini -bilirsin kaykayın üzerindikileri- çıkarttım. Burada bir ara boş zamanım vardı ve cismin üzerinde herhangi bir üretim markalamasının olup olmadığını merak , ettim. Yani patent ya da marka gibi. Fakat yoktu. Biraz daha inceleyince, birisinin ahşaba bir tarih kazımış olduğunu fark ettim. Ahşap gövdenin altına kazımış ve bu bölgenin üzeri teker aksamıyla kapanmıştı."

"Yani kaykayın üretim aşamasında mı yapılmış?"

"Hayır, sanmıyorum. Bu profesyonel bir iş değil. Aslında yazı oldukça zor okunuyor. Tarihi okuyabilmek için merceğin altında. ışığı ayarlayarak bakmak zorunda kaldım. Kaykayın sahibinin, ilerde mülkiyet konusunda bir anlaşmazlık ya da benzer bir şey çıkması durumunda, olayı açıklığa kavuşturabilmek için yazdığını düşündüm. Mesela birisi ondan çalarsa. Raporda da belirttiğim gibi, bu tarihler arasında Boney kaykayları en çok tercih edilenlerdendi. Satın almak zordu - bir mağazadan edinmektense birisinden çalmak çok daha kolay bir yöntem olabilirdi. Dolayısıyla, bu kaykayın sahibi olan çocuk, arka tekerleri çıkarttı -tabii ki üzerindikiler orijinal tekerlerdi, şimdikiler değil- ve tarihi kazıdı. 1980 A.D."

Bosch Edgar'a baktı. Eliyle ahizeyi kapatmış, konuşuyordu. Özel bir görüşmeydi.

"A.D. mi dedin?"

"Evet, bilirsin işte. Anno Domini ya da nasıl ifade edersen. Bu Latince. Anlamı Tanrının Yılı. Araştırıp buldum."

"Hayır, bunun anlamı Arthur Delacroix."

"Ne? O da kim?"

"Bu kurban Antoine. Arthur Delacroix. A.D."

"Lanet olsun! Kurbanın ismini bilmiyordum Bosch. Tüm kanıt formlarını John Doe olarak doldurmuşsun ve gerekil düzeltmeyi yapmamışsın adamım. Senin kimliği bildiğinden bile haberdar değildim."

Bosch onu dinlemiyordu. Tüm vücudu salgılanan adrenaline dolup taşıyordu. Nabzının gittikçe hızlandığını hissetti."

"Antoine, sakın bir yere kımıldama. Oraya geliyorum."

"Bekliyorum."

Çevreyolu haftasonuna erken bir başlangıç yapmak isteyen insanlardan dolayı kalabalıktı. Bosch şehre doğru ilerlerken, hızlı gitmekten kendisini alamıyordu, inanılmaz bir aciliyet hissediyordu. Tüm bunların sebebinin Jesper'in bulduğu şey ve 0-3'ten gelen mesaj olduğunu biliyordu.

Direksiyon üzerindeki elini bileğindeki saati görebilecek kadar çevirdi ve tarihe baktı. Tayinlerin genelde maaş ödeme dönemlerinin sonunda gerçekleştirildiğini biliyordu. İki ödeme dönemi vardı - ayın birinde ve on beşinde başlayan. Davadan uzaklaştırılıp, her şeyi Edgar'ın ya da herhangi birinin eline bırakmayı istemiyordu. Bu işi bitirmeliydi.

Bosch cebine uzanıp telefon numarasını çıkarttı. Kâğıdı avuçlarını direksiyondan ayırmadan açtı. Notu bir süre inceledi ve sonra telefonunu çıkarttı. Elindeki kâğıtta yazılı numarayı çevirip bekledi.

"Operasyonlar Ofisi, Teğmen Bollenbach."

Bosch telefonu kapattı. Yüzünün yanmaya başladığını hissetti. Bollenbach'ın telefonunda arayan kişilerin numaralarının görünüp görünmediğini merak etti. Önünde sonunda yapması gereken bir şeyi geciktirmenin komik bir şey olduğunu biliyordu, çünkü her ne olursa olsun, emri ister alsın ister almasın, işler olması gerektiği gibi gelişecekti.

Telefonu yerine bıraktı, mesajı bir kenara koydu ve davaya. Özellikle de Nicholas Trent'in evinde bulunan kaykay konusunda Antoine Jesper'in ilettiği son bilgiye odaklanmaya çalıştı. Bosch on günün ardından davanın tamamen elinden kaydığını fark etti. Temize çıkartmak uğruna departmandaki diğer insanlarla tartıştığı adam -kendisini kurbanı bağlayan fiziksel delil yüzünden- şimdi şüpheli konumundaydı. Birden aklına, belki de Irving'in haklı olduğu düşüncesi geldi. Belki de gerçekten Bosch'un gitme zamanı gelmişti.

Telefonu çaldı, arayanın Bollenbach olabileceğini düşündü. Cevap vermeyecekti, fakat kaderin önüne geçilemeyeceğine karar verdi. Telefonu açtı. Arayan Edgar'dı.

"Harry, ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. SID'e gidiyorum."

Emin olana kadar, son bilgiyi açıklamak istemedi.

"Ben de seninle gelebilirdim."

"Senin için zaman kaybı olurdu."

"Evet, tamam, dinle Harry, Billets seni arayıp duruyor ve etrafta başka bir yere tayin olduğun hakkında söylentiler var."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum"

"Eğer bir şeyler oluyorsa beni haberdar edersin, öyle değil mi? Seninle uzun süredir birlikte çalışıyoruz."

"Anlatacağım ilk kişi sen olursun Jerry."

Bosch Parker Center'a ulaştığında, holde mevzilenen devriye polislerinden birisi, mankeni yukarı taşımasına yardım etti. Mankeni teslim alan Jesper, onu hiç zorlanmadan depoya kaldırdı.

Jesper. Bosch'u kaykayın durduğu inceleme masasına doğru yönlendirdi. Kaykayın yakınına konmuş lambayı yakıp. tepe lambasını kapattı. Sonra merceği kaykayın üzerine doğru kaydirdi ve Bosch'u bakması için yakına çağırdı. Açıyla gelen ışık, ahşabın girinti çıkıntılarında küçük gölgeler oluşturuyor, harflerin kolayca okunmalarını sağlıyordu.

1980 A. D.

Bosch Jesper'ın. neden harflere ilişkin kendince bir açıklama getirdiğini anlayabiliyordu.

Bosch incelemeye devam ederken Jesper. "Sanki birisi onu oraya kazımış gibi görünüyor." dedi. "İddiaya girerim ki. bu kaykay yenilenmiş. Yeni teker mekanizması, yeni vernik."

Bosch başıyla onayladı.

Mercekten kafasını kaldırırken. "Tamam." dedi. "Bunu beraberimde götürüp birilerine göstermem gerekecek."

Jesper. "Benim onunla işim bitti." dedi. "O tamamen senin."

Tepe lambasını yeniden yaktı.

"Diğer tekerlerin altlarına da baktın mı?"

"Tabii. Başka bir şey yok. Bu yüzden teker mekanizmasını yerine taktım "

"Bir kutun ya da buna benzer bir şeyin var mı?"

"Ah. buradan kaykaya binerek uzaklaşacağını düşünmüştüm Harry."

Bosch gülümsemedi.

"Şakaydı."

"Biliyorum."

Jesper odadan çıkıp, kaykayın sığabileceği kadar büyük bir dosya kutusuyla geri döndü. Kaykayı, sökülüp küçük plastik torbalara konulmuş teker ve vidalarıyla birlikte kutuya yerleştirdi. Bosch adama teşekkür etti.

"İyi iş çıkarttım mı Harry?"

Bosch bir an durakladı ve ardından, "Evet, sanıyorum Antoine," dedi.

Jesper Bosch'un yanağını işaret etti.

"Tıraş olurken mi oldu?"

"Ona benzer bir şey."

Çevre yolundan Hollywood'a geri dönmek, çok daha fazla zamanını aldı. Alvarado çıkışında parasını ödeyip Sunset'e doğru ilerlemeye başladı. Yolun geri kalanını, içinde bulunduğu andan daha iyi zaman geçiremeyeceğini bilerek kat etti.

Arabayı sürerken zaman fakına ve eldeki delillere açıklama getirmeye çalışarak, kaykay ve Nicholas Trent hakkında düşündü. Arada bir bağlantı kuramadı. Bir parça eksikti. Bir noktaya kadar her şeyin mantıklı olduğunu kabul ediyordu. Eğer yeterli zamanı olursa, sonuca ulaşabileceğini biliyordu.

Saat dört buçukta kaykayın durduğu dosya kutusuyla karakolun arka kapısından girdi. Tam koridordan aşağı hızlı bir şekilde ekip odasına doğru ilerlerken, Mankiewicz kafasını izleme odasından koridora doğru uzattı.

"Hey, Harry?"

Bosch dönüp adama baktı, fakat yürümeye devam etti.

"Ne oldu?"

"Haberı duydum. Seni özleyeceğiz."

Dedikodu abuk yayılıyordu. Bosch kutuyu sağ koluyla tuttu, sol elini avucu yere bakacak şekilde kaldırdı ve sanki hayali bir okyanusun yüzeyini spryormuş gibi bir hareket yaptı. Bu birbirlerinin yanından geçen devriye arabaları arasında kullanılan bir hareketti. Anlamı. 'Denize sorunsuz aıl kardeşim' demekti. Bosch yürümeye devam etti.

Edgar, beyaz bir levhayı kendi masasının üzerini tamamen kapatacak ve aynı zamanda Bosch'un masasının üzerine de taşacak şekilde yaymıştı. Levhanın zerine termometreye benzer bir şey çizmişti. Bu Wonderland Caddesi'ydi, caddenin sonundaki göbek, termometrenin dibine çizilmiş olan hazne kısmıydı. Yoldan etrafa doğru, çeşitli evleri gösteren çizgiler çizilmişti. Bu çizgilerin üzerlerinde yeşil, mavi ve siyah kalemlerle yazılmış isimler yer alıyordu. Kemiklerin bulunduğu yeri göstermek amacıyla, o noktaya kırmızı renkli büyük bir X konulmuştu.

Bosch dikildi ve tek bir soru dahi sormadan sokak şemasına baktı.

Edgar, "Bunu en başta yapmalıydık," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yeşille yazılan isimler 1980 senesinde orada oturup, ilerleyen tarihlerden birisinde oradan ayrılanlar. Mavi isimler 80 yılından sonra oraya yerleşip, günümüze erişmeden başka yere taşınanlar. Siyah isimler ise, şu anda orada oturanlar. Gördüğün her siyah isim -şuradaki Guyot gibi- o sokaktan hiç ayrılmamış, tüm bu süre zarfında orada yaşamış kişileri gösteriyor."

Bosch başını sallayarak onayladı. Sadece iki isim siyah renkliydi. Doktor Guyot ve suç mahallinden en uzak köşede yaşayan Al Hunter adında biri.

Bosch şemanın o an için ne işe yarayacağını bilme de. "İyi," dedi.

Edgar. "Kutuda ne var?" diye sordu.

"Kaykay. Jesper yeni bir şey buldu."

Bosch kutuyu masasına bırakıp kapağını açtı. Edgar'a kaykayın üzerine kazınan yazıyı gösterdi.

"Trent konusunu yeniden araştırmaya başlamalıyız. Onun çocuğu yamaca gömdüğü için o sokağa taşındığı teorini gözden geçirmeliyiz."

"Tanrım. Harry, ben bu konuda şaka yapıyordum."

"Evet, iyi ama. bu artık şaka olmaktan çıktı. Şimdi geri dönmeli. Trent'in en azından 1980'lere dayanan geçmişini detaylı bir şekilde incelemeliyiz."

"Ve bu arada, vardiyada gerçekleşecek ilk olayla da ilgilenmeliyiz. İşte bu çok hoş."

"Radyodan bu haftasonunun yağışlı geçeceğini duydum. Eğer şanslıysak, yağmur herkesi eve hapseder ve haftasonu sakın geçer."

"Harry, çoğu cinayet evde işleniyor."

Bosch ekip odasının diğer ucuna baktı ve Teğmen Billets'in ofisinde dikildiğini gördü. Kadın ona içeri gelmesini işaret ediyordu. Bosch. Edgar'ın Billets'in onu beklediğini söylediğini unutmuştu. Bosch parmağıyla ilk önce Edgar'ı. sonra kendisini işaret ederek, kadına her ikisini birden mi çağırdığını sordu. Billets başını iki yana salladı ve yeniden sadece Bosch'u işaret etti. Bosch konunun neyle ilgili olduğunu biliyordu.

"Gidip Billets'i görmem lazım."

Edgar kafasını kaldırıp ona baktı. O da bunun anlamını biliyordu.

"İyi şanslar ortak."

"Evet ortak. Eğer konu aynıysa..."

Ekip odasını boydan boya geçerek teğmenin ofisine doğru ilerledi. Kadın masasına yerleşmişti. Konuşurken Bosch'a bakmıyordu.

"Harry, 0-3'ten gelen bir atama var. Başka bir şey yapmadan önce Teğmen Bollenbach'ı ara. Bu bir emirdir."

Bosch başını sallayarak onayladı.

"Ona nereye gideceğimi sordun mu?"

"Hayır Harry, bu beni oldukça huzursuz etti. Eğer sorarsam onunla kavga ederim diye korktum, oysa bunların onunla bir alakası yok. O sadece bir elçi."

Bosch gülümsedi.

"Huzursuz mu oldun?"

"Evet, doğru. Seni kaybetmek istemem. Özellikle de yukardan birilerinin sana karşı güttüğü saçma kinden dolayı."

Bosch başını sallayıp omzunu silkti.

"Teşekkürler Teğmen. Neden onu arayarak telefon hoparlörünü açmıyorsun? Şu işi bitirelim artık."

Kadın başını kaldırarak Bosch'a baktı.

"Emin misin? Eğer istersen kahve almak için dışarı çıkabilirim."

"Sorun değil. Haydi, onu ara."

Billets hoparlörü açtı ve Bollenbach'ın ofisini aradı. Adam telefonu yanıtladı.

"Teğmen, ben Teğmen Billets. Dedektif Bosch burada, ofisimde."

"Çok iyi Teğmen. Müsaade edin de emri bulayım."

Etrafa kâğıt hışırtıları yayıldı, bir süre sonra Bollenbach boğazını temizledi.

"Dedektif High... Hieronym... ya da..."

Bosch. "Hieronymus." dedi. "Muz ile kafiyeli."

"Öyleyse Hieronymus. Dedektif Hieronymus Bosch, Ocak ayının on beşi itibarıyla 0800'deki Soygun-Cinayet Departmanı'nda çalışmaya başlamanız emredildi. Hepsi bu kadar. Bu emir sizin için yeterince açık mı?"

Bosch afallamıştı. Bu bir terfiydi. On yıl kadar önce rütbesi o görevden Hollywood'a indirilmişti. Bosch yüzünde şüphe dolu bir hayret ifadesi olan Billets'e baktı.

"Soygun-Cinayet Departmanı mı dediniz?"

"Evet Dedektif, Soygun-Cinayet Departmanı. Bu emir sizin için yeterince açık mı?"

"Görevim ne olacak?"

"Biraz önce size söyledim. Siz..."

"Hayır, Soygun-Cinayet Departmanı demek istiyorum. Oradaki işim ne olacak?"

"Bunu on beşi sabahı yeni amirinizden öğreneceksiniz. Size söyleyeceklerim bu kadar. Dedektif Bosch. Emri aldınız. İyi haftasonları."

Adam telefonu kapattı, mikrofondan hattın kesildiğini belirten bir ses geldi.

Bosch Billets'e baktı.

"Ne düşünüyorsun? Sence bu bir tür şaka mı?"

"Eğer öyleyse, gayet hoş bir şaka. Tebrikler."

"Fakat üç gün önce Irving bana görevden ayrılmamı söyledi. Neden şimdi fikrinden cayıp beni şehre gönderiyor?"

"Belki de seni daha yakından izleyip gözlemlemek istiyor. Parker Center'ı boşu boşuna cam ev olarak adlandırmıyorlar Harry. Dikkatli olsan iyi olur."

Bosch başını salladı.

Billets, "Diğer yandan," diye sözlerine devam etti, "İkimiz de senin zaten orada bulunman gerektiğini biliyoruz. Oradan alınman bir hataydı. Belki de yaptıkları hatayı düzeltmeye çalışıyorlardı. Sebep her ne ise, seni özleyeceğiz. Seni özleyeceğim Harry. İyi iş çıkartıyorsun."

Bosch kafasını sallayarak teşekkür etti. Odadan çıkmak için hamle yaptı, fakat tekrar kadına dönerek gülümsedi.

"Buna inanmayacaksın, özellikle de son olanların ışığında, fakat biz yeniden Trent'i araştırmaya başladık. Şu kaykay. SID onunla oğlan arasında bir ilişki kurdu."

Billets kafasını arkaya attı ve ekip odasındaki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle güldü.

"İyi," dedi. "Irving bunu duyduğunda, Soygun-Cinayet Masası'nı güneydoğu bölümüne çevirecek."

Billets şehrin diğer ucunda, çeteler tarafından istila edilen bölgeden bahsediyordu. Oradaki polis noktası mükemmel bir çevre yolu terapisi olurdu.

Bosch. "Bundan şüphem yok." dedi.

Billets gülümsemeyi bırakıp ciddileşti. Bosch'a davanın son durumunu sordu ve temelde ölü set dekoratörünün tüm hayat hikâyesini çıkartmaya dayanan planı anlatırken, büyük bir istekle Bosch'u dinledi.

Bosch sözünü bitirince Billets, "Bak sana ne söyleyeceğim." dedi. "Sizi devriyeden uzak tutmaya devam edeceğim. Eğer Soygun-Cinayet Masasına gideceksen, şu anda yeni bir davayı üstlenmenin hiçbir anlamı yok. Haftasonu mesainizi de onaylıyorum. Trent konusunda çalışmaya devam edin. İş sıkı tutun ve beni sonuçtan haberdar edin. Dört gününüz daha var Harry. Gitmeden önce bu işi hallet."

Bosch kafasını salladı ve ofisten çıktı. Yerine doğru ilerlerken, odadaki herkesin onu izlediğini biliyordu. İstifini bozmadı. Yerine oturup gözlerini

devirdi.

Edgar sonunda. "Eeee?" diye sordu. "Ne söyledi?"

"Soygun-Cinayet Masası."

"*Soygun-Cinayet Masası* mı?"

Neredeyse bağırdığı söylenebilirdi. Ekip odasındaki herkesin olaydan haberi olacaktı. Bosch yüzünün kızardığını hissetti. Herkesin kendisine baktığını biliyordu.

Edgar. "Aman Tanrım," dedi. "İlk önce Kız ve şimdi de sen. Ya ben neyim, doğranmış bir karaciğer parçası mı?"

Teypte "Kind of Blue" alıyordu. Bosch elinde bir şişe birayla sandalyesine sırtını dayamış, gözleri kapalı oturuyordu. Oldukça karışık bir haftanın son karışık gününü yaşamışlardı. şu anda sadece müziğın bedeninde gezinip içini temizlemesini, sakinleştirmesini istiyordu. Diğerk yandan istediğı şeye zaten sahip olduğundan emindi. Hepsi bir şeyleri düzene sokmaya ve önemsiz olanlarını ortalığı karıştırmadan önce temizlemeye bağılıydı.

O ve Edgar, erken saatte günü sonlandırmaya karar vermeden önce, akşam saat yediye kadar çalışmışlardı. Bosch'un terfi haberi. Edgar'ı Bosch'tan çok daha fazla etkilemişti. Edgar bu olayı bir küçümseme olarak algılamıştı, çünkü Soygun-Cinayet Masası'na onu değıl. Bosch'u seçmişlerdi. Bosch oranın bir yılan çukuru olduğunu belirterek Edgar'ı ikna etmeye çalışmıştı fakat, bu hiçbir işe yaramamıştı. Bosch sonunda fişi çekti ve ortağına eve gidip kendisine bir içki hazırlamasını ve sonra da iyi bir uyku çekmesini söyledi. Tüm haftasonu boyunca Trent hakkında bilgi toplamak için çalışacaklardı.

Ama şimdi içkisini içip sandalyesinde uyuklayan Bosch'tu. Bir tür başlangıcın eşiğinde olduğunu hissediyordu. Yaşamında yepyeni ve sınırları çizilmiş bir sürece başlamak üzereydi. Daha büyük tehlikeler, daha büyük çıkarlar ve daha büyük ödülleri. O anda kendisini hiç kimsenin izlemediğini bilerek gülümsedi.

Telefonu aldı. Bosch hemen olduğı yerde dikildi. Teybi kapattı ve mutfağı doğıru ilerledi. Yanıt verdiğinde karşıdan gelen kadın sesi. şef Yardımcısı Irving'in aradığını belirtti. Uzun bir sürenin ardından Irving hattaydı.

"Dedektif Bosch?"

"Evet?"

"Bugün terfi emrinizi aldınız mı?"

"Evet, aldım."

"İyi. Sizi Soygun-Cinayet Masası'na getirme kararını benim verdiğimi size bildirmek istedim."

"Bunu neden yapınız Şef?"

"Çünkü son görüşmemizin ardından, size son bir şans daha tanımak istedim. Bu görev size verilen son şans. Her hareketinizi yakından takip edebileceğim bir pozisyonda olacaksınız."

"Bu pozisyon nedir?"

"Size söylemediler mi?"

"Bana söylenen tek şey, bir sonraki dönemde Soygun-Cinayet Masası'na rapor vereceğim. İşte hepsi bu."

Telefonda sessizlik oldu ve Bosch işin içindeki pislği o an öğreneceğini düşündü. Soygun-Cinayet Masası'na geri dönüyordu, fakat ne olarak? Düşünmeye çalıştı, en iyi görevlerin arasındaki en kötü görev neydi?

Irving sonunda konuştu.

"Eski görevinize geri dönüyorsunuz. Cinayet uzmanı. Dedektif Thornton bugün istifa edince kadro açılmış oldu."

"Thornton mu?"

"Evet, doğru."

"Kız Rider ile birlikte mi çalışacağım?"

"Bu Teğmen Henriques'e bağlı. Ama Dedektif Rider'ın şu anda ortağı yok ve siz onunla daha önce çalışmıştınız."

Bosch başını sallayarak onayladı. Mutlak karanlıktı. Mutluydu, ama hislerini Irving'in öğrenmesini istemiyordu.

Irving bu düşünceleri sanki biliyormuş gibi. "Dedektif," dedi, "kendinizi lağıma düşmüş, ama çıktığında gül gibi kokan birisi gibi hissediyor olabilirsiniz. Böyle düşünmeyin. Çok fazla şey beklemeyin. Hata yapmayın. Eğer yaparsanız, ben orada olacağım. Sözlerim yeterince açık mı?"

"Olabildiğince açık."

Irving tek bir kelime dahi söylemeden telefonu kapattı. Bosch, sinyal sesi inanılmaz derecede yüksek tonda bağırırmaya ve onu kızdırmaya başlayana kadar elinde telefon, mutfakta dikildi. Sonra ahizeyi yerine bıraktı ve oturma odasına geri döndü. Kız'ı arayarak, onun bu konuda bildiklerini öğrenmeyi düşündü, ama sonra beklemeye karar verdi. Yerine oturduğunda kalçasına bir şeyin battığını

fark etti. Bunun silahlı olmadığını biliyordu, çünkü onu çoktan çıkartmıştı. Cebine uzandı ve mini kayıt cihazını çıkarttı.

Aleti çalıştırdı, Trent'in kendisini öldürdüğü ve evin dışında televizyon muhabirlerinin beklediği gece. Surtain ile aralarında geçen konuşmayı dinledi. Kelimeleri olacakların süzgecinden geçirdiğinde kendisini suçlu hissetti, belki de muhabiri durdurabilmek için başka bir şeyler yapabilir ya da daha etkin bir yol seçebilirdi.

Arabanın kapısının şiddetli bir şekilde kapandığını duyunca teybi durdurdu ve kaseti yeniden en başa sardı. Trent'le yapılan görüşmenin hepsini daha önceden hiç dinlemediğini fark etti, çünkü evin çeşitli yerlerini gözden geçirirken bazı konuşmaları duyamamıştı. Mülakatın hepsini o an dinlemeye karar verdi. Bu haftasonu yapacakları araştırmaya da bir başlangıç noktası olacaktı.

Dinlerken, kelimelerin ve cümlelerin taşıyabileceği ek anlamları, katili ortaya çıkartabilecek ipuçlarını da algılamaya çalışıyordu. Bu süreçte kendi içgüdüleriyle savaştı. Trent'i umutsuz bir ses tonuyla konuşurken dinlediğinde, adamın katil olmadığına bir kez daha tüm yüreğiyle inandı, adamın masumiyet çığlıkları doğruydu. Tabii ki bu Bosch'un bildikleriyle çelişiyordu. Trent'in evinde bulunan kaykayın üzerinde, ölen çocuğun isminin başharfleri ve hem kaykayı satın aldığı, hem de öldürüldüğü yıl yer alıyordu. Bu kaykay şimdi bir tür mezar taşı gibiydi. Bosch için bir işaret.

Trent'in söylediklerini dinledi, daha önce duymadığı kısımlar da dahil olmak üzere, dikkatini çeken hiçbir şey yoktu. kafasında hiçbir fikir canlanmamıştı. Bandı başa sarıp yeniden dinlemeye karar verdi. Ve ikinci dinleyişin başlarında. birdenbire onu aşırı derecede heyecanlandıran bir nokta yakaladı. Büyük bir hızla kaseti geriye alıp. Edgar ile Trent arasında geçen konuşmayı dinledi. Trent'in evinde, holde dikilirken konuşmanın bu bölümünü duymuştu. Fakat o ana kadar bunun önemi aklına bile gelmemişti.

"Çocukların yukarda, ağaçlar arasında oynayışlarını seyretmekten hoşlanırmıydınız Bay Trent?"

"Hayır, onları ağaçlık alana gittiklerinde izleyemezdim. Sadece herhangi bir nedenle oradan arabamla geçerken ya da köpeğimle -hayatta olduğu günlerde- yürürken çocukların oraya tırmandıklarını görürdüm. Yolun hemen karşısında

oturan kız. Yan komşum Fosters'lar. Bu sokaktaki tüm çocuklar. Bu yol oldukça işlektir. Çevredeki tek boş arazi o ağaçlık alan. Bu yüzden oynamak için hep oraya giderlerdi. Bazı komşular yaşça daha büyük çocukların oraya sigara içmek için gittiklerini düşünür ve bir gün yamaçta yangın çıkartabileceklerinden endişelenirlerdi."

Bosch teybi kapattı, yeniden mutfğa gitti ve telefona uzandı. Edgar tek bir çalışın ardından açtı. Bosch onun henüz uyumadığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Saat dokuzdu.

"Eve beraberinde hiçbir şey getirmedi, değil ini?"

"Ne gibi?"

"Meselâ adresten isme gidilen rehber listeleri gibi."

"Hayır Harry: bunlar ofiste. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bugün masadaki tahtaya şemayı çizerken, Foster diye bir isim yazıp yazmadığını hatırlıyor musun?"

"Foster. Yani soyadı Foster olan mı demek istiyorsun?"

"Evet, soyadı Foster olan."

Bir süre bekledi. Edgar hiçbir şey söylemedi.

"Jerry, hatırlıyor musun?"

"Harry, sakın ol. Düşünüyorum."

Biraz daha sessizlik...

Edgar en sonunda. "Hımın," dedi, "Hayır, Foster yoktu. , Böyle bir isim hatırlamıyorum."

"Ne kadar eminsin?"

"Yani, Harry, bırak şimdi. Şema yanımda değil. Ama, ismi hatırlardım diye düşünüyorum. Neden bu bu kadar önemli? Neler oluyor?"

"Seni tekrar arayacağım."

Bosch telefonu evrak çantasını bıraktığı yemek odasındaki masaya götürdü. Çantayı açıp cinayet dosyasını çıkarttı. Wonderland Caddesinde yaşayan insanların adres ve telefon bilgileriyle birlikte listelendiği sayfayı aceleyle çevirdi.

Üstede Foster'lar yoktu. Telefonu aldı ve bir numara çevirdi. Dördüncü çalıştan sonra telefona tanıdık bir ses yanıt verdi.

"Doktor Guyot, ben Dedektif Bosch. Çok mu geç bir saatte arıyorum?"

"Merhaba Dedektif. Hayır, saat benim için geç değil. Kırk yılımı günün her saatinde telefon çağrısı olarak geçirdim. Saat dokuz mu? Saat dokuz amatörler içindir. Yaralarınız ne durumda?"

"İyi Doktor. Biraz acelem var ve size komşularınızla ilgili birkaç soru sormam gerekiyor."

"Tamam, devam edin."

"Eskilere gittiğinizde, 1980 ya da civarı yıllarda, sokağınızda Foster adında bir aile ya da bir çift yaşıyor muydu?"

Guyot sorunun cevabını düşünürken bir sessizlik oldu.

Sonunda, "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Foster adında hiç kimseyi hatırlamıyorum."

"Peki. Öyleyse söyler misiniz lütfen, sokakta kimsesiz çocukları alıp büyüten birileri var mıydı?"

Bu sefer Guyot hiç tereddüt etmeden yanıtladı.

"Ah, evet, vardı. Blaylock'lar. Çok hoş insanlardı. Yıllar boyunca birçok çocuğu himayelerine alarak yardımcı oldular. Onlara çok saygı duyardım, özenirdim."

Bosch verilen ismi cinayet dosyasının önündeki boş kâğıda yazdı. Sonra mahallenin detaylandırıldığı tablodaki rapora geçti ve o günlerde sokakta Blaylock adında hiç kimsenin yaşamadığını fark etti.

"İlk isimlerini hatırlıyor musunuz?"

"Don ve Audrey."

"Peki, mahalleden ne zaman taşındılar? Hatırlayabiliyor musunuz?"

"Ah. en azından on yıl önce. Son çocuk büyüdükten sonra, o büyük eve pek ihtiyaçları kalmadı. Evi sattılar ve taşındılar."

"Nereye taşındıkları konusunda bir fikriniz var mı? Hâlâ buralarda mı oturuyorlar?"

Guyot yanıtlamadı. Bosch bekledi.

Guyot. "Hatırlamaya çalışıyorum," dedi. "Bunu bildiğimi zannediyorum."

Her ne kadar Guyot'un yapmasını isteyeceği son şey bu olsa da, "İsteddiğiniz kadar zamanınız var Doktor." dedi.

Guyot, "Ah, biliyor musunuz Dedektif?" dedi. "Noel. Bana gelen tüm kartları bir kutuda sakladım. Böylece gelecek yıl kimlere kart göndereceğimi biliyorum. Karım hep böyle yapardı. Telefonu bırakıp kutuyu getirmeme müsaade edin. Audrey bana hâlâ her yıl kart atar."

"Gidip kutuyu getirin Doktor. Bekleyeceğim."

Bosch telefonun bir yere konulduğunu işitti. Kendi kendisine kafa salladı. Sonunda istediğini elde edecekti. Bu yeni bilginin ne işe yarayacağını anlamaya çalıştı, fakat sonra beklemeye karar verdi. Tüm bilgileri toparlayacak ve sonra oturup bunları eleyecek, gözden geçirecekti.

Guyot'un telefona geri dönmesi birkaç dakika sürdü. Tüm bu süre boyunca Bosch, elinde kalemi, verilecek adresi bir sonraki sayfaya not etmek için bekledi.

"Tamam Dedektif Bosch, işte kart burada."

Guyot ona adresi verdi, Bosch oldukça yüksek bir sesle iç çekti. Don ve Audrey Blaylock, Alaska'ya ya da dünyanın daha uzak bir köşesine taşınmamıştı. Arabayla kolayca gidilebilecek bir mesafedeydiler. Guyot'a teşekkür edip telefonu kapattı.

Cumartesi sabahı saat sekizde. Bosch arabasında otururken, Sierra Nevadas'ın eteklerindeki Los Angeles'in kuzeyinde. üç saatlik mesafedeki Lone Pine kasabasının ana-caddesindeki ahşap yapılı küçük evi seyrediyordu. Plastik bardaktan soğuk kahve yudumluyordu. onu bitirdiğinde hemen arkasından başlayabileceği bir bardak kahvesi daha vardı. Kemikleri soğuktan, gece boyunca araba kullanmaktan ve ardından arabada uyumaya çalışmaktan sızlıyordu. Küçük dağ kasabasına, açık bir otel bulamayacak kadar geç varmıştı. Ayrıca deneyimlerinden, haftasonunda Lone Pine'a rezervasyon yaptırmadan gelmenin çok da önerilen bir şey olmadığını biliyordu.

Güneş doğmaya başladığında, kasabanın arkasındaki sisin ardından çıkan mavi-gri dağı ve onun kasabayı olması gereken boyuta küçültüşünü gördü; zamanın karşısında her şey o kadar küçük ve önemsizdi ki. Bosch Kaliforniya'nın en yüksek noktası olan Whitney Dağı'na baktı, herhangi bir insan gözü görmeden çok önceki çağlardan beri orada olduğunu ve son insan ölüp yok olana kadar da orada kalacağını biliyordu. Bir şekilde her şeyi biliyor olması, olayları kolaylaştırıyordu.

Bosch'un karnı açtı, kasabaya inerek biftek ve yumurtadan oluşan bir öğlen yemeği yemek istiyordu. Fakat nöbetini bırakmayacaktı. Eğer Los Angeles'tan Lone Pine'a taşındıysanız. bunu sadece kalabalıktan, dumandan ve büyük şehrin gürültüsünden kaçmak istediğiniz için yapmış olamazdınız. Tüm bunların yanı sıra, dağları da sevmeniz gerekir. Bosch kahvaltı etmeye gidip, dağ yürüyüşüne çıkan Don ve Audjey Blaylock'u gözden kaçırma riskini göze alamazdı. Arabayı çalıştırarak kaloriferin bir beş dakika daha çalışmasını sağladı. Tüm gece boyunca aynı şeyi yapmıştı.

Bosch evi seyretti, bir ışığın yanmasını ya da birisinin dışarı çıkarak iki saat kadar önce geçen bir pikaptan kapının önüne atılan gazeteyi almasını bekledi. Gazete rulosu oldukça inceydi. Bosch bunun *LA. Times* olmadığını biliyordu. Lone Pine'daki insanlar Los Angeles'ı, oranın katillerini ya da dedektiflerini umursamıyordu.

Saat dokuzda Bosch evin bacasından dumanlar çıkmaya başladığını gördü. Beş dakika sonra, altmış yaşlarındaki pijamalı bir adam dışarı çıkıp gazeteyi aldı. Gazeteyi aldıktan sonra, sokağın ilerisinde duran Bosch'un arabasına, baktı. Sonra içeri girdi.

Bosch arabasının rahatlıkla görüldüğünü biliyordu. Kendisini saklamaya çalışmamıştı. Sadece bekliyordu. Arabayı çalıştırdı. Blaylock'ların evine doğru sürdü ve park yerine girdi.

Bosch kapıya yaklaştığında, adam henüz çalmadan kapıyı açtı.

"Bay Blaylock?"

"Evet, benim."

Bosch kimliğini gösterdi.

"Birkaç dakikalığına siz ve karınızla konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Bu üzerinde çalıştığım bir dava hakkında."

"Yalnız mısınız?"

"Evet."

"Ne kadar süredir orada, dışarıdasınız?"

Bosch gülümsedi.

"Yaklaşık saat dörtten beri. Buraya bir otel ayarlayanlayacak kadar geç geldim."

"İçeri girin. Kahvemiz var."

"Eğer sıcaksa, alırım."

Adam Bosch'u içeri aldı, oturması için şöminenin yanındaki koltuk ve sandalyeleri işaret etti.

"Eşimi çağırıp kahve getireceğim."

Bosch şömineye en yakın sandalyeye doğru ilerledi. Tam oturmaya hazırlanıyordu ki, koltuğun arkasında, duvara asılı fotoğrafları fark etti. Onları incelemek için ilerledi. Hepsi çocukların ve genç yetişkinlerin fotoğraflarıydı. Her ırktan insan vardı. İçlerinden iki tanesinin fiziksel ya da zihinsel özrü olduğu görülebiliyordu. Büyütölüp yetiştirilen çocuklar. Arkasına döndü, ateşe en yakın koltuğa oturup bekledi.

Bir süre sonra Blaylock, elinde dumanları tüten büyük bir bardak kahveyle geri geldi. Hemen arkasından da bir kadın odaya girdi. Kocasından biraz daha yaşlı görünüyordu. Gözleri hâlâ yumuk yumuktu, fakat yüz ifadesi nazikti.

Blaylock. "Bu karım Audrey," dedi. "Kahvenizi sade mi alırsınız? Tanıdığım her polis kahvesini sade içer."

Karı-koca diğer kanepeye yan yana oturdu.

"Sade lütfen. Çok polis tanır mısınız?"

"Los Angeles'tayken tanırdım. Şehir itfaiyesinde otuz yıl çalıştım. 92 ayaklanmalarının ardından merkez komutanıyken işten ayrıldım. Bu benim için yeterliydi. Watts'tan hemen önce çalışmaya başladım ve 92'den sonra görevden ayrıldım."

Audrey kocasının kısa konuşmasını sabırsızlıkla dinleyerek. "Bizimle konuşmak istediğiniz konu nedir?" diye sordu.

Bosch başını salladı. Kahvesini almıştı ve tanışma işi tamamlanmıştı.

"Ben cinayet masasında çalışıyorum. Hollywood Bölümü'nde. Şu anda..."

Blaylock Hollywood polis merkezi binasının arkasındaki itfaiye istasyonunu ima ederek. "Elli sekizlilerle altı yıl çalıştım." dedi.

Bosch yeniden başını salladı.

Audrey. "Don. bırak da adam neden geldiğini anlatsın," dedi.

"Özür dilerim, devam edin."

"Şu anda bir dava üzerinde çalışıyorum. Laurel Kanyon'da işlenen bir cinayet. Aslında sizin eski semtinizde ve mahallede. 1980 senesinde yaşamış olan herkesle irtibata geçiyoruz."

"Niye o sene?"

"Çünkü cinayet o yıl işlenmiş."

Her ikisi de büyük bir şaşkınlıkla Bosch'a baktı.

Blaylock. "Bu da bir türlü çözülemeyen davalardan birisi mi?" diye sordu. "Çünkü o günlerde semtimizde böyle bir olay olduğunu hatırlamıyorum."

"Öyle olduğu söylenebilir. Ceset birkaç hafta önce bulundu. Ormanlık alanda gömülüydü. Yamaçta."

Bosch karı-kocanın yüz ifadelerini inceledi. Şoktan başka bir belirtiyle karşılaşmadı.

Audrey. "Aman Tanrım." dedi. "Yani o mahallede yaşarken. orada bir cesedin bulunduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Çocuklarımız orada oyun oynardı. Kim öldürüldü?"

"Bir çocuk. On iki yaşında bir erkek çocuğu. Adı Arthur Delacroix. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

karı-koca ilk olarak kendi hafızalarını gözden geçirdi ve ardından birbirlerine bakıp kafalarını iki yana sallayarak vardıkları sonucu onayladılar.

Don Blaylock, "Hayır, bu ismi hatırlamıyorum." dedi.

Audrey Blaylock. "Nerede yaşıyormuş?" diye sordu. "Sanıyorum bizim mahallede değil."

"Hayır. Miracle Mile bölgesinde."

Audrey. "Bu kulağa korkunç geliyor." dedi. "Nasıl öldürülmüş?"

"Ölene kadar dövülmüş. Eğer sizce bir sakıncası yoksa - yani demek istiyorum ki, sizin bu konuda meraklandığınız biliyorum, fakat soruları benim sormam lazım."

Audrey, "Ah. üzgünüm," dedi. "Lütfen devam edin. Size başka nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Şu anda sokağınızın -yani Wonderland Caddesi'nin- o yıllardaki profilini çıkartmaya çalışıyoruz. Bilirsiniz işte, böylece kimin kim olduğunu ve kimin nerede oturduğunu anlayabileceğiz. Sadece alışıldık bir uygulama."

Bosch gülümsedi, ama o an bunun çok da içten bir gülümseme olmadığını farkındaydı.

"Ve bunu yapmak şu ana kadar oldukça zor oldu. O günden bu yana mahallede birçok değişim yaşanmış. Aslına bakılırsa. Doktor Guyot ve sokağın altında oturan Hutter isimli bir adamdan başka, 1980'den beri o sokakta oturan kimse kalmamış."

Audrey sıcacık gülümsedi.

"Ah, Paul, o kadar hoş bir adamdır ki. Her ne kadar eşi vefat etmiş olsa da, ondan hâlâ Noel kartı alıyoruz."

Bosch başıyla onayladı.

"Bizim için çok zahmete katlandı. Çocuklarımızı çoğunlukla kliniklere götürürdük. Ama hafta sonlarında acil bir durum yaşarsak ve Paul evdeyse, hiçbir zaman yardım etmekten çekinmezdi. Şu günlerde bazı doktorlar bir şey yapmaktan korkuyor, çünkü bir şekilde - affedersiniz, tıpkı kocam gibi konuşmaya daldım: elbette siz bunları duymak için gelmediniz."

"Sorun değil Bayan Blaylock. Hımm. çocuklarınızdan bahsettiniz. Bazı komşularınızdan sizin bir yetiştirme evinizin olduğunu duydum, doğru mu?"

Kadın. "Ah. evet." dedi. "Don ve ben yirmi beş yıl boyunca çocukların bakımlarını üstlendik."

"Bu yaptığınız harika bir şey. Sizi takdir ediyorum. Kaç çocuğunuz vardı?"

"Sayılarını akılda tutmak zor. Bazıları yıllarca bizimle kalırken, bazıları sadece birkaç haftalığına yanımızdaydı. Çocukların çoğu gençlik mahkemesinin kaprisini çekmek zorundaydı. Bir çocukla ilgilenmeye başladığımızda, sonunda kalbimin kırılacağını hep bilirdim: anlarsınız işte, onları eve al, kendilerini rahat ve evlerinde hissetmelerini sağla, sonra çocuk başka bir eve gönderilsin ya da başka bir ebeveyne verilsin. Eğer çocuk yetiştirme işi yapacaksan, büyük ve nasırlı bir kalbinin olması gerektiğini her zaman söylerim."

Kadın kocasına bakıp kafasını salladı. Adam da ona baktı, uzanıp elini tuttu. Sonra Bosch'a döndü.

"Bir keresinde saymıştık," dedi. "Toplam otuz sekiz çocuğumuz vardı. Fakat olaya gerçekçi yaklaşırsak, bunlardan sadece on yedisini biz büyüttük denebilir. Bunlar, üzerlerinde yeterince etki bırakabileceğimiz bir süre boyunca bizimle kalan çocuklardı. Bilirsiniz işte, iki yıldan fazla yanımızda kalan ve çeşitli yerlerden gelen çocuklar - içlerinden bir tanesi on dört yıl boyunca bizimleydi."

Koltuğun arkasındaki duvarı görmek için yüzünü o tarafa döndü, uzanıp tekerlekli sandalyedeki bir çocuğu gösterdi. Oğlan ince yapılydı ve kalın camlı gözlükleri vardı. Kol bilekleri keskin açılarla dışarı kıvrıktı. Gülümsemesi yamuktu.

"Bu Benny," dedi.

Bosch. "Oldukça çarpıcı." diye yanıtladı.

Cebinden bir not defteri çıkarttı, boş bir sayfa açtı. Eline kalemini aldı. O anda cep telefonu çalmaya başladı.

"Bu benim," dedi. "Boş verin."

Blaylock, "Cevaplamayacak mısınız?" diye sordu.

"Mesaj bırakabilirler. Burada telefonun çektiğinden bile emin değilim."

"Evet, bazen televizyon bile seyredemiyoruz."

Bosch adama baktı ve kendisini bir şekilde onları aşağılamış gibi hissetti.

"Özür dilerim, herhangi bir şey ima etmek istememiştim. Bana 1980 senesinde evinizde barındırdığınız çocuklar hakkında bilgi verip veremeyeceğinizi merak ediyorum."

Bir an herkes birbirine baktı ve hiç kimse konuşmadı.

Audrey, "Çocuklarımızdan birisinin bu olayla bir ilgisi mi var?"

"Bilmiyorum Bayan. Yanınızda kimlerin yaşadığını bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, semtinizin bir profilini çıkartmaya çalışıyoruz. Orada kimlerin yaşadığını bilmemiz lazım. Sonra bu bilgi üzerinden ilerleriz."

"Eminim ki Gençlik Servisi Bölümü bu konuda size yardımcı olabilir."

Bosch başını salladı. "Aslına bakılırsa, onlar isim değiştirdi. Artık Çocuk Servisi Bölümü olarak anılıyorlar. Ve bize pazartesi sabahından önce yardım edebilmeleri mümkün değil. Bayan Blaylock. Bu bir cinayet davası. Bilgilere şimdi ihtiyacımız var."

Yine iyisi birbirlerine bakarken bir sessizlik daha oldu.

Sonunda Don Blaylock. "Tamam," dedi, "belirtilen herhangi bir tarihte bizimle birlikte olanları hatırlamak oldukça zor olacak. Bazılarını kesin tarihleriyle hatırlıyorum. Mesela Benny, Jodi ve Frances gibi. Fakat tıpkı Audrey'in belirttiği gibi, her yıl yeni çocuklar geldi ve ardından ayrılıp başka yerlere yerleştirildiler. İşte, hatırlanması zor kısım bu. Bir bakalım, 1980..."

Ayağa kalktı ve fotoğraflarla dolu duvarı görebilmek için döndü. Sekiz yaşlarındaki, zenci bir çocuğu işaret etti.

"Bu William. O 1980'de bizimleydi. Ben..."

Audrey. "Hayır, değildi," dedi. "O bize 84'te katıldı. Olimpiyatları hatırlamıyor musun? Onu yaldızlı bir kâğıttan alev makinesine çevirmiştin."

"Ah, evet, 84."

Bosch oturduğu yerde öne doğru eğildi. Şömineden dolayı sıcaklık daha da artmıştı.

"En iyisi, bahsettiğiniz üç isimden başlamak. Benny ve diğer ikisi. Soyadları neydi."

Çocukların tam isimlerini aldı, onlara nasıl ulaşabileceğini sorunca. Benny haricindeki ikisinin telefon numaraları da kendisine verildi.

Audrey, "Benny vefat etti." dedi. "MS'den*."

*MS: Multiple Skleroz

"Üzüldüm."

"O bize karşı çok sevgi doluydu."

Bosch kafasını sallayarak onayladı. Sözlerine devam etmek için biraz bekledi.

"Hmmm, başka kimler vardı? Kimin ne zaman gelip ne kadar kaldığının kaydını tutuyor muydunuz?"

Blaylock. "Tutardık, fakat liste şimdi bizde değil." dedi. "Los Angeles'taki depoda."

Aniden parmaklarını şıklattı.

"Biliyor musunuz, yardım etmeye çalıştığımız ya da yardım ettiğimiz tüm çocukların bir listesi hâlâ var. Sadece yanlarında yılları yazılı değil. Büyük olasılıkla kısaltabiliriz, bu sizin işinize yarar mı?"

Bosch, Audrey'in kocasına bir an için kızgın bir ifadeyle baktığını fark etti. Kocasını görmemişti, ama hareket Bosch'un gözünden kaçmamıştı. Kadının içgüdülerinin, gerçek olsun ya da olmasın, Bosch'tan gelebilecek her türlü tehdide karşı çocuklarını korumaya yönleneceğini biliyordu.

"Evet, bunun büyük yardımı olacaktır."

Blaylock odadan çıktı. Bosch Audrey'e baktı.

"Kocanızın listeyi vermesini istemediniz. Neden Bayan Blaylock?"

"Çünkü sizin bize karşı dürüst davrandığınızı düşünmüyorum. Siz bir şeyler arıyorsunuz. Sizin ihtiyaçlarınızı karşılayacak bir şeyler. Aksi takdirde sizin

ifadenizle 'olağan bir sorgulama' yapmak için, gecenin yarısında yola çıkıp Los Angeles'tan buraya üç saatlik yol kat etmezsiniz. Bu çocukların zor günlerin ardından yanımıza geldiklerini biliyorsunuz. Bize katıldıklarında çoğu saf birer melek değildi. Ve ben onların oldukları kişilikler ya da geldikleri yerler göz önüne alınarak, bir şeyler yüzünden suçlanmalarını istemiyorum."

Bosch kadının sözlerinin bittiğinden emin olmak için bekledi.

"Bayan Blaylock, hiç McClaren Gençlik Yurdu'nda bulundunuz mu?"

"Tabii ki. Birkaç çocuğumuz oradan gelmişti."

"Ben de oradan geldim. Ve hiçbir zaman uzun süreli harmanladığım birçok yetiştirme yurdunda bulundum. Bu yüzden bu çocukların nasıl olduklarını biliyorum, çünkü ben de bir zamanlar onlardan birisiydim, anlaşıldı mı? Ve bazı yetiştirme yurtlarının sevgiyle dolu olduğunun, bazılarının ise çıkartılıp oraya getirildiğiniz yurttan çok daha kötü olabildiğinin farkındayım. Bazı bakıcı ebeveynlerin çocuklara kendilerini adadıklarını, bazılarının ise Çocuk Hizmetleri'nden alacakları üç kuruşluk çeklere bağlandıklarını da biliyorum."

Kadın yanıt vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Bu söyledikleriniz önemli değil." dedi. "Hâlâ bulmacanızın kayıp parçasını bulmak hedefindesiniz"

"Yanlış düşünüyorsunuz Bayan Blaylock. Bu konuda yanılıyorsunuz, benim hakkımda yanılıyorsunuz."

Blaylock, elinde yeşil bir okul dosyasına benzeyen bir dosyayla odaya geri döndü. Dosyayı kare sehpaye koyup sayfalarını açtı. Dosya sayfalarının araları fotoğraf ve mektuplarla doluydu. Audrey kocasının orada bulunmasına aldırmadan konuşmasına devam etti.

"Kocam, tıpkı sizin yaptığınız gibi, devlete hizmet etti.

Bu yüzden söyleyeceklerimi duymak istemeyecektir. Fakat Dedektif, size ya da burada bulunma sebebi olarak sıraladıklarınıza güvenmiyorum. Siz bize karşı dürüst değilsiniz."

Blaylock. "Audrey!" diye bağırdı. "Adam sadece işini yapmaya çalışıyor."

"Ve hedefine ulaşabilmek için her şeyi söyleyebilir. Bunun için çocuklarımızdan herhangi birisine zarar verebilir."

"Audrey, lütfen."

Adam dikkatini tekrar Bosch'a odakladı ve ona bir sayfa uzattı. Sayfada el yazısıyla yazılmış bir liste vardı. Bosch henüz yazılanları okuyamadan. Blaylock sayfayı geri alıp sehpaye yerleştirdi. Eline kurşunkalem alarak isimlerin yanlarına çek atıp listeyi gözden geçirmeye başladı. Bu işi yaparken, bir yandan da konuşuyordu.

"Bu listeyi bir şekilde gelenlerin kayıtlarını tutabilmek için yaptık. Şaşıracaksınız ama, birisini ölümüne sevebilirsiniz. fakat iş yirmi ila otuz yaş gününü hatırlamaya gelince, muhakkak birilerini unutuyorsunuz. Şu anda isimlerinin yanına işaret koyduklarım, 1980 yılına yakın tarihlerde yanımızda bulunanlar. Ben işimi bitirince, Audrey de göz atıp ikinci kontrolü yapar."

"Hayır, yapmam."

Adam karısını dikkate almadı. Bosch'un gözleri. Blaylock'un kaleminden daha hızlı hareket ederek listenin alt sıralarına doğru kaydđ. Listenin üçte ikisini henüz taradığında. aşağı doğru uzanarak parmağıyla bir ismi işaret etti.

"Bana ondan bahsedin."

Blaylock ilk önce Bosch'a, sonra da karısına baktı.

Kadın, "Kim o?" dedi.

Bosch, "Johnny Stokes," diye yanıtladı. "1980 yılında sizinleydi. Öyle değil mi?"

Audrey bir süre ona baktı.

Bosch'u izlemeye devam ederken kocasına, "İşte, gördün mü?" diye sordu. "Buraya gelmeden önce Johnny'yi tanıyordu. Ben haklıyım. O dürüst bir adam değil."

Don Blaylock mutfağa ikinci kahveyi hazırlamak için gidene kadar, Bosch Johnny Stokes ile ilgili iki sayfa dolusu bilgi toplamıştı bile. 1980 Ocak ayında, Blaylock'ların evine gelmiş, bir araba çalıp Hollywood turu yaparken yakalandığı temmuz ayında oradan ayrılmıştı. Bu onun araba hırsızlığı suçundan ikinci tutuklanmasıydı. Altı ay Sylmar İslahevi'nde kalmıştı. Rehabilitasyon süresi dolduğunda, yargıç onu ebeveynlerine iade etmişti. Her ne kadar Blaylock'lar ondan bazı vesileler sayesinde haber alabiliyor, mahalleye ender olarak geldiğinde onunla karşılaşıyor olsalar da, bakımlarından sorumlu oldukları birçok çocuk sebebiyle, kısa süre sonra Stokes'tan uzaklaşmışlar ve aradaki iletişim kopmuştu.

Blaylock kahve hazırlamak için mutfağa gittiğinde, Bosch kendisine rahatsızlık veren bir sessizlik içerisinde Audrey ile birlikte oturmak zorunda kaldı. Bir süre sonra Audrey konuşmaya başladı.

"Çocuklarımızın on ikisi kolejden mezun oldu." dedi. "İki tanesi askeri kariyer yaptı. Bir tanesi tıpkı Don gibi itfaiye servisine girdi. Hâlâ Valley'de çalışıyor."

Kadın başını salladı. Bosch da karşılık verdi.

Sözlerine, "Hiçbir zaman kendimizi çocuklarımızın eğitimi konusunda yüzde yüz başarılı görmedik." diye devam etti. "Her biri için elimizden geleni yaptık. Bazen koşullar, mahkemeler ve gençlik otoriteleri bizi çocuklara yardım etmekten alıkoydu. John onlardan biriydi. O bir hata yaptı ve sanki bundan sorumlu olan bizdik. Onu, daha biz ona yardımcı olamadan... bizden aldılar."

Bosch'un yapabileceği tek şey, onaylayarak kafa sallamaktı.

"Onu önceden tanıyor gibisiniz." dedi. "Onunla konuştunuz mu?"

"Evet. Kısa bir görüşmeydi."

"Şimdi hapiste mi?"

"Hayır, değil."

"Onu son kez gördüğümüzden bu yana... hayatı ne durumda?"

Bosch ellerini iki yana açtı.

"Çok iyi bir yaşam değil. Uyuşturucu, birçok tutuklanma. hapis"

Kadın üzgün bir şekilde başını salladı.

"Mahalledeki çocuğu onun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz? Yani bizimle birlikte yaşarken?"

Bosch kadının yüz ifadesinden, eğer sorusuna dürüst bir cevap verirse, bu karı-kocanın şimdiye kadar yaptığı tüm iyi şeyleri bir kalemde sileceğini tahmin edebiliyordu. Duvarda asılı fotoğrafların hepsi, mezuniyet cübbeleri, yapılan iyi şeylerin hepsi yok olup gidecekti.

"Gerçekten bilmiyorum. Fakat onun öldürülen çocuğun arkadaşı olduğunu biliyoruz."

Kadın gözlerini kapattı. Sadece gözkapaklarını dinlendiriyor gibi, hafifçe kapatmıştı. Blaylock odaya geri dönmenden önce hiçbir şey söylemedi. Adam Bosch'un yanından geçti ve ateşe odun attı.

"Kahve bir dakikaya hazır olur."

Bosch, "Teşekkürler." dedi.

Blaylock koltuğa yeniden oturunca. Bosch ayağa kalktı.

"Eğer kusura bakmazsanız, arabama kadar gitmem gerekiyor."

Özür diledi ve arabasına gitti, ön koltuktan evrak çantasını alıp kucakladı, sonra bagaja ilerledi ve kaykayın içinde durduğu dosya kutusunu aldı. Bunu Blaylock'lara göstermenin işe yarayabileceğini düşündü.

Bagajı tam kapatmıştı ki telefonu çaldı, yanıt verdiğinde arayanın Edgar olduğunu fark etti.

"Harry, neredesin?"

"Lone Pine'da."

"Lone Pine mı! Orada ne işin var?"

"Konuşmak için vaktim yok. Sen neredesin?"

"Ofisteyim tabii ki. Tıpkı kararlaştırdığımız gibi. Senin..."

"Dinle, seni bir saat içinde arayacağım. Bu arada. Stokes için yeni bir tutuklama emri çıkart."

"Ne?"

Bosch. Blaylock'ların onu duymadıklarından ya da onu izlemediklerinden emin olmak için eve baktı.

"Stokes için yeni bir tutuklama emri çıkart dedim. Yakalanması gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü cinayeti o işledi. Çocuğu o öldürdü."

"Sen ne diyorsun Harry?"

"Seni bir saat içinde arayacağım. Tutuklama emrini çıkart."

Telefonu kapattı ve tamamen devreden çıkarttı.

Eve girince dosya kutusunu yere bırakıp, evrak çantasını dizinin üzerinde açtı. Sheila Delacroix'ten ödünç alınan aile fotoğraflarının bulunduğu zarfı çıkarttı. Zarfı açıp fotoğrafları eline aldı. Fotoğraf yığınını ikiye böldü ve ikisine de verdi.

"Resimlerdeki çocuğa bakın ve onu hatırlayıp hatırlamadığınızı. ya da Johnny'le ya da başka birisiyle birlikte evinize gelip gelmediğini söyleyin."

Çift fotoğraflara bakarken onları izledi, karı-koca daha sonra fotoğrafları değiştiler. Bakmayı bitirdiklerinde, her ikisi de olumsuz anlamda başlarını sallayarak fotoğrafları geri verdi.

Don Blaylock. "Onu tanımıyorum," dedi.

Bosch fotoğrafları zarfa yerleştirirken. "Tamam," dedi.

Evrak çantasını kapattı ve yere bıraktı. Sonra dosya kutusunu açıp kaykayı dışarı çıkarttı.

"İkinizden birisi..."

Audrey, "Bu John'un." dedi.

"Emin misiniz?"

"Evet, onu tanıdım. Bizden... geri alındığı sırada, bu kaykay bizde kalmıştı. Ona kaykayı saklayacağımızı söyledim. Evini aradım, fakat hiçbir zaman gelip almadı."

"Bu kaykayın onunkiyle aynı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Sadece hatırlıyorum. Üzerindeki kafatası ve çapraz kemikler hiç hoşuma gitmemişti. Onları hatırlıyorum."

Bosch tekrar kutusuna yerleştirdi.

"Eğer geri almadıysa, kaykaya ne oldu?"

Audrey, "Onu sattık," dedi. "Don emekli olduğunda buraya taşınmaya karar verdik, tüm ıvır zıvırlarımızı sattık. Devasa bir garaj satışımız olmuştu."

Kocası, "Garajdan çok. neredeyse tüm evi sattık." diye ekledi. "Her şeyi elden çıkarttık."

"Her şeyi değil. Şu arka avluda duran saçma yangın zilini satınamıştın. Her neyse, kaykayı sattık."

"Onu kime sattığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, yan komşumuza. Bay Trent'e."

"Bu ne zamandı?"

"92 yazıydı. Evi satmamızın hemen ardından."

"Kaykayı Bay Trent'e sattığınızı nasıl hatırlıyorsunuz? O günden bu yana çok zaman geçti."

"Hatırlıyorum, çünkü satılığa çıkarttığımız eşyaların neredeyse yarısını o almıştı. Her şeyi toparlamış ve tümü için tek bir fiyat önermişti. Satın aldığı eşyalara işi için ihtiyacı vardı. O bir set tasarımcısıydı."

Kocası, "Set dekoratörü." diye düzeltti. "Arada fark var."

"Her neyse, bizden satın aldığı her şeyi film setlerinde kullandı. Hep bizden aldığı bir eşyayı filmlerden tekinde görmeyi umdum. Ama hiçbir zaman göremedim."

Bosch not defterine bir şeyler karaladı. Blaylock'lardan hemen hemen istediği tüm bilgiyi almıştı. Artık güneye doğru hareket edip şehre geri dönmenin ve davayla ilgili ipuçlarını bir araya getirmenin zamanı gelmişti.

Audrey. "Kaykayı nereden buldunuz?" diye sordu.

Bosch kafasını not defterinden kaldırıp baktı.

"Ah. Bay Trent'in eşyaları arasındaydı."

Don Blaylock. "Hâlâ orada mı yaşıyor?" diye sordu. "O harika bir komşuydu. Onunla aramızda hiçbir zaman sorun yaşanmadı."

Bosch. "Kısa bir süre öncesine kadar oradaydı." dedi. "Vefat etti."

Audrey yüksek sesle. "Aman Tanrım!" dedi. "Ne kadar da yazık. O kadar yaşlı bir adam değildi."

Bosch. "Birkaç sorum daha var," dedi. "John Stokes ikinizden birisine bu kaykayı nereden bulduğunu söyledi mi?"

Audrey. "Okulda oğlanlar arasında yapılan bir yarışmada kazandığını söylemişti." dedi.

"Brethren Okulu mu?"

"Evet, orada okudu. Bize geldiğinde o okula gidiyordu, bizimle beraberken de orada okudu."

Bosch kafasını sallayarak onayladı ve yeniden tuttuğu notlara baktı. İhtiyacı olan her şeyi öğrenmişti. Not defterini kapattı, ceketinin cebine soktu ve gitmek için ayağa kalktı.

Bosch arabasını Lone Pine Restoran'ın önüne park etti. Lokantadaki cam önü masaları tamamen doluydu ve hemen hemen herkes evinden millerce uzakta olan polis arabasına bakıyordu.

Bosch çok açtı, fakat daha fazla gecikmeden Edgar'la konuşmalıydı. Cep telefonunu açtı ve numarayı çevirdi. Edgar ilk çalışın hemen ardından telefonu yanıtladı.

"Benim. Tutuklama emrini çıkarttırdın mı?"

"Evet, çıktı. Fakat ortada neler döndüğünü bilmeden bunu yapmak biraz zor oldu *ortak*."

Son kelimeyi sanki pislik herif yerine kullanıyormuş gibi vurgulamıştı. Bu onların birlikte çalışacakları son dava olacaktı ve Bosch ortaklıklarının bu şekilde bitmesinden dolayı üzgündü. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Edgar'ı kendisinin bile sebebini bilmediği bir neden yüzünden davanın dışında bırakmıştı.

"Jerry, tamamen haklısın." dedi. "Bu işi ben mahvettim. Sadece işlerin ilerlemesini istedim ve tüm gece araba kullandım."

"Ben de seninle gelmeliydim."

Bosch. "Biliyorum." dedi. "Düşünmeden hareket ettim. Doğruca arabaya bindim ve yola çıktım. Şimdi geri dönüyorum."

Tamam, davamızda neler olup bittiğini öğrenebilmem için her şeyi en baştan anlat. Kendimi burada moron gibi hissediyorum, tutuklama emri çıkarttırıyorum, ama nedenini bilmiyorum."

"Sana söyledim, aradığımız kişi Stokes."

"Evet, bana bunu söyledin, fakat başka bir şey anlatmadın."

Bosch sonraki on dakikasını. Edgar'a olanları anlatıp onu her konuda bilgilendirirken, yemek yiyenleri seyrederek geçirdi.

Bosch sözünü bitirdiğinde. "Aman Tanrım! Ve biz o adamı buraya getirip sorguladık." dedi.

"Evet, ama bu konuda endişelenmek için çok geç. Onu yeniden yakalamalıyız."

"Yani demek istiyorsun ki. çocuk çantasını toplayarak evden kaçtığında, doğrudan Stokes'un yanına gitti. Sonra Stokes onu ağaçlık alana götürdü ve çocuğu öldürdü."

"Aşağı yukarı öyle."

"Peki neden?"

"Bunu ona sormamız gerekiyor. Yine de bu konuda bir fikrim var."

"Ne. kaykay mı?"

"Evet, bence kaykayı istedi."

"Yani kaykay yüzünden bir çocuğu mu öldürdü?"

"İkimiz de bundan daha kötülerini gördük, ayrıca onun amacının bu olup olmadığı da bilmiyoruz. Mezar oldukça sığıdı, elle kazılmıştı. Ortada bu işin kasıtlı yapıldığına dair hiçbir belirti yok. Belki de çocuğu sadece itti ve yere düşmesine neden oldu. Belki de çocuğun kafasına kayayla vurdu. Belki de onların arasında bizim bilmediğimiz başka şeyler vardı."

Edgar bir süre hiçbir şey söylemedi. Bosch konuşmalarının bittiğini ve belki de artık gidip bir şeyler yiyebileceğini düşünmeye başladı.

"Bakıcı aile senin bu teorin konusunda ne düşünüyor?"

Bosch iç çekti.

"Onlara bu konudan bahsetmedim aslında. Ama Stokes hakkında sorular sorduğumda o kadar da şaşırmadılar."

"Biliyor musun Harry, tüm çabalarımız boş. boş yere didinip duruyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm dava. Nereye doğru gidiyor? Basit bir oyuncak yüzünden on üç yaşındaki bir çocuk, on iki yaşındaki diğer bir çocuğu öldürdü. Stokes bu işi yaptığında çocuktı. Artık hiç kimse onun aleyhine dava açmayacaktır."

Bosch bir an için düşündü.

"Açabilirler. Her şey onu yakaladıktan sonra belli olacak."

"Biraz önce olayda kasıt olduğunu gösteren bir belirtinin bulunmadığını kendin söyledin. Bu davayı kayda dahi almayacaklar ortak. Sana söylüyorum. Kendi kuyruğumuzu kovalıyoruz. Davayı kapatırız, ancak kimse tutuklanmaz."

Bosch. Edgar'ın büyük olasılıkla haklı çıkacağını biliyordu. Yasalara göre, yetişkinlerin on üç yaşında bir gençken işledikleri suçlardan dolayı tutuklanma olasılıkları çok düşüktü. Stokes'tan tam bir itiraf alabilseler bile, büyük olasılıkla bu işten rahatlıkla sıyrılacaktı.

"Brasher'ın onu vurmasına göz yummalıydım." diye fısıldadı.

"Ne dedin Harry?"

"Hiçbir şey. Gidip yiyecek bir şeyler alacağım ve hemen yola çıkacağımı. Geldiğimde orada olacak mısın?"

"Evet, seni bekliyorum. Eğer bir gelişme olursa seni haberdar ederim."

"Tamam."

Telefonu kapatıp arabadan indi. Stokes'un işlediği suçtan sıyrılacağını düşünüyordu. Ilık lokantaya girip, yağ ve kahvaltılık kokusunu alınca, aniden tüm iştahının uçup gittiğini hissetti.

Bosch tam The Grapevine isimli tehlikeli çevreyolundan çıkıyordu ki, telefonu çaldı. Arayan Edgar'dı.

"Harry, sana ulaşmaya çalışıyordum. Neredeydin?"

"Dağların arasındaydım. Oraya varmama bir saatten az kaldı. Ne oldu?"

"Stokes'un yerini buldular. Usher'da kalıyormuş."

Bosch söylenenleri düşündü. Usher Hollywood Bulvarından bir blok ötede. 1930'lardan kalma bir oteldi. Yıllar boyunca yoksulların kaldığı basit bir otel olarak anılmış, bulvardaki yeniden yapılanma ona doğru uzanıp tekrar değer kazanana kadar tam bir fuhuş yuvası olmuştu. Satıldı, kapatıldı ve yeni Hollywood'a muhteşem bir otel olarak katılmasına olanak sağlayacak şekilde büyük bir onarım ve restorasyondan geçmeye hazırlandı. Fakat proje, son onayı verecek olan şehir planlamacıları tarafından geciktirildi. Bu gecikme geceleri, orada kalan kişiler açısından tam bir fırsattı.

Hotel Usher yeniden doğmayı beklerken, on üçüncü katındaki odalar kendilerine sığınacak bir yer bulmak amacıyla parmaklıkları ve kontrplak bariyerleri aşp, otele izinsiz giren kişilerin evi haline gelmişti. Bosch, suçluların takibi amacıyla geçen iki ay içerisinde üsher'a iki kez girmişti. Elektrik yoktu. Su yoktu. Fakat evsizler yine de tuvaletleri kullanıyordu, bu da ortalığın lağım gibi kokmasına neden oluyordu. Odaların hiçbirinde kapı ya da eşya yoktu, insanlar rulo yapılmış halıları yatak niyetine kullanıyordu. Orada güvenli bir şekilde araştırma yapmak tam bir kâbustu. Koridordan aşağıya yüründüğünde, her kapının açık olduğu görülürdü ki, bu silahlı birisi açısından oldukça tehlikeli bir durumdu. Gözleriniz çevreyi tararken, bir şırıngaya basabilirdiniz.

Bosch arabanın sirenlerini yaktı ve sert bir şekilde pedala bastı.

"Onun orada olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu.

"Geçen hafta biz onu ararken, narkotikten bazı polisler o otelde başka bir olay üzerinde çalışıyordu. On üçüncü kata kadar çömelerek onu izlediler. Oraya asansör kullanmadan tırmanabilmek için mutlaka bir şeylerden korkmak lazım."

"Tamam, plan ne?"

"Otele oldukça kalabalık bir grupla gideceğiz. Devriyeden dört ekip, ben ve narkotikler. En alt kattan başlayacağız ve araştırarak üst katlara çıkacağız."

"Ne zaman başlayacaksınız?"

"Hemen şimdi telsiz çağrısı yapıp anons vereceğiz, sonra gideceğiz. Seni bekleyemeyiz Harry. Bu adamı elimizden kaçmadan yakalamalıyız."

Bosch bir an Edgar'ın acelesinin anlaşılır olup olmadığını düşündü; belki de davanın çoğu aşamasında kendisini işin dışında bırakan Bosch'a karşı verilen basit bir tepkiydi bu.

Sonunda, "Biliyorum," dedi. "Yanınızda telsiziniz olacak mı?"

"Evet, kanal ikiyi kullanıyoruz."

"Tamam, orada görüşürüz. Çelik yeleğini giymeyi unutma."

Son cümleyi. Stokes'un silahlı olacağından şüphelendiği için değil, karanlık bir otel koridorunda, belirli bir alanı kuşatan silahlı polis ekiplerinin ne derece tehlikeli olabileceklerini düşündüğü için söylemişti.

Bosch telefonu kapattı ve gaz pedalını kökledi. Kısa süre içinde şehrin kuzey sınırını geçmiş. San Fernando Valley'e girmişti. Cumartesi trafiği sakindi. Edgar'la konuşup telefonu kapattıktan yarım saat kadar sonra iki çevreyolunu geçmiş ve Hollywood'a giden Cahuenga Pass'a girmişti. Highland'a doğru döndüğünde, güneyde birkaç blok ötedeki Hotel Usher'ı görebiliyordu artık. Pencereleri her zamanki gibi karanlıktı, perdeleri yeni güne hazırlanıyormuşçasıua açılmıştı.

Bosch'un yanında telsiz yoktu ve Edgar'a araştırma için devriye noktasının yerini sormayı unutmuştu. Otele polis arabasıyla gitmek ve operasyonu tehlikeye atmak istemiyordu. Telefonunu eline alıp inceleme ofisini aradı. Mankiewicz yanıtladı.

"Mank. sen hiç izin kullanmaz mısın?"

"Ocak ayında değil. Çocuklarım Noel'i ve Chanukah'ı kutluyor. Mesaiye ihtiyacım var. Ne oldu?"

"Bana Usher'daki devriye noktası konusunda bilgi verebilir misin?"

"Tabii. Hollywood Kilisesi'nin park yerinde."

"Anladım. Teşekkürler."

İki dakika sonra Bosch, kilisenin park yerine girmişti.

Alanda beş ekip, bir polis ve bir narkotik arabası park etmişti. Arabalar kiliseye mümkün olduğunca yakın bırakılmıştı. bu sayede hiçbiri, kilisenin diğer yanında göğe yükselen Usher'ın pencerelerinden görünmüyordu.

Devriye arabalarından birisinde iki görevli oturuyordu. Bosch arabasını park etti ve diğer arabanın sürücü tarafındaki camına doğru ilerledi. Araba çalışıyordu. Bosch bunun bir nakil arabası olduğunu biliyordu. Diğerleri Usher'da Stokes'u yakaladıklarında, bir telsiz çağrısı yapılacak, onlar da adamı teslim almaya gideceklerdi.

"Neredeler?" ;

Sürücü. "On ikinci kat." dedi. "Henüz ortada hiçbir şey yok."

"Telsizini kullanmalıyım."

Polis telsizini camdan dışarı. Bosch'a uzattı. Bosch kanal ikiden Edgar'a seslendi.

"Harry, orada mısın?"

"Evet, yukarı geliyorum."

"Biz neredeyse işi bitirdik."

"Yine de yukarı geliyorum."

Telsizi sürücüye geri verdi ve park yerinden dışarı yürüdü. Usher arazisini çevreleyen inşaat çitinin kuzey ucuna gitti, evsizlerin içeri girmek için kullandıkları çit açıklığının orada olduğunu biliyordu. Bu geçiş, kısa bir süre içerisinde oraya tarihi lüks apartman katlarının inşaa edileceğini duyuran tabelanın arkasında saklıydı. Boştaki çiti geri çekip içeri süzüldü.

Binanın her iki yanında merdivenler vardı. Bosch Stokes'un bir şekilde sıyrılıp kaçması ihtimalini düşünülerek, her iki merdivenin dibine üniformalı polislerin yerleştirilmiş olacağını tahmin etti. Kimliğini çıkarttı, binanın doğu tarafındaki merdivenin dış kapısını açarken kimliği havaya kaldırdı.

Merdiven boşluğuna girince, silahlarını gövdelerinin yanında tutan iki görevliyle karşılaştı. Bosch polislerle selâmlaştı, sonra merdivenleri tırmanmaya başladı.

Hızlanmaya çalıştı. Her katta iki aşamalı merdiven vardı ve dönme noktasında düz bir alanla birleşiyorlardı. Dolayısıyla çıkması gereken yirmi dört merdiven vardı. Tuvaletlerden taşan pis koku boğucuydu ve düşünebildiği tek şey. Edgar'ın kötü kokunun kaynağı hakkında anlattıklarıydı; bazı şeylerin kaynağını bilmek, her zaman iyi olmuyordu.

Koridor kapıları ve dolayısıyla onlarla birlikte kat sayılarını gösteren rakamlar yerlerinden çıkartılmıştı. Her ne kadar alt katların duvarlarına birileri numaraları yazmışsa da. Bosch üst katlara çıktıkça numaralar yok oldu ve bir süre sonra sayıları şaşırıp hangi katta olduğunu karıştırdı.

Dokuzuncu ya da onuncu katlardan birisinde durup mola verdi. Diğerlerinden daha temiz olduğunu düşündüğü bir basamağa oturdu ve nefesinin düzelmesini bekledi. Bu katta nefes almak daha kolaydı. Tırmanmak zor olduğu için, buranın sakinleri üst katları daha ender kullanıyordu.

Bosch etrafı dinledi, ama hiçbir insan sesi duymadı. Araştırma ekibinin çoktan üst kata çıkmış olacağını biliyordu. Stokes hakkındaki ipucunun doğru olup olmadığını düşündü. belki de adam ellerinden kaçmıştı.

Sonunda ayağa kalktı ve yeniden tırmanmaya başladı. Bir dakika sonra katları yanlış saydığını fark etti - fakat bu hata işine yaramıştı. Son düzlüğe çıkıp çatı katındaki açık kapıya ulaştı - on üçüncü kat.

Nefesini verdi ve koridordan gelen bağırırları duyunca, bir kat daha çıkmayacağı için neredeyse mutlu oldu.

"Orada! işte orada!"

"Stokes, hayır! Polis! Dur..."

Birden iki yüksek ve acımasız silah sesi duyuldu, koridorda yankılandı. Sonra insan sesleri bu uğultuyu bastırdı. Bosch silahını çekip hızla girişe doğru hareketlendi. Kapı pervazından etrafı gözetlemeye başladığında, iki silah sesi daha duydu ve hemen geri çekildi.

Yankı, silah seslerinin nereden geldiğini ayırt etmesini engelliyordu. Yeniden kapı pervazına yaslandı ve koridora göz attı. Etraf batı tarafındaki odaların kapılarından sızan ışık huzmeleriyle -aydınlanmasına rağmen, karanlıktı. Edgar'ın. İki üniformalı görevlinin arkasında çömelmiş halde durduğunu fark etti. Adamların sırtları Bosch'a dönüktü ve silahları açık oda

kapılarından birisine odaklanmıştı. Koridorda Bosch'tan on beş metre kadar ilerdeydiler.

İçeriden birisi, "Temiz!" dedi. "Burası temiz!"

Koridordaki adamlar büyük bir uyum içerisinde silahlarını indirip açık kapıya doğru yürüdüler.

Bosch, "LAPD burada!" diye bağırdı ve koridora çıktı.

Edgar, iki üniformalı polisin arkasından odaya doğru yürürken dönüp Bosch'a baktı.

Bosch koridordan aşağı hızlı bir şekilde yürüdü, tam odaya girmek üzereydi ki. İçerden çıkmaya çalışan bir üniformalı görevliye yol vermek zorunda kaldı. Adam telsizle konuşuyordu.

"Merkez, kırk bir Highland, on üçüncü katta sağlık ekibine ihtiyacımız var. Şüpheli vuruldu, silah yarası."

Bosch odaya girerken yeniden arkasına baktı. Telsizle konuşan kişi Edgewood'du. Gözleri bir an için buluştu ve sonra Edgewood koridorun karanlığında kayboldu. Bosch inceleme için yeniden odaya baktı.

Stokes kapısı olmayan bir tuvalette oturuyordu. Yan duvara doğru dayanmıştı. Elleri dizlerindeydi. küçük bir silah .25 kalibrelik bir cep tabancası tutuyordu. Üzerinde siyah kot pantolonu ve kendi kanıyla ıslanmış kolsuz bir tişört vardı. Göğsünde ve sol gözünün hemen altında birer kurşun yarası göze çarpıyordu. Gözleri açıktı, fakat ölmüş olduğu her halinden belliydi.

Edgar cesedin önünde çömeldi. Ona dokunmadı. Nabzını kontrol etmenin hiçbir anlamı yoktu ve herkes bunun farkındaydı. Bosch'un burnuna barut kokusu geldi; bu. odanın kapısından giren pis kokudan çok daha iyiydi.

Bosch tüm odaya bakabilmek için arkasına döndü. Küçük alanda birçok kişi vardı. Üç üniformalı görevli. Edgar ve sade giyimine bakarak Bosch'un narkotikten olduğunu tahmin ettiği diğer bir adam. Üniformalı iki görevli, odanın diğer ucunda birbirlerine sokulmuş, sıvadaki iki kurşun deliğini inceliyorlardı. Birisi parmağını kaldırdı ve deliklerden birisinin girişine dokunmaya teşebbüs etti.

Bosch, "Oraya dokunmayın." diye bağırdı. "Hiçbir şeye dokunmayın. Herkesin dışarı çıkmasını ve OIS gelene kadar beklemesini istiyorum. Kim ateş

etti?"

Narkotik görevlisi, "Edge." dedi. "Adam tuvalette bizi bekliyordu ve biz..."

"Özür dilerim, adınız nedir?"

"Phillips."

"Tamam Phillips. Senin hikâyeni dinlemek istemiyorum. Bunu OIS'ye sakla. Gidip Edgewood'u bul, aşağıya inip bekleyin. Sağlık görevlileri geldiğinde, onlara ihtiyaç olmadığını söyleyin. Adamları merdiven tırmanmaktan kurtarın."

Polisler isteksizce odadan çıkıp, Bosch ve Edgar'ı yalnız bıraktı. Edgar ayağa kalktı, pencereye yürüdü. Bosch odanın tuvaletten en uzak köşesine ilerledi ve dönüp tekrar cesede baktı. Sonra cesede yaklaşıp, Edgar'ın daha önceden durduğu noktaya ilerleyerek yere çömeldi.

Stokes'un elindeki silahı inceledi. OIS araştırmacıları silahı onun elinden alıp baktığında, seri numarasının asitle silindiğini görecekerinden emindi.

Merdivenlerin arasındaki düzlükte duyduğu silah seslerini düşündü. İki tane ve sonra iki tane daha. Özellikle o an bulunduğu konum sebebiyle, sadece işittiklerine dayanarak bir şeyleri tartmak oldukça güçtü. İlk iki sesin diğer ikisinden daha kuvvetli çıktığını düşündü. Eğer durum böyleyse, bu Stokes'un küçük silahını Edgewood'dan daha sonra ateşlediği anlamına geliyordu. Yani Stokes göğsünden ve yüzünden isabet aldıktan sonra ateş etmişti - oysa alınan yaralar Bosch'a tam anlamıyla ölümcül görünmüştü.

"Ne düşünüyorsun?"

Edgar gelip arkasında dikilmişti.

Bosch. "Benim ne düşündüğüm önemli değil," dedi. "O öldü. Bu artık OIS'nin işi."

"Bunun anlamı, artık davamızın kapandığı ortak. Sanıyorum DA'nın davayı kayda alıp almayacağını düşünmemize gerek yok."

Bosch başını sallayarak onayladı. Tüm bunların ardından bir özet inceleme yapılacağını ve birçok kâğıt işiyle uğraşması gerekeceğini biliyordu, fakat dava kapanmıştı. Bu dava artık "başka sebeplerden dolayı kapandı" şeklinde sınıflandırılacaktı, yani duruşma yok, mahkumiyet yok. ama çözülmüş bir dava.

"Sanıyorum olmayacak."

Edgar Bosch'un omzuna vurdu.

"Bu bizim son davamız Harry, işi zirvede bırakıyoruz."

"Evet. Söylesene, bu sabahki telsiz görüşmesinde, DA'ya bunun gençlik suçu konumundaki bir dava olarak addedileceğini belirttin mi?"

Uzun bir süre bekledikten sonra Edgar. "Evet." dedi, "Bundan bahsetmiş olabilirim."

"Onlara da tıpkı bana söylediğin gibi, boş yere kürek çektiğimizi belirttin mi? Yani büyük olasılıkla DA'nın Stokes davasını önemseyip, dosya dahi açmayacağını söyledin mi?"

"Evet, böyle bir şey yapmış olabilirim. Neden?"

Bosch cevap vermedi. Ayağa kalktı, odanın penceresine yürüdü. Dikildiği yerden Capitol Records binasını ve onun oldukça ilerisindeki yokuşun tepesinde duran Hollywood yazısını görebiliyordu. Birkaç blok ötedeki bir binanın yan yüzüne, sigara karşıtı bir reklam afişi ilâştirilmişti. Sigarası aşağı doğru sarkmış bir kovboy, insanları iktidarsızlığa karşı uyarıyordu.

Yeniden Edgar'a döndü.

"OIS buraya gelene kadar olay yerini olduğu gibi muhafaza edebilir misin?"

"Evet, tabii ki. On üç kat tırmandıktan sonra kendilerini korkunç hissedecekler."

Bosch kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun Harry?"

Bosch cevap vermeden odayı terk etti. Aşağı inerken diğerleriyle karşılaşmamak için, koridorun en uzak ucundaki merdivenleri kullandı.

Bir zamanlar ailenin birer bireyi olan hayattaki kişiler, mezarı ortalarına alarak bir üçgen oluşturacak şekilde dikiliyorlardı. Forest Lawn'daki yamaçta ayaktaydılar. Samuel Delacroix tabutun bir yanında dururken, eski karısı tam karşısında yer almıştı. Sheila Delacroix ise vaizin karşısında, tabutun ayakucunda dikiliyordu. Anne ve kız, gün ağardığından beri durmayan hafif yağmurdan korunmak amacıyla siyah şemsiyelerini açmışlardı. Babanın ise hiçbir korunağı yoktu. Islanıyordu ve kadınlardan hiçbiri kendi şemsiyesini onunla paylaşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

Vaizin söyledikleri henüz Bosch'a ulaşamadan, yağmur sesiyle ve çevreyolundan gelen gürültülerle boğulup gidiyordu. Onun da şemsiyesi yoktu, bu yüzden töreni belirli bir mesafedeki meşe ağacının dibinden izliyordu. Oğlanın yamaca yağmur eşliğinde ve resmi bir şekilde gömülmesinin. yerinde bir uygulama olduğunu düşündü.

Bu hizmeti hangi cenazeevinin vereceğini bulabilmek için tıbbi araştırmacının ofisini aramış ve onlar da onu Forest Lawn'a yönlendirmişlerdi. Daha sonra, cenaze işleriyle uğraşan kişinin oğlanın annesi olduğunu öğrenmişti. Bosch cenaze törenine oğlan için gelmişti, ancak anneyi yeniden görmeyi de istiyordu.

Arthur Delacroix'in tabutu, sanki yetişkin birisi için yapılmış gibi görünüyordu. Yanlara öylesine tutturulmuş krom kulpları olan gri renkli bir tabuttu. Tıpkı yeni cıltlanmış bir araba gibi güzel görünüyordu. Yağmur taneleri tabutun üzerine düşüyor, sonra süzülerek altındaki çukura doğru iniyordu. Fakat yine de kemikler için çok büyüktü ve bu durum bir şekilde Bosch'u rahatsız etti. Bu bir çocuğu nesilden nesile devreden eski elbiseler içerisinde görmek gibi bir şeydi. Sanki çocuk hakkında hep bir şeyler anlatacak gibi görünürlerdi. Sanki hep bunu isterlerdi. İkinci el olduklarını haykırırlardı.

Yağmurun şiddeti dalla da arttığında, vaiz yanındaki şemsiyeyi açtı ve dua kitabını tek eliyle tutmaya başladı. Söylediği birkaç cümle eksiksiz şekilde Bosch'a kadar uzandı. Arthur'u bağrına basan büyük krallıktan bahsediyordu.

Bu. Bosch'un Golliher'i ve her gün inceleyip raporunu yazdığı canavarlıklara rağmen, o krallıktaki sarsılmaz kaderini düşünmesine sebep oldu. Yine de Bosch için, jüri tüm bu olayların dışındaydı. O hâlâ küçük krallıkta ikamet eden biriydi.

Bosch üç aile bireyinin birbirlerine bakmadığını fark etti. Tabut toprağa indirilip çukura yerleştirildiğinde ve vaiz son istavrozu çıkardığında. Sheila arkasını dönüp park alanına doğru yürümeye başladı. Ebeveynlerine bir şey söyleme ihtiyacı duymamıştı.

Samuel hemen peşine düştü. Sheila dönüp geriye bakınca onun kendisini izlediğini fark etti ve hızlandı. Sonunda şemsiyesini yere attı ve koşmaya başladı. Arabasına ulaştı, babası kendisini yakalayamadan önce aracına binip uzaklaştı.

Samuel, kızının arabasını geniş mezarlığı geçerek kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar izledi. Sonra geri döndü, yerde duran şemsiyeyi aldı, kendi arabasına koydu. Sonra o da mezarlıktan ayrıldı.

Bosch mezar alanına yeniden baktı. Vaiz gitmişti. Başını kaldırdı ve yamacın tepesinde kaybolmakta olan siyah bir şemsiye fark etti. Bosch, eğer yamacın diğer yanında başka bir cenaze töreni daha yoksa, bu adam nereye gidiyor. diye merak etti.

Christine Waters orada yalnız kalmıştı. Bosch onun sessizce dua okuyuşunu ve ardından aşağıdaki yolda duran iki arabaya doğru yürüyüşünü seyretti. Kadına yaklaştığında. Christine ona sakince baktı.

"Dedektif Bosch, sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Neden?"

"Dedektiflerin bu tür olaylarda soğuk davranmaları, duygusal yönden işin içine girmemeleri gerekmez mi? Bir cenaze töreninde boy göstermek, duygusal bir bağ kurulduğunu gösterir, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Özellikle yağmurlu günlerdeki cenaze törenleri."

Bosch kadının yanında yürümeye başladı ve Christine adamın şemsiyeden faydalanmasına izin verdi.

"Neden cesede sahip çıktınız?" diye sordu. "Neden bunu yaptınız?"

Yamaçtaki mezara doğru işaret etti.

"Çünkü bunu yapacak kimsenin olmadığını düşündüm."

Yola ulaştılar. Bosch'un arabası kadınınkinin önüne park edilmişti.

Bosch'tan uzaklaşıp arabaların arasından geçerken. "Hoşça kalın Dedektif." dedi. Sonra arabasının sürücü kapısına doğru ilerledi.

"Size bir şey vermek istiyorum."

Kadın arabasının kapısını açtı ve tekrar ona baktı.

"Neymiş o?"

Bosch arabasına uzanıp bagaj kapağını açtı. Arabaların arasından geçti. Christine şemsiyesini kapatıp, arabasına attı ve Bosch'a yaklaştı.

"Bir zamanlar birisi, bana hayatın tek bir şeyin peşinde koşmaktan ibaret olduğunu söylemişti. Kefaret. Kefaret için uğraşmak."

"Ne için kefare?"

"Her şey için, ufak da olsa. Hepimiz affedilmek isteriz."

Bagaj kapağını kaldırdı, ayakkabı kutusunu çıkarttı. Sonra kadına uzattı.

"Bu ocuklara sahip ıkın."

Kadın kutuyu almadı. Bunun yerine kapağını açıp içine baktı. Birbirlerine lastik bantlarla tutturulmuş birçok zarf yığını vardı. Gruplandırılmamış bir dizi fotoğraf da vardı. En üstte, binlerce metre öteye bakan Kosovalı ocuğun resmi duruyordu. Kadın kutunun içine doğru uzandı.

Hayır cemiyetlerinden gelen zarfın tekini eline alırken. "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

Bosch. "Bunun önemi yok," diye yanıtladı. "Birilerinin onlarla ilgilenmesi lazım."

Kadın başını salladı ve dikkatle kutunun kapağını kapattı. Kutuyu aldı, arabasına taşıdı. Arka koltuğa yerleştirdi. sonra ön kapıyı açtı. Arabasına binmeden önce tekrar Bosch'a baktı. Sanki bir şey söylemek ister gibiydi, fakat sonra durakladı. Arabasına bindi ve uzaklaştı. Bosch bagajı kapatıp kadının uzaklaşmasını seyretti.

Şef polisin emri bir kez daha çiğnenmişti. Bosch ekip odasının ışıklarını yaktı ve masasına gitti. İki boş karton kutuyu yere koydu.

Pazar günü geç bir saatti, neredeyse geceyarısı olmuştu. Ofise gelerek etrafta kendisini izleyecek kimse yokken masasını ve dosyalarını temizlemeye karar vermişti. Hollywood şubesinde geçirmesi gereken bir günü daha vardı, fakat bu zamanı kutulama ve yapay vedalaşmalarla geçirmek istemiyordu. Onun planı güne tertemiz bir masayla başlamak ve Musso & Frank'ta üç saatlik bir öğle yemeğiyle bitirmektir. Kendisi için önem taşıyan birkaç, kişiye allahaısmarlalık diyecek ve henüz hiç kimse onun çıktığını fark edemedi. arka kapıdan sıvışıp gidecekti. Bu işi yapmanın tek yolu buydu.

İşe dosya dolabından başladı, bazı geceler uyumasına engel olan açık cinayet davalarına ilişkin dosyaları aldı. Bu davalardan henüz vazgeçmemişti. Soygun-Cinayet Departmanı'nın kapalı olduğu zamanlarda bu dosyalar üzerinde çalışmayı planlıyordu. Ya da evde tek başınayken davalara göz gezdirecekti.

Kutunun biri dolunca dolabına döndü ve dosya çekmecelerini boşaltmaya başladı. Mermi kovanlarıyla dolu kavanozu çekip aldığı anda, bir an için durakladı. Julia Brasher'ın cenaze töreninden aldığı kovani henüz kavanoza koymamıştı. Tam tersine, evindeki raflardan birisinde bekletiyordu. Köpekbalığı resimlerinin yanında, güvenlik kafesinden dışarı çıkmanın taşıdığı tehlikeyi hatırlatmak maksadıyla orada tutmuştu. Brasher'ın babası fotoğrafı almasına izin vermişti.

Kavanozu büyük bir dikkatle ikinci kutunun köşesine yerleştirdi ve diğer malzemelerle sıkıştırarak, sağlam bir şekilde durduğundan emin olmaya çalıştı. Sonra orta çekmeceyi açtı, kalemleri, bloknotları ve diğer ofis eşyalarını toplamaya başladı.

Eski telefon mesajları ve davalarda tanıştığı insanların kartvizitleri çekmeceye saçılmıştı. Bosch saklaması mı, yoksa çöpe mi atması gerektiğine karar vermeden önce tüm evrakları inceledi. Yanına almaya karar verdiklerini bir deste yaparak lastik bandajla tutturdu ve kutuya attı.

Çekmece neredeyse temizlenmişti, rulo yapılmış bir kâğıdı eline alıp açtı. Üzerinde bir mesaj vardı.

Neredesin seri adam?

Bosch mesaja uzun süre baktı. Bu not, sadece on üç gün kadar önce arabasını Wonderland Caddesi'ne park ettiği günden bu yana olup bitenleri hatırlattı. Ona ne yaptığını ve nereye gittiğini hatırlattı. Trent'i, Stokes'u ve bunlardan daha da çok Arthur Delacroix'i ve Julia Brasher'ı anımsattı. Yüzyıllarca yıl önceden çıkagelen cinayet kurbanlarının kemiklerini incelerken Golliher'in söylediklerini hatırlattı. Ve kâğıttaki mesaja verilmesi gereken cevabın ne olduğunu birdenbire anımsadı.

Yüksek sesle. "Hiçbir yerde," dedi.

Kâğıdı katlayıp kutuya attı. Ellerini uzatarak parmak boğumlarındaki yara izlerine baktı. Bir eliyle diğer elinin parmaklarındaki izlere dokundu. Tuğla duvarlara vururken içerde oluşan ve gözle görülemeyen hasarları düşündü.

İşini, kimliğini ve misyonunu kaybettiğinde yok olacağının bilincindeydi. O an tüm bunlara sahip olsa dahi, bir anda yok olabileceğinin farkına vardı. Aslında belki de tüm bunlardan *dolayı* yok olabilirdi. En çok ihtiyaç duyduğu şeyin, etrafındaki faydasız şeylere bir örtü çekip ortadan kaybolmak olduğunu düşündü.

Bir karar verdi.

Arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkarttı. Plastik pencerenin arkasından kimliğini çekip aldı, sonra yaka kartını söktü. Karttaki *Dedektif* yazısının üzerinde parmağını gezdirdi. Bu tıpkı parmak boğumlarının üzerindeki yara izlerini hissetmek gibi bir şeydi.

Kimliğini ve yaka kartını masanın çekmecesine attı. Sonra silahını kılıfından çıkarttı, uzun süre baktı ve onu da çekmeceye bıraktı. Çekmeceyi kapatıp kilitledi.

Ayağa kalktı, ekip odasında ilerleyerek. Billets'in ofisine ulaştı. Kapı kilitli değildi. Çekmecesini ve arabasının anahtarlarını kadının kayıt defterinin üzerine bıraktı. Ertesi sabah ofise gelmediğinde Billets'in meraklanacağını ve çekmecesini araştıracağını biliyordu. İşte o zaman Bosch'un bir daha geri

gelmeyeceğini anlayacaktı. Ne Hollywood Bölümü'ne ne de Soygun-Cinayet Departmanına. Kimliğini iade ediyordu. İşini bitirmişti.

Ekip odasında yürürken etrafına bakındı ve bir şeylerin bittiğini gösteren duygu dalgasının vücudundan geçişini fark etti. Fakat duraksamadı. Masasına gelince kutulardan birisini diğerinin üzerine koydu ve giriş koridorundan dışarı taşıdı. Işıkları açık bırakmıştı. Girişteki masayı geçtikten sonra, merkezin ön kapısını açıp dışarı çıkmak için sırtını kullandı. Tezgâhın arkasında oturan görevliye seslendi.

"Hey. bana bir iyilik yap. Benim için bir taksi çağır."

"Anlaşıldı. Fakat böyle bir havada buraya gelmeleri zaman alabilir. İçerde beklemek..."

Kapı polisin konuşmasını yarıda keserek kapandı. Bosch dışarı çıkıp kaldırıma yürüdü. Serin ve nemli bir geceydi. Bulutların ardındaki ay görünmüyordu. Kutuları göğüs hizasına kaldırdı ve yağmurun altında bekledi.

YAZARIN NOTU

1914 yılında Los Angeles'taki La Bra Tar Pits'te cinayet vakası mağduru bir kadının kemikleri bulundu. Kemikler dokuz bin yıl yaşındaydı, bu Los Angeles'ta bulunan en eski cinayet kurbanının bu kadın olduğunu gösteriyordu. Katran kuyuları sürekli olarak geçmişi karıştırıyor ve kemiklerin incelenmek üzere yer yüzeyine çıkmasına sebep oluyordu. Yine de, bu kitapta bahsi geçen ikinci cinayet kurbanının bulunması sadece kurgudur - en azından kitabın yazıldığı sene itibariyle.